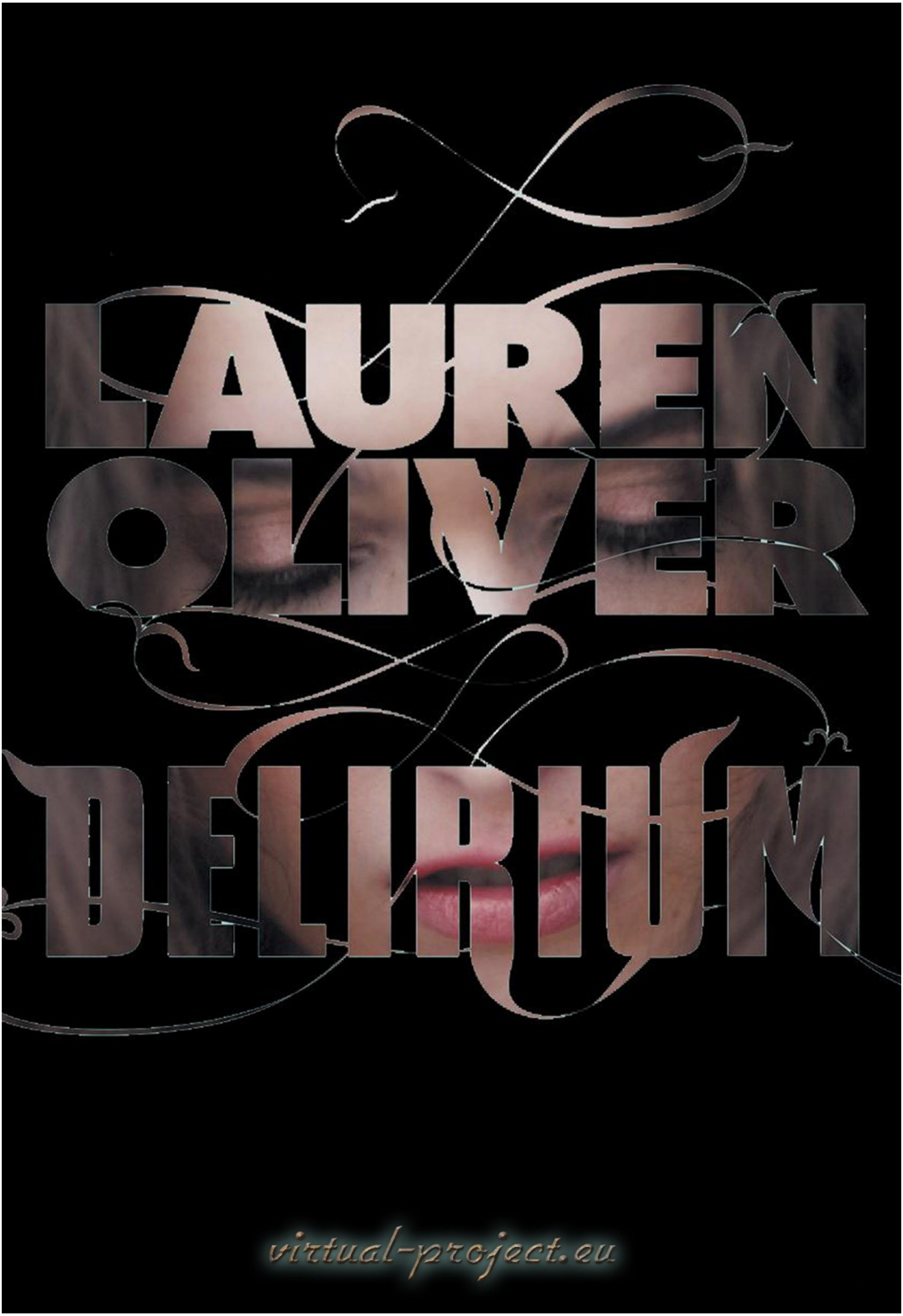

LAUREN OLIVER
DELIRIUM
virtual-project.eu

LAUREN OLIVER

DELIRIUM

Original: *Delirium* (2011)

Traducere din limba engleză:
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

virtual-project.eu

NEMIRA

2014

Lauren Oliver (n. 8 noiembrie 1982) este autoarea unui bestseller *New York Times* intitulat *Before I Fall,* care a câștigat și Premiul Publishers Weekly Best Book of the Year. *Delirium,* al doilea volum pe care l-a semnat, este prima carte dintr-o trilogie și se află, și ea, pe lista de bestselleruri *New York Times.* Lauren Oliver a studiat literatura și filosofia la University of Chicago. În prezent este scriitoare profesionistă și locuiește la New York.

Dedic această carte tuturor celor care m-au infectat în trecut cu boala amor deliria nervosa *– știți foarte bine despre cine vorbesc. Dar și celor care mă vor mai infecta în viitor – abia aștept să vă cunosc. Și le mulțumesc tuturor.*

CAPITOLUL 1

Cele mai periculoase boli sunt cele care ne fac să credem că suntem sănătoși.
Proverbul 42 din *Cartea tăcerii*

Au trecut șaizeci și patru de ani de când președintele și guvernul au definit dragostea ca fiind o boală gravă și patruzeci și trei de ani de când oamenii de știință i-au găsit leacul. Toți membrii familiei mele au suferit deja operația. Sora mea mai mare, Rachel, a fost vindecată în urmă cu nouă ani. Pentru că este imună la dragoste de atâta amar de vreme, spune că nu-și mai amintește nici măcar simptomele. Eu sunt programată pentru intervenția chirurgicală peste exact nouăzeci și cinci de zile, pe data de 3 septembrie, ziua mea de naștere.

Mulți oameni se tem de operație. Unii chiar refuză s-o facă. Dar mie nu mi-e teamă. Eu abia aștept să scap. Aș accepta s-o fac și mâine, dacă s-ar putea, dar trebuie să ai cel puțin optsprezece ani, uneori chiar mai mult, pentru ca oamenii de știință să aplice tratamentul. În caz contrar, operația poate avea efecte secundare: traume cerebrale, paralizie parțială, orbire sau consecințe și mai grave.

Nu-mi place să mă gândesc că boala își face, nestingherită, de cap prin corpul meu. Uneori, am impresia că o simt strecurându-mi-se prin vene, contaminându-mi sângele ca un aliment stricat, ca laptele gata să se prindă. Mă face să mă simt murdară. Îmi amintește de copiii cuprinși de crizele de nervi specifice vârstei. Îmi amintește de împotrivirea oamenilor, de fetele bolnave, care se dau cu capul de pereți și își smulg părul în timp ce din gură le curge salivă.

Și, desigur, îmi amintește de mama.

După operație, voi deveni pentru totdeauna imună și voi fi mereu fericită. Asta spun cu toții: oamenii de știință, sora mea și mătușa Carol. După intervenția chirurgicală, îmi voi găsi perechea în persoana unui băiat pe care evaluatorii îl vor alege pentru mine. Iar peste câțiva ani, ne vom căsători. În ultimul timp, am început să-mi văd în vise ziua nunții. Visez că stau sub un baldachin alb, iar cosițele îmi sunt împletite cu șiraguri de

flori. Mă țin de mână cu cineva, dar ori de câte ori mă întorc să-l privesc chipul i se estompează, ca un aparat de fotografiat care și-a pierdut capacitatea de focalizare, și nu pot să-i disting trăsăturile. Dar are mâinile reci și uscate, iar inima îmi bate ritmic în piept; știu că va păstra întotdeauna același ritm și că nu va bate nici mai repede și nici nu-mi va sări din piept, ci va bate mereu la fel până în ziua în care voi muri.

Voi fi imună la durere.

Lucrurile n-au fost însă întotdeauna la fel de frumoase cum sunt astăzi. Am învățat la școală că în trecut, în zilele în care ignoranța domina lumea, oamenii nu-și dădeau seama ce boală periculoasă era dragostea. Au considerat-o mult timp drept un lucru *benefic,* un motiv de bucurie și sărbătoare, o ispită atrăgătoare, în mrejele căreia cădeau cu ușurință.

Din această cauză, este și atât de periculoasă: *Îți afectează rațiunea, împiedicându-te să mai gândești limpede sau să iei decizii chibzuite privind propria-ți bunăstare.* (Acesta este simptomul numărul doisprezece din capitolul dedicat maladiei *amor deliria nervosa* din a douăsprezecea ediție a *Manualului normelor de siguranță, sănătate și fericire* sau a *Cărții tăcerii,* cum o numim noi.) În trecut, oamenii integrau simptomele maladiei în sfera altor boli – ca stresul, bolile de inimă, anxietatea, depresia, hipertensiunea, insomnia sau tulburarea bipolară, fără să realizeze că în spatele acestora pândea un dușman de temut: *amor deliria nervosa.*

Firește că n-am scăpat complet de consecințele distrugătoare ale acestei afecțiuni. Nu vom fi niciodată protejați în totalitate dacă specialiștii din Statele Unite nu vor îmbunătăți metodele de tratament, aplicându-le și adolescenților care n-au împlinit încă optsprezece ani. Maladia ne dă târcoale în continuare, încercând să ne sufoce cu tentaculele ei invizibile. Am văzut nenumărați pacienți târâți cu forța în sala de operație, oameni distruși de efectele nefaste ale dragostei, care preferau să-și scoată ochii sau să se sinucidă, aruncându-se în gardurile de sârmă ghimpată din jurul laboratoarelor, decât să accepte tratamentul binefăcător.

Cu câțiva ani în urmă, în ziua intervenției chirurgicale, o fată a reușit să iasă din salonul în care era închisă și să ajungă pe acoperișul laboratorului, de unde s-a aruncat fără să clipească și fără să scoată vreun sunet. După acest incident, au fost difuzate

la televizor, zile de-a rândul, imagini cu chipul fetei moarte, pentru a ne reaminti pericolele care ne pândesc la tot pasul din cauza bolii *deliria.* Imaginile o înfățișau cu ochii deschiși și gâtul contorsionat, într-o poziție nefirească, dar, din felul în care capul i se odihnea pe caldarâm, ai fi zis că s-a întins pe jos ca să tragă un pui de somn. În mod surprinzător, locul nu mustea de sânge, doar câteva picături i se prelingeau în colțul gurii.

Mai sunt doar nouăzeci și cinci de zile, apoi voi deveni imună la această boală cumplită. Am emoții, firește. Mă întreb dacă simți ceva în timpul operației. Abia aștept să scap. E greu să-ți păstrezi răbdarea. E greu să nu te lași copleșit de temeri câtă vreme nu ești vindecat, deși *deliria* nu m-a „atacat” încă.

Sunt totuși îngrijorată. Se spune că în trecut, mânați de dragoste, oamenii cădeau pradă nebuniei. Este o tragedie. *Cartea tăcerii* ne relatează însă poveștile celor care au murit din cauza iubirii pierdute sau a uneia pe care n-au găsit-o niciodată și asta mă înspăimântă cel mai tare.

Cel mai cumplit lucru dintre toate: dragostea ucide fie că i-ai căzut sau nu în mreje.

CAPITOLUL 2

Trebuie să fim mereu cu ochii în patru ca să ne păzim de boală; sănătatea națiunii, a poporului, a familiei și a minții noastre depinde de vigilența permanentă a fiecăruia.
„Norme fundamentale de sănătate”,
Manualul normelor de siguranță, sănătate și fericire,
a douăsprezecea ediție

Mirosul de portocale îmi amintește întotdeauna de înmormântări. Și tot mirosul de portocale este cel care mă trezește din somn în dimineața evaluării mele. Mă uit la ceasul de pe noptieră. Este ora șase.

Lumina este difuză, iar razele de soare abia mijesc pe pereții dormitorului pe care îl împart cu cele două fiice ale verișoarei mele, Marcia. Grace, fetița cea mică, stă ghemuită în patul ei, privindu-mă cu insistență. Ține în mână o portocală întreagă. Încearcă să muște din ea, ca dintr-un măr, cu dințișorii ei de copil. Stomacul mi se întoarce pe dos și mă simt nevoită să închid ochii ca să nu revăd rochia sufocantă și aspră pe care am fost obligată s-o port la înmormântarea mamei, ca să nu-mi mai amintesc murmurul glasurilor și mâna mare și aspră care îmi dădea să mănânc portocală după portocală ca să nu încep să plâng. La înmormântare, am mâncat patru portocale, iar după ce le-am terminat, adunând în poală un maldăr de coji, am început să le sug și pe acelea, gustul lor amărui ajutându-mă să-mi pun stavilă lacrimilor.

Deschid ochii, iar Grace se apleacă spre mine, ținând portocala în căușul palmei.

— Nu, Grace, spun eu, dând pătura la o parte și ridicându-mă în picioare. Simt cum stomacul mi se întoarce din nou pe dos. Nu trebuie să mănânci coaja.

Ea mă privește, clipind nedumerită din ochii ei mari și cenușii, fără să spună nimic. Mă așez lângă ea, oftând din rărunchi.

— Uite! îi spun eu, arătându-i cum să desprindă cojile cu unghia și să le arunce în poală, luptându-mă în tot acest timp să nu simt mirosul cumplit al fructului. Ea mă privește în tăcere.

După ce termin, îi dau portocala decojită, iar ea o ține cu ambele mâini, ca pe un glob de sticlă, pe care se teme să nu-l spargă. Hai, mănânc-o! o îndemn eu, dându-i un ghiont. Ea continuă s-o privească, la fel de nedumerită, iar eu încep, oftând, s-o rup în bucăți. Cei din jur ar fi mai drăguți cu tine dacă ai spune ceva din când în când, i-am șoptit eu, cu multă blândețe.

Nu-mi răspunde. Și nici nu m-aș fi așteptat s-o facă. Mătușa mea nu a auzit-o rostind niciun cuvânt în cei șase ani și trei luni cât are Grace, nici măcar o singură silabă. Carol crede că suferă de vreo afecțiune cerebrală, dar doctorii n-au găsit nimic până acum. „E proastă ca noaptea”, a decretat ea, zilele trecute, pe un ton cât se poate de neutru, privind-o pe Grace cum răsucea între degete un cub colorat, de parcă era un lucru miraculos, de o frumusețe rară, care ar fi trebuit să se transforme în altceva.

Mă ridic și mă îndrept spre fereastră, îndepărtându-mă de fetiță și de ochii ei mari și scrutători. Îmi pare rău pentru ea.

Marcia, mama lui Grace, nu mai este printre noi. Ea spunea mereu că nu și-a dorit să aibă copii. Acesta este unul dintre efectele secundare ale intervenției chirurgicale; în absența *deliriei nervosa,* unii părinți consideră statutul de părinte o adevărată corvoadă. Din fericire, cazurile de detașare completă – în care părinții nu reușesc să stabilească o legătură *normală* și *responsabilă* cu copiii lor, ajungând să-i înece, să-i sufoce sau să-i omoare în bătaie pentru că plâng – sunt rare.

Totuși, evaluatorii au hotărât ca Marcia să facă doi copii. La vremea respectivă, hotărârea li s-a părut tuturor benefică. Conform rapoartelor anuale, familia ei se afla în topul celor mai respectate și mai înstărite familii. Soțul ei era un om de știință extrem de apreciat. Locuiau într-o vilă imensă de pe Winter Street. Marcia pregătea mesele din ce găsea la îndemână, iar în timpul liber dădea lecții de pian ca să aibă o ocupație.

Dar, în momentul în care soțul Marciei a fost suspectat că ar fi avut anumite simpatii, totul s-a schimbat radical. Marcia și fiicele ei, Jenny și Grace, au fost nevoite să se mute la mama Marciei, care este mătușa mea, Carol, iar oamenii au început să le bârfească pe la spate, arătându-le cu degetul oriunde mergeau. Grace nu-și mai amintește nimic din toate astea; m-ar mira să-și mai amintească ceva de părinții ei.

Soțul Marciei a dispărut înainte de începerea procesului. Și bine a făcut! Căci, de obicei, procesele sunt doar de fațadă. Cei care nutresc anumite simpatii sunt aproape întotdeauna executați. Dacă nu au această soartă, atunci primesc trei condamnări pe viață, fiind închiși pentru totdeauna în Cripte. Desigur, Marcia cunoștea foarte bine procedura. Acesta a fost și motivul pentru care, crede mătușa Carol, inima i-a cedat la doar câteva luni după dispariția soțului ei, când a fost pusă sub acuzare în locul lui. A doua zi, după ce i-au fost înmânate documentele juridice, se plimba pe stradă, când inima i-a pocnit în piept – *pac!* Și gata… atac de cord.

Inimile sunt atât de fragile. Așa că trebuie să avem grijă de ele.

Astăzi o să fie o zi toridă, sunt convinsă. Este deja foarte cald în dormitor, iar, când întredeschid fereastra ca să elimin mirosul de portocală, aerul dens și greoi de afară mă izbește cu putere. Inspir adânc, îmbătându-mă cu parfumul curat de alge marine și lemn reavăn și ascultând țipetele îndepărtate ale pescărușilor care zboară neîncetat deasupra golfului, dincolo de clădirile joase și cenușii. Afară, cineva pornește motorul unei mașini, făcându-mă să tresar, speriată.

— Ai emoții din cauza examenului de evaluare?

Mă întorc și o văd pe mătușa Carol stând în cadrul ușii, cu mâinile încrucișate.

— Nu, răspund eu, deși este o minciună.

Ea schițează un zâmbet palid, aproape imperceptibil.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. O să te descurci. Du-te să faci duș și apoi o te ajut să-ți prinzi părul! Vom recapitula răspunsurile pe drum.

— Bine.

Mătușa continuă să mă scruteze cu privirea. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare și, ca să nu-mi trădez sentimentele, îmi înfig unghiile în pervazul din spatele meu. Nu mi-a plăcut niciodată ca oamenii să mă privească atât de insistent. Dar va trebui să mă obișnuiesc. În timpul examenului, patru evaluatori mă vor privi iscoditor nu mai puțin de două ore. Voi purta un halat subțire, din plastic, semitransparent, asemănător celor pe care le porți la spital, pentru ca experții să-mi poată examina trupul.

— Cred că o să iei un șapte sau un opt, spune mătușa mea, țuguindu-și buzele. Este o notă bună, pentru care aș fi extrem de mulțumită, îmi zic în sinea mea. Deși n-o să iei mai mult de șase dacă nu te duci să te aranjezi, continuă ea.

Am terminat cursurile liceale, iar examenul de evaluare reprezintă ultimul test pe care trebuie să-l mai iau. În ultimele patru luni, am dat tot felul de examene – la matematică, științe naturale, limbă engleză (scris și oral), sociologie și psihologie, dar și fotografie (cursul a fost opțional), iar peste câteva săptămâni ar trebui să aflu și rezultatele. Sunt convinsă că voi obține note suficient de bune ca să intru la facultate. Am fost întotdeauna o elevă silitoare. Profesorii universitari îmi vor analiza atât punctele forte, cât și pe cele slabe și mă vor înscrie apoi la o specialitate universitară.

Testul de evaluare reprezintă ultimul pas – extrem de important –, un pas de care depinde viața mea de familie. În lunile următoare, evaluatorii îmi vor trimite o listă cu patru sau cinci pretendenți. Unul dintre ei îmi va deveni soț după ce voi termina facultatea (asta în măsura în care voi reuși să trec toate examenele. Fetele care nu trec aceste teste se căsătoresc imediat după terminarea liceului.) Evaluatorii vor încerca să-mi găsească un partener care a obținut o notă similară cu a mea la examenul de evaluare. Fac tot posibilul să evite diferențele de temperament, inteligență, vârstă și statut social. Mai auzi, firește, și povești de groază – când o fată săracă, de optsprezece ani, este obligată să se mărite cu un bărbat bogat, în vârstă de optzeci de ani, dar acestea sunt cazuri rare.

Aud scârțâitul îngrozitor al treptelor și în prag apare Jenny, sora lui Grace. Are doar nouă ani, dar este înaltă pentru vârsta ei și foarte slabă – numai piele și os având pieptul scobit ca o tavă de gătit. Nu e frumos ce spun, dar trebuie să recunosc că nu prea o agreez. Are aceeași privire de gheață ca mama ei.

Se oprește lângă mătușa mea și mă privește fix. Am numai un metru șaizeci înălțime, iar Jenny este cu doar câțiva centimetri mai scundă decât mine. Mă simt stânjenită în fața mătușii și a verișoarelor mele – o prostie, o știu prea bine dar un fior îmi străbate șira spinării. Știu că sunt îngrijorate din cauza examenului meu de evaluare. De el depinde viața mea de familie: căsătoria mea cu un partener bun. Jenny și Grace mai au foarte mulți ani până vor suporta intervențiile chirurgicale.

Dacă voi avea norocul ca evaluatorii să-mi rezerve un partener bun, acest lucru se va concretiza, peste câțiva ani, într-o sumă frumușică de bani pentru familia mea. Va înlătura, de asemenea, șoaptele și bârfele care, deși au trecut patru ani de la scandal, încă ne însoțesc pretutindeni ca un laitmotiv, ca foșnetul frunzelor purtate de vânt: *simpatizant, simpatizant, simpatizant.*

Sună ceva mai bine decât celălalt cuvânt care m-a urmărit ani de zile după moartea mamei, ca un șuierat onctuos de șarpe, care își lasă otrava în urmă: *sinucidere.* Un cuvânt rostit doar în șoaptă, un cuvânt murmurat în căușul palmelor sau în spatele ușilor închise. Numai în visele mele îl aud rostit cu voce tare.

Trag adânc aer în piept, apoi, pentru ca mătușa mea să nu vadă că tremur, mă aplec sub pat ca să iau coșul de plastic.

— Lena se mărită astăzi? o întreabă Jenny pe mătușa mea.

Mi s-a părut întotdeauna că vocea ei seamănă cu zumzetul enervant al albinelor.

— Nu fi prostuță! o ceartă Carol, fără iritare în glas. Știi doar că nu se poate căsători dacă n-a suportat încă tratamentul și nu e pe deplin vindecată.

Îmi iau prosopul din coș și mă ridic în picioare, strângându-l la piept. Cuvântul *căsătorie* îmi dă fiori. Toată lumea se căsătorește după ce-și termină studiile. Așa este rânduiala. „Căsnicia înseamnă Ordine și Stabilitate, este dovada unei Societăți Sănătoase.” (Vezi *Cartea tăcerii* – „Elementele fundamentale ale societății”, pag. 114) Dar, la gândul căsătoriei, inima îmi bate nebunește, ca un fluture prins într-un glob de sticlă. Nu am atins niciodată un băiat, contactul fizic între persoane de sex opus, care nu au fost încă supuse intervenției chirurgicale, este strict interzis. Sinceră să fiu, nici n-am vorbit vreodată cu un băiat mai mult de cinci minute, dacă nu-i punem la socoteală pe verii și pe unchiul meu, dar și pe Andrew Marcus, care se scobește mereu în nas și își șterge mucozitățile pe fundul conservelor de legume; el îl ajută pe unchiul meu la magazinul Stop-N-Save.

Iar dacă nu voi lua examenele – *dă, Doamne, să le iau!* va trebui să mă căsătoresc imediat după operație, adică în mai puțin de trei luni. Ceea ce înseamnă că voi avea parte de *noaptea* nunții.

Mirosul de portocale este încă puternic, iar stomacul mi se întoarce din nou pe dos. Îmi îngrop fața în prosop și inspir adânc, încercând să pun stavilă stării copleșitoare de greață.

De la parter răzbat zgomote de farfurii. Mătușa oftează și se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm în mai puțin de o oră, anunță ea. Ar fi bine să te grăbești.

CAPITOLUL 3

Doamne, ajută-ne ca în pământ să prindem rădăcini
Și drumul pe care pășim atent să îl privim!
Și nicicând să nu-i uitați pe acei îngeri decăzuți,
Ce zborul li s-a frânt
Și aripile li s-au pârjolit,
Și-n mare sfârșitul l-au găsit!
Doamne, ajută-mă ca în pământ să prind rădăcini
Și drumul pe care pășesc atent să îl privesc
Ca nicicând să nu mă poticnesc!

Psalmul 42
(Din „Rugăciune și studiu”, *Cartea tăcerii)*

Mătușa insistă să parcurgem pe jos drumul spre laboratoare, care, la fel ca toate birourile guvernamentale, stau înțesate pe cheiuri: un lanț de clădiri albe, care strălucesc ca niște dinți în gura hulpavă a oceanului. Când eram mică și abia ne mutaserăm cu ea, mătușa mă ducea în fiecare zi la școală. Eu, sora mea și mama locuiserăm în apropiere de graniță, astfel încât toate aceste străzi șerpuitoare și întunecate, care miroseau a gunoaie și a pește stricat, mă înspăimântau cumplit. Mi-am dorit mereu ca mătușa să mă țină de mână, dar n-a făcut-o niciodată, așa că strângeam din pumni și urmam foșnetul hipnotic al pantalonilor ei de catifea, temându-mă de clipa în care Academia pentru Fete St. Anne avea să se ivească pe coama ultimului deal – o clădire din piatră cenușie, presărată cu fisuri și crăpături, precum chipurile brăzdate de vreme ale pescarilor care lucrează pe docuri.

Este uluitor cum se schimbă lucrurile. Pe atunci, îmi era teamă de străzile din Portland și n-o scăpăm din ochi pe mătușa mea. Acum, le cunosc atât de bine, încât le-aș putea străbate cu ochii închiși, iar astăzi, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu singură. Simt mirosul oceanului, deși nu-l pot vedea din cauza

străzilor unduitoare, dar mă relaxează. Datorită brizei sărate, aerul capătă un tușeu mătăsos, aproape tangibil și greoi.

— Nu uita! îmi spune ea pentru a mia oară. Vor să-ți descopere personalitatea – e adevărat –, dar cu cât le vei răspunde în termeni mai generali, cu atât ți se vor oferi mai multe variante.

Mătușa vorbea întotdeauna despre căsătorie, preluând cuvinte din *Cartea tăcerii,* cuvinte ca *datorie, responsabilitate* și *stăruință.*

— Am înțeles, răspund eu.

Un autobuz trece în viteză pe lângă noi. Pe caroseria lui este imprimată imaginea Academiei St. Anne, lucru care mă determină să-mi las iute capul în pământ, imaginându-mi-le pe Cara McNamara și pe Hillary Packer cum se hlizesc și mă arată cu degetul prin ferestrele murdare ale autobuzului. Toată lumea știe că astăzi trebuie să dau examenul de evaluare. Pe parcursul anului, se organizează doar patru sesiuni de evaluare, iar programările se stabilesc cu mult înainte.

Modul în care m-am fardat, la insistențele mătușii Carol, îmi creează impresia că am pielea abrazivă și lucioasă. Acasă, privindu-mă în oglinda de la baie, aveam senzația că semăn cu un pește – cu atât mai mult din cauza acelor și agrafelor de metal cu care mătușa îmi prinsese părul –, un pește „împodobit” cu nenumărate cârlige din metal.

Nu-mi place să mă fardez și nici nu am manifestat vreodată un interes prea mare pentru haine sau rujuri. Hanna, prietena mea cea mai bună, crede că sunt nebună, dar nici nu e de mirare. Ea este absolut superbă, chiar și atunci când își prinde la spate părul blond într-un pseudococ, arată de milioane, ca și când coafura ei ar fi creația unor mari stiliști. Nu sunt urâtă, dar nici frumoasă. Mă încadrez undeva la mijloc. Nu am ochii nici verzi, nici castanii, ci un amestec între cele două nuanțe. Nu sunt slabă, dar nici grasă. Singurul lucru care mă definește fără umbră de îndoială este faptul că sunt mică de statură.

— Dacă – Doamne ferește! — te întreabă ceva de verii tăi, nu uita să le spui că nu i-ai cunoscut prea bine...!

— Îhî! spun eu, fără să-i mai acord prea multă atenție.

E cald, prea cald pentru luna iunie, și simt cum picăturile de sudoare mi se preling pe spate și pe brațe, chiar dacă mi-am dat de dimineață cu deodorant. În partea dreaptă, este Casco Bay,

străjuit de Peaks Island și Great Diamond Island, unde se află turnurile de observație. Dincolo de ele se întinde oceanul, iar *dincolo* de ocean sunt toate țările și orașele distruse de boală.

— Lena! Mă asculți? mă întreabă Carol, prinzându-mă de braț și întorcându-mă cu fața spre ea.

— Albastru, repet eu ca un papagal. Albastru este culoarea mea preferată. Sau verde.

Negru este o culoare morbidă; roșu îi va scoate din sărite; roz este o culoare juvenilă; iar portocaliu este o nuanță cam ciudată.

— Și ce-ți place să faci în timpul liber?

— Am mai trecut o dată prin toate astea, răspund eu, eliberându-mă ușor din strânsoarea ei.

— E important, Lena. Poate că e cea mai importantă zi din viața ta.

Oftez din greu. În fața mea, porțile laboratoarelor guvernamentale se deschid încet, cu un zgomot mecanic. S-au format deja două cozi: la una stau fetele, iar la cincisprezece metri depărtare, la cea de-a doua intrare, sunt băieții. Mijesc ochii din cauza soarelui puternic, încercând să zăresc vreun chip cunoscut, dar lumina orbitoare ce se reflectă în ocean m-a amețit complet, iar vederea îmi este încețoșată. Lena! mă strigă mătușa mea.

Trag adânc aer în piept și încep să recit discursul pe care l-am repetat de milioane de ori.

— Îmi place să lucrez la gazeta școlii. Sunt pasionată de fotografie, pentru că reușește să oprească timpul în loc, imortalizând un moment din viață. Îmi place să ies în oraș cu prietenii și să ascult concertele din Deering Oaks Park. Îmi place să alerg și, timp de doi ani, am fost căpitan secund în echipa de cros a școlii. Am obținut locul întâi, împreună cu echipa mea, la proba de 5 000 de metri. Am grijă adesea de membrii mai tineri ai familiei mele, fiindcă îmi plac foarte mult copiii.

— Te cam strâmbi când spui asta, îmi atrage atenția mătușa.

— Îmi plac foarte mult copiii, repet eu, cu un zâmbet fals întipărit pe chip.

Adevărul e că nu-mi prea plac copiii, cu excepția lui Grace. Sunt mereu *gălăgioși* și enervanți; trebuie să stai tot timpul cu ochii pe ei, pentru că pun mâna tot felul de lucruri, salivează și fac pe ei. Dar știu că, într-o bună zi, va trebui să am și eu copii.

— E mai bine acum, spune Carol. Continuă!

— Materiile mele preferate, îmi închei eu prelegerea, sunt matematica și istoria.

Mătușa dă din cap satisfăcută.

— Lena!

Mă întorc și o văd pe Hana coborând din mașina părinților ei, cu părul blond fluturându-i în vânt. Poartă o tunică semitransparentă, ce-i alunecă de pe un umăr, dezvelindu-i pielea bronzată. Toate fetele și toți băieții care stau la coadă în fața porților laboratoarelor s-au întors s-o privească. Hana exercită o putere uluitoare asupra oamenilor.

— Lena! Stai puțin! mă strigă fata, alergând pe stradă și făcându-mi frenetic cu mâna.

În spatele ei, mașina „dansează” încet înainte și-napoi, pe aleea îngustă, reușind să se întoarcă în cele din urmă cu fața în direcția opusă. Mașina părinților Hanei este neagră și lucioasă ca o panteră. De fiecare dată când m-au luat cu ei la plimbare, m-am simțit ca o prințesă. Astăzi, puțini oameni mai au mașini și chiar și mai puțini îndrăznesc să le folosească. Petrolul este strict raționalizat și extrem de scump. Unii oameni din clasa de mijloc își țin mașinile în fața casei, ca pe niște statui frumoase, imaculate și nefolosite.

— Bună, Carol! spune Hana, cu respirația întretăiată, ajungându-ne din urmă. Din geanta pe jumătate deschisă, îi cade o revistă, iar ea se apleacă s-o ridice. Este una dintre publicațiile guvernamentale – *Casa și familia* – și, văzând privirea mea întrebătoare, îmi răspunde, făcând o grimasă. Mama m-a obligat s-o iau. M-a sfătuit s-o citesc cât timp aștept să-mi vină rândul să intru în sala de examinare. Cică ar face o impresie foarte bună, adaugă ea, băgându-și degetul pe gât și prefăcându-se că vomită.

— Hana! o mustră în șoaptă mătușa mea.

Inima începe să-mi bată cu putere, înspăimântată de glasul ei speriat. Carol își pierde arareori cumpătul. Acum însă își răsucește capul în toate direcțiile, așteptându-se parcă să zărească oameni ai legii sau evaluatori la fiecare colț de stradă.

— Nu te îngrijora! Nu ne spionează nimeni, spune Hana, întorcându-i pe urmă spatele mătușii mele și șoptindu-mi numai mie: *Încă.*

Apoi zâmbește cu gura până la urechi.

În fața noastră, rândul fetelor și cel al băieților se lungesc tot mai mult, ajungând până în stradă, tocmai în momentul în care ușile din sticlă ale laboratoarelor se deschid șuierând și câteva asistente își fac apariția, ținând în mână niște mape și invitând oamenii să intre în sălile de așteptare. Apoi mătușa îmi atinge cotul cu mâna, ușor ca zbaterea de aripă a unei păsări.

— Ar fi bine să te așezi la coadă, mă îndeamnă cu vocea ei calmă. Mi-aș dori să fiu la fel de liniștită ca ea. Lena! mă strigă ea apoi.

— Da, îi răspund eu.

Nu mă simt bine deloc. Laboratoarele, de un alb strălucitor, încât abia le pot privi, par îndepărtate, iar caldarâmul se pierde în căldura înăbușitoare, dispărând parcă din fața noastră. Cuvintele *cea mai importantă zi din viața ta* îmi răsună obsesiv în minte. Soarele pare un reflector imens.

— Succes! îmi urează mătușa, cu același zâmbet palid.

— Mulțumesc.

Mi-aș dori să-mi spună altceva – ca, de pildă: *Sunt convinsă că o să te descurci de minune!* sau *Nu-ți face griji!* —, dar ea stă încremenită pe loc, afișând o expresie liniștită și impenetrabilă.

— Nu vă temeți, doamnă Tiddle! spune Hana, făcându-mi cu ochiul. O să am grijă să n-o dea în bară chiar de tot. Vă promit!

Emoțiile mele au dispărut ca prin minune. Hana privește totul cu atâta nonșalanță și relaxare!

Ne îndreptăm spre laboratoare. Hana are aproape un metru optzeci metri înălțime. Când ne plimbăm amândouă, trebuie să mai sar uneori ca să țin pasul cu ea, simțindu-mă ca o rață care apare și dispare în apă. Astăzi însă nu mă mai deranjează. Mă bucur că suntem împreună. Altfel, aș fi complet distrusă.

— Doamne! exclamă ea, în timp ce ne apropiem de rândurile din fața laboratoarelor. Mătușa ta ia toată povestea asta în serios.

— Dar *este* un lucru cât se poate de serios, îi răspund eu, așezându-mă la coadă.

Văd câteva chipuri familiare: niște fete pe care le cunosc vag de la școală, niște băieți pe care i-am văzut jucând fotbal în spatele școlii de băieți Spencer Prep. Unul dintre ei întoarce capul spre mine și mă surprinde scrutându-i cu privirea. Ridică din sprâncene, iar eu îmi las iute capul în pământ, înroșindu-mă ca un rac și simțind un nod în stomac. O *să-ți găsești perechea*

în mai puțin de trei luni – îmi spun în sinea mea –, dar cuvintele par ridicole și lipsite de sens, ca jocurile pentru copii Mad Libs, unde inventam propoziții complet absurde.

— Da, știu. Crede-mă că am citit și eu, ca toată lumea, *Cartea tăcerii!* îmi spune Hana, punându-și ochelarii de soare pe vârful capului și fluturând din gene la mine. „Ziua Evaluării, continuă ea cu multă dulcegărie în glas, reprezintă un rit al inițierii, care te pregătește pentru un viitor ce abundă în fericire, stabilitate și prietenie."

Își pune din nou ochelarii pe nas și face o grimasă.

— Nu crezi în asta? o întreb eu în șoaptă.

Hana se poartă ciudat în ultimul timp. A fost întotdeauna diferită de ceilalți oameni: sinceră, independentă, curajoasă. Acesta este unul dintre motivele pentru care mi-am dorit mereu să-i fiu prietenă. Am fost întotdeauna o fire timidă, temându-mă să nu spun sau să nu fac ceva greșit. Hana este exact opusul meu.

Dar se pare că lucrurile au luat-o razna în ultimul timp. Pe de o parte, nu-i mai pasă de școală, fiind adesea somată în biroul directorului pentru că le răspunde obraznic profesorilor. Uneori, se oprește brusc în toiul unei discuții, de parcă ar fi ajuns în fața unei bariere peste care nu poate să treacă. Alteori, o surprind privind cu insistență oceanul, ca și când ar vrea să-l străbată înot.

Uitându-mă acum la ea, la ochii cenușii și la gura subțire și încordată ca o coardă de vioară, simt un fior de teamă. Mă gândesc la mama, care s-a zbătut o clipă prin aer înainte de a se prăbuși ca o piatră în ocean; mă gândesc la chipul fetei care s-a aruncat de pe acoperișul laboratorului cu mulți ani în urmă, la obrazul ei lipit de caldarâm. Vreau să înlătur gândurile negre, legate de boală. Hana nu este bolnavă. Nu poate să fie bolnavă. Aș ști dacă ar fi așa.

— Dacă ar vrea să fim cu adevărat fericiți, ne-ar lăsa să ne facem propriile alegeri, mormăie Hana.

— Hana! o cert eu pe un ton aspru. Criticarea sistemului constituie cel mai grav delict pe care îl poți comite. Retrage-ți imediat cuvintele!

— Gata! Nu mai zic nimic, bate ea în retragere, ridicându-și mâinile în aer.

— *Știi* foarte bine că e în zadar. Privește înapoi la vremurile din trecut! Cu ce se confruntau oamenii atunci... cu lupte, războaie și haos! Cu toții erau nefericiți.

— Am spus că nu mai zic nimic, repetă ea, cu un zâmbet pe buze, dar sunt încă furioasă și evit s-o privesc.

— În plus, continui eu, ne oferă posibilitatea alegerii.

Evaluatorii concep de obicei o listă cu patru sau cinci pretendenți, dintre care îți alegi singur partenerul. Astfel toată lumea este mulțumită. În toți acești ani în care oamenii au fost supuși intervenției chirurgicale, iar căsătoriile au fost aranjate, numărul divorțurilor a scăzut dramatic – mai puțin de douăsprezece în Maine și mai puțin de o mie pe întreg cuprinsul Statelor Unite – și în aproape toate cazurile, soțul sau soția a fost suspectat/ă că ar fi nutrit anumite simpatii, situație în care divorțul devenea imperios necesar, iar guvernul îl aproba imediat.

— O alegere *limitată,* mă corectează ea. Ne impun să alegem dintr-o listă de pretendenți aleși deja de ei.

— Toate alegerile sunt limitate, îi răspund eu pe un ton răstit. Așa e viața.

Hana deschide gura, vrând parcă să riposteze, dar se mulțumește să izbucnească în râs. Apoi mă strânge de mână, folosind codul nostru secret inventat în clasa a doua și la care recurgeam atunci când una din noi era speriată sau supărată. Era un mod de a spune: *Sunt aici, nu-ți face griji!*

— Gata, gata! Nu intra în defensivă! Ador examenele de evaluare! Trăiască Ziua Evaluărilor!

— Așa e mai bine, îi spun eu, deși sunt în continuare neliniștită și supărată.

Șirul înaintează cu greu. Trecem de porțile din fier, îngrădite cu sârmă ghimpată, și intrăm pe o alee lungă, ce duce spre clădirile laboratoarelor. Noi ne îndreptăm spre clădirea 6-C, iar băieții spre 6-B, astfel că rândurile încep să se îndepărteze unul de celălalt.

Pe măsură ce ne apropiem tot mai mult de intrarea în clădire, un val de aer condiționat ne lovește cu putere de fiecare dată când ușile se deschid și se închid. Senzația e uluitoare, de parcă cineva ne-ar învălui din cap până în picioare într-o folie subțire de gheață. Mă întorc cu spatele și îmi ridic părul legat în coadă de cal, dorindu-mi să nu mai fie atât de cald. Acasă, nu avem

aer condiționat, doar niște ventilatoare anemice, cărora le dăm drumul numai noaptea. Dar de cele mai multe ori mătușa Carol nu ne lasă să le folosim nici pe acelea; consumă prea mult curent, spune ea, și nu ne putem permite să irosim electricitatea.

Mai sunt doar câțiva oameni în fața noastră. O asistentă iese din clădire, ținând în brațe un maldăr de mape și mai multe pixuri, pe care începe să ni le distribuie.

— Aveți grijă să completați toate informațiile necesare, spune ea, inclusiv istoricul medical și familial!

Inima îmi bate frenetic, gata parcă să-mi iasă din piept. Căsuțele frumos numerotate pe pagină – unde scrie: Numele de familie, Prenumele, Inițiala celui de-al doilea nume de botez, Adresa curentă, Vârsta – fuzionează între ele. Mă bucur că Hana este în fața mea. Ea completează repede formularul, ținând mapa rezemată de braț, în timp ce pixul îi alunecă pe hârtie.

— Următorul!

Ușile se deschid din nou, cu același sunet metalizat, și o altă asistentă îi face semn Hanei să intre. În întunericul răcoros din spatele ei, zăresc o sală albă de așteptare, cu un covor verde.

— Succes! îi urez eu prietenei mele.

Ea se întoarce și îmi zâmbește în fugă. Dar îmi dau seama că are emoții. Își mușcă buzele și e încruntată.

Face câțiva pași spre laborator, apoi se întoarce brusc spre mine, cu o expresie sălbatică pe chip, mă prinde de umeri și își lipește gura de urechea mea. Gestul ei mă sperie atât de tare, încât scap mapa din mână.

— Nu poți să fii fericit dacă nu cunoști nefericirea – știi asta, nu-i așa? îmi șoptește ea cu vocea gâtuită, parcă gata să izbucnească în plâns.

— Poftim?

Simt cum unghiile ei mi se înfig în carne și în clipa aceea mi-e teamă de ea.

— Nu poți să fii fericit dacă nu cunoști nefericirea. Știi asta, nu-i așa?

Dar, înainte de a-i răspunde, îmi dă drumul și se îndepărtează ușor, afișând aceeași expresie de liniște și calm dintotdeauna. Îmi ridică mapa de jos și mi-o întinde zâmbind. Apoi se întoarce și dispare în spatele ușilor din sticlă, care se deschid și se închid

în urma ei la fel de lin ca suprafața apei deasupra unui lucru ce piere în adâncurile ei.

CAPITOLUL 4

Diavolul s-a furișat în Grădina Edenului, purtând cu el, sub formă de sământă, boala – amor deliria nervosa. Aceasta a crescut și a înflorit, prefăcându-se într-un măr magnific, ale cărui roade erau roșii ca sângele.

Din *„Geneza”: Istoria completă a lumii și a universului nostru,* de Steven Horace, doctor în filosofie la Universitatea Harvard

Până când asistenta mă invită în sala de așteptare, Hana a dispărut deja, undeva pe holurile antiseptice, în spatele unora dintre nenumăratele uși identice, albe ca și holurile, deși mai sunt persoane care își așteaptă rândul pe coridoare. O fată stă pe un scaun, aplecată deasupra mapei sale, scriind și ștergând răspunsuri, ca apoi să le scrie din nou. O altă fată o roagă cu disperare pe o asistentă să-i explice diferența dintre „condițiile medicale cronice” și „condițiile medicale preexistente”. Pare că se află în pragul unei crize, o venă de pe frunte îi iese proeminent în relief, iar vocea capătă tonalități isterice; mă întreb dacă nu va scrie cumva pe formularul ei *tendință spre anxietate excesivă.*

Nu e nimic nostim în toate astea, dar mie îmi vine să râd. Îmi acopăr fața cu mâinile mascându-mi zâmbetul. Când am emoții, încep să chicotesc aiurea. În timpul examenelor școlare, am întotdeauna probleme, pentru că râd fără rost. Mă întreb dacă ar fi trebuit să menționez asta în formularul meu.

O asistentă îmi ia mapa din mână și răsfoiește paginile, verificând dacă nu cumva am lăsat căsuțe necompletate.

— Lena Haloway? întreabă ea, cu vocea metalică, tipică tuturor asistentelor, de parcă face parte din pregătirea lor medicală.

— Îhî! răspund eu, apoi mă corectez rapid. Mătușa Carol mi-a spus că evaluatorii se așteaptă la un limbaj oarecum oficial. Da, eu sunt.

Mi se pare ciudat să-mi aud numele adevărat – *Haloway* – și simt cum mi se pune un nod în gât. În ultimul deceniu, am

folosit numele mătușii mele: Tiddle. Chiar dacă este un nume stupid; Hana mi-a spus odată că îl asociază cu un cuvânt din limbajul copiilor, care înseamnă „a urina”, cel puțin, nu are nicio legătură cu părinții mei. Familia Tiddle este o familie în carne și oase. Familia Haloway nu mai este nimic decât o simplă amintire. Dar când e vorba despre lucruri strict oficiale, trebuie să-mi folosesc numele din certificatul de naștere.

— Urmează-mă!

Asistenta îmi face semn s-o însoțesc pe unul dintre holuri, iar eu mă iau după sunetul ritmic pe care îl scot pe linoleum pantofii ei cu toc. Coridoarele strălucesc orbitor. Emoțiile, pe care le simt ca pe niște fluturi ce mi se zbat în stomac, nu-mi dau pace, creându-mi o senzație de amețeală. Încerc să mă liniștesc, imaginându-mi oceanul cu briza lui aspră și pescărușii care se învârt pe cer ca niște moriști de vânt.

Totul se va termina în curând, îmi spun în sinea mea. *Totul se va termina în curând și apoi te vei duce acasă, și nu va mai trebui să te gândești niciodată la examenul de evaluare.*

Coridorul nu pare să se mai sfârșească. Undeva, în fața noastră, o ușă se deschide și se închide, iar câteva clipe mai târziu, la o cotitură, ne întâlnim cu o fată, care trece în fugă pe lângă noi. Este roșie la față, fără îndoială că a plâns. Probabil că a terminat examenul de evaluare. O recunosc vag, este una dintre primele fete admise.

Îmi pare rău pentru ea. Examenul durează de obicei între o jumătate de oră și două ore, dar, cu cât evaluatorii te țin mai mult în sala de examinare, cu atât ai mai multe șanse să primești o notă mai mare. Dar nu este o regulă, firește. Cu doi ani în urmă, Marcy Davies a stat în sala de examinare doar patruzeci și cinci de minute și a obținut nota zece. Iar anul trecut, Corey Winde a stat trei ore și jumătate în sala de examinare – doborând recordul pentru cea mai lungă ședință de evaluare –, dar n-a primit decât nota trei. Examenele de evaluare se bazează pe un barem, însă există, firește, și factori aleatorii, care schimbă regulile jocului. Se pare că, uneori, întregul proces este menit să inspire teamă și confuzie.

Îmi vine brusc ideea s-o iau la goană pe holurile curate și sterile și să lovesc ușile cu piciorul. Însă cad imediat pradă sentimentului de vinovăție. Mi-am ales prost momentul în care să pun examenul de evaluare sub semnul îndoielii și o condamn

pe Hana pentru asta. E vina ei, pentru că mi-a spus o grămadă de prostii afară: *Nu poți să fii fericit dacă nu cunoști nefericirea. O alegere limitată. Ne impun să alegem dintr-o listă de pretendenți aleși deja de ei.*

Mă *bucur* că altcineva alege în locul nostru. Mă bucur că nu trebuie să o fac eu și cu atât mai mult mă bucur că nu trebuie să oblig pe cineva să mă aleagă pe *mine.* Dacă lucrurile ar sta ca în trecut, Hana ar avea, firește, numai de câștigat. Hana, cu părul bălai, cu ochii cenușii și strălucitori, cu dinții perfecți și cu râsul ei cristalin, care îi determină pe cei care o aud s-o privească și să râdă împreună cu ea. Chiar și stângăcia devine o calitate la ea; te îndeamnă să-i întinzi întotdeauna o mână de ajutor. Când mă împiedic sau îmi vărs cafeaua pe cămașă, oamenii își întorc privirea în altă parte. *Ce dezastru!* parcă îi și auzi exclamând. Iar, când mă aflu în compania unor persoane străine, mintea mi se încleiază, ca zăpada care începe să se topească pe străzi, spre deosebire de prietena mea, care știe întotdeauna ce să spună.

Niciun individ întreg la minte nu m-ar alege pe mine când există în lume oameni ca Hana. Este ca și cum ai alege niște biscuiți vechi când râvnești, de fapt, la un bol mare de înghețată, garnisită cu frișcă, ciocolată și vișine. Așa că eu mă bucur să primesc lista cu „pretendenții deja aleși”. Înseamnă că voi avea și eu un *partener.* Nu mai are nicio importanță dacă nimeni nu mă consideră frumoasă (deși îmi doresc, uneori, să mi se spună că sunt drăguță). N-ar mai conta nici dacă aș fi chioară.

— Aici, spune asistenta, oprindu-se în cele din urmă în fața unei uși, care seamănă cu toate celelalte. Poți să-ți lași hainele și lucrurile în anticameră. Te rog să-ți pui halatul pe care ți l-am pregătit și ai grijă ca deschizătura să fie în spate! Poți să bei niște apă, să te relaxezi și să meditezi câteva clipe.

Îmi imaginez atunci sute de fete stând turcește pe podea, cu mâinile sprijinite pe genunchi și intonând mantra *om,* și abia mă abțin să nu izbucnesc în râs.

— Dar, cu cât te vei pregăti mai mult, cu atât evaluatorii îți vor acorda mai puțin timp ca să te cunoască, adaugă ea, adresându-mi un zâmbet scorțos. „Scorțos” e cuvântul care o caracterizează cel mai bine: corpul, privirea, chiar și halatul de spital pe care îl poartă, toate par scorțoase. Mă țintuiește cu

privirea, dar am impresia că nici nu mă vede, că se gândește deja la următoarea fată pe care trebuie s-o însoțească pe un alt coridor și căreia trebuie să-i țină același discurs. Mă simt foarte singură, înconjurată de acești pereți groși, care înăbușă toate sunetele, izolată cu totul de soare, de vânt și de căldură, într-o atmosferă perfectă și ireală.

— Când ești gata, intră pe ușa albastră! Evaluatorii te așteaptă în laborator.

După ce asistenta se îndepărtează, intru în anticamera mică, dar la fel de puternic luminată ca și holul. Pare un cabinet de consultații obișnuit. Într-un colț, un aparat medical scoate periodic o serie de bipuri, iar vizavi o masă de examinare își așteaptă pacienții. În aer plutește un miros înțepător de dezinfectant. Îmi scot hainele, tremurând, iar pielea mi se face ca de găină din cauza aerului condiționat. Puful de pe brațe mi se trezește la viață. Minunat! Acum voi apărea în ochii evaluatorilor ca un animal păros.

Îmi împăturesc hainele, inclusiv sutienul, și le așez frumos unele peste altele, apoi îmi pun halatul. Este confecționat dintr-un plastic transparent și, în timp ce îl înfășor de jur împrejur, legându-l cu un cordon, sunt perfect conștientă că dezvăluie vederii aproape totul, inclusiv forma chiloților.

Se va termina. Totul se va termina în curând.

Trag adânc aer în piept și intru pe ușa albastră.

Laboratorul este și mai puternic luminat și strălucește amețitor, astfel că prima impresie pe care evaluatorii și-au făcut-o probabil despre mine este cea a unei persoane care abia mijește ochii, care face un pas înapoi și își ascunde chipul în mâini. Patru umbre par să plutească într-o canoe în fața mea. Apoi ochii mi se obișnuiesc cu lumina puternică, iar cele patru umbre se metamorfozează în cei patru evaluatori, așezați cu toții la o masă lungă și joasă. Camera este imensă și complet goală, cu excepția unei mese chirurgicale, din oțel, ridicate și lipite de perete. Din tavanul înalt de cel puțin nouă metri, becurile, aliniate pe două rânduri, își aruncă, nemiloase, luminile asupra mea. Simt o nevoie disperată să-mi încrucișez brațele pe piept în încercarea de a-mi ascunde goliciunea. Am gura uscată, iar mintea îmi pare la fel de goală și de albă ca luminile amețitoare. Nu-mi aduc aminte ce trebuie să fac sau ce trebuie să spun.

— Ai completat formularul? mă întreabă, în cele din urmă, unul dintre evaluatori, o femeie.

Vocea ei pare prietenoasă, dar nu reușește să-mi alunge nodul cumplit din stomac.

O, Doamne! îmi spun în gând. *Îmi vine să fac pipi. O să fac pe mine chiar aici.* Încerc să-mi imaginez ce va spune Hana după ce toată povestea asta se va încheia, iar noi ne vom plimba în bătaia soarelui de după-amiază, mângâiate de briza sărată a mării și de căldura înăbușitoare, ce par să ne însoțească pe caldarâmul fierbinte. „O, Doamne!” va spune ea. „A fost o pierdere de vreme. Stăteau cu toții și se uitau la noi ca niște broscoi pe o buturugă.”

— Păi… da, răspund eu, înaintând cu greu, de parcă aerul s-ar fi solidificat, opunându-mi rezistență.

Când ajung la numai câțiva pași de masă, le ofer evaluatorilor mapa cu formularul. Din rândul examinatorilor fac parte trei bărbați și o femeie, dar nu pot să le observ prea bine trăsăturile. Le arunc o privire grăbită și apoi mă retrag, reușind să le disting doar nasurile, niște ochi negri și o pereche de ochelari.

Formularul trece prin mâinile fiecărui examinator în parte. Mă cuprind cu brațele, încercând să par relaxată.

În spatele meu, într-o sală adiacentă, se află o punte de observație, plasată la șase metri deasupra solului. Se poate ajunge acolo printr-o ușiță roșie, situată dincolo de șirurile de bănci albe, destinate studenților, doctorilor, stagiarilor și rezidenților. Așadar doctorii nu realizează doar intervențiile chirurgicale, ci efectuează ulterior și alte teste medicale, descoperind și tratând adesea numeroase boli extrem de grave.

Mă gândesc că poate medicii pun tratamentul în aplicare chiar aici, în această sală. Poate că ăsta este rolul mesei chirurgicale. Simt și mai puternic nodul din stomac. Dintr-un motiv sau altul, deși m-am gândit adesea la momentul vindecării, am refuzat să-mi imaginez ce implică operația cu adevărat – masa tare din metal, luminile puternice din tavan, aparatele medicale și durerea.

— Lena Haloway?

— Da, eu sunt.

— Bine. Ce-ar fi să ne povestești câte ceva despre tine? spune examinatorul cu ochelari, aplecându-se spre mine, cu mâinile întinse și zâmbind. Dinții lui mari și pătrați îmi amintesc de

dalele de faianță din baie. Lumina puternică, ce i se reflectă în ochelari, mă împiedică să-i văd ochii, așa că mi-aș dori să-i scoată. Vorbește-ne despre ce îți place să faci! Despre pasiunile, interesele și subiectele tale preferate.

Îmi încep discursul despre fotografie, despre cros și timpul petrecut cu prietenii, dar nu reușesc să mă concentrez, îi văd pe examinatori dând din cap în fața mea, cu zâmbetul pe buze, în timp ce iau notițe, și îmi dau seama că sunt mulțumiți de prelegerea mea, însă eu nu pot nici măcar să percep cuvintele care îmi ies din gură. Sunt obsedată de masa chirurgicală din metal, căreia îi tot arunc priviri furișe, realizând cum strălucește în lumină ca lama unui cuțit.

Și gândurile îmi zboară brusc la mama. Ea n-a putut fi vindecată, în ciuda celor trei operații la care a fost supusă, iar boala a pus, încetul cu încetul, stăpânire pe trupul și pe sufletul ei, călăuzindu-i în cele din urmă pașii spre marginea unei stânci și determinând-o să se arunce în hău.

Sau, cel puțin, așa mi s-a spus. Aveam șase ani la vremea aceea. Îmi amintesc doar atingerea fermă a mâinilor ei fierbinți pe chipul meu și ultimele cuvinte pe care mi le-a șoptit în toiul nopții: *Te iubesc. Nu uita! Nimeni nu-ți poate lua asta.*

Închid iute ochii, copleșită de imaginea mamei, zvârcolindu-se de durere, în timp ce medicii în halate albe iau notițe, cu priviri impasibile. De trei ori a fost legată de masa de metal; de trei ori a urmărit-o un grup de observatori de pe puntea de observație, notându-i reacțiile în momentul în care acele și apoi aparatele laser i-au străpuns pielea. În mod obișnuit, pacienții sunt anesteziați în momentul intervenției chirurgicale și nu simt nimic, dar, la un moment dat, mătușa mea a lăsat să-i scape faptul că, în timpul celei de-a treia operații, au refuzat s-o mai anestezieze, convinși fiind că anestezicul împiedică efectele curative ale tratamentului.

— Vrei niște apă? mă întreabă primul examinator, femeia, arătându-mi o sticlă și un pahar de pe masă.

Rătăcirea mea n-a trecut neobservată, dar nu e nicio problemă. Mi-am terminat dizertația, iar din felul în care examinatorii mă privesc – mulțumiți și mândri, de parcă au în fața lor un copilaș care a reușit să pună la locul lor toate piesele unui puzzle – îmi dau seama că m-am descurcat de minune.

Îmi torn un pahar cu apă și iau câteva înghițituri, recunoscătoare pentru răgazul acordat. Simt cum picăturile de sudoare mi se preling în continuare pe sub brațe și la ceafă și mă rog cu disperare ca examinatorii să nu le vadă. Încerc să-i ațintesc cu privirea, dar o văd mereu cu coada ochiului cum îmi rânjește: masă nenorocită!

— Bun, Lena! Acum o să-ți punem niște întrebări. Și vrem să ne răspunzi cât mai sincer cu putință. Nu uita că încercăm să-ți descoperim *personalitatea!*

În comparație cu ce? sunt gata să-i întreb. *Cu cea a unui animal?*

Trag adânc aer în piept, dau din cap și schițez un zâmbet fals.

— Minunat!

— Care sunt cărțile tale preferate?

— *Love, War and Interference* de Christopher Malley, răspund eu automat. *Border* de Philippa Harolde.

Nu mai are niciun rost să pun stavilă imaginilor. Mă copleșesc ca șuvoaiele unui fluviu. Cuvântul acela mi se întipărește în minte, de parcă cineva l-ar fi înfierat acolo: *durere.* Voiau s-o oblige pe mama să suporte încă o operație, a patra. Veneau s-o ia în noaptea în care a murit, voiau s-o aducă din nou la laborator. Iar ea a preferat să se piardă în întuneric, aruncându-se în neant. M-a trezit din somn și mi-a spus: *Te iubesc. Nu uita! Nimeni nu-ți poate lua asta.* Iar de atunci vântul pare să-i poarte vorbele pe aripile sale, pe frunzele uscate, făcându-le să mi le șoptească mereu în zorii cenușii și reci, chiar și după atâția ani de la dispariția ei.

— Și *Romeo și Julieta* de William Shakespeare.

Examinatorii încuviințează din cap, luând notițe. *Romeo și Julieta* este o lectură obligatorie în primul an de liceu la orele de educație pentru sănătate.

— Și de ce îți place? întreabă al treilea examinator.

Pentru că este înspăimântătoare – iată răspunsul pe care trebuie să-l dau. Pentru că povestea trage un semnal de alarmă în privința pericolelor cu care oamenii s-au confruntat în trecut, înainte de descoperirea tratamentului. Dar nu reușesc să rostesc cuvintele, par înfipte în gât ca ciulinii care ni se agață de haine când ne plimbăm pe drumurile de țară. Și în clipa aceea mi se pare că aud vuietul îndepărtat al oceanului, ca un murmur stăruitor, și văd cu ochiul minții cum valurile, grele ca piatra, au

tras-o pe mama în adâncurile sale. Și atunci spun un lucru inimaginabil:

— Pentru că este frumoasă.

Cei patru examinatori și-au ridicat imediat privirile spre mine, ca niște marionete legate de aceeași sfoară.

— Frumoasă? întreabă examinatoarea, strâmbând din nas.

În aer plutește încordarea – glacială și stridentă, cu rezonanțe metalice – și îmi dau seama că am făcut o greșeală imensă.

— Interesantă descriere, comentează examinatorul cu ochelari, aplecându-se spre mine. Foarte interesantă. De data asta, când își expune dinții, îi asociez cu colții albi ai unui câine. Poate că suferința este frumoasă pentru tine? Poate că îți *place* violența?

— Nu. Nu, nu e vorba despre asta, îl contrazic eu, încercând să gândesc rațional, dar vuietul amețitor și lipsit de cuvinte al oceanului devine din ce în ce mai puternic. Iar acum mi se pare că aud și țipete – țipătul mamei, care dă glas durerii ei după atâta amar de vreme. Vreau să spun că... bâgui eu... că este atât de tristă...

Mă rătăcesc printre cuvinte, simțind cum mă înec, la rândul meu, în lumina albă și în vuietul mării. Sacrificiu... vreau să spun ceva despre sacrificiu, dar gândurile refuză să se transpună în cuvinte.

— Să mergem mai departe! sugerează examinatoarea care și-a pierdut orice urmă de prietenie, după ce mai devreme îmi oferise cu atâta căldură paharul cu apă, a pierdut orice urmă de prietenie. E scorțoasă din cap până în picioare. Spune-ne ceva simplu! Ca, de exemplu, care este culoarea ta preferată.

Vocea rațiunii – vocea bine instruită și îndoctrinată – îmi dictează: *Albastru! Spune albastru! Dar* cealaltă străbate crestele valurilor și ale sunetelor și îmi strigă cu glas asurzitor: Gri! Și asta spun și eu.

— Gri? întreabă al patrulea examinator.

Inima îmi bate cu putere, gata parcă să-mi iasă din piept. Știu că am dat greș, am făcut-o de oaie; văd cum nota mea scade vertiginos. Dar e prea târziu. Sunt terminată. Doar că vuietul cumplit pe care îl aud în minte și care devine tot mai puternic mă împiedică să gândesc limpede.

— Nu e chiar gri, îngaim eu, încercând să le ofer o explicație. Cu puțin înainte de ivirea zorilor, cerul capătă pentru o clipă

această tonalitate palidă, greu de definit; nu e chiar gri, ci mai degrabă o nuanță de alb. Întotdeauna mi-a plăcut această culoare, pentru că îmi dă impresia că se va întâmpla ceva frumos.

Totuși, nimeni nu mă mai ascultă. Examinatorii privesc undeva, dincolo de mine, cu capetele ridicate și cu o expresie perplexă pe chip, de parcă ar încerca să distingă anumite cuvinte familiare într-o limbă străină. Și deodată vuietul și țipetele prind și mai mult contur, făcându-mă să realizez că nu le auzeam doar în mintea mea, că imaginația nu-mi juca feste. Urletele oamenilor, însoțite de numeroase alte zgomote și tropăieli, creează un vacarm greu de descris în cuvinte. Iar peste toate acestea domină un muget asurzitor, care nu pare uman.

În confuzia generală, totul pare să se desfășoare sincopat, ca secvențele dintr-un vis.

— Ce naiba...? exclamă femeia ridicându-se în picioare.

— Stai jos, Helen! îi spune examinatorul cu ochelari. Mă duc eu să văd ce s-a întâmplat.

Dar în clipa aceea ușa albastră se deschide cu putere, iar laboratorul este luat cu asalt de... o cireadă de vaci, vaci adevărate, în carne și oase, care mugesc înfiorător.

Tropăieli. Așadar, am identificat bine zgomotele, mi-am zis, mândră.

În secunda următoare îmi dau seama că animalele uriașe și înspăimântate mă vor călca în picioare și trebuie să-mi salvez viața.

Mă arunc într-un colț și mă ascund în spatele mesei chirurgicale, unde sunt în siguranță. Îmi ridic puțin capul ca să văd ce se mai întâmplă. Examinatorii țopăie cu toții pe masă, în timp ce vacile cafenii sau bălțate se învârt în jurul lor. Femeia țipă ca din gură de șarpe, iar evaluatorul cu ochelari îi strigă să se liniștească, agățându-se însă de ea ca de un colac de salvare.

Unele vaci au pe cap niște peruci ciudate, iar altele sunt pe jumătate îmbrăcate cu halate identice cu al meu. Pentru o clipă am impresia că visez. Poate că toată povestea asta este un vis, din care o să mă trezesc și o să descopăr că sunt acasă, în pat, în dimineața examenului de evaluare. Apoi observ mesajul scris pe părțile laterale ale vacilor: UN „NU” HOTĂRÂT TRATAMENTULUI! PREFERĂM MOARTEA. Cuvintele sunt scrise cu

o cerneală apoasă, chiar deasupra numerelor de identificare, ce-mi spun că animalele sunt destinate abatoarelor.

Simt cum un fior rece îmi străbate șira spinării și totul începe să prindă contur. La fiecare doi ani, Invalizii – oamenii care trăiesc în Sălbăticie, un teritoriu nereglementat prin lege, situat între orașele și comunitățile legiferate – pătrund în Portland și organizează anumite proteste. Într-un an au intrat noaptea în oraș și au pictat cranii, cu vopsea roșie, pe toate casele medicilor și oamenilor de știință. Într-un alt an au reușit să intre în sediul central al poliției, care coordonează toate patrulele din Portland, și au mutat pe acoperiș întregul mobilier, inclusiv expresoarele de cafea. A fost o întâmplare nostimă, chiar uluitoare, de vreme ce sediul central e cunoscut drept cea mai sigură clădire din Portland. Oamenii din Sălbăticie nu văd dragostea ca pe o boală și nu cred în efectele tămăduitoare ale tratamentului. Ei îl consideră o formă de cruzime. De aici a luat naștere sloganul.

Și totul devine clar ca lumina zilei: Vacile sunt îmbrăcate ca noi, cei care suntem evaluați. Ca și când am fi o turmă de animale.

Vacile încep să se liniștească. Nu ne mai atacă, ci se plimbă de colo colo prin laborator. Femeia-examinator încearcă să le îndepărteze agitând o mapă, în timp ce animalele mugesc și mușcă din hârtiile împrăștiate pe masă: notițele examinatorilor, realizez eu, în clipa în care o vacă ia cu botul o foaie de hârtie și o sfâșie cu dinții. Slavă Domnului! Poate că vor mânca *toate* notițele, iar examinatorii nu vor mai ști că am bătut câmpii. Pe jumătate ascunsă în spatele mesei și fără să mai fiu în pericolul de a fi călcată în picioare, trebuie să recunosc că scena este hilară.

Și atunci îl aud. De undeva de sus, în tot vacarmul acela, cineva râde, încet și ușor, scoțând niște sunete melodioase ca acordurile unui pian.

Puntea de observație. Un băiat stă pe puntea de observație și scrutează de sus haosul din laborator. Și *râde.*

Imediat ce ridic capul, mă aținteșste cu privirea. Rămân fără suflare și, preț de o clipă, totul încremenește, ca și când îl focalizez prin lentilele aparatului de fotografiat, iar lumea se oprește în loc în răstimpul dintre fixarea imaginii și declanșarea butonului de fotografiere.

Are părul castaniu, cu tonalități aurii, ca frunzele ce abia încep să îngălbenească la venirea toamnei, și ochii strălucitori în nuanțe de chihlimbar. Îmi dau seama, din secunda în care îl văd, că este unul dintre cei responsabili pentru haosul creat. Știu că locuiește în Sălbăticie, și mai știu că e unul dintre Invalizi. Teama pune stăpânire pe mine și deschid gura să strig ceva, nici eu nu știu ce anume, dar exact atunci, clatină ușor din cap și nu pot să mai scot nici măcar un sunet. Apoi face un lucru cu totul inimaginabil.

Îmi face cu ochiul.

Se declanșează, în cele din urmă, și alarma. Urlă atât de tare, încât trebuie să-mi acopăr urechile cu mâinile. Mă întorc spre examinatori ca să văd dacă l-au zărit și ei, dar sunt ocupați în continuare cu micul lor dans pe masă, iar, când îmi ridic din nou privirea, nu mai văd pe nimeni; băiatul s-a făcut nevăzut.

CAPITOLUL 5

De calci pe o crăpătură, gâtul mama și-l va rupe.
De calci pe o piatră, singur vei muri.
De calci pe un băț, Boala o vei lua.
De calci pe unde nici cu gândul nu gândești,
Morții din morminte îi trezești.

Cântec pe care copiii îl cântă de obicei

atunci când sar coarda sau bat din palme

În noaptea aceea, am avut din nou același vis.

Mă aflu pe marginea unei stânci imense și albe, de nisip. Pământul mi se mișcă sub picioare. Muchia pe care stau începe să se sfărâme, prăbușindu-se, bucățică cu bucățică, în hăul fără fund, la mii de metri sub mine, în oceanul care se zvârcolește cu atâta furie, încât pare o spumă uriașă, gata să mă înghită. Mi-e teamă că voi cădea, dar din motive obscure nu pot să mă mișc și nici să mă retrag de pe marginea stâncii, chiar dacă simt că pământul mi se clatină sub picioare; milioane de molecule care încearcă să-și regăsească locul în spațiu și în vânt. O să cad în orice clipă.

Și, chiar înainte să mă prăbușesc în hău, unde nu mai există decât aer și vântul ce mă va însoți, șuierând, când în apă mă voi prăvăli, valurile își deschid pentru o clipă crestele înspumate, dezvăluindu-mi chipul mamei: palid, umflat și vânăt pe alocuri. Are ochii deschiși și gura încremenită parcă într-un țipăt de disperare, iar brațele, legănate de valuri, sunt larg depărtate, de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze.

Și atunci mă trezesc. Atunci mă trezesc întotdeauna.

Perna e udă leoarcă și îmi simt gâtul uscat. Am plâns în somn. Gracie stă cuibărită lângă mine, cu obrazul lipit de cearșaf, mișcându-și gura ca un pește, fără să rostească vreun cuvânt. Întotdeauna vine lângă mine în pat când coșmarul îmi tulbură nopțile. Simte că visez.

Îi îndepărtez părul de pe față și îi trag de pe umeri pătura udă de transpirație. Îmi pare rău că va trebui s-o părăsesc pe Grace atunci când mă voi stabili la casa mea. Secretele pe care le împărtășim amândouă ne-au legat mult una de cealaltă. Ea este singura care știe de frigurile mele, de sentimentele care pun stăpânire pe mine atunci când zac în pat, de sentimentul de pustiire care mă lasă fără suflare, gâfâind ca un pește pe uscat, de parcă cineva m-ar fi aruncat într-o apă rece ca gheața. În nopțile acelea, deși este greșit și ilegal, mă gândesc la cuvintele ciudate pe care mi le-a spus mama – *Te iubesc* – și mă întreb cum ar suna dacă le-aș rosti cu glas tare, încercând totodată să-mi amintesc accentul melodic din vocea ei.

Nici eu nu-i voi divulga niciodată secretul. Sunt singura care știe că Grace nu e nici proastă, nici retardată: nu e nimic în neregulă cu ea. Sunt singura care a auzit-o vreodată vorbind. Într-o noapte, după ce-a venit să doarmă în patul meu, m-am trezit dis-de-dimineață, în timp ce umbrele nopții piereau încetul cu încetul sub imperiul zorilor. Plângea încet pe pernă lângă mine, rostind fără încetare același cuvânt, cu pătura îndesată în gură, încât abia o auzeam: „Mami, mami, mami!” De parcă încerca să-l muște; de parcă o îneca în somn. Am luat-o în brațe și am strâns-o ușor, iar, după ce-a obosit să-l tot pronunțe, a adormit din nou, cu chipul roșu și umflat de plâns.

Iată motivul pentru care nu vorbește. Tot universul ei lexical este cuprins într-un singur cuvânt, un cuvânt care îi răsună încă în adâncurile întunecate ale memoriei: *mami.*

Știu prea bine. Și-mi amintesc la fel de bine.

Mă ridic în capul oaselor și privesc lumina care se joacă pe pereți; ascult țipetele pescărușilor și iau o înghițitură dintr-un pahar cu apă de lângă pat. Azi e 2 iunie. Mai sunt nouăzeci și patru de zile.

Îmi doresc, de dragul lui Grace, ca tratamentul să poată fi aplicat mai devreme. Mă consolez însă cu gândul că, într-o bună zi, va suferi și ea operația. Într-o bună zi se va vindeca, iar trecutul, cu toată suferința lui, va deveni la fel de „delicios” ca mâncărica bebelușilor.

Într-o bună zi vom fi cu toții salvați și vindecați.

*

Când reușesc în cele din urmă să mă ridic din pat ca să iau micul-dejun – simțindu-mi ochii împăienjeniți, de parcă aș avea

nisip în ei –, aud la televizor varianta oficială a incidentului din laborator. Micul nostru televizor merge în surdină în timp ce mătușa Carol pregătește masa, iar murmurul vocilor prezentatorilor TV aproape că mă adoarme din nou. *Ieri, un camion plin cu vite ce urmau să fie sacrificate a fost încurcat din greșeală cu un altul care transporta produse farmaceutice, creându-se haosul de nedescris și fără precedent pe care îl puteți vedea în imagini.* Indicii vizuale: asistente care țipă și lovesc vitele cu mapele.

Acest lucru nu are niciun sens, dar atâta vreme cât nimeni nu pomenește de Invalizi, toată lumea e fericită. Se presupune că nu știm de existența lor. Se presupune că nici măcar *nu există;* aparent, toți oamenii care trăiesc în Sălbăticie au fost nimiciți cu cincizeci de ani în urmă, în timpul unui atac fulgerător.

Cu cincizeci de ani în urmă, guvernul a închis granițele Statelor Unite. Acestea sunt păzite în permanență de armată. Nimeni nu poate să intre în țară. Și nimeni nu are voie să iasă. Conform legii, e obligatoriu ca fiecare comunitate aprobată și recunoscută să aibă niște granițe bine definite, iar, ca să călătorești dintr-o comunitate în alta, ai nevoie de acordul scris al guvernului municipal, care trebuie obținut cu șase luni înainte. Măsurile respective au fost luate pentru protecția noastră. Siguranță, Sacralitate, Comunitate, acesta este mottoul țării noastre.

Guvernul și-a atins, în mare parte, obiectivele. De când s-au închis granițele, nu au mai avut loc războaie și nici delicte grave, cu excepția unor acte ocazionale de vandalism sau furturi mărunte. Oamenii nu mai cunosc noțiunea de ură în Statele Unite, cel puțin nu în rândul celor vindecați. Numai cazuri rare de detașare, dar toate intervențiile medicale presupun anumiți factori de risc.

Deocamdată însă guvernul nu a reușit să scape țara de Invalizi și acesta este singurul stigmat al administrației și al sistemului în general. Așa că nu vorbim despre ei. Ne prefacem că oamenii care trăiesc în Sălbăticie nici măcar nu există. Este o raritate să auzi pe cineva rostind acest cuvânt, cu excepția cazurilor în care un simpatizant se face nevăzut sau când un cuplu de tineri, încă nevindecați, dispare înainte de administrarea tratamentului.

Totuși, incidentul de ieri are și o parte bună: toate evaluările au fost anulate. Vom fi cu toții reprogramați să susținem examenul de evaluare într-o altă zi, ceea ce înseamnă că mi se acordă a doua șansă. De data asta, jur că n-o s-o mai dau în bară! Mă simt tare prost pentru situația dezastruoasă pe care am creat-o eu însămi în fața examinatorilor. Stând acum la masă, înconjurată de toate lucrurile ce-mi sunt atât de familiare – cănile ciobite, în nuanțe de albastru, în care cafeaua se odihnește aburindă, cuptorul cu microunde care bipăie sporadic (unul dintre puținele aparate electrice, în afară de becuri, pe care mătușa Carol ne lasă să le *folosim)* –, am impresia că ziua de ieri a fost doar un vis lung și ciudat. Este realmente o minune faptul că un grup de Invalizi fanatici s-au hotărât să elibereze în incinta laboratorului o cireada de vite exact în clipa în care picam cel mai important test din viața mea. Nu știu ce-a fost în capul meu. Îmi amintesc momentul în care examinatorul cu ochelari a rânjit dezvelindu-și dinții, iar eu am spus: „Gri". Amintirile îmi stârnesc un fior. A fost o *prostie* din partea mea, o *mare prostie.*

Îmi dau brusc seama că Jenny vorbește cu mine.

— Poftim? întreb eu, clipind nedumerită în clipa în care fata se materializează în fața mea.

Îi privesc mâinile în timp ce taie în patru pâinea prăjită.

— Te-am întrebat ce ai, răspunde ea, lovind cuțitul de marginea farfuriei. Parcă-ți vine să vomiți.

— Jenny! o ceartă Carol, spălând vasele în chiuvetă. Te rog să te abții cât unchiul tău este la masă!

— N-am nimic, spun eu, rupând o bucată de pâine, pe care o ung cu untul ce se topește pe masă, și mușcând din ea în silă. Asta-mi mai lipsea, un interogatoriu în stilul propriu familiei mele. Sunt doar obosită.

Mătușa Carol se întoarce spre mine. Întotdeauna i-am asociat expresia de pe chip cu cea a unei păpuși. Chiar și atunci când vorbește, când este iritată, fericită sau nedumerită, își păstrează aceeași inflexibilitate ciudată.

— N-ai putut să dormi?

— Ba am dormit, răspund eu. Doar că am visat urât, asta-i tot.

La capătul mesei, unchiul meu, William, își ridică privirea din ziarul pe care îl citește.

— O, Doamne! Tocmai mi-am adus aminte. Și eu am visat ceva azi-noapte.

Carol ridică din sprâncene și chiar și Jenny pare interesată. Este cu totul neobișnuit ca persoanele care au suferit intervenția chirurgicală să mai viseze. Mătușa Carol mi-a spus la un moment dat că, în rarele ocazii când mai visează, vede mereu maldăre de vase, care se înalță până la cer, iar ea se cațără pe ele, încercând să ajungă în vârf. Dar teancul de farfurii nu se mai termină; se înalță la infinit. După câte știu eu, sora mea, Rachel, nu visează niciodată.

— Încercam să etanșeizez fereastra de la baie, continuă William zâmbind. Carol, îți amintești că ziceam zilele trecute că se simte curent? Ei bine, astupam găurile cu câlți, dar, de fiecare dată când terminam, aceștia zburau – ca niște fulgi de zăpadă, iar vântul continua să intre nestingherit, și eu o luam mereu de la capăt. Ore în șir numai asta am făcut.

— Ciudat! exclamă mătușa, zâmbind și aducând la masă o farfurie cu ochiuri.

Unchiului meu îi plac ochiurile foarte moi, iar cele de pe farfurie se clatină și tremură ca niște dansatori de hula-hoop, întorcându-mi stomacul pe dos.

— Nu e de mirare că mă simt atât de obosit în dimineața asta, concluzionează William. M-am ocupat de treburi casnice toată noaptea.

Toată lumea râde, în afară de mine. Mă forțez să mănânc o altă felie de pâine prăjită, întrebându-mă dacă, după operație, o să mai visez.

Sper că nu.

*

Anul acesta este prima dată din clasa a șasea când eu și Hana nu mai avem cursuri comune, așa că ne mai vedem doar după ore, când ne întâlnim în vestiar ca să ne ducem să alergăm, chiar dacă sezonul de cros s-a încheiat de două săptămâni. (Când echipa noastră a ajuns în campionatele regionale, a fost a treia oară când am ieșit din Portland și – chiar dacă am străbătut doar 64 de kilometri pe șoseaua cenușie și mohorâtă –, abia reușeam să-mi stăpânesc emoțiile și fluturii ce mi se zbăteau frenetic în stomac.) Cu toate acestea, eu și Hana încercăm să alergăm la fel de mult împreună, chiar și în timpul vacanțelor.

Am început să alerg pe când aveam șase ani, după ce mama s-a sinucis. Prima dată când am alergat 1 600 de metri a fost chiar în ziua înmormântării ei. Mi se spusese să stau la etaj cu verișoarele mele în timp ce mătușa pregătea casa pentru slujba religioasă și așeza mesele. Marcia și Rachel trebuiau să mă îmbrace, dar, la un moment dat, au început să se certe, ignorându-mă complet. Așa că am coborât la parter, cu fermoarul rochiei ridicat doar pe jumătate la spate, ca s-o rog pe mătușa să mă ajute să-l închid complet. Doamna Eisner, vecina mătușii la vremea aceea, era acolo. Când am intrat în bucătărie, am auzit-o spunând: „E cumplit, firește. Dar nu mai era nicio speranță pentru ea. E mult mai bine că s-a întâmplat așa. E mult mai bine și pentru Lena. Cine ar vrea o asemenea mamă?”

Nu știa că am auzit tot ce spusese. Când m-a văzut, a icnit, speriată, și a închis repede gura, ca și când ar fi înghițit un dop. Mătușa a rămas încremenită și în clipa aceea lumea și viitorul s-au prăbușit deodată; am înțeles că toate astea – bucătăria, podeaua acoperită cu un linoleum imaculat, luminile strălucitoare și farfuria plină cu jeleuri de pe tejghea – erau tot ce-mi mai rămăsese acum după „plecarea” mamei.

Dar nu mai puteam să stau acolo. Nu puteam să sufăr bucătăria mătușii mele, care va fi, de-acum înainte, bucătăria *mea.* Nu puteam să sufăr jeleurile. *Nici* mama nu le putea suferi. Un sentiment ciudat de nerăbdare a pus stăpânire pe mine, de parcă mii de țânțari îmi furnicau prin corp, sugându-mi sângele și creându-mi senzația de mâncărime. Îmi venea să țip, să sar și să mă zvârcolesc.

Așa că am rupt-o la fugă.

Când intru în vestiar, o văd pe Hana ținând un picior pe o bancă și legându-și șireturile pantofului. Motivul tainic pentru care îmi place să alerg alături de Hana constă în faptul că este unicul lucru pe care îl fac mai bine decât ea, dar n-aș recunoaște-o în veci.

Nici nu apuc să-mi las geanta jos, că mă și prinde de braț.

— Îți vine să crezi? izbucnește ea, cu zâmbetul pe buze și cu ochii ei în nuanțe albastre, verzi și aurii scăpărând scântei, așa cum se întâmplă întotdeauna când ceva o impresionează extrem de tare. E mâna Invalizilor. Așa spune toată lumea.

Suntem singure în vestiar – toate echipele sportive și-au încheiat campionatele –, dar, în clipa în care o aud rostind cuvântul-tabu, îmi răsucesc capul în toate părțile.

— Vorbește mai încet! o rog eu.

— Liniștește-te! îmi răspunde ea aruncându-și părul peste umăr. Am fost eu în recunoaștere. Am verificat până și toaletele. Nu mai e nimeni aici.

Deschid dulapul pe care l-am folosit în toți cei zece ani petrecuți la St. Anne. Pe fundul lui, am un strat de ambalaje de gumă de mestecat, bucăți de hârtie pe care am scris diverse notițe și agrafe pentru coli de hârtie. Deasupra, îmi țin echipamentul de sport, împăturit cu grijă, două perechi de pantofi, puloverul în culorile echipei mele de cros, câteva sticluțe de deodorant pe jumătate folosite, balsam de păr și parfum. Voi absolvi liceul peste nici două săptămâni și nu voi mai vedea niciodată conținutul dulapului meu, iar gândul îmi umple pentru o clipă sufletul de mâhnire. Poate că e o prostie, dar întotdeauna mi-a plăcut mirosul sălilor de sport: produsele industriale de curățenie, deodorantul, mingile de fotbal și chiar mirosul stăruitor de transpirație. Îmi conferă o stare de liniște. Cât de ciudată este viața: îți dorești ceva cu ardoare, îl aștepți cu nerăbdare și ai sentimentul că nu-l vei mai obține niciodată. Apoi, când dorința ți se împlinește, nu vrei decât să dai timpul înapoi și să te trezești că nimic nu s-a schimbat.

— La cine te referi când spui „toată lumea”? La știri au zis că e o simplă greșeală, că cineva a încurcat transporturile, îi explic eu, simțind nevoia să repet varianta oficială, deși știu la fel de bine ca și Hana că totul e o minciună.

Ea mă privește insistent, stând călare pe bancă. Face abstracție, ca de obicei, de faptul că nu-mi place ca oamenii să se uite la mine când mă schimb.

— Nu fi proastă! Dacă povestea a ajuns la știri, atunci nimic din ce se spune nu e adevărat. Pe de altă parte, cine încurcă o vită cu un medicament? Cred că se pot deosebi destul de ușor. Ridic din umeri. Are dreptate, firește. Continuă să mă privească, așa că mă aplec ușor într-o parte. Nu m-am simțit niciodată prea bine în pielea mea, așa cum se simt Hana și alte fete de la St. Anne, niciodată n-am reușit să trec peste sentimentul că natura a greșit câte ceva atunci când m-a modelat. Am senzația că am prins contur sub penița unui artist amator: dacă privești tabloul

de la distanță, totul pare perfect, dar, văzut de aproape, toate imperfecțiunile încep să iasă la iveală. Hana dă din picioare și începe să se întindă, continuând să dezbată subiectul. Fascinația ei pentru tărâmurile din Sălbăticie este extraordinară.

— Dacă stai să te gândești, spune ea, este uluitor ce s-a întâmplat. Modul în care au reușit să organizeze toată povestea. Cred că au participat cel puțin patru sau cinci persoane, poate chiar și mai multe, ca să coordoneze totul.

Gândurile îmi zboară în fugă la băiatul pe care l-am văzut pe puntea de observație, la părul lui în tonalitatea frunzelor tomnatice și la felul în care își dădea capul pe spate când râdea, încât îi vedeam până și cerul gurii. N-am pomenit nimănui despre el, nici măcar Hanei, dar acum am senzația că ar fi trebuit s-o fac.

— Cineva trebuie să fi știut codurile de acces, continuă Hana. Poate un simpatizant...

O ușă se închide cu zgomot în fața vestiarului, iar eu și Hana tresărim speriate, aruncându-ne priviri sălbatice. Sunete de pași răsună pe linoleum. După câteva clipe de ezitare, Hana abordează un subiect cu totul inofensiv: culoarea rochiilor destinate ceremoniei de absolvire, care anul acesta vor fi portocalii. Tocmai atunci doamna Johanson, director sportiv, trece pe lângă dulapuri, învârtindu-și fluierul pe deget.

— Măcar nu sunt maronii, precum cele de la Fielston Prep, comentez eu, deși abia o ascult.

Inima îmi bate frenetic în piept, iar gândurile îmi zboară în continuare la băiatul de pe puntea de observație, întrebându-mă în același timp dacă doamna Johanson ne-a auzit rostind cuvântul *simpatizant.* Nimic din gesturile ei nu trădează acest lucru, căci se mulțumește doar să dea din cap când trece pe lângă noi.

Am învățat să joc bine teatru, să spun ceva când, de fapt, mă gândesc la altceva, să mă prefac că ascult, deși cuvintele trec pe lângă mine, să las impresia că sunt calmă și fericită când, în realitate, sufletul îmi freamătă cu putere. Disimularea este o artă pe care o perfecționezi odată cu trecerea timpului. Trebuie să înveți că oamenii te *ascultă* întotdeauna. Prima dată când am folosit telefonul mobil al mătușii și al unchiului meu, am descoperit cu surprindere că anumite zgomote ciudate îmi bruiau sistematic discuția cu Hana, până când mătușa mi-a

explicat că sunetele respective proveneau de la aparatele de interceptare ale guvernului, care monitorizau și înregistrau convorbirile telefonice în încercarea de a detecta cuvintele-tabu: *dragoste, Invalizi* sau *simpatizant.* Nimeni nu este vizat în mod direct; ascultările se fac la întâmplare. Dar parcă e și mai rău așa. Am senzația că cineva cu o privire extrem de scrutătoare poate să pătrundă în mintea mea, dezvăluindu-mi gândurile necurate ca raza unui far, care surprinde în depărtare un animal speriat.

Uneori, am impresia că în sufletul meu sălășluiesc două euri, fuzionând unul cu celălalt: eul superficial, care spune ceea ce trebuie să spună și încuviințează ceea ce trebuie să încuviințeze, și im altul, mult mai complex, care întoarce problemele pe toate părțile, care visează și rostește lucruri inimaginabile ca de exemplu „Gri”. De cele mai multe ori, cele două euri merg în perfectă sincronie, iar scindarea dintre ele devine aproape imperceptibilă. Uneori însă simt că în mine trăiesc doi oameni diferiți, iar conflictele dintre ei m-ar putea sfâșia în două. La un moment dat, i-am mărturisit trăirile mele lui Rachel. Ea mi-a răspuns, zâmbind, că mă voi simți mult mai bine după operație. După intervenția chirurgicală, mi-a explicat ea, zilele se vor scurge senin și ușor, zburând pe nesimțite.

— Sunt gata, spun eu, închizând ușa dulapului.

O auzim pe doamna Johanson fluierând în baie, apoi trăgând apa la toaletă și dând drumul unui robinet.

— E rândul meu să aleg traseul, spune Hana cu o licărire în ochi și înainte de a apuca să protestez îmi arde ușor o palmă peste umăr. Prinde-mă! mă provoacă ea, sărind de pe bancă și fugind, râzând, spre ușă, obligându-mă s-o iau și eu la goană ca s-o prind din urmă.

*

A plouat ceva mai devreme, iar furtuna a răcorit orașul. Apa se evaporă din bălțile de pe străzi, învăluind Portlandul în vălătuci de ceață. Deasupra noastră, cerul e de un albastru strălucitor. Golful, întins și argintiu, este străjuit de țărmul mării, ca într-o cingătoare imensă.

Nu o întreb pe Hana unde mergem, dar nu mă surprinde când o văd îndreptându-se spre Old Port, spre vechea cărare ce străbate Commercial Street și ajunge la laboratoare, încercăm să alegem străzile mai mici și mai puțin aglomerate, dar planul

nostru se dovedește o cauză pierdută. E trei și jumătate. Elevii au terminat cu toții orele, astfel că străzile sunt pline de copii și adolescenți care se îndreaptă spre casă. Câteva autobuze și mașini își croiesc cu greu drum pe străzile aglomerate. Mașinile sunt considerate un semn de bun augur. Oamenii le ating în treacăt capotele și geamurile strălucitoare, lăsându-și amprentele peste tot.

Alerg alături de Hana, recapitulând bârfele zilei. Nu vorbim despre examenele de evaluare de ieri și nici despre zvonurile legate de Invalizi. Sunt prea multe persoane în jur. În schimb, ea îmi povestește despre examenul pe care l-a susținut la etică, iar eu îi relatez cearta dintre Cora Dervish și Minna Wilkinson. Vorbim și despre Willow Marks, care lipsește de la școală încă de miercurea trecută. Se spune că, săptămâna trecută, oamenii legii au găsit-o pe Willow în brațele unui băiat în Deering Oaks Park după ce s-a dat stingerea.

Nu e prima oară când auzim asemenea zvonuri; de ani de zile, Willow constituie un subiect preferat de bârfă. Este prototipul ideal pentru asta. Îi place să-și coloreze cu markerul șuvițele blonde în diverse alte nuanțe, ieșind astfel din tipar. La un moment dat, în primul an de liceu, când mergeam împreună cu clasa să vizităm un muzeu, am trecut pe lângă un grup de băieți de la școala Spencer Prep, iar ea a spus în gura mare, fără să se mai ferească de însoțitoarele noastre: „Aș vrea să-l sărut pe unul dintre băieții ăia direct pe gură”. În clasa a zecea, autoritățile au prins-o întâlnindu-se cu un tip, dar a scăpat doar cu o mustrare, deoarece nu manifesta simptomele bolii *deliria.* Oamenii fac adesea greșeli; este o consecință biologică, un rezultat al aceluiași dezechilibru chimic și hormonal care duce la apariția fenomenelor nefirești, la atracția indivizilor față de persoane de același sex. Aceste impulsuri vor fi, de asemenea, înlăturate odată cu aplicarea tratamentului.

De data asta însă lucrurile par să fie extrem de serioase, iar Hana aruncă bomba exact în momentul în care ajungem în centru: domnul și doamna Marks au acceptat să modifice data operației lui Willow, programând-o peste șase luni. Va lipsi astfel de la ceremonia de absolvire.

— Peste șase luni? repet eu.

Alergăm cam de douăzeci de minute, așa că nu știu dacă bătăile puternice ale inimii se datorează exercițiului fizic sau

veștilor înspăimântătoare. Simt că am rămas fără suflare, de parcă cineva se lasă cu toată greutatea pe pieptul meu.

— Nu e periculos? întreb eu.

Hana îmi face semn cu capul s-o luăm la dreapta, pe o scurtătură.

— S-au mai făcut intervenții chirurgicale în cazul unor pacienți care nu aveau încă optsprezece ani.

— Da, dar *nu au reușit.* Ce se întâmplă dacă apar efecte secundare? Probleme mentale? Orbire?

Există mai multe motive pentru care medicii nu recomandă operația persoanelor care nu au împlinit încă optsprezece ani, dar cel mai important este acela că tratamentul nu pare să funcționeze în cazul indivizilor mai tineri de optsprezece ani. Iar în situațiile cele mai grave, pacienții au suferit diverse afecțiuni mintale, ajungând chiar și în pragul nebuniei. La vârsta asta, susțin specialiștii, creierul și căile sale neuronale se află încă în stadiul de formare, fiind în continuare „de plastic”. Așadar, cu cât suporți operația la o vârstă mai înaintată, cu atât e mai bine, dar majoritatea oamenilor sunt programați s-o facă în jurul vârstei de optsprezece ani.

— Consideră probabil că merită riscul, spune Hana. E o variantă mai bună decât alternativa: *amor deliria nervosa.* Cel mai cumplit lucru dintre toate.

Aceasta este lozinca pe care o întâlnești în toate broșurile despre sănătatea mentală. Hana o rostește cu o voce cât se poate de neutră, creându-mi un nod în stomac. Nebunia de ieri mi-a șters din minte cuvintele pe care prietena mea le spusese înainte de examenul de evaluare. Acum însă mi le-am reamintit și-mi amintesc, de asemenea, privirea ei ciudată, încețoșată, învăluită parcă într-un voal misterios și indescifrabil.

— Hai să fugim! o îndemn eu, simțind o greutate în plămâni și crampe musculare în piciorul stâng. Singura modalitate ca să scap de acest disconfort este să alerg mai repede. Dă-i bătaie, puturoaso!

— Acum să te văd ce poți! mă provoacă Hana, râzând cu gura până la urechi.

O luăm la fugă amândouă. Durerea din plămâni se acutizează, punând stăpânire pe toate celulele și mușchii deodată. Contracțiile musculare mă fac să tresar de fiecare dată când piciorul atinge caldarâmul. Așa mi se întâmplă întotdeauna după

primii kilometri alergați, ca și când stresul, anxietatea, iritarea și teama iau forma unor mici centri dureroși, împiedicându-mă să respir sau să cred că voi mai putea merge mai departe. Nu aud decât o voce care-mi spune: *Nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot.*

Și apoi totul dispare – durerea din piept și crampele musculare – și pot să respir din nou cu ușurință. Un sentiment unic, cel al fericirii desăvârșite, pune stăpânire pe mine: sentimentul de durabilitate și trăinicie pe care ți-l oferă pământul pe care calci, bucuria simplității momentului pe care îl trăiești, libertatea și descătușarea pe care ți le oferă goana nebună prin timp și spațiu. Îi arunc o privire Hanei. Îmi dau seama din expresia ei că și ea simte același lucru. A trecut de bariere, iar acum se bucură de libertatea absolută. Simte că o privesc și o ia și mai tare la sănătoasa, ridicând degetele mari în semn de încurajare.

E ciudat. Când alergăm amândouă, mă simt mai aproape de ea ca niciodată. Chiar dacă nu vorbim, am senzația că ceva ne leagă, ca pe niște păpuși pe-o sârmă, impunându-ne aceleași mișcări ritmice ale brațelor și picioarelor. Mă gândesc din ce în ce mai mult la faptul că, după operație, și acest lucru se va schimba. Ea se va retrage în West End și se va împrieteni cu vecinii ei, oameni mai bogați și mai rafinați decât mine. Eu voi locui într-un apartament mizerabil din Cumberland, fără să-mi fie dor de ea și fără să-mi mai amintesc de clipele minunate petrecute împreună în timpul antrenamentelor pentru cros. Mi s-a atras atenția asupra faptului că, după intervenția chirurgicală, s-ar putea să nu-mi mai placă să alerg. Un alt efect secundar al tratamentului: Oamenii își schimbă adesea obiceiurile și își pierd interesul pentru lucrurile care altădată le confereau plăcere.

„Cei care au primit tratamentul, fiind astfel vindecați, își pierd capacitatea de a-și mai dori ceva cu ardoare, nemaifiind astfel supuși suferințelor trecute și viitoare. (*Manualul normelor de siguranță, sănătate și fericire*, „După intervenția chirurgicală”, pag. 132)

Lumea îmi pare o vâltoare, în care oamenii și străzile se contopesc ca într-o cascadă de sunete și culori. Trecem pe lângă St. Vincent, cea mai mare școală de băieți din Portland. Un grup de băieți joacă baschet, aruncând alene mingea de la unul la altul și strigându-se pe nume. Cuvintele lor se pierd într-un cor de strigăte, răcnete și râsete, tipic grupurilor de băieți, fie că îi

auzi pe la colțuri, pe străzi sau pe plajă. Pare că au un limbaj numai al lor și realizez – pentru a câta oară? — cât de benefică este politica de segregare ce impune granițe bine delimitate între băieți și fete.

În timp ce alergăm, simt, pentru o fracțiune de secundă, cum întorc cu toții capul în direcția noastră. Sunt prea stânjenită ca să-i privesc. Trupul îmi ia foc, de parcă cineva m-ar fi azvârlit într-un cuptor încins. Dar peste o clipă o contemplă doar pe Hana, ignorându-mă complet. Ea strălucește lângă mine ca o monedă de aur în bătaia razelor de soare.

Durerea pune din nou stăpânire pe picioarele mele, ca o greutate de plumb, dar ne continuăm goana și trecem de Commercial Street, lăsând școala de băieți în urmă. O simt pe Hana luptându-se din răsputeri să țină pasul cu mine. Îmi întorc capul și îngaim aproape fără suflare:

— Hai să vedem cine câștigă!

Și, în clipa în care ea mă prinde din urmă, întrecându-mă, îmi las capul în pământ și o iau din nou la fugă, mișcându-mi picioarele cât mai iute cu putință, încercând să trag aer în plămânii pe care îi simt mici cât niște boabe de mazăre și luptându-mă cu durerile musculare. Vederea mi se întunecă și văd doar gardul din sârmă care se ridică brusc în fața noastră, blocându-ne drumul. Mă izbesc de el atât de tare, încât începe să se clatine, dar reușesc să mă întorc spre Hana și să-i strig „Am câștigat” exact în clipa în care ajunge și ea lângă mine, cu răsuflarea întretăiată. Izbucnim amândouă în râs, trăgând adânc aer în piept, în timp ce ne plimbăm în cerc, încercând să ne revenim.

Când își recapătă în sfârșit suflul, Hana declară, apelând la o veche glumă de-a noastră:

— Te-am lăsat să câștigi.

Hana se ferește țipând strident.

— S-o crezi tu că m-ai lăsat!

Părul mi s-a desfăcut din coadă, așa că îmi scot elasticul și-mi las capul în jos pentru ca vântul să-mi răcorească gâtul. Picături de sudoare îmi intră în ochi, creându-mi o senzație de usturime.

— N-arăți rău, spune Hana, împingându-mă ușor.

Eu mă dezechilibrez ușor, apoi iau poziția de atac.

Ea se ferește, făcând un pas în lături. Gardul de sârmă are o poartă scundă din metal, care dă spre un drum îngust de

exploatare. Hana sare peste poartă și-mi face semn s-o urmez. Nici n-am acordat atenție până atunci priveliștii înconjurătoare. Drumul de exploatare trece printr-o parcare: o pădure de containere industriale pentru gunoaie și hale de depozitare. Dincolo de ele se întind clădirile albe și pătrate ca niște dinți uriași, ce ne sunt atât de familiare tuturor. Aceasta trebuie să fie una dintre intrările lăturalnice în complexul laboratoarelor. În partea de sus, gardul este prevăzut cu sârmă ghimpată și presărat din șase în șase metri cu plăcuțe pe care scrie: PROPRIETATE PRIVATĂ. NU AVEȚI VOIE SĂ INTRAȚI. ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT.

— Nu cred că ar trebui să... încep eu, dar Hana mă întrerupe.

— Hai odată! îmi strigă ea. Mai bucură-te și tu de puțină adrenalină!

Scrutez cu privirea parcarea și drumul din spatele nostru: nu e nici țipenie de om. Micuța baracă a paznicului de lângă poartă este, de asemenea, goală. Mă aplec și mă uit înăuntru. Un sendviș mâncat doar pe jumătate, așezat pe o hârtie cerată, se odihnește pe un mic birou alături de un vraf de cărți și de un radio vechi, din care răzbat uneori frânturi de muzică. Nu văd nici camere de luat vederi, deși trebuie să existe pe undeva. Toate clădirile guvernamentale sunt dotate cu sisteme de supraveghere. Ezit o clipă, apoi sar peste poartă și o prind din urmă pe Hana. Ochii îi trădează încântarea și atunci îmi dau seama unde a vrut să ajungă de la bun început.

— Pe aici trebuie să fi intrat Invalizii, constată ea cu răsuflarea întretăiată, de parcă în tot acest timp am vorbit numai despre incidentul de ieri. Ce părere ai?

— Nu cred că le-a fost prea greu, răspund eu, cu o voce cât mai neutră cu putință, deși întreaga priveliște – drumul de exploatare, parcarea imensă, containerele albastre, cablurile electrice ce se întind în zigzag deasupra noastră și acoperișurile albe și înclinate ale laboratoarelor – îmi provoacă o stare de neliniște.

Totul pare cufundat în tăcere și încremenit în timp, imagini aproape împietrite ca într-un vis sau ca liniștea dinaintea furtunii. Nu-i spun Hanei, dar aș da orice să mă întorc în Old Port, în cuibul de străzi și magazine atât de familiare.

Chiar dacă nu e nimeni prin preajmă, am senzația că cineva ne urmărește din umbră. Impresia este mai puternică și mai

cumplită decât sentimentul obișnuit pe care ți-l conferă gândul că cineva te monitorizează tot timpul la școală, pe stradă sau chiar și acasă, fiind extrem de atent la ce faci și ce spui, un sentiment care-ți stăvilește gândurile și acțiunile, dar cu care te obișnuiești până la urmă.

— Da, spune Hana, dând din picior și stârnind un nor de praf. Halal mijloace de securitate pentru o instituție medicală atât de importantă!

— Halal mijloace de securitate chiar și pentru o grădină zoologică!

— Eu nu sunt de acord, se aude o voce din spatele nostru, făcându-ne pe amândouă să tresărim speriate.

Mă întorc repede spre cel care a vorbit. Lumea pare să încremenească pentru o clipă. În spatele nostru stă un băiat, cu brațele încrucișate și cu capul înclinat într-o parte. Un băiat cu pielea ușor ciocolatie și cu părul auriu, în nuanța frunzelor tomnatice, gata să cadă. El e! Tipul de ieri, de pe puntea de observație. Invalidul. Doar că nu e deloc Invalid. Poartă o uniformă albastră de paznic, cu mânecile scurte, iar de guler are atașat un card de identitate guvernamental.

— Lipsesc și eu două secunde ca să-mi fac aprovizionarea, reia el, arătându-ne sticla de apă pe care o ține în mână, iar când mă întorc, găsesc două infractoare care au intrat prin efracție.

Sunt atât de zăpăcită, încât nu pot să fac nimic, nici să mă mișc, nici să rostesc vreun cuvânt. Hana crede probabil că mi-e frică, așa că intervine imediat.

— Nu am intrat prin efracție. Nu făceam nimic rău. Alergam și... ne-am rătăcit.

Băiatul își încrucișează brațele pe piept, legănându-se pe călcâie.

— N-ați văzut plăcuțele de pe gard? Nu zice acolo că nu aveți voie să intrați? Că accesul este permis doar personalului autorizat?

Hana îi evită privirea. Și ea e speriată, o simt. Fata este de mii de ori mai încrezătoare în ea decât sunt eu, dar niciuna dintre noi nu e obișnuită să vorbească în plină zi cu un băiat, și mai ales cu un paznic care are nenumărate motive să ne aresteze.

— Cred că nu le-am observat, bâguie ea.

— Aha! exclamă el ridicând din sprâncene. Este evident că nu ne crede, dar, cel puțin, nu pare supărat. Sunt cam ascunse, ce-i drept. Și cam puține, doar câteva zeci. E clar că nu aveați cum să le observați.

Își mută privirea în altă parte, închizând ochii pe jumătate. Am senzația că încearcă din răsputeri să nu izbucnească în râs. Nu seamănă cu ceilalți paznici pe care i-am mai văzut, cel puțin nu cu paznicii pe care îi vezi la granițe sau prin Portland, grași, bătrâni și irascibili. Cât de sigură eram ieri că trăiește în Sălbăticie, îmi spun în sinea mea!

M-am înșelat, firește. Când întoarce capul într-o parte, zăresc semnul distinctiv al celor vindecați: cicatricea în formă de stea cu trei colțuri din spatele urechii stângi, unde medicii introduc un instrument medical, alcătuit din trei ace, pentru imobilizarea pacientului și administrarea tratamentului. Oamenii își etalează cu mândrie cicatricele ca pe niște însemne ale onoarei; cei operați nu poartă niciodată părul lung, iar femeile care nu și l-au tuns scurt au grijă să-l lege în coadă.

Teama mi se risipește. Nu este ilegal să vorbești cu un individ vindecat. Legea segregării nu se aplică în acest caz.

Nu știu dacă m-a recunoscut sau nu. Nimic din gesturile sau cuvintele lui nu trădează că ar fi făcut-o. Mi-e greu să mă mai abțin, așa că izbucnesc.

— Pe tine… te-am văzut… încep eu, dar nu reușesc să-mi duc gândul la bun sfârșit.

Te-am văzut ieri. Mi-ai făcut cu ochiul.

— Vă cunoașteți? întreabă Hana, aruncându-mi o privire uimită.

Prietena mea știe foarte bine că abia dacă am schimbat două vorbe cu vreun băiat în viața mea, în afară de „Scuză-mă!” sau „Îmi pare rău că te-am călcat pe picioare” atunci când se întâmplă să mă împiedic de cineva pe stradă. Ne este interzis să avem vreun contact cu băieții care n-au suportat încă operația, cu excepția celor din propria familie. Chiar și după ce au fost vindecați, nu ni se permit relațiile de nicio natură cu ei, cu excepția doctorilor, a profesorilor și a indivizilor care lucrează în diverse instituții publice.

El mă ațintește cu privirea. Nimic nu se citește pe chipul lui relaxat, pe care-i stă întipărită expresia profesionalismului, dar

mi se pare că zăresc un licăr în ochii lui, un licăr de plăcere sau de veselie.

— Nu, răspunde el, pe un ton molcom. Nu ne-am întâlnit niciodată. Mi-aș fi amintit fără doar și poate, adaugă el, cu aceeași strălucire în priviri – oare râde de mine?

— Eu sunt Hana, intervine prietena mea. Iar ea e Lena, continuă ea prezentările, înghiontindu-mă cu cotul.

Semăn, probabil, cu un pește așa cum stau acum, cu gura deschisă, dar sunt prea furioasă ca să vorbesc. Minte. Sunt *convinsă* că pe el l-am văzut ieri; aș paria pe orice.

— Eu sunt Alex. Îmi pare bine de cunoștință! răspunde el, ațintindu-mă în continuare cu privirea, în timp ce dă mâna cu Hana. Apoi, îmi întinde și mie mâna. Lena, repetă el, cu un aer meditativ. N-am mai auzit numele ăsta până acum.

Ezit. Mă simt stânjenită să-i strâng mâna, de parcă joc într-o piesă pentru copii îmbrăcată în haine de adult. În plus, n-am dat niciodată mâna cu un necunoscut. Dar el rămâne în fața mea, cu mâna întinsă, așa că, în cele din urmă, i-o întind și eu pe a mea. În clipa în care ne atingem, simt cum un fior îmi străbate trupul, ca un mic șoc electric, și îmi retrag iute mâna.

— Este prescurtare de la Magdalena, precizez eu.

— Magdalena, repetă Alex, dându-și capul pe spate și privindu-mă cu ochii mijiți. Frumos nume!

Felul în care îmi articulează numele îmi tulbură sufletul, căci, rostit de el, capătă tonalități muzicale, pierzându-și banalitatea în care l-au învăluit întotdeauna profesorii mei. Ochii lui au nuanța caldă a chihlimbarului și, în timp ce îl privesc, o văd deodată pe mama cum toarnă sirop peste un vraf de clătite. Îmi întorc stânjenită privirea în altă parte, de parcă el ar fi vinovat că amintirea aceea atât de frumoasă a pierit deodată, de parcă el mi-ar fi smuls-o de lângă mine. Sentimentul de stânjeneală mă umple de mânie, așa că nu mă las învinsă prea ușor.

— Dar *eu* te cunosc. Te-am văzut ieri în laborator. Erai pe puntea de observație, de unde urmăreai… urmăreai totul.

Curajul mă părăsește din nou în ultima clipă și nu îndrăznesc să-i spun: *De unde mă urmăreai.*

Simt privirea Hanei ațintită asupra mea, dar o ignor. Probabil că e furioasă, pentru că nu i-am povestit nimic din toate astea.

Expresia de pe chipul lui Alex rămâne la fel de inflexibilă. Nu clipește și nici zâmbetul nu-i dispare de pe buze.

— Cred că mă confunzi, spune el. Paznicii nu au voie să intre în laboratoare în timpul examenelor de evaluare. Cu atât mai puțin cei cu jumătate de normă.

Pentru o clipă, continuăm să ne înfruntăm din priviri. Acum știu sigur că minte, iar rânjetul întipărit pe chip îmi stârnește dorința de a-l plesni. Îmi încleștez pumnii și trag adânc aer în piept, încercând să mă calmez. Nu sunt o fire violentă. Nu înțeleg de unde vine mânia pe care o simt acum.

— Deci la asta se limitează totul? intervine prietena mea, detensionând atmosfera. La un paznic cu jumătate de normă și câteva plăcuțe care ne interzic accesul în zonă?

Alex continuă să mă privească. Apoi se întoarce spre Hana, ca și când atunci ar fi observat-o pentru prima oară.

— La ce te referi?

— Aș fi crezut că laboratoarele sunt mai bine protejate, atâta tot. Nu mi se pare prea greu să dai o spargere aici.

— Vrei să încerci? o provoacă Alex, ridicând din sprâncene.

Hana încremenește pe loc, iar sângele îmi îngheață în vene. A mers prea departe. Dacă Alex raportează autorităților că suntem potențiale simpatizante sau delincvente, ne așteaptă luni bune de supravegheri și investigații. Adio note mari la examenele de evaluare! Și bun venit unei existențe alături de Andrew Marcus și de mucozitățile lui! Imaginea îmi stârnește o stare de greață. Alex ne intuiește probabil teama, căci își ridică mâinile, spunându-ne:

— Liniștiți-vă! Am glumit. Nu păreți deloc teroriste.

Cât de ridicol arătăm probabil cu pantalonii noștri scurți, tricourile transpirate și adidașii în culori țipătoare! îmi spun eu în gând. Sau, cel puțin, eu arăt ridicol. Hana seamănă cu un manechin care face reclamă la ținute sport. Simt cum mă înroșesc toată și cad din nou pradă iritării. Nu e de mirare că autoritățile au impus legea segregării pentru băieți și fete, altfel, ar fi fost un coșmar să te simți mereu copleșit de acest sentiment de mânie, stânjeneală, descumpănire și tristețe.

— Aici este doar zona unde se încarcă marfa, ne explică Alex, arătându-ne halele de depozitare. Dar, cu cât te apropii mai mult de laboratoare, cu atât sistemul de securitate este mai bine pus la punct: paznici cu normă întreagă, camere de supraveghere, garduri electrice, tot calabalâcul.

Hana nu se uită la mine, dar, când vorbește, glasul îi trădează încântarea.

— Zona unde se încarcă marfa? Și unde vin transporturile?

Nu face o prostie! o rog în sinea mea. *Nu face o prostie! Nu pomeni de Invalizi!*

— Ai ghicit!

Hana se leagănă pe călcâie, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Încerc s-o avertizez din priviri, dar evită să se uite la mine.

— Așadar, aici vin camioanele? Cu produse medicale... și alte lucruri?

— Exact!

Am din nou senzația că zăresc un licăr în ochii lui Alex, chiar dacă expresia de pe chipul lui este la fel de inflexibilă. Nu am încredere în el și mă întreb iarăși de ce minte când susține că n-a fost ieri în laborator. Oare fiindcă e interzis, așa cum a spus el însuși. Sau pentru că se distra de minune și nu se afla acolo ca să ne ajute, așa cum mi-am închipuit eu.

Și poate că, la urma urmei, nici nu mă recunoaște. Ne-am privit doar câteva secunde și poate că, pentru el, sunt un chip comun, ușor de ignorat. Nici frumos, nici urât. Doar comun, ca mii de alte chipuri pe care le vezi pe stradă.

El, pe de altă parte, nu e deloc un individ comun. Este o nebunie să stau de vorbă, ziua în amiaza mare, cu un băiat necunoscut, chiar dacă *este* vindecat și, deși mă simt amețită ca într-o vâltoare, ochii par să vadă totul cu o acuitate ieșită din comun, înregistrând fiecare detaliu în parte. Observ cum o șuviță ondulată de păr îi încadrează cicatricea; îi observ mâinile mari, arse de soare, albul dinților și simetria perfectă a feței. Poartă niște blugi uzați, cu talie joasă, și curea, iar șireturile adidașilor sunt de un albastru intens precum cerneala, de parcă i-a colorat cu stiloul.

Oare câți ani are? mă întreb eu. Pare de vârsta mea, poate puțin mai mare, are în jur de nouăsprezece ani. Mă întreb pentru o clipă dacă autoritățile i-au găsit deja o parteneră. Firește că da. Fără îndoială că da.

Îl țintuiesc de ceva timp cu privirea, iar el se întoarce deodată spre mine. Îmi las ochii în pământ, cuprinsă brusc de o spaimă irațională că mi-a citit gândurile.

— Mi-ar plăcea să dau o raită pe-aici, spune Hana, deloc subtilă.

Profit de neatenția lui Alex și o ciupesc ușor; ea se retrage, aruncându-mi o privire vinovată. Cel puțin, nu începe să-l agaseze cu întrebări legate de incidentul de ieri, lucru pentru care am putea fi arestate sau interogate la nesfârșit.

Băiatul aruncă prin aer sticla cu apă, prinzând-o apoi cu o mână.

— Crede-mă că nu e nimic de văzut! zice el. Doar dacă nu cumva ești înnebunită după deșeurile industriale. Sunt o grămadă aici, adaugă el, arătându-ne cu capul containerele de gunoi. Pe de altă parte, de aici poți vedea cea mai frumoasă priveliște a golfului din Portland. Măcar asta ne-a rămas și nouă.

— Serios? se miră Hana strâmbând din nas, distrasă pentru o clipă de la misiunea ei de „detectiv particular”.

Alex încuviințează din cap, aruncând sticla și prinzând-o din nou. În timp ce recipientul zboară prin aer, apa reflectă razele soarelui la fel ca un diamant.

— *Asta* pot să vă arăt. Veniți cu mine!

Tot ce-mi doresc este să plec de aici, dar Hana acceptă invitația lui, prin urmare sunt nevoită s-o urmez, blestemându-i în gând curiozitatea și obsesia pentru tot ce ține de Invalizi și jurându-mi să n-o mai las să aleagă niciodată traseul de alergat. Cei doi merg înainte, astfel că surprind doar frânturi din conversația lor. Îl aud zicând că învață la un colegiu, dar nu știu care anume. Hana îi spune că și noi mai avem puțin și terminăm liceul. El are nouăsprezece ani, iar noi vom împlini optsprezece peste câteva luni – discuția lor se derulează în continuare. Din fericire, amândoi evită să vorbească despre examenele ratate de ieri.

Drumul de exploatare se intersectează cu o cărare mai mică, ce merge în paralel cu Fore Street, urcând spre Eastern Promenade. Aici vedem șiruri întregi de hale de depozitare. Soarele arde fără milă. Mi-este cumplit de sete, dar, când Alex se întoarce spre mine și-mi oferă sticla cu apă, îl refuz cu încăpățânare. Gândul de a bea din sticla din care a băut și el îmi tulbură din nou sufletul.

Când ajungem pe creasta dealului, gâfâind cu toții după urcușul anevoios, golful ni se dezvăluie în toată splendoarea sa, ca o hartă imensă: o lume strălucitoare în nuanțe de verde și

albastru. Hana icnește ușor. Priveliștea este într-adevăr superbă: perfectă și neîngrădită de nimic. Cerul e presărat cu nori albi și pufoși ca niște perne, iar pescărușii plutesc alene deasupra apei, conturând și ștergând diverse forme pe cer.

— Este uluitor! exclamă Hana, mergând cu câțiva pași înaintea noastră. Minunat, nu-i așa? Chiar dacă locuiesc aici de atât timp, priveliștea tot mă surprinde cu frumusețea ei. Este o imagine ideală, continuă ea întorcându-se spre mine. Oceanul surprins în toiul zilei în bătaia razelor de soare. Pare o fotografie. Nu-i așa, Lena?

Mă simt atât de relaxată, bucurându-mă de adierea răcoroasă a vântului, ce-mi mângâie brațele și picioarele și de panorama splendidă a golfului scăldat în lumina arzătoare a soarelui, încât am și uitat de prezența lui Alex. El a rămas în spatele nostru și n-a mai scos niciun cuvânt de când am ajuns în vârful dealului.

Așa că tresar cumplit în clipa în care se apleacă spre mine și-mi șoptește un singur cuvânt la ureche:

— Gri.

— Poftim? întreb eu întorcându-mă brusc spre el, cu inima bătându-mi gata să-mi iasă din piept.

Hana și-a concentrat din nou atenția asupra apei din golf, continuând să-și exprime regretul că nu și-a luat aparatul de fotografiat cu ea, ratând astfel niște imagini de vis. Alex stă aplecat spre mine, atât de aproape, încât îi văd genele zugrăvite parcă de un artist desăvârșit. Ochii par acum să-i danseze, arzători ca tăciunii.

— Ce-ai spus? bâgui eu în șoaptă, cu glasul răgușit.

El se apropie și mai mult de mine. Simt cum flăcările din ochii lui îmi pun sufletul pe jar. Nicicând nu m-am aflat atât de aproape de un băiat. Simt că-mi vine să leșin sau s-o iau la fugă, amândouă deodată. Dar nu pot să mă mișc din loc.

— Am spus că prefer nuanța gri pe care o capătă oceanul. Sau nu chiar gri, ci o tonalitate mai palidă, oarecum intermediară. Îmi dă impresia că se va întâmpla ceva frumos.

Își amintește totul, așadar. *A fost* acolo. Mi se pare că pământul îmi fuge de sub picioare, așa cum mi se întâmplă în visul în care îmi apare chipul mamei. Nu-mi pot dezlipi privirea de la ochii lui, care sunt învăluiți într-un joc de lumini și umbre.

— Ai mințit, îngaim eu. De ce-ai mințit?

Nu-mi răspunde. În schimb, se retrage ușor și spune:

— Firește că e și mai frumos la apus. Cam pe la opt și jumătate, cerul pare că ia foc, în special în Back Cove. Ar trebui să-l vezi. Ezită ușor și, deși vorbește încet și neutru, am senzația că vrea să-mi spună ceva important. În seara asta, continuă el, va fi uluitor.

Creierul meu intră în acțiune, încercând să proceseze informațiile și să înțeleagă motivul pentru care îmi descrie totul cu lux de amănunte. Și atunci îmi pică fisa: Mi-a spus un loc și o oră. Îmi propune să ne întâlnim.

— Îmi ceri să...? încep eu, dar Hana se întoarce în grabă spre mine, apucându-mă de braț.

— Doamne! exclamă ea râzând. Îți vine să crezi că s-a făcut deja ora cinci? Trebuie *să plecăm.*

Mă trage după ea fără să-mi lase șansa să reacționez sau să protestez și, când îmi arunc privirea peste umăr ca să văd dacă Alex ne privește sau dacă îmi mai oferă alte indicii, descopăr că se făcuse deja nevăzut.

CAPITOLUL 6

Mami, mami, ajută-mă acasă ca s-ajung!
Sunt singur în pădure și drumul l-am pierdut.
Un vârcolac cu colți de lup în cale mi-a apărut,
Dinții mi i-a arătat și pântecele mi l-a spintecat.

Mami, mami, ajută-mă acasă ca s-ajung!
Sunt singur în pădure și drumul l-am pierdut.
În cale un vampir mi-a apărut,
Dinții mi i-a arătat și gâtul mi l-a atacat.

Mami, mami, pune-mă în pat!
Acasă nu voi mai ajunge, căci sunt aproape mort.
Un Invalid în cale mi-a apărut,
Zâmbetul mi l-a arătat și inima pe veci mi-a luat.

Din poezia „Drumul spre casă al unui copil”,

din volumul *Povești și poezii pentru copii,*
editat de Cory Levinson

În seara aceea nu reușesc să mă concentrez. Când mă apuc să pregătesc masa, torn, din greșeală, vin în ceașca de suc a lui Gracie și suc de portocale în paharul de vin al unchiului meu, apoi, în timp ce dau brânza pe râzătoare, îmi julesc degetele atât de des, încât mătușa mă dă, în cele din urmă, afară din bucătărie, spunând că nu vrea să stropim pastele ravioli cu sânge în loc de sos. Gândul îmi zboară neîncetat la ultimele cuvinte ale lui Alex, la jocul de lumini și umbre din ochii lui și la expresia ciudată de pe chipul său – părea că îmi face o invitație. *Cam pe la opt și jumătate, cerul pare să ia foc, în special la Back Cove. Ar trebui să-l vezi...*

Este posibil oare să-mi fi transmis un mesaj? E posibil să-mi fi dat întâlnire?

Ideea este de-a dreptul amețitoare.

Mă gândesc, de asemenea, la singurul cuvânt pe care mi l-a rostit în șoaptă la ureche: *Gri.* A fost, așadar, acolo; m-a văzut; și *nu m-a uitat.* Tot mai multe întrebări îmi năvălesc în minte și în suflet. Mi se pare că o ceață deasă, ca aceea din Portland, pogoară asupra mea, împiedicându-mă să mai gândesc normal și rațional.

Mătușa este cea care își dă, în cele din urmă, seama că ceva nu e în regulă cu mine. Cu puțin înainte de masă, o ajut, ca întotdeauna, pe Jenny să-și facă temele, testându-i cunoștințele de matematică, în special tabla înmulțirii. Stăm pe podeaua camerei de zi, care dă direct în „sufragerie" (o firidă unde abia încap o masă și șase scaune), și îi țin caietul de notițe pe genunchi, punându-i întrebările automat, în timp ce gândurile îmi zboară la mii de kilometri depărtare. Mai exact, la 5,4 kilometri depărtare, unde se află Back Cove. Știu distanța exactă, deoarece am parcurs-o în timpul antrenamentelor de cros. Acum încerc să-mi dau seama în cât timp aș putea să ajung acolo cu bicicleta, apoi mă cert singură pentru că m-am gândit măcar la această variantă.

— Șapte ori opt?

— Cincizeci și șase, răspunde Jenny, țuguindu-și buzele.

— Nouă ori șase?

— Cincizeci și doi.

Pe de altă parte, nicio *lege* nu-ți interzice să vorbești cu o persoană vindecată. Indivizii care au suferit intervenția chirurgicală nu mai reprezintă un pericol pentru cei încă nevindecați. Dimpotrivă, ei pot fi mentorii sau îndrumătorii lor. Chiar dacă Alex este doar cu un an mai mare decât mine, datorită operației sale, nimic nu ne poate lega. Ar putea la fel de bine să fie bunicul meu.

— Șapte ori unsprezece?

— Șaptezeci și șapte.

— Lena! mă strigă mătușa mea, care a venit din bucătărie și stă acum în spatele lui Jenny. Clipesc de două ori, încercând s-o focalizez cu privirea. Pe chipul ei se citește îngrijorarea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspund eu, lăsându-mi iute ochii în pământ.

Urăsc privirea sfredelitoare a mătușii, care încearcă parcă să-mi citească toate gândurile rele. Mă simt vinovată pentru că mă gândesc la un băiat, fie el și vindecat. Dacă ar ști ce se întâmplă, mi-ar spune: *Lena, ai grijă! Nu uita ce-a pățit mama ta! Bolile astea se transmit din generație în generație.*

— De ce? o întreb eu în cele din urmă, cu ochii ațintiți asupra covorului uzat de sub mine.

Mătușa Carol se apleacă deasupra noastră, ia caietul de notițe al lui Jenny de pe genunchii mei și spune clar și răspicat, cum îi e obiceiul:

— Nouă ori șase fac cincizeci și patru, nu cincizeci și doi, Lena, îmi atrage ea atenția, închizând caietul. Credeam că știi tabla înmulțirii.

Jenny scoate limba la mine.

Simt cum obrajii îmi iau foc în momentul în care îmi dau seama ce greșeală am făcut.

— Îmi pare rău! Sunt puțin cam… aiurită.

Pentru o clipă se lasă tăcerea. Simt în ceafă privirea pătrunzătoare a mătușii, care refuză să mă lase în pace. Dacă va continua să mă fixeze cu aceeași insistență, o să încep să țip, să plâng sau poate chiar îi voi mărturisi totul.

— Încă te mai gândești la examenele de evaluare, nu-i așa? întreabă ea oftând.

— Da. Cred că da, îi răspund eu, vădit ușurată, îndrăznind să-mi ridic privirea spre ea.

Carol schițează același zâmbet palid ca de obicei.

— Știu că ești dezamăgită că trebuie să mai treci încă o dată prin emoțiile examenului. Totuși, încearcă să vezi lucrurile și altfel – de data asta, o să fii mult mai bine pregătită!

Dau din cap, încercând să par entuziasmată, deși sentimentul de vinovăție începe din nou să-mi tulbure conștiința. Nu m-am mai gândit deloc la examenele de evaluare, nici măcar o dată de azi-dimineață.

— Da, ai dreptate.

— Hai să mergem la masă acum! sugerează mătușa, mângâindu-mă ușor cu degetul pe frunte.

Gestul ei delicat ca zbaterea de aripi e menit să mă încurajeze, dar dispare la fel de repede ca o boare de vânt. Îmi întețește și mai mult sentimentul de vinovăție, făcându-mă să mă întreb cum de *mi-a trecut prin cap* să mă duc la Back Cove.

Aș face o prostie cât mine de mare, iar gândul acesta îmi ia o greutate de pe suflet. Mă simt fericită, liniștită și ușoară ca după o lungă convalescență.

Dar, la cină, curiozitatea și, odată cu ea, și îndoielile pun din nou stăpânire pe mine. Abia aud ce se discută. *Să mă duc?Să nu mă duc? Să mă duc? Să nu mă duc?* sunt întrebările care nu-mi dau pace. La un moment dat, unchiul meu povestește ceva despre unul dintre clienții lui și – pentru că toată lumea izbucnește în râs – mă alătur și eu, râzând însă prea mult și prea zgomotos. Toți se întorc spre mine, chiar și Gracie, care strâmbă din nas și își lasă capul într-o parte ca un câine care adulmecă ceva necunoscut.

— Te simți bine, Lena? întreabă unchiul meu, potrivindu-și ochelarii pe nas, de parcă ar vrea să mă vadă mai bine. Pari puțin cam ciudată.

— N-am nimic, îi răspund eu, învârtind pastele de colo colo pe farfurie.

În mod normal, aș putea să înfulec o tavă întreagă, în special după antrenamentele de cros, și să-mi fac loc și pentru desert. Acum însă abia reușesc să iau câteva guri.

— Sunt puțin stresată.

— Las-o în pace! intervine mătușa. E supărată din cauza examenelor de evaluare. Lucrurile n-au prea ieșit cum am sperat, continuă ea, uitându-se la unchiul meu și schimbând în treacăt o privire cu el.

Simt cum emoțiile și încântarea pun stăpânire pe mine. Se întâmplă rar ca unchiul și mătușa să se uite astfel unul la altul, împărtășindu-și priviri tainice, pline de tâlcuri ascunse. De cele mai multe ori, interacțiunile dintre ei se limitează la lucruri obișnuite – unchiul îi spune ce-a făcut la muncă, iar mătușa îi povestește despre vecini. *Ce-avem la masă? S-a spart o țiglă pe acoperiș. Etc. Etc. Etc.* Cred că măcar o dată în viață vor pomeni de Invalizi și de locurile din Sălbăticie. Dar unchiul clatină ușor din cap, spunând:

— Se mai întâmplă să încurci lucrurile între ele, zice el, luând o gură din ravioli. Cu doar câteva zile în urmă, l-am rugat pe Andrew să comande trei lăzi cu suc de portocale Vik’s. Dar cu ce credeți că ne-am trezit fiindcă a încurcat acordurile? Cu trei lăzi de lapte pentru bebeluși. „Andrew!” i-am spus eu…

Mă izolez în lumea mea, refuzând să mai ascult conversația, recunoscătoare pentru darul vorbirii cu care natura l-a înzestrat pe unchiul meu și fericită că mătușa mi-a luat apărarea. Singurul avantaj pe care ți-l oferă timiditatea constă în faptul că nimeni nu te bate la cap atunci când vrei să fii lăsat în pace. Mă aplec în față și arunc o privire spre ceasul din bucătărie. E șapte și jumătate și n-am terminat încă de mâncat. Apoi va trebui să strâng masa și să spăl vasele, lucru care va dura la nesfârșit; mașina de spălat vase consumă prea mult curent, așa că trebuie să le spălăm de mână.

Afară soarele desenează pe cer firișoare în nuanțe de roz și auriu. Priveliștea seamănă cu torturile din vitrina cofetăriei Sugar Shack: strălucitoare, colorate și ademenitoare. Va fi *într-adevăr* un apus de soare magnific în seara asta. Atunci dorința de a-l vedea devine atât de puternică, încât trebuie să mă țin cu mâinile de scaun ca să nu o iau la fugă spre ușă.

Mă hotărăsc în cele din urmă să nu mă mai stresez și să las totul în seama norocului sau a sorții sau cum vreți s-o numiți. Dacă vom reuși să terminăm de mâncat și voi spăla vasele la timp, mă voi duce la Back Cove. Dacă nu, voi rămâne acasă. Mă simt de mii de ori mai bine odată ce am luat această hotărâre, reușind chiar să și iau câteva guri de ravioli înainte ca Jenny (minunea minunilor!) să-și spele singură farfuria, iar mătușa să-mi spună că pot să spăl vasele când îmi convine mie.

Mă ridic imediat de la masă și încep să strâng farfuriile. E aproape ora opt. Chiar dacă voi putea să le spăl pe toate în cincisprezece minute – și asta printr-un efort considerabil –, tot îmi va fi greu să ajung pe plajă până la opt și jumătate.

Ca să nu mai vorbim că trebuie să ajung înapoi acasă până la ora nouă, când în oraș se dă stingerea.

Iar dacă voi fi prinsă pe străzi după ce s-a dat stingerea…

Adevărul e că nu știu *ce* se va întâmpla. N-am încălcat niciodată această regulă.

Exact în momentul în care am ajuns la concluzia că nu am nicio șansă să ajung în Back Cove și să mă întorc apoi la timp acasă, mătușa face un lucru inimaginabil. Când mă îndrept spre ea ca să-i iau farfuria, mă oprește, spunându-mi:

— Nu trebuie să speli vasele astăzi, Lena. Le spăl eu.

Și în timp ce vorbește îmi pune mâna pe umăr; atingerea ei este la fel de ușoară și de efemeră ca o boare lină de vânt.

Înainte de a-mi da seama ce fac, cuvintele îmi ies din gură aproape pe nesimțite:

— De fapt, trebuie să dau o fugă până la Hana acasă.

— Acum? exclamă mătușa, cu o expresie de spaimă sau poate de suspiciune pe chip. E aproape ora opt.

— Da, știu. Dar trebuia să-mi dea un ghid de studiu. Abia acum mi-am amintit.

De astă dată, expresia de suspiciune – căci *este* suspiciune, fără doar și poate – pune stăpânire pe chipul ei, care mă privește încruntată, strângând din buze.

— Dar nu mai aveți cursuri împreună. Iar examenele s-au terminat. Cât de important poate să mai fie acel ghid?

— Nu e pentru școală, îi răspund eu, dând ochii peste cap și încercând să afișez nonșalanța Hanei, deși palmele îmi sunt ude de transpirație, iar inima îmi tresaltă, speriată, în piept. Este un ghid cu sfaturi practice referitoare la examenele de evaluare. Știe că trebuie să mă pregătesc mai mult, de vreme ce ieri am zbârcit-o aproape de tot.

Mătușa îi aruncă din nou o privire unchiului meu.

— Peste o oră se dă stingerea, îmi spune ea în cele din urmă. Dacă vei fi prinsă pe străzi după aceea…

— Știu ce înseamnă stingerea, ripostez eu, nervoasă. Doar am trăit aici toată viața.

Mă simt vinovată din clipa în care cuvintele îmi ies din gură și îmi las privirea în pământ ca să nu mă mai uit la ea. Niciodată nu i-am răspuns astfel, căci am încercat mereu să fiu cât mai ascultătoare și mai cuminte cu putință; am încercat întotdeauna să mă fac *invizibilă,* să ajut la treburile casnice, să am grijă de cei mici, să-mi fac temele, să ascult și să-mi țin capul plecat. Știu că îi sunt datoare mătușii pentru că, după moartea mamei, a avut grijă de mine și de Rachel. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi sfârșit, probabil, într-un orfelinat, fără să am parte de educație și fără ca nimeni să mă bage în seamă. Aș fi ajuns să lucrez într-un abator, unde aș fi curățat bălegarul sau rămășițele animalelor sacrificate. Sau poate – poate! –, dacă aș fi avut noroc, aș fi reușit să mă angajez ca femeie de serviciu.

Niciun părinte adoptiv n-ar fi înfiat un copil cu un istoric medical atât de sumbru.

Aș vrea să-i pot citi gândurile. Nu știu ce crede, dar pare că mă analizează, încercând să-mi descifreze expresia de pe chip.

Nu fac nimic rău, îmi spun de mii de ori în gând, ștergându-mi palmele pe blugi, convinsă că îi ud de sudoare.

— Bine, dar să vii repede! mă îndeamnă ea în cele din urmă.

Nici nu termină bine ce are de spus, că o și zbughesc pe scări, în camera mea, unde îmi schimb sandalele cu adidașii. Apoi o iau la fugă pe scări și ies ca o furtună pe ușă. Mătușa abia a avut timp să ducă farfuriile în bucătărie. Îmi strigă ceva în timp ce „zbor” pe lângă ea, dar nu mai înțeleg ce spune. Bătrânul orologiu din camera de zi începe să bată ora exactă fix în momentul în care ușa se închide în urma mea. E opt. Îmi iau bicicleta, mă urc pe ea și străbat aleea până în stradă. Pedalele scârțâie, gem și protestează. Bicicleta a fost a verișoarei mele, Marcia, și are cel puțin cincisprezece ani. Faptul că fost ținută afară tot anul își spune acum cuvântul.

Mă îndrept în grabă spre Back Cove, străbătând, din fericire, un drum la vale. Străzile sunt întotdeauna pustii la această oră. Cei vindecați își petrec timpul în casă, luând masa, făcând curățenie sau pregătindu-se pentru un somn de noapte fără vise, în timp ce indivizii nevindecați sunt și ei acasă sau în drum spre casă, numărând nervoși minutele care se scurg până la momentul stingerii.

Picioarele mă dor încă de la alergarea de astăzi. Dacă voi reuși să ajung la timp în Back Cove, iar Alex va fi acolo, o să arăt ca naiba: transpirată, răvășită, dezgustătoare. Totuși, continui să pedalez cu disperare. Acum, când mă aflu departe de casă, încerc să ignor îndoielile și întrebările care nu-mi dau pace și să mă concentrez asupra pedalatului, luptându-mă să merg cât pot de iute, atât cât îmi permite durerea din picioare, gonind pe străzile pustii, urmând toate scurtăturile de care îmi aduc aminte și privind cum soarele se contopește ușor cu orizontul, ca și când cerul, devenit un punct de un albastru strălucitor, s-a prefăcut în apă, iar lumina piere în adâncurile ei.

Doar de câteva ori am avut ocazia să merg singură pe străzi în acest moment al serii, iar sentimentele pe care le trăiesc acum sunt ciudate; spaima și încântarea îmi copleșesc deopotrivă sufletul, așa cum s-a întâmplat și astăzi când am vorbit cu Alex în văzul tuturor. Am senzația că ochii ce ne urmăresc mereu din umbră au orbit pentru o clipă, iar mâna care ne ține prizonieri și-a slăbit strânsoarea, lăsându-ne să ne mișcăm liberi oriunde vrem.

Luminile licăresc la ferestrele din jurul meu, flăcărui palide de lumânări și felinare; mă aflu într-o zonă săracă, unde totul este raționalizat, în special gazele și electricitatea. La un moment dat, soarele dispare în spatele clădirilor cu patru sau cinci etaje, care devin tot mai înțesate când ajung în Preble – clădiri înalte, înguste și întunecate, îngrămădite, de parcă se pregătesc pentru iarnă, cuibărindu-se unele într-altele ca să-și țină de cald. Nu știu ce o să-i spun lui Alex, dar numai la gândul că voi fi singură cu el simt cum fluturii încep să mi se agite în stomac. Trebuie să frânez brusc ca să-mi trag sufletul. Inima îmi bate cu disperare în piept. După ce mă odihnesc un minut, încep din nou să pedalez, dar de astă dată mai încet. Mai am încă vreun kilometru și jumătate de străbătut, dar golful începe să se zărească în partea dreaptă. Soarele se ascunde încetul cu încetul în spatele copacilor de la orizont. Mai sunt doar zece sau cincisprezece minute până când întunericul se va lăsa complet.

Apoi un alt gând mi se strecoară în minte, aproape făcându-mă să mă opresc, de parcă cineva mi-ar fi dat un pumn în moalele capului: nu-l voi mai găsi acolo. Voi ajunge prea târziu, iar el va pleca. Sau poate că totul e doar o farsă sau o glumă de prost gust.

Îmi duc mâna la stomac, rugându-mă ca pastele ravioli să rămână acolo unde sunt, și încep să pedalez din nou cu viteză.

Sunt atât de preocupată să învârt pedalele una după alta – stânga, dreapta, stânga, dreapta – și să duc o luptă acerbă cu tractul meu digestiv, încât nu-i mai aud apropiindu-se pe reprezentanții autorităților legale.

Sunt pe cale să trec de semaforul de pe strada Baxter, care a încetat de mult să-și mai exercite „atribuțiile”, când o cascadă de lumini se revarsă dintr-odată asupra mea, orbindu-mă cu razele lor amețitoare și obligându-mă să frânez brusc. Îmi acopăr ochii cu mâna, fiind cât pe ce să zbor peste ghidon, lucru care s-ar fi transformat într-un adevărat dezastru, deoarece, în graba mea de a pleca de acasă, am uitat să-mi iau casca.

— Stai pe loc! îmi ordonă unul dintre reprezentanții autorităților legale, șeful echipei de patrulare. Actul de identitate!

Echipele de patrulare – alcătuite atât din voluntari, cât și din oameni angajați de guvern – ies în fiecare seară pe străzi, în căutarea cetățenilor indisciplinați (din rândul celor nevindecați),

care îndrăznesc să iasă din case după ce se dă stingerea, și verifică străzile, dar și locuințele (dacă la geamuri nu sunt trase draperiile) în speranța de a descoperi activități ilegale. Acestea presupun surprinderea în flagrant delict a două persoane nevindecate, care se ating sau se plimbă împreună după lăsarea întunericului sau chiar a două persoane vindecate „ale căror activități trădează simptomele reapariției bolii *deliria* după intervenția chirurgicală”, activități care implică prea multe îmbrățișări și sărutări. Așa ceva e rar, dar se *mai* întâmplă.

Membrii echipelor de patrulare raportează direct guvernului și lucrează în strânsă colaborare cu medicii și oamenii de știință de la laboratoare. Ei sunt responsabili pentru cea de-a treia operație pe care mama a fost obligată s-o suporte. O patrulă a văzut-o plângând într-o noapte după ce suferise deja cea de-a doua intervenție chirurgicală. Privea, plângând, o fotografie a tatălui meu și uitase să tragă draperiile. În câteva zile, a ajuns din nou la laboratoare.

În mod normal, e ușor să eviți patrulele. Le auzi practic de la zeci de metri distanță. Oamenii legii sunt „înarmați” cu walkie-talkie pentru a putea coordona alte echipe de patrulare, iar zgomotul aparatelor de recepție îți dau senzația unui roi imens de viespi care îți iese în cale. Totuși, eu n-am fost atentă. Certându-mă în gând pentru neatenția și prostia mea, îmi scot portofelul din buzunarul pantalonilor. Măcar pe *ăsta* n-am uitat să-l iau. E ilegal să umbli prin Portland fără actul de identitate. Ultimul lucru pe care ți-l dorești este să petreci noaptea în închisoare în timp ce autoritățile încearcă să-ți verifice identitatea.

— Magdalena Ella Haloway, mă prezint eu, cu o voce cât mai calmă cu putință, oferindu-i actul de identitate șefului echipei de patrulare.

Abia îi disting trăsăturile în lumina puternică a lanternei pe care o ține îndreptată spre mine, obligându-mă să închid ochii. Este un individ imens, asta e tot ce știu. Înalt, slab și osos.

— Magdalena Ella Haloway, repetă el, verificându-mi codul numeric personal, un număr unic, atribuit fiecărui cetățean al Statelor Unite. Primele trei cifre identifică statul în care locuiești, următoarele trei – orașul, următoarele trei – familia, iar ultimele patru – identitatea. Și ce faci aici, Magdalena? Se dă stingerea în mai puțin de patruzeci de minute.

În mai puțin de patruzeci de minute! Asta înseamnă că e aproape opt și jumătate. Mă legăn de pe un picior pe altul, încercând să nu-mi trădez nerăbdarea. Majoritatea celor care fac parte din echipele de patrulare – în special, voluntarii – au slujbe prost plătite: spală geamuri, citesc contoarele de gaze sau sunt paznici.

Trag adânc aer în piept și răspund cu o voce cât mai inocentă cu putință:

— Voiam să fac puțin sport și să ajung în Back Cove, răspund eu, încercând să schițez un zâmbet inocent. Mă simțeam cam balonată după masă.

Nu are niciun rost să mint mai mult de-atât. Mi-aș crea și mai multe probleme.

Bărbatul continuă să mă examineze, ținând lanterna îndreptată spre mine și buletinul meu în mână. Pentru o clipă îmi lasă impresia că o să-mi dea drumul să plec, însă pasează actul de identitate unui alt coleg.

— Verifică-l prin SVS, te rog! Să vedem dacă este valabil.

Mă simt de parcă tot cerul mi-a căzut în cap. SVS înseamnă Secure Validation System, o rețea computerizată, unde sunt stocate toate informațiile privind cetățenia și identitatea fiecărui individ din Statele Unite. S-ar putea să fie nevoie de douăzeci sau chiar treizeci de minute pentru ca programul să identifice codurile, în funcție de câți oameni lucrează în sistem. Doar nu-și imaginează că mi-am falsificat actul de identitate, dar mă face să pierd timpul inutil în vreme ce funcționarii verifică validitatea datelor.

Și atunci, ca printr-o minune, o voce se face auzită din spatele grupului.

— Informațiile sunt corecte, Gerry. O cunosc. Vine la magazinul meu. Locuiește la adresa 172 Cumberland.

Gerry se întoarce spre colegul lui, făcându-l să-și coboare lanterna. Clipesc de mai multe ori, încercând să-mi recapăt vederea. Recunosc vag câteva chipuri – o femeie angajată la spălătoria de haine din oraș, care își petrece după-amiezile stând în pragul ușii, mestecând gumă și scuipând uneori pe jos; agentul de circulație care lucrează în apropiere de Franklin Arterial, una dintre puținele zone din Portland unde traficul este destul de aglomerat, încât prezența unui agent de circulație să fie justificată; unul dintre băieții de la gunoi și undeva în spate

Dev Howard, proprietarul magazinului Quikmart de pe strada noastră.

În mod normal, unchiul ne face aprovizionarea – conserve, paste și diverse preparate din carne, feliate – de la magazinul său, Stop-N-Save, din Munjoy Hill, dar se mai întâmplă uneori ca atunci când rămânem fără hârtie igienică sau lapte să mă duc să le cumpăr de la Quikmart. Domnul Howard mi-a creat întotdeauna fiori de teamă. Este îngrozitor de slab și are pleoapele mereu căzute, ca ale unui șobolan. Dar în seara asta aș putea să-l strâng în brațe. Nici nu mi-am închipuit vreodată că știe cum mă cheamă. Niciodată nu mi-a adresat vreun cuvânt, cu excepția veșnicei întrebări, „Asta-i tot?”, după ce mi-a încasat banii pentru cumpărături, aruncându-mi câte o privire pe sub pleoapele grele. Data viitoare când îl voi vedea, îi voi mulțumi din toată inima, îmi spun în sinea mea.

Gerry mai ezită o clipă, dar ceilalți colegi ai săi încep să dea semne de nerăbdare, legănându-se de pe un picior pe altul, dornici să-și continue patrularea și să prindă pe cineva în flagrant delict.

Bărbatul simte și el tensiunea care plutește în aer, căci întoarce capul în direcția mea, spunând pe un ton aspru:

— Dă-i buletinul!

Îmi vine să râd de fericire, dar trebuie să mă lupt să par cât mai serioasă cu putință în timp ce îmi iau buletinul și îl îndes în buzunar. Mâinile îmi tremură ușor. Ce sentimente ciudate îți este dat să trăiești în prezența oamenilor legii! Chiar-și atunci când se poartă frumos, prin cap îți trec tot soiul de povești care mai de care mai înspăimântătoare: raiduri, bătăi, ambuscade.

— Ai grijă, Magdalena, să ajungi acasă înainte de stingere! mă sfătuiește Gerry, luminându-mi din nou chipul cu lanterna. Îmi acopăr fața cu brațul, orbită de fasciculul puternic. Doar nu vrei să ai probleme, continuă el cu o voce aparent calmă, dar pentru o clipă am impresia că, dincolo de cuvintele lui, se ascunde o furie amenințătoare.

Totuși, poate că sunt paranoică. Indiferent ce fac oamenii legii, menirea lor este să ne protejeze.

Patrula începe să se îndepărteze, trecând pe lângă mine, așa că, pentru câteva secunde, trebuie să înfrunt o cascadă de umeri violenți și geci de bumbac, parfumuri necunoscute și mirosuri de transpirație. Aparatele walkie-talkie se trezesc din

nou la viață, pierind în depărtare. Surprind cuvinte disparate și frânturi de conversații: *Market Street, un băiat și o fată, posibil infectați, o muzică interzisă se aude pe St. Lawrence, cineva se pare că dansează...* Mă izbesc în continuare de brațe, piepturi și coate până când tot grupul trece pe lângă mine și rămân din nou singură pe stradă, ascultând cum se îndepărtează. Aștept până când tăcerea se lasă complet; nu se mai aud nici discuții, nici bâzâitul aparatelor de recepție și nici zgomotul pașilor înaintând pe caldarâm.

Apoi pornesc din nou la drum, cuprinsă de o senzație de ușurare, același sentiment de fericire și libertate pe care l-am trăit ceva mai devreme. Nu-mi vine să cred cât de ușor a fost să plec de acasă. N-am știut niciodată că o pot minți pe mătușa mea. De fapt, n-am știut niciodată că pot să mint. Și când mă gândesc că am scăpat ca prin urechile acului din mâinile oamenilor legii îmi vine să sar în sus de bucurie și să-mi arunc mâinile în aer. Astăzi, lumea întreagă e de partea mea. Și mai am doar câteva minute până la Back Cove. Inima îmi bate iar nebunește la gândul că voi coborî dealul presărat cu iarbă și îl voi vedea pe Alex încadrat de ultimele raze strălucitoare de soare sau amintindu-mi de freamătul pe care l-am simțit auzindu-l cum îmi șoptește la ureche un singur cuvânt: *gri.*

Străbat strada Baxter, care se întinde șerpuitoare până la Back Cove. Apoi mă opresc brusc. Clădirile au rămas în urma mea, făcând loc câtorva barăci dărăpănate, presărate de-o parte și de alta a drumului stricat și plin de gropi. O cărare scurtă, mărginită de ierburi și de buruieni înalte, coboară spre golf. Apa seamănă cu o oglindă imensă, zugrăvită în nuanțe de roz și auriu. În clipa aceea, în timp ce mă apropii de marginea cărării, soarele, arcuit deasupra orizontului ca o boltă aurie, parcă își dă ultima suflare, scăldând priveliștea într-o lumină albă și înlăturând pentru o fracțiune de secundă voalul întunecat al apei. Apoi dispare, luând cu el firișoarele roz, roșii și stacojii de pe cer și cufundându-le pe toate într-o mare de întuneric.

Alex avusese dreptate. Priveliștea e minunată, una dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată.

Pentru o clipă, rămân încremenită pe loc, cu răsuflarea întretăiată, privind spectacolul ceresc. Apoi o stare de amorțeală pune stăpânire pe mine. Am ajuns prea târziu. Probabil că agenții echipei de patrulare s-au înșelat în privința orei. Probabil

că a trecut deja de opt și jumătate. Chiar dacă Alex m-ar aștepta undeva, ascuns printre meandrele golfului, nu am cum să-l găsesc și să mă întorc apoi acasă înainte de a se da stingerea.

Ochii mă înțeapă, iar priveliștea din fața mea devine încețoșată, formele și culorile contopindu-se unele cu altele. O clipă, am senzația că plâng și sunt atât de uluită, încât uit de toate, uit de dezamăgirea și frustrarea mea, uit de imaginea lui Alex stând pe plajă, încadrat de ultimele raze de soare, ce-i scaldă părul în nuanțe arămii. Nici nu-mi mai aduc aminte când am plâns ultima oară. Sunt ani de-atunci. Îmi șterg ochii cu dosul palmei și vederea îmi revine la normal. Sunt doar picături de sudoare, realizez eu, ușurată; picături ce-mi intră în ochi. Totuși, povara grea ca de plumb pe care-o simt în stomac nu vrea să dispară.

Mai rămân acolo câteva minute, călare pe bicicletă, strângând cu putere mânerele ghidonului până simt că m-am liniștit puțin. O voce îmi șoptește să-mi dau drumul cu bicicleta la vale, spre apă, cu părul fluturându-mi în vânt, fără să-mi mai pese de momentul stingerii, de oamenii legii sau de cineva anume. Ducă-se dracu' cu toții! Dar nu pot, n-aș putea s-o fac niciodată. Nu am de ales. Trebuie să mă întorc acasă.

Întorc bicicleta cu mișcări stângace și o pornesc la drum. Acum, când adrenalina s-a mai domolit și bucuria s-a estompat, picioarele mi se mișcă greoaie, fiind ca de plumb, și încep să gâfâi după câțiva metri de pedalat. De data asta am grijă să evit patrulele, poliția și oamenii legii.

În drum spre casă, îmi spun că e mai bine că s-a întâmplat așa. Probabil că sunt nebună să bântui prin orașul aproape cufundat în întuneric ca să mă întâlnesc cu un individ oarecare pe plajă. În plus, misterul a fost dezlegat: lucrează la laboratoare și, dintr-un motiv cu totul nesemnificativ, s-a strecurat înăuntru în ziua examenului de evaluare, fie ca să se ducă la baie, fie ca să-și umple sticla cu apă.

Poate că totul a fost rodul imaginației mele: mesajul, propunerea de a ne întâlni. Poate că acum stă în apartamentul lui și învață pentru examene. Poate că le-a și uitat pe cele două fete cu care s-a întâlnit astăzi în complexul laboratoarelor. Poate că a fost doar drăguț cu noi și a purtat o conversație de complezență.

Poate că e mai bine că s-a întâmplat așa. Dar, indiferent de câte ori îmi repet asta, nodul ciudat din stomac nu vrea să dispară. Și, indiferent cât de ridicol ar părea, nu reușesc să înlătur senzația cumplit de stăruitoare că am uitat, am pierdut sau am ratat ceva pentru totdeauna.

CAPITOLUL 7

> *Dintre toate sistemele organismului uman – nervos, cognitiv, senzorial – sistemul cardiovascular este cel mai sensibil și mai ușor de tulburat. Rolul societății constă în a proteja respectivele sisteme de infecții și de procesul de îmbătrânire, căci altfel însuși viitorul umanității ar fi în pericol. Așa cum întregul mecanism al agriculturii modeme protejează fructele de invazia insectelor parazite, de boli și putregai, tot astfel trebuie să ne protejăm și noi inima.*
>
> „Rolul și menirea societății”, *Cartea tăcerii*

Port numele Mariei Magdalena, căreia iubirea aproape că i-a adus moartea. „Suferind de *deliria* și încălcând legile societății, s-a îndrăgostit de bărbați care nu o doreau sau nu puteau s-o întrețină.” *(Cartea plângerilor,* Maria 13:1).

Năpastele ei ne sunt povestite în Sfânta noastră Scriptură. Mai întâi a fost Ioan, apoi Matei, Ieremia, Petru și Iuda, dar și alți bărbați ale căror nume s-au pierdut în negura vremurilor.

Se spune că ultima ei dragoste a fost și cea mai mare: Iosef, un bărbat holtei dintotdeauna, care a găsit-o pe străzi, rănită, cu inima frântă și cu mințile aproape rătăcite din cauza bolii *deliria.* Oamenii dezbat și astăzi caracterul lui Iosef, întrebându-se dacă a fost un om virtuos sau nu și dacă a căzut și el pradă maladiei, dar, indiferent de răspunsuri, Iosef a avut grijă de ea. A îngrijit-o cu abnegație, redându-i sănătatea și încercând să-i readucă liniștea pierdută.

De data asta însă a fost prea târziu. Trecutul nu-i dădea pace, iar ea se simțea bântuită de iubirile pierdute sau distruse, de răul pe care îl făcuse altora și pe care alții i-l făcuseră ei. Nu putea să mănânce, plângea cât era ziua de lungă, se agăța cu disperare de Iosef, rugându-l să n-o părăsească, fără ca bunătatea lui să-i confere însă liniștea dorită.

Apoi, într-o dimineață, când s-a trezit, a descoperit că Iosef plecase fără să-i spună vreun cuvânt sau să-i dea vreo

explicație. Această ultimă lovitură i-a frânt inima, făcând-o să cadă în genunchi și să-L roage pe Dumnezeu să-i aline suferința.

El i-a auzit rugile și, în bunătatea Lui fără de sfârșit, a izbăvit-o de blestemul bolii *deliria,* povară pe care cu toții o purtăm pe umeri ca pedeapsă pentru păcatul originar comis de Adam și Eva. Putem spune, așadar, că Maria Magdalena a fost primul om vindecat.

„Și astfel, după ani de năpaste și suferințe, a pășit pe calea cea dreaptă, în virtute și pace, până la sfârșitul zilelor ei.”

(Cartea plângerilor, Maria 13:1).

Întotdeauna mi s-a părut ciudat că mama mi-a pus numele de Magdalena. Nici măcar nu credea în efectele tămăduitoare ale tratamentului. Asta a fost problema ei. Iar *Cartea plângerilor* ne atrage atenția asupra primejdiilor bolii *deliria.* După cugetări îndelungate, am ajuns la concluzia că mama a înțeles în cele din urmă că se înșela: că tratamentul și intervenția chirurgicală erau menite să ne ajute. Cred că știa ce avea să facă, știa ce avea să se întâmple. Cred că numele pe care mi l-a dat a fost un ultim dar pe care mi l-a făcut, a fost un mesaj.

Cred că încerca să-mi spună: *Iartă-mă! Într-o zi, până și durerea asta va dispărea pentru totdeauna.*

Vedeți? Indiferent ce spune lumea și în ciuda tuturor celor întâmplate eu știu că nu a fost o persoană rea.

*

Următoarele două săptămâni sunt cele mai aglomerate din viața mea. Vara își exercită în sfârșit drepturile în Portland. La începutul lui iunie, deși căldura era înăbușitoare, culorile erau încă palide, iar diminețile destul de răcoroase, dar în ultima săptămână de școală, natura se îmbracă într-o paletă coloristică vie și impresionantă: cerul este revoltător de albastru, furtunile capătă nuanțe de stacojiu, bolta cerească e neagră ca tușul, iar florile, roșii ca petele de sânge. În fiecare zi, după școală, au loc ceremonii sau petreceri de absolvire. Hana e invitată la toate; eu – la majoritatea, lucru care mă surprinde.

Harlowe Davis, care locuiește împreună cu Hana în West End și al cărei tată lucrează pentru guvern, mă invită la o „petrecere de rămas-bun”. Nici nu mi-am imaginat vreodată că știe cum mă cheamă. Ori de câte ori vorbește cu Hana, mă scanează ușor cu privirea, fără să se concentreze asupra mea, de parcă nu merit să-și irosească timpul cu mine. Totuși, accept invitația. Am fost

întotdeauna curioasă să-i văd casa, iar așteptările nu-mi sunt deloc înșelate. Și familia ei are mașină, iar locuința este echipată cu aparate electrocasnice pe care proprietarii le folosesc, fără teamă, în fiecare zi: mașini de spălat și de uscat rufe, dar și candelabre uriașe, dotate cu zeci de becuri. Harlowe a invitat toată clasa la petrecere. Suntem șaizeci și șapte în total, dintre care cincizeci am onorat invitațiile, lucru care îmi mai taie din aripile pe care mi le-a dat atenția acordată, dar fără să-mi strice bucuria petrecerii. Stăm în curtea din spatele casei în timp ce menajera aduce platouri pline cu bunătăți – salată de varză, salată de cartofi și alte ingrediente pentru grătar –, iar tatăl ei învârte costițe și hamburgeri pe un grătar imens și fumegând. Mănânc până când am senzația că explodez, așa că mă întind pe pătura pe care o împart cu Hana. Rămânem la petrecere până aproape de momentul stingerii, când stelele își fac apariția pe bolta întunecată, iar țânțarii se trezesc cu toții la viață, făcându-ne să intrăm iute în casă, țipând, râzând și lovindu-ne cu palmele în încercarea de a-i alunga. Cred că a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

Chiar și fetele pe care nu le agreez prea tare – ca Shelly Pierson, care mă urăște din clasa a șasea, când am câștigat olimpiada la științele naturii, iar ea s-a clasat pe locul al doilea – încep să fie drăguțe. Poate pentru că știm cu toții că se apropie sfârșitul anului școlar. Nu ne vom mai întâlni după absolvire și, chiar dacă ne vom mai vedea, va fi cu totul diferit. Vom fi *cu toții* diferiți. Vom atinge pragul maturității, vom suferi intervenția chirurgicală, ne vom vindeca, vom purta etichete și coduri de identificare, vom avea un partener și ne vom urma calea pe care ne-au ales-o alții în viață.

Theresa Grass împlinește optsprezece ani înainte de sfârșitul anului școlar, astfel că este operată imediat; la fel se întâmplă și cu Morgan Dell. Au lipsit câteva zile de la școală, dar revin înainte de ceremonia de absolvire. Schimbarea este uluitoare. Par mult mai mature acum, mai liniștite și mai retrase, de parcă cineva le-ar fi învăluit într-un strat subțire de gheață. Cu doar două săptămâni în urmă, o porecleam pe Theresa, Theresa Gross (Murdărica), făcând cu toții haz de aspectul ei neîngrijit, de mersul ei gârbovit și de faptul că își ronțăia fără încetare capetele șuvițelor de păr. Acum merge frumos, cu spatele drept, cu privirea ațintită înainte și cu un zâmbet palid întipărit pe chip.

Toată lumea se dă ușor la o parte ca să-i facă loc să treacă. Același lucru este valabil și pentru Morgan. Neliniștea și timiditatea lor par să fi dispărut odată cu boala. Lui Morgan nici picioarele nu-i mai tremură. De fiecare dată când profesorii o ascultau în clasă, tremura atât de tare, că până și banca se clătina odată cu ea. Dar, după operație, tremurul i-a dispărut ca prin farmec. Ele nu sunt primele fete din clasa noastră care au trecut prin intervenția chirurgicală – Eleanor Rana și Annie Hahn au primit tratamentul în toamnă, urmate apoi, în ultimul semestru, de alte câteva colege –, dar în cazul Theresei și al lui Morgan, diferențele sunt mult mai accentuate.

Eu continui să tai zilele din calendar… optzeci și una, optzeci, șaptezeci și nouă…

Willow Marks nu se mai întoarce la școală. Absența ei a dat naștere unor zvonuri care mai de care mai contradictorii: că a suferit operația și totul a decurs fără probleme, că a fost operată, dar creierul ei nu mai funcționează cum trebuie, motiv pentru care a fost închisă în Cripte, instituție care joacă totodată și rolul de închisoare, dar și de spital pentru boli psihice, sau că a fugit în Sălbăticie. Un singur lucru este cert: întreaga familie Marks se află acum sub permanentă supraveghere. Autoritățile îi acuză pe domnul și doamna Marks, dar și pe ceilalți membri ai familiei că nu i-au oferit o educație corespunzătoare și, la numai câteva zile după ce-am auzit de escapada ei din Deering Oaks Park, am surprins o discuție între unchiul și mătușa mea, din care am înțeles că ambii părinți ai lui Willow au fost concediați. O săptămână mai târziu, aflăm că au fost nevoiți să se mute la o rudă îndepărtată. Se pare că oamenii continuau să le arunce cu pietre în geamuri și să le scrie pe pereții casei: SIMPATIZANȚI. Nu are nicio logică, deoarece soții Marks au tot insistat ca fiica lor să fie tratată mai devreme, în ciuda riscurilor implicate, dar, ca s-o citez pe mătușa mea, oamenii reacționează astfel când sunt speriați. Toată lumea se teme că, într-o bună zi, *deliria* își va croi drum în Portland și ne va nimici în masă. Așa că vor cu toții să prevină apariția unei epidemii.

Îmi pare rău pentru familia Marks, dar n-ai ce să faci, așa stau lucrurile. Ca și în cazul oamenilor legii. Poate că nu-ți plac patrulele și verificările actelor de identitate, dar, pentru că rolul lor este să te protejeze, *trebuie* să cooperezi cu ei. Și, deși s-ar putea să vi se pară cumplit, trebuie să recunosc că nu m-am

mai gândit prea mult la familia lui Willow. Am destule lucruri de făcut în perioada asta: formulare de completat pentru sfârșitul anului școlar, emoții de calmat, energie de consumat, dulapuri de eliberat, examene de dat și oameni de văzut, cărora trebuie să le spun rămas-bun.

Eu și Hana abia dacă mai găsim puțin timp liber ca să alergăm împreună. Când reușim să ne întâlnim, păstrăm, printr-o înțelegere tacită, vechile noastre rute. Spre marea mea uimire, nu pomenește niciodată de după-amiaza petrecută în curtea laboratoarelor. Dar mintea Hanei are tendința de a o lua mereu razna, astfel încât acum a făcut o obsesie pentru o spărtură apărută în gardul din capătul de nord al graniței și atribuită Invalizilor. Nu mă gândesc, nici măcar pentru o clipă, să mă mai duc la laboratoare. Mă concentrez asupra activităților care îmi ocupă acum tot timpul, deși întrebările legate de Alex continuă să nu-mi dea pace. Pe de altă parte, nu-mi vine să cred că o seară întreagă am bântuit de nebună pe străzile din Portland, mințindu-i pe mătușa și pe agenții de patrulare, doar ca să mă întâlnesc cu el. A doua zi, totul mi s-a părut un vis sau o iluzie. Poate că soarele m-a bătut în cap și am luat-o razna.

În ziua ceremoniei de absolvire, Hana stă cu trei rânduri în fața mea. Când trece pe lângă mine ca să-și ocupe locul, mă strânge de mână, folosind codul nostru secret, iar când se așază pe scaun, își dă capul pe spate ca să văd ce a scris cu markerul pe calota tocii de absolvire: SLAVĂ DOMNULUI! Îmi stăpânesc cu greu râsul, iar ea se întoarce spre mine cu o expresie așa-zis mânioasă pe chip. Toate suntem cam zăpăcite acum și trebuie să mărturisesc că nu m-am simțit nicicând mai aproape de colegele de la St. Anne ca în ziua aceea. Toate transpirăm cumplit în bătaia soarelui, care ne zâmbește crud și nemilos, toate ne facem vânt cu broșurile de prezentare a ceremoniei de absolvire, încercând să nu căscăm sau să ne dăm ochii peste cap în timp ce directorul McIntosh ne vorbește pe un ton monoton despre „maturitate” și „intrarea noastră în rândul comunității”, toate ne înghiontim și ne tragem de gulerele rigide ale rochiilor noastre de gală ca să ne răcorim puțin gâturile încinse.

Membrii familiilor noastre stau pe scaune albe, rabatabile, din plastic, sub o prelată crem, împodobită cu stegulețe: steagul școlii, steagul orașului, steagul statului și steagul Americii. Le

aplaudă cu politețe pe absolventele care se duc să-și primească diploma. Când vine și rândul meu, scrutez publicul cu privirea, căutându-le pe mătușa și pe sora mea, dar mi-este atât de teamă să nu mă împiedic și să nu cad în timp ce directorul McIntosh îmi înmânează diploma pe scenă, încât nu văd decât culori în fața ochilor – verde, albastru, alb, o adunătură de chipuri roz și cafenii – și nici nu disting alte sunete în afară de aplauzele publicului. Numai glasul Hanei răsună clar și răspicat ca un clopoțel:

— Aleluia, Halena! îmi strigă ea formula noastră de încurajare pe care o invocam înainte de competițiile sportive și de examene, o combinație a numelor noastre.

Ne așezăm la coadă ca să facem fotografii cu diplomele proaspăt primite. Organizatorii ceremoniei au angajat un fotograf și au aranjat în mijlocul terenului de fotbal un decor de un albastru intens și strălucitor, unde vom face poze. Dar suntem prea emoționate ca să afișăm o expresie solemnă, astfel încât, în final, nu vezi decât vârful capetelor celor care se prăpădesc de râs în momentul fotografierii.

Când îmi vine rândul să fac poze, Hana mi se alătură în ultima clipă și mă cuprinde cu brațul pe după umeri, spre uimirea fotografului, care apasă pe butonul aparatului. Mă surprinde astfel cu capul întors spre Hana, cu gura deschisă, cu o expresie uluită, gata să izbucnesc în râs. Ea este cu un cap mai înaltă decât mine, are ochii închiși și gura deschisă. Cred cu tărie că a fost într-adevăr o zi magică, deoarece – chiar dacă sunt roșie la față, iar părul, ud de transpirație, îmi stă lipit de frunte – Hana mi-a dăruit puțin din farmecul ei. Căci în fotografia aceea, în ciuda tuturor aspectelor negative, sunt drăguță. Mai mult decât drăguță. Chiar frumoasă.

Formația școlii continuă să cânte, corect în cea mai mare parte a timpului, iar muzica, însoțită și de trilul păsărilor, ne învăluie ca o vrajă. Iar vraja continuă să ne subjuge, căci, fără să ne dăm seama ce se întâmplă, ne trezim luându-ne cu toții în brațe, sărind și strigând de bucurie: „Am reușit! Am reușit! Am reușit!” Și niciun părinte sau profesor nu încearcă să ne despartă. Când euforia se mai domolește, îi văd cum ne privesc răbdători, cu brațele încrucișate. Îi surprind privirea mătușii mele și simt un nod în stomac, realizând că și ea, ca toți ceilalți,

ne lasă să ne bucurăm de aceste clipe, ultimele noastre clipe împreună înainte ca lucrurile să se schimbe pentru totdeauna.

Și lucrurile se vor schimba; de fapt, *se schimbă* chiar atunci. Când grupul nostru compact începe să se destrame în pâlcuri de liceeni, care pornesc încet spre casă, le zăresc pe Theresa Grass și pe Morgan Dell îndepărtându-se tot mai mult împreună cu familiile lor, mergând cu capul în pământ, fără să-și întoarcă nici măcar o dată privirea înapoi. Ele nu s-au bucurat alături de noi, îmi spun eu, realizând atunci că nu le-am văzut nici pe Eleanor Rana, nici pe Annie Hahn și nici pe celelalte colege vindecate. Probabil că au plecat deja acasă. Simt cum în gât mi se pune un nod ciudat, chiar dacă știu că acesta este cursul firesc al lucrurilor: totul se sfârșește, iar oamenii merg mai departe, fără să se mai uite înapoi. Așa *trebuie* să fie.

O zăresc în mulțime pe Rachel și mă duc într-un suflet la ea, dornică dintr-odată să-i fiu alături și să mă bucur de mângâierile ei, în timp ce îmi ciufulește părul, așa cum făcea când eram mică, spunându-mi: „Bravo, Nebunatico!” – vechea poreclă pe care mi-o dăduse.

— Rachel! o strig eu cu respirația întretăiată, pronunțând cu greu cuvintele. Sunt atât de fericită s-o văd, încât abia mă abțin să nu izbucnesc în lacrimi. Ai venit.

— Firește că am venit, îmi răspunde ea zâmbind. Doar ești surioara mea, nu-i așa? îmi oferă un buchet de margarete, înfășurat într-o hârtie cafenie. Felicitări, Lena!

Îmi îngrop fața în buchetul de flori și mă îmbăt cu mirosul lor, încercând să-mi domolesc dorința de a o strânge în brațe. Pentru o clipă, rămânem amândouă pe loc privindu-ne, apoi ea întinde mâinile spre mine. Sunt convinsă că o să mă ia în brațe – de dragul vremurilor trecute – sau, cel puțin, o să mă strângă ușor de braț. Se mulțumește însă doar să-mi dea la o parte bretonul de pe frunte.

— Ce aiurea! exclamă ea zâmbind în continuare. Ești transpirată toată.

E o prostie și o copilărie să mă las pradă dezamăgirii, dar nu reușesc să pun stavilă sentimentelor copleșitoare.

— Rochia e de vină, îi răspund eu, realizând că asta e, de fapt, problema: din cauza rochiei, care mă strânge, nu pot eu să respir.

— Hai, vino! mă îndeamnă ea. Mătușa vrea să te felicite.

Carol stă la marginea terenului de fotbal, împreună cu unchiul meu, cu Grace și cu Jenny, și vorbește cu doamna Springer, profesoara mea de istorie. Pornesc spre ei alături de Rachel. Este cu doar câțiva centimetri mai înaltă decât mine și mergem una lângă cealaltă, la o distanță de numai trei pași. Nu rostește niciun cuvânt. Sunt convinsă că se întreabă deja când se poate întoarce acasă ca să-și reia viața.

Nu mă pot abține și mă uit în urmă. Le văd pe colegele mele cum roiesc toate primprejur, îmbrăcate cu rochiile lor portocalii ca focul. Priveliștea pare să se estompeze dintr-odată, iar glasurile se contopesc și se pierd în depărtare ca vuietul neostoit al oceanului care se contopește cu freamătul străzilor din Portland, un vuiet constant, pe care nici nu-l mai distingi. Totul pare încremenit în timp, ca într-un desen conturat în tuș. Părinții zâmbesc, blițurile aparatelor de fotografiat te orbesc, oamenii rămân cu gura deschisă, dezvelindu-și dinții albi și strălucitori, cerul este de un albastru intens, iar soarele nemilos îi „îneacă” pe toți în lumina lui amețitoare. Totul este atât de clar și de perfect, încât am impresia că trăiesc deja o amintire sau un vis.

CAPITOLUL 8

H vine de la hidrogen,
Iar numărul atomic este unu.
Când scânteia se aprinde,
Chiar și soarele se-ncinge.

He vine de la heliu,
Iar numărul atomic este doi.
Un gaz nobil, fantomatic,
Ce lumea în aer o ridică.

Li vine de la litiu,
Iar numărul atomic este trei.
Un rug de flăcări mistuit,
Și somnul de moarte îți este hărăzit.

Be vine de la beriliu,
Iar numărul atomic este patru...

Din Versuri și elemente chimice
(„Rugi și studiu”, *Cartea tăcerii)*

Vara, în zilele de luni, miercuri și sâmbătă, trebuie să-l ajut pe unchiul meu la magazinul Stop-N-Save, unde așez marfa pe rafturi, servesc clienții, iar uneori țin contabilitatea în micul birou din spatele raftului cu cereale și hrană uscată. Din fericire, la sfârșitul lui iunie, Andrew Marcus a fost operat și a primit un post permanent într-un alt magazin.

Pe 4 iulie, dis-de-dimineață, mă îndrept spre casa Hanei. În fiecare an, mergem să vedem focurile de artificii din Eastern Promenade. Întotdeauna cântă o formație, iar vânzătorii ambulanți își așază tarabele, unde vând frigărui, porumb fiert și plăcintă de mere, servită cu înghețată în bărcuțe din hârtie. Ziua de 4 iulie – ziua independenței noastre, când sărbătorim închiderea permanentă a granițelor noastre – este una dintre sărbătorile mele preferate. Îmi place muzica ce răsună pe străzi și fumul gros al grătarelor care învăluie parcă atmosfera în vălătuci de ceață. Dar cel mai mult îmi place faptul că stingerea

se dă acum mult mai târziu: în loc să fie acasă la ora nouă, oamenii nevindecați au voie să se plimbe pe străzi până la ora unsprezece seara. În ultimii ani, eu și Hana am născocit un joc în care încercăm să ajungem acasă exact în momentul stingerii, prelungind șederea până în ultima clipă. Anul trecut, am intrat pe ușă fix la ora 10.58, cu inima bătându-mi frenetic în piept și tremurând de epuizare. Fugisem mâncând pământul ca să ajung la timp acasă. Dar, odată întinsă în pat, am râs satisfăcută. Mă simțeam de parcă scăpasem basma curată dintr-o mare încurcătură.

Formez codul din patru numere, care îmi permite accesul în casa Hanei – mi l-a dezvăluit în clasa a opta ca pe un „vot de încredere”, avertizându-mă că mă va tăia în bucățele „din cap până în picioare” dacă îl voi împărtăși și altcuiva –, și mă strecor înăuntru. Nu bat niciodată la ușă. Părinții ei rar sunt acasă, iar prietena mea nu răspunde nicicând la ușă. Sunt cam singura persoană care vine s-o viziteze, lucru destul de ciudat, căci Hana s-a bucurat de multă popularitate în școală – oamenii o priveau cu admirație și își doreau să fie ca ea –, dar, deși era prietenoasă cu toți, nu s-a apropiat niciodată de nimeni în adevăratul sens al cuvântului, cu excepția mea.

Mă întreb uneori dacă nu-și dorește ca doamna Jablonski să-i fi dat o altă colegă de bancă în clasa a doua, căci așa am ajuns să ne împrietenim. Numele de familie al Hanei este Tate, iar al meu Tiddle (purtam deja de atunci numele mătușii mele), astfel încât, în funcție de ordinea alfabetică, învățătoarea noastră ne-a așezat în aceeași bancă. Mă întreb dacă nu-și dorește să fi fost colegă cu Rebecca Tralawny, Katie Scarp sau Melissa Portofino. Uneori am senzația că merită o prietenă un pic mai *deosebită.* Hana mi-a spus cândva că mă place pentru că trăiesc lucrurile la intensitate maximă. Dar tocmai asta e problema mea, le trăiesc cu prea multă intensitate.

— Alo! strig eu imediat ce intru în casă.

Holul de la intrare este la fel de întunecat și de răcoros ca întotdeauna. Simt cum pielea mi se face ca de găină. Ori de câte ori vin acasă la Hana, puterea aerului condiționat, care zumzăie undeva în pereți, mă ia prin surprindere. Rămân o clipă pe loc, savurând mirosul mobilei proaspăt lustruite, al ferestrelor spălate cu Windex și al florilor abia tăiate din grădină. Din camera Hanei, situată la etaj, răsună muzica, încerc să recunosc

melodia, dar nu disting cuvintele, ci doar basul care răzbate prin pereți.

Mă opresc în capul scărilor. Ușa de la dormitorul Hanei este închisă. Nu recunosc cântecul pe care îl ascultă sau, mai bine zis, care urlă asurzitor. Dar casa ei este străjuită în toate cele patru părți de copaci și de o curte, astfel încât nimeni nu are cum s-o denunțe autorităților pentru că ascultă muzică cu sonorul dat la maximum. N-am mai auzit niciodată o asemenea melodie. Sunetele sunt cumplit de stridente, aproape țipătoare și violente. Nu-mi dau seama nici măcar dacă interpretul este bărbat sau femeie. Simt cum un fior îmi străbate șira spinării, așa cum mi se întâmpla când eram copil și mă strecuram în bucătărie, încercând să mai fur niște prăjituri. Sentimentul pe care îl trăiam exact în momentul în care auzeam pașii mamei în spatele meu, făcându-mă să mă întorc iute pe călcâie, cu fața și mâinile pline de firimituri și simțindu-mă vinovată până în măduva oaselor.

Înlătur sentimentul și deschid ușa dormitorului. Hana stă în fața computerului, cu picioarele pe birou, dând din cap în ritmul muzicii. În clipa în care mă vede, lovește o tastă și muzica se oprește. Se lasă o tăcere parcă la fel de intensă ca și melodia pe care o asculta.

Își dă părul peste umăr și se îndepărtează cu scaunul de birou. Chipul îi este învăluit de o expresie ciudată, care dispare înainte să reușesc s-o identific.

— Bună! ciripește ea, puțin cam prea veselă. Nu te-am auzit intrând.

— Mă îndoiesc că m-ai fi auzit și dacă aș fi dat o *spargere,* spun eu, trântindu-mă în patul ei imens, presărat cu trei perne. Parcă aș fi în rai. Ce-a fost asta? o întreb eu.

— Asta fiind ce? îmi răspunde ea, tot cu o întrebare, strângându-și genunchii la piept și rotindu-se cu scaunul.

Mă sprijin pe coate și o privesc insistent. Hana face pe proasta doar când vrea să ascundă ceva.

— Muzica aia, îi explic eu, în timp ce ea continuă să se uite cu ochi străini și goi. Cântecul care urla când am intrat. Cel care aproape că mi-a spart timpanele.

— A, *ăla!* exclamă ea, dându-și la o parte bretonul de pe frunte.

Iată unul dintre ticurile care trădează faptul că merge la cacealma. De fiecare dată când blufează, se joacă cu bretonul.

— O formație nouă pe care am descoperit-o pe Internet, îmi explică ea în cele din urmă.

— Pe BFMA? insist eu.

Hana e obsedată de muzică și, când eram prin clasele a patra și a cincea, petrecea ore întregi căutând melodii pe site-ul BFMA – Biblioteca Filmelor și Muzicii Autorizate.

— Nu chiar, răspunde ea, evitându-mi privirea.

— Cum adică „nu chiar”?

Internetul, ca toate celelalte mijloace de comunicare din Statele Unite, este controlat și monitorizat pentru a ni se asigura protecția deplină. Toate site-urile și conținuturile lor sunt create de agenții guvernamentale, inclusiv Lista Produselor de Divertisment Autorizate, care este actualizată de două ori pe an. Cărțile digitale pot fi găsite pe site-ul BEA – Biblioteca Cărților Autorizate, iar filmele și muzica pe site-ul BFMA. Pentru o sumă mică de bani, le poți descărca în computerul personal. Asta dacă ai așa ceva. Eu nu am.

Hana oftează, continuând să-mi evite privirea. În cele din urmă, își îndreaptă ochii spre mine.

— Poți să păstrezi un secret?

Acum mă ridic în capul oaselor, așezându-mă pe marginea patului. Nu-mi place felul în care mă privește. Nu-mi inspiră încredere.

— Despre ce e vorba, Hana?

— Poți să păstrezi un secret? repetă ea.

Revăd cu ochiul minții ziua examenului de evaluare, când așteptam împreună în fața laboratoarelor, scăldate în lumina soarelui amețitor, iar ea mi-a șoptit la ureche ceva despre fericire și nefericire. Dintr-odată simt că mă tem pentru ea și în același timp *de* ea.

— Da, firește, spun eu, încuviințând totodată din cap.

— Bine, răspunde ea ațintindu-și privirea în pământ și jucându-se pentru o clipă cu tivul pantalonilor ei scurți. Apoi inspiră adânc și continuă: Săptămâna trecută am cunoscut un tip…

— Poftim? exclam eu, cât pe ce să cad din pat.

— Liniștește-te! mă sfătuiește ea, ridicând o mână. Este vindecat, ai înțeles? Lucrează la stat. Este cenzor.

— Bine. Și? întreb eu, puțin mai liniștită, rezemându-mă din nou de pernele ei.

— *Și* – continuă Hana, trăgând de timp – ne-am cunoscut când am fost la doctor. În toamnă, Hana și-a scrântit glezna și de atunci face ședințe de fizioterapie o dată pe săptămână. Și am început să vorbim, adăugă ea, făcând apoi o pauză.

Nu înțeleg unde vrea să ajungă sau ce legătură are povestea asta cu muzica pe care o asculta, așa că o las să continue fără să intervin. În cele din urmă, își reia povestirea:

— Eu i-am povestit despre examene și despre universitatea pe care vreau s-o urmez, iar el mi-a povestit ce face, zi de zi, la serviciu. Împiedică accesul online cu ajutorul unor coduri, astfel încât oamenii să nu poată să scrie tot ce le trece prin minte, să nu posteze anumite lucruri, să nu ofere informații false și nici să-și împărtășească „opiniile incendiare”, continuă ea, dând ochii peste cap. Este un soi de paznic pe Internet.

— Bine, repet eu.

Aș vrea să-i spun Hanei să treacă la subiect – știu totul despre restricțiile impuse pe Internet, toată lumea le știe însă asta n-ar face decât să-i stăvilească avântul.

— Dar nu se ocupă doar de *coduri,* continuă ea, trăgând adânc aer în piept. Verifică și „portițele” prin care hackerii reușesc să pătrundă pe Internet ca să-și posteze materialele. Guvernul le numește site-uri „flotabile”, care „supraviețuiesc” în lumea virtuală o oră, o zi sau chiar două înainte de a fi descoperite, site-uri pline de materiale neautorizate: forumuri, videoclipuri și melodii interzise.

— Și ai găsit un astfel de site, concluzionez eu, simțind un nod în stomac.

Cuvintele îmi „licăresc” în minte ca un neon care se aprinde și se stinge neîncetat: *ilegal, interogatoriu, supraveghere, Hana.*

Ea nu pare să observe că am încremenit ca o statuie. Chipul i s-a luminat dintr-odată și, sprijinindu-se pe genunchi, începe să vorbească debordând de energie.

— Nu doar unul singur. Mii. Sute de mii, dacă știi cum să cauți. Și *unde* să cauți. Este incredibil, Lena. Oamenii ăștia – cred că sunt din toată țara –, reușesc să se strecoare prin toate portițele posibile. Ar trebui să citești ce scriu. Despre… despre tratament. Nu doar Invalizii sunt sceptici în privința lui, ci și extrem de mulți de pretutindeni…

O privesc cu atâta insistență, încât își lasă ochii în pământ și schimbă subiectul.

— Și ar trebui *să asculți* muzica, își continuă ea pledoaria. O muzică uluitoare, cum n-ai mai auzit vreodată, o muzică ce te lasă aproape fără suflare. O muzică ce te îndeamnă să sari de nebun, să spargi lucruri…

Camera Hanei este mare, de două ori mai mare decât a mea, dar în clipa aceea simt cum pereții mă apasă cu greutatea lor. Dacă aerul condiționat mai merge încă, eu nu-l mai simt. Aerul pare înăbușitor și greoi, umed chiar, așa că mă ridic în picioare și mă îndrept spre fereastră. Hana pune, în sfârșit, capăt disertației. Încerc să deschid fereastra, dar aceasta nu se clintește. Mă lupt din greu cu geamul înțepenit, care refuză să cedeze.

— Lena! mă strigă Hana, timid.

— Nu se deschide, exclam eu, cuprinsă de frenezie.

Am nevoie de aer. E tot ce-mi vine în mine. Restul gândurilor se pierd într-o învălmășeală de lumini fluorescente, halate de laborator, mese de oțel și bisturie; o văd pe Willow Marks țipând cu disperare, în timp ce o târăsc spre laboratoare, departe de casa ei pictată cu markere și vopsea.

— Lena! mă strigă Hana din nou, de data asta mai tare. Las-o baltă!

— E înțepenită. Probabil că s-a umflat lemnul din cauza căldurii. De s-ar deschide odată! insist eu, zgâlțâind fereastra cu încăpățânare.

Se aude un pocnet, iar ivărul care o ținea încuiată se desprinde și cade. O clipă amândouă ne uităm fix la el. Aerul care pătrunde prin geamul deschis nu mă ajută să mă simt mai bine. Afară e și mai înăbușitor decât în casă.

— Îmi pare rău! bâigui eu fără să mă uit la ea. N-am vrut să… n-am știut că e închisă cu ivărul. Acasă, noi nu încuiem geamurile.

— Nu-ți face griji! Nu-mi pasă de nenorocita aia de fereastră.

— Când era mică, Grace a reușit să coboare din pătuț și aproape că s-a suit pe acoperiș. A deschis pur și simplu fereastra și a început să se cațăre.

— Lena! mă strigă Hana, apucându-mă de umeri.

Nu știu dacă am febră sau nu, căci, din cinci în cinci secunde, trec de la senzația de frig la cea de căldură, dar, la atingerea ei,

simt un fior care îmi străbate trupul din cap până în picioare și fac iute un pas înapoi.

— Ești supărată pe mine, îmi spune ea.

— Nu sunt supărată. Sunt îngrijorată din cauza ta.

Dar spun adevărul doar pe jumătate, căci sunt *într-adevăr* supărată, furioasă chiar. În tot acest timp, gândurile îmi zboară aiurea, la ultima noastră vară petrecută împreună, când testele și examenele de evaluare nu-mi dădeau pace, iar ea încuviința din cap zâmbind și spunându-mi: „Da, da, și pe mine mă stresează, dar sunt convinsă că totul va fi bine”. Și, între timp, ea se transformă, fără știrea mea, într-o persoană complet necunoscută, o persoană cu secrete, obiceiuri și opinii ciudate legate de lucruri la care nici n-ar trebui să ne *gândim.* Acum înțeleg de ce am fost atât de speriată în ziua examenului de evaluare, când mi-a șoptit la ureche, cu ochii mari și strălucitori. Și-a dat atunci masca la o parte, renunțând pentru o clipă să mai joace rolul celei mai bune prietene și dezvăluindu-și adevăratul chip, cel al unei persoane complet străine.

Iată ce se întâmpla în tot acest timp: Hana se transforma într-un om cu totul necunoscut.

Îmi îndrept din nou privirea spre fereastră.

Simt cum tăișul ascuțit al tristeții îmi sfâșie sufletul fără milă. Cred că așa era scris să se întâmple în cele din urmă. Cred că am știut întotdeauna că așa va fi. Toți oamenii în care ai încredere și pe care speri că te poți baza vor sfârși prin a te dezamăgi într-un fel sau altul. Lăsați singuri, pradă propriilor dorințe sau înclinații, ei încep să mintă, să păstreze secrete, să se schimbe și să dispară. Unii în spatele unui chip sau al unei personalități cu totul diferite, alții în spatele unei stânci învăluite într-o ceață deasă. Iată de ce este tratamentul atât de important. De ce avem atâta nevoie de el.

— Ascultă-mă, n-o să mă aresteze nimeni doar pentru că mă uit pe niște site-uri! Sau că ascult un anumit gen de muzică.

— Ba s-ar putea s-o facă. Oamenii au ajuns în pușcărie și pentru mai puțin de-atât.

Dar o știe prea bine. Știe și totuși nu-i pasă.

— Da, știu, dar m-am cam săturat de toate astea, spune Hana, cu glas tremurător, lucru care mă surprinde, căci întotdeauna mi s-a părut stăpână pe ea.

— Nici n-ar trebui să avem o asemenea discuție. Cineva ar putea să…

— Să ne asculte? mă întrerupe ea, terminând propoziția în locul meu. Dumnezeule, Lena, și de asta m-am săturat până peste cap! Tu nu? Nu te-ai săturat să privești mereu în urma ta, să ai grijă ce spui, ce gândești sau ce faci? Eu nu mai pot să respir, nu mai pot să dorm, nu mai pot să mă *mișc.* Am senzația că mă lovesc numai de ziduri. Oriunde mă duc dau de un zid. Toate dorințele se lovesc de ziduri, își continuă ea perorația, trecându-și mâna prin păr.

Pentru prima oară, nu mai arată așa de bine și nici nu mai pare stăpână pe ea. Este palidă și nefericită, iar expresia ei îmi amintește de ceva anume, dar nu reușesc să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Toate astea sunt menite să ne asigure protecția, spun eu, dorindu-mi să par mult mai încrezătoare în propriile cuvinte, dar dezbaterile n-au fost niciodată punctul meu forte. Totul va fi bine odată ce…

— Odată ce ne vom fi vindecat? intervine ea, luându-mi din nou cuvintele din gură. Izbucnește într-un râs sacadat, lipsit de umor, dar, cel puțin, nu mă contrazice fățiș. Da, așa zice toată lumea.

Imaginea mă frapează cu o brutalitate ieșită din comun; îmi reamintește de animalele pe care le-am văzut în timpul unei vizite făcute cu școala la un abator. Vitele stăteau îngrămădite în staulele lor, privindu-ne tăcute; aceeași privire ca a Hanei, ce trăda teama, resemnarea și disperarea. Mă tem pentru ea, mă tem îngrozitor. Când începe din nou să vorbească, pare puțin mai liniștită:

— Poate că așa va fi. Poate ne vom simți mai bine odată ce ne vom fi vindecat, dar până atunci… Asta e ultima noastră șansă, Lena. Ultima noastră șansă de a face *ceva.* Ultima noastră șansă de a alege.

Folosește din nou verbul *a alege* ca în ziua examenului de evaluare, dar mă mulțumesc doar s-o aprob dând din cap, pentru că nu vreau să pun din nou paie pe foc.

— Deci ce-o să facem? continuă ea, mușcându-și buza și evitându-mi privirea. Îmi dau seama, din gesturile ei, că se întreabă dacă poate să aibă încredere în mine sau nu. Diseară are loc o petrecere…

— *Poftim?* exclam eu, cuprinsă de un nou val de teamă.

— Am aflat de pe unul dintre site-urile „flotabile”, îmi explică ea în grabă. Câteva formații vor ține un concert lângă graniță, la una dintre fermele din Stroudwater.

— Doar nu vorbești serios. Nu te duci, nu-i așa? Sper că nici măcar *nu-ți trece prin minte* să te duci.

— Nu e niciun pericol, îți promit! Aceste site-uri… sunt uluitoare, Lena. Sunt convinsă că ai intra imediat în joc dacă ai naviga puțin pe ele. Sunt ascunse… conectate cumva cu paginile normale de Internet, aprobate de guvern, totuși ceva îți spune că locul lor nu e acolo, că ceva nu e în regulă.

— Nu e niciun pericol? repet eu, cramponându-mă doar de ideea de primejdie. Dar cum să nu fie niciun pericol? Rolul tipului ăstuia pe care l-ai cunoscut, cenzorul, este de a-i găsi pe fraierii care postează asemenea lucruri…

— Dar nu sunt deloc *fraieri.* De fapt, sunt incredibil de inteligenți.

— Ca să nu mai vorbesc despre echipele de patrulare, autorități, legea segregării, paznicii însărcinați cu protecția tinerilor sau ora stingerii. Toate te conving că petrecerea este o idee foarte proastă.

— Bine, oftează Hana, lovindu-se cu brațele de coapse și scoțând un zgomot atât de puternic, încât mă face să tresar. Bine, e o idee proastă. Și e periculos. Dar știi ceva? *Nu-mi pasă.*

O clipă niciuna dintre noi nu mai rostește niciun cuvânt. Ne uităm una la cealaltă, iar atmosfera dintre noi devine tensionată, creându-ne senzația că stăm pe un butoi cu pulbere gata să explodeze.

— Cum rămâne cu mine? o întreb eu în cele din urmă, încercând să-mi stăpânesc freamătul glasului.

— Ești binevenită. La ora zece și jumătate, în Roaring Brook Farms, Stroudwater. Ascultăm muzică și dansăm. Ne *distrăm.* Exact ce-ar trebui să facem înainte de a ni se tăia o jumătate din creier.

— Nu cred că e o idee prea fericită, Hana, o contrazic eu, ignorându-i ultima parte a comentariului. Și, în caz că ai uitat, dă-mi voie să-ți aduc aminte că noi avem alte planuri în seara asta! Așa cum facem de cincisprezece ani.

— Da, ei bine, lucrurile se mai schimbă, zice ea, întorcându-se cu spatele la mine.

Cuvintele ei au impactul unei lovituri în stomac.

— În regulă, spun eu, simțind un nod în gât.

De data asta imaginația nu-mi mai joacă feste, iar lacrimile, care acum nu mai sunt doar simple picături de sudoare, devin amenințătoare. Mă îndrept spre pat și încep să-mi strâng lucrurile. Geanta mi s-a răsturnat pe-o parte, iar plapuma este presărată acum cu bucățele de hârtie, ambalaje de gumă de mestecat, monede și pixuri. Le îndes pe toate la loc în poșetă, încercând cu greu să-mi stăvilesc lacrimile. Du-te! Fă ce vrei în seara asta! Nu mă mai interesează!

Poate că Hana se simte prost, căci vocea i se îndulcește.

— Lena, ar trebui să te gândești serios să vii și tu. Nu vom păți nimic, îți promit!

— Nu poți să-mi promiți așa ceva, îi răspund eu, inspirând adânc, în speranța că voi reuși să-mi stăvilesc tremurai vocii. Nu ai de unde să știi ce se poate întâmpla. Nu poți să fii atât de optimistă.

— Dar *nici* tu nu poți să trăiești toată viața cu frica-n sân.

Gata! Până aici! Asta i-a pus capac. Mă întorc furioasă spre ea, simțind cum un val întunecat de mânie, ce-mi tulbura de mult sufletul, pune din nou stăpânire pe mine.

— *Firește* că sunt speriată. Și sunt *îndreptățită* să fiu speriată. Iar dacă tu nu ești speriată, e pentru că ai o viață perfectă, o familie perfectă și totul e perfect pentru tine. Tu *nu vezi* și *nu știi* nimic.

— Perfectă? Tu crezi că viața mea este perfectă? întreabă ea, cu vocea lină, dar mânioasă.

— Da, așa cred, ripostez eu, încremenită pe loc, deși aș vrea să mă îndepărtez de ea.

— Deci asta crezi? repetă ea, cu același râs sacadat. Mai bine de-atât nu se poate, nu-i așa? continuă Hana, învârtindu-se pe loc, cu brațele întinse, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze camera, casa, totul.

Întrebarea ei mă lasă fără cuvinte.

— Dar ce mai există dincolo de toate astea? spun eu apoi.

— *Totul,* Lena, răspunde ea, clătinând din cap. Uite care e treaba! N-am de gând să mă justific sau să-ți cer iertare. Știu că ai motive să fii speriată. E cumplit ce s-a întâmplat cu mama ta…

— N-o amesteca pe mama în povestea asta! ripostez eu, încordată ca un arc.

— Dar nu poți s-o învinovățești pe ea pentru tot ce se întâmplă. A murit *de mai bine de zece ani.*

Mânia mă învăluie ca o ceață densă. Mintea îmi patinează sălbatic ca niște roți pe gheață, lovindu-se de cuvinte aparent fără noimă: *Teamă. Vină. Nu uita! Mama. Te iubesc.* Și acum înțeleg un lucru extrem de important: Hana e vicleană ca un șarpe. Aștepta de mult timp să-mi spună asta, a stat la pândă, apoi, când i s-a ivit ocazia, a mușcat cât a putut de tare.

— Du-te dracului! exclam, rostind singurele cuvinte ce-mi vin în minte.

— Ascultă-mă, Lena! încearcă ea să mă potolească, ridicând ambele mâini. Vreau doar să te conving s-o lași mai moale. Tu *nu ești* ca ea. N-o să sfârșești ca ea. Nu-ți stă în fire să faci asta.

— Du-te dracului! repet eu.

Hana încearcă să fie drăguță, dar mintea mea refuză s-o asculte, iar cuvintele îmi scapă fără să vreau, unul după celălalt. Aș vrea ca fiecare dintre ele să o lovească în adevăratul sens al cuvântului.

— Nu știi nimic despre ea, continui eu. Și nici despre mine. Nu știi absolut nimic!

— Lena! spune ea, întinzând mâinile spre mine.

— Nu mă atinge! țip eu, clătinându-mă și făcând un pas înapoi.

Îmi iau geanta și, în drum spre ușă, mă lovesc de biroul ei. Privirea mi se încețoșează. Abia zăresc balustrada. Mă împiedic pe scări, gata să cad, și găsesc, orbecăind, ușa de la intrare. Cred că Hana mă strigă, dar totul se pierde în vuietul asurzitor care-mi sfredelește urechile, mintea. Soare, lumină albă și strălucitoare, mânerul rece al porții, mirosul oceanului și al benzinei. Un sunet tot mai puternic… o sirenă…

Mă dezmeticesc dintr-odată și mă dau la o parte din calea unei mașini de poliție, care trece în goană pe lângă mine, cu sirena țiuind, claxonând cu furie și învăluindu-mă într-un nor de praf și mizerie. Nodul din gât aproape că mă sufocă, iar în clipa în care lacrimile încep să-mi brăzdeze obrajii simt o ușurare, ca și când cineva mi-ar fi luat o povară de pe suflet. Odată ce încep să plâng, nu mă mai pot opri și tot drumul spre casă trebuie să mă șterg la ochi ca să văd pe unde merg. Mă consolez cu gândul

că, peste mai puțin de două luni, nici n-o să-mi mai amintesc de momentul acesta. Totul mi se va fi șters din minte, iar eu voi renaște la viață ca o pasăre ce-și ia zborul spre cer.

Asta nu înțelege prietena mea și nici n-a înțeles vreodată. Pentru unii dintre noi, nu este vorba doar despre *deliria.* Unii dintre noi, cei aleși de soartă, au șansa la o nouă viață, mai frumoasă, mai armonioasă și mai bună. Vindecată, refăcută și desăvârșită ca o bucată de fier modelată de focul mistuitor.

Iată tot ce-mi doresc, tot ce mi-am dorit vreodată. Iată ce ne promite tratamentul tămăduitor.

CAPITOLUL 9

Doamne,
Statornicește calea inimilor noastre
Așa cum pe orbită planetele le-ai orânduit
Și haosul genezei Tu l-ai îmblânzit.
Cu voința ta împiedici stelele de pe cer să cadă,
Oceanul în pulbere să se prefacă, pulberea în apă să se piardă,
Planetele să se lovească,
Iar soarele să se destrame.
Doamne,
Statornicește, pe o orbită neclintită,
Ale noastre inimi
Și ajută-le ca de la calea cea dreaptă
Nicicând să se abată!

Psalmul 21 (din „Rugi și studiu”, *Cartea tăcerii)*

În seara aceea, chiar și după ce m-am băgat în pat, în minte îmi răsună necontenit cuvintele Hanei. *N-o să sfârșești ca ea. Nu-ți stă în fire să faci așa ceva.* Voia doar să mă liniștească, știu prea bine, și să mă încurajeze, dar n-a putut. Din motive obscure, n-a reușit decât să-mi stârnească mânia. Simt în piept o durere profundă, de parcă ceva imens, rece și tăios s-a cuibărit acolo.

Mai e ceva ce Hana nu înțelege: boala, cu gândurile, grijile și stresul pe care mi-l provoacă neîncetat, întrebându-mă dacă am moștenit sau nu predispoziția de a o contracta, e tot ce mi-a rămas de la mama. Boala e singura legătură pe care o mai am cu ea.

Altfel, nu mai am nimic.

Mai am și amintiri, firește, multe, foarte multe, dacă ținem seama cât de mică eram când a murit. Îmi amintesc că, atunci când ningea și fulgii de nea se așterneau pe pământ, îmi dădea câteva tigăi și mă trimitea afară să le umplu cu zăpada proaspăt căzută. Când mă întorceam, presăram sirop de arțar în tigăile pline cu zăpadă și îl priveam cum se transformă, aproape

instantaneu, în bomboane pictate în nuanțele chihlimbarului, formând meandre fragile și filigranate ca niște dantele comestibile. Îmi amintesc cât de mult îi plăcea să ne cânte când ne jucam în apa ce scălda malurile de la Eastern Promenade. La vremea aceea, nu știam că era un lucru extrem de ciudat. Alte mame își învață copiii să înoate. Se joacă cu ei în apă, îi ung cu creme ca să-i protejeze de razele arzătoare ale soarelui și fac alte lucruri pe care o mamă trebuie să le facă, așa cum știm din capitolul dedicat artei de a fi părinte din *Cartea tăcerii.*

Dar nu le cântă copiilor lor.

Îmi amintesc că, atunci când eram bolnavă, îmi dădea să mănânc pâine prăjită unsă cu unt, iar când cădeam îmi săruta rănile. Îmi amintesc că, odată, după ce-am căzut de pe bicicletă, m-a ridicat în picioare și m-a strâns în brațe, iar o femeie, care văzuse întreaga scenă, a mustrat-o, zicându-i: „Să-ți fie rușine!” Eu n-am înțeles de ce i-a spus asta și am început să plâng și mai tare. De-atunci, mi-a alinat suferințele numai când eram singure. În public, mă privea încruntată și-mi spunea: „N-ai pățit nimic, Lena. Ridică-te!”

Obișnuiam să organizăm și petreceri dansante. Mama le numea „serate în șosete”, pentru că strângeam covoarele din sufragerie și le puneam cele mai groase șosete ca să putem aluneca în voie pe holurile cu parchet. Chiar și Rachel ni se alătura, deși susținea mereu că era prea mare pentru jocurile noastre de copii. Mama trăgea draperiile la ferestre și îndesa perne sub ușa de la intrare și sub cea care ducea în curtea din spate, apoi dădea muzica tare. Râdeam cu atâta poftă, că mă durea stomacul de fiecare dată când mă duceam la culcare.

Am înțeles în cele din urmă că motivul pentru care trăgea draperiile în timpul „seratelor în șosete” era acela de a ascunde „activitățile noastre ilegale” de ochii agenților de patrulare, iar pragurile ușilor le astupa cu perne pentru ca vecinii să nu audă muzica prea zgomotoasă și râsetele pline de veselie, căci ne-ar fi denunțat autorităților sub pretextul că manifestăm simptome de *deliria.* Am înțeles că, ori de câte ori plecam de acasă, obișnuia să-și prindă sub gulerul cămășii insigna militară a tatălui meu pe care o purta tot timpul la gât – înfățișa un pumnal de argint și era moștenire de la tatăl lui –, ca s-o ascundă de ochii lumii și să nu trezească suspiciuni. Am realizat că momentele cele mai frumoase din copilăria mea n-au fost

decât simple minciuni. Erau ilegale, primejdioase și ciudate. *Mama* era ciudată, trăsătură pe care, probabil că am moștenit-o de la ea.

Mă întreb, pentru prima oară, ce-a simțit și la ce s-a gândit în noaptea în care s-a aruncat în neant. Mă întreb dacă era speriată. Dacă s-a gândit vreo clipă la mine sau la Rachel. Dacă i-a părut rău că ne părăsește.

Gândurile îmi zboară și la tata. Pe el nu mi-l amintesc deloc, deși simt, ca prin vis, atingerea mâinilor lui calde și aspre și mi se pare că îi văd chipul aplecat deasupra mea, dar poate că totul se datorează faptului că mama avea în dormitor o fotografie înrămată cu mine și cu tata. Aveam doar câteva luni, iar tata mă ținea în brațe și privea, surâzător, spre aparatul de fotografiat. Totuși, nu mi-l amintesc cu adevărat. Nu aveam nici măcar un an când a pierit răpus de cancer.

Căldura cumplită parcă învăluie pereții într-un voal gros și înăbușitor. Jenny doarme pe spate, cu brațele și picioarele larg depărtate, respirând ușor, cu gura deschisă. Și Grace este cufundată într-un somn adânc și murmură ceva în tăcere. Atmosfera din cameră pare umedă, de parcă s-ar fi înecat în aburi.

Mă ridic din pat, îmbrăcată deja cu un tricou și blugi negri. Nici nu mi-am mai bătut capul să mă schimb în pijama. Știam că nu voi reuși să dorm în noaptea asta. Iar puțin mai devreme am luat o hotărâre. Stăteam la masă împreună cu mătușa, unchiul, Jenny și Grace și, în timp ce toți ceilalți mestecau și înghițeau în tăcere, privindu-se cu ochi străini și goi, iar eu simțeam cum aerul mă apasă cu greutatea lui, lăsându-mă fără suflare, ca un balon pe care îl strângi în mâini din ce în ce mai tare, am realizat un lucru uluitor.

Hana a spus că nu-mi stă în fire s-o fac, dar se înșală.

Inima îmi bate atât de tare, încât mi se pare că o aud și sunt convinsă că și ceilalți o vor auzi, iar mătușa mea va sări din pat și mă va acuza că vreau să plec pe furiș de acasă. Și exact asta *am de gând* să fac. N-am știut că inima poate să bată atât de tare, fapt care îmi aduce aminte de una dintre povestirile lui Edgar Allan Poe pe care am citit-o la școală la ora de sociologie, unde un individ comite o crimă și apoi se predă la poliție, pentru că este convins că, de sub podeaua camerei, aude bătând inima celui ucis. Este o poveste despre vinovăție și despre pericolele

indisciplinei civile, dar, când am citit-o prima oară, mi s-a părut ușor superficială și melodramatică. Acum însă o înțeleg mult mai bine. Probabil că, în tinerețile lui, Poe a plecat adeseori pe furiș de acasă.

Deschid ușa dormitorului, ținându-mi respirația și rugându-mă să nu scârțâie. La un moment dat, Jenny scoate un țipăt, iar eu încremenesc de spaimă. Apoi se întoarce pe-o parte, aruncându-și o mână peste pernă, și răsuflu ușurată, realizând că se agită în somn.

Holul e învăluit în întuneric. Camera unchiului și a mătușii este și ea cufundată în beznă, iar singurele sunete ce se aud sunt șoaptele frunzelor din copaci și „gemetele" înăbușite ale pereților, zgomote tipice caselor îmbătrânite, ce suferă de artrită. În cele din urmă, îmi iau inima în dinți și mă strecor pe hol, închizând ușor ușa în urma mea. Pășesc atât de încet, încât am senzația că nici nu mă clintesc din loc. Înaintez pe vârfuri, atingând toate micile denivelări din pereți și apoi mângâind balustrada cu mâna, centimetru cu centimetru. Chiar și așa, casa pare că mi se împotrivește, țipând din toate încheieturile doar ca să fiu prinsă în flagrant delict. La fiecare pas, ceva scârțâie, pârâie sau geme. Fiecare scândură din parchet tremură sub picioarele mele, așa că îi fac locuinței o promisiune în sinea mea: *Dacă voi reuși să ajung la ușa de la intrare fără s-o trezesc pe mătușa Carol, jur că nu voi mai trânti niciodată vreo ușă. Promit să nu te mai înjur nicicând, nici măcar în gând, nici să blestem beciul când se inundă și nici să mai lovesc pereții din dormitor când sunt supărată pe Jenny.*

Imobilul îmi aude, se pare, rugile, căci ajung, ca prin minune, la ușa de la intrare. Ezit preț de o clipă, încercând să surprind zgomot de pași la etaj, șoapte sau orice alt sunet, dar, în afară de bătăile frenetice ale inimii mele, totul este cufundat în tăcere. Chiar și casa pare să tacă dintr-odată, căci ușa de la intrare se deschide ușor, fără să scoată nici măcar un murmur, iar când mă strecor afară, camerele clădirii rămân întunecate și tăcute ca un mormânt.

Odată ajunsă pe verandă, ezit din nou. Focurile de artificii au încetat acum o oră – ultimele explozii, ca o salvă îndepărtată de tun, le-am auzit când mă pregăteam să mă bag în pat –, iar străzile sunt acum ciudat de tăcute și de pustii. A trecut puțin peste ora unsprezece. Unii oameni vindecați poate că mai

zăbovesc în Eastern Promenade. Toți ceilalți sunt acasă. Străzile sunt cufundate în întuneric. Guvernul a interzis, cu ani în urmă, folosirea felinarelor, cu excepția celor din cartierele bogate ale orașului, iar ele îmi par acum ca niște ochi goi, lipsiți de vedere. Slavă Domnului că luna strălucește pe cer!

Încerc să detectez zgomotele pe care le fac de obicei echipele de patrulare și chiar sper să le aud, căci atunci aș fi nevoită să mă întorc acasă, la siguranța patului meu. Spaima începe deja să pună stăpânire pe mine. Dar totul este cufundat într-o tăcere desăvârșită, de parcă natura întreagă s-ar fi transformat în stană de piatră. Vocea rațiunii și a cumpătării îmi spune cu disperare să mă întorc acasă, dar o altă voce, cea a încăpățânării, mă îndeamnă să merg mai departe.

Străbat aleea și dezleg bicicleta de la poartă.

Bicicleta scârțâie puțin, în special atunci când începi să pedalezi, așa că prefer să parcurg câțiva pași pe lângă ea. Roțile scot un sunet încurajator în timp ce se învârt pe caldarâm. N-am mai plecat niciodată de acasă atât de târziu în noapte. N-am ieșit *niciodată* afară după ce s-a dat stingerea. Dar, dincolo de teama care nu-mi dă niciodată pace, copleșindu-mă ca o povară, un alt sentiment timid, cel al încântării și al bucuriei, își croiește drum spre sufletul meu, înlăturând o parte din această spaimă covârșitoare. *Totul e în regulă*, *mă descurc, o să reușesc,* îmi spun în sinea mea. Sunt doar o adolescentă mignonă, care nu se distinge prin nimic deosebit, totuși sunt hotărâtă acum să merg până la capăt și nimic – nici stingerea și nici toate echipele de patrulare – nu mă va opri din drum. E uluitor câtă liniște îmi conferă acest gând! Cum reușește să învingă teama, ca o lumânare aprinsă în toiul nopții, ce conferă lucrurilor formă și culoare!

Când ajung la capătul străzii, mă urc pe bicicletă și încep să pedalez, bucurându-mă de vântul ce-mi mângâie chipul. Nu merg prea repede, pentru că trebuie să-i „vânez” pe agenții de patrulare, care s-ar putea să fie prin apropiere. Din fericire, Stroudwater și Roaring Brook Farms se află în direcție opusă față de Eastern Promenade, unde au avut loc festivitățile organizate cu ocazia zilei de 4 iulie. În momentul în care voi ajunge în zona fermelor, ce înconjoară Portlandul ca o cingătoare, mă voi simți în siguranță. Fermele și abatoarele sunt rareori controlate de patrule. Dar mai întâi trebuie să trec de

West End, unde locuiesc oamenii bogați ca Hana, și de Libbytown și să traversez podul Congress Street Bridge construit peste râul Fore. Din fericire, fiecare stradă pe care o străbat este pustie.

Stroudwater se află la treizeci de minute depărtare, chiar dacă pedalez cu viteză. În timp ce las în urmă cartierele comerciale din Portland și mă îndrept spre suburbii, casele devin tot mai mici și mai rare, înconjurate de grădini neîngrijite, unde buruienile cresc în voie. N-am ajuns încă în zona rurală a Portlandului, dar indiciile tipice regiunilor de provincie încep să-și facă apariția: plantele își scot capul printre scândurile putrezite ale pridvoarelor, o bufniță țipă cu jale în întuneric, iar un liliac despică ușor cerul cu aripile sale. Aproape în fiecare curte se vede câte un automobil, la fel ca în cartierele bogate din West End, dar acestea au fost salvate din cimitirul de mașini. Stau cocoțate pe blocuri de ciment și sunt mâncate de rugină. La un moment dat, trec pe lângă un copac care și-a croit drum spre lumină drept prin acoperișul unei mașini, creându-ți impresia că automobilul a căzut din cer și s-a înfipt acolo, în timp ce unei alte mașini, cu capota deschisă, îi lipsește motorul. Apoi, mergând mai departe, o pisică îmi sare în cale, mieunând și privindu-mă nedumerită.

După ce traversez râul Fore, casele devin tot mai rare, lăsând locul ogoarelor și fermelor, cu denumiri precum Meadow Lane, Sheepbay și Willow Creek. Aceste nume îți creează impresia unor locuri ospitaliere, unde gospodinele pregătesc brioșe și fac unt de casă. Dar majoritatea fermelor aparțin marilor corporații și sunt destinate creșterii animalelor sau sunt transformate în orfelinate.

Întotdeauna mi-au plăcut aceste locuri, dar acum, cufundate în întuneric și complet pustii, mi se par ciudate, ușor fantomatice. Dacă ar fi să mă întâlnesc cu vreo echipă de patrulare, nici n-aș mai avea unde să mă ascund, îmi spun în sinea mea. În depărtare, se zăresc siluetele scunde și întunecate ale hambarelor și ale silozurilor, unele nou-nouțe, altele abia mai stând în picioare. În aer plutește un miros dulceag, ca de bălegar și răsaduri.

Roaring Brook Farms se află în apropierea graniței de sud-vest. Este abandonată de ani de zile, de când jumătate din clădirea principală și ambele silozuri de grâne au fost distruse

într-un incendiu. Cu cinci minute înainte de a ajunge acolo, mi se pare că disting, printre cântecele răgușite ale greierilor, un ritm aproape imperceptibil, dar nu-mi dau seama dacă imaginația îmi joacă feste sau sunt bătăile frenetice ale inimii mele, care parcă vrea iar să-mi iasă din piept. După alți câțiva metri, totul se clarifică. Chiar înainte de a ajunge pe drumul de țară care duce spre hambar sau, cel puțin, spre clădirea din hambar care a mai rămas în picioare, ritmuri muzicale tulbură liniștea nopții, cristalizându-se în aer ca picăturile de ploaie ce iau forma fulgilor de nea.

Teama mă cuprinde din nou. Gândul că fac o *greșeală, o greșeală cumplită,* nu-mi dă pace. Mătușa Carol m-ar omorî dacă ar ști. M-ar omorî sau m-ar închide în Cripte ori m-ar da pe mâna medicilor, obligându-mă să suport mai devreme intervenția chirurgicală, la fel cum a pățit Willow Marks.

Mă dau jos de pe bicicletă când văd drumul spre Roaring Brook și plăcuța de metal înfiptă în pământ, pe care scrie: PROPRIETATEA ORAȘULUI PORTLAND. ACCESUL INTERZIS. Merg pe marginea drumului, ținând bicicleta de ghidon. Ferma și vechiul hambar se află cam la 150-180 de metri distanță, dar nu vreau să duc bicicleta mai departe. Și nici s-o leg nu vreau. Refuz să mă gândesc ce s-ar întâmpla în cazul unei razii a poliției, dar, dacă s-ar întâmpla asta, n-am niciun interes să orbecăiesc pe întuneric, încercând să-i desfac lacătul. Va trebui să fug mâncând pământul.

Ocolesc plăcuța de metal. Se pare că devin expertă în ignorarea plăcuțelor pe care scrie ACCESUL INTERZIS, îmi spun eu în gând, amintindu-mi cum am sărit, împreună cu Hana, peste poarta laboratoarelor. Nu m-am mai gândit de mult la întâmplarea aceea și imaginea lui Alex îmi apare în fața ochilor. Îl văd stând pe puntea de observație, râzând, cu capul dat pe spate.

Încerc să mă concentrez asupra locurilor înconjurătoare, asupra lunii strălucitoare și a florilor sălbatice. Mă ajută să înlătur senzația că aventura mea se va sfârși cât se poate de rău. Nu știu ce m-a determinat să plec de acasă și de ce am simțit nevoia să-i dovedesc Hanei că se înșală. Pe de altă parte, încerc să ignor ideea extrem de tulburătoare că cearta mea cu Hana n-a fost decât un simplu pretext.

Că, în adâncul sufletului meu, am fost curioasă să văd despre ce este vorba.

Acum însă nu mai sunt atât de curioasă. Sunt speriată. Și mă simt ca o proastă.

Ferma și vechiul hambar sunt situate într-o vâlcea, între două dealuri, creându-ți impresia că se află între două buze țuguiate. Din cauza povârnișurilor înconjurătoare, nu pot să văd ferma încă, dar, în momentul în care mă apropii de creasta dealului, muzica se aude din ce în ce mai tare și mai clar. Nu seamănă cu nimic din ce-am auzit eu până acum. Nu are nicio legătură cu muzica autorizată pe care o putem descărca de pe BFMA – o muzică armonioasă și bine structurată, în genul celei pe care o asculți la concertele oficiale de vară organizate în Deering Oaks Park.

Cineva cântă o melodie: are o voce frumoasă, profundă, caldă și dulce ca mierea. În plus, reușește să treacă de la o notă la alta cu atâta lejeritate, încât te lasă fără suflare. Acompaniamentul este ciudat și sălbatic, dar nu seamănă cu muzica stridentă pe care o asculta Hana la calculator, deși recunosc anumite particularități și similitudini în ritmul celor două piese muzicale. Cea pe care o asculta Hana era metalică și asonantă, aproape indescifrabilă. Muzica pe care o aud acum curge cu puterea unui fluviu, se retrage și revine, tristă și imprevizibilă. Îmi amintește, în mod ciudat, de valurile înspumate ale oceanului, care se sparg de docuri în timpul unei furtuni cumplite și îți iau respirația prin puterea și violența lor.

Asta e imaginea evocată de notele muzicale pe care le aud când ajung pe coama dealului, iar hambarul și ferma pe jumătate dărăpănate se dezvăluie privirilor mele uluite, o imagine unduitoare, ce plutește pe aripile muzicii și se izbește de crestele dealurilor la fel cum valurile se sparg de țărm. Frumusețea muzicii mă lasă fără suflare, prefăcându-mă aproape în stană de piatră. Pentru o clipă, am impresia că văd într-adevăr oceanul, o mare de oameni dansând ca niște umbre contorsionate în lumina ce se răsfrânge din hambar.

Clădirea poartă urmele incendiului: e înnegrită de fum, distrusă aproape în întregime și complet expusă stihiilor naturii. Numai o jumătate din ea mai stă în picioare, bucăți din trei pereți, o porțiune din acoperiș și o parte din podul unde cândva se păstra fânul. Aici cântă formația. Pe ogoare, au început să

crească la întâmplare arbori înalți și zvelți. Copacii mai bătrâni, golași și uscați de foc, lipsiți complet de frunze și de crengi, se înalță spre cer ca niște degete fantomatice.

La vreo cincisprezece metri de hambar, se întind tărâmurile întunecate ale Sălbăticiei. De la distanța asta, nu zăresc gardul care marchează granița, dar îl simt; simt prin aer bâzâitul curentului electric. Doar de câteva ori m-am apropiat de gard. O dată, în urmă cu foarte mulți ani, mama m-a obligat să ascult zumzetul curentului electric – atât de puternic, încât până și atmosfera părea să freamăte alături de el (poți să suferi un șoc chiar și dacă stai la câțiva pași distanță) – și să-i promit că nu-l voi atinge niciodată. Mi-a spus că, atunci când tratamentul a devenit obligatoriu, unii oameni au încercat să fugă peste graniță. Au atins gardul cu mâna și s-au prăjit pe loc ca o felie de șuncă. Redau exact expresia pe care a folosit-o: ca o felie de șuncă. De atunci, am mai alergat pe lângă el, împreună cu Hana, păstrând însă o distanță de trei metri.

În hambar, cineva a instalat boxe, amplificatoare și chiar două reflectoare imense, care îi scaldă pe spectatorii aflați în apropiere de scenă într-o lumină albă și hiper-reală, în timp ce toți ceilalți se pierd învăluiți în întuneric. Cântecul se sfârșește, iar mulțimea izbucnește în urale – un ocean de vuiete. *Probabil că fură curent de la vreo altă fermă,* îmi spun în gând. *Este o prostie, n-o s-o găsesc niciodată pe Hana printre atâția oameni.* Atunci, un alt cântec răsună, la fel de năvalnic și de frumos, făcându-mi coardele inimii să vibreze și răvășindu-mi sufletul. Încep să cobor dealul, îndreptându-mă spre hambar. Nici măcar n-o fac din proprie voință. Pur și simplu, picioarele mă poartă singure, de parcă au nimerit din întâmplare pe un drum invizibil, și nu fac altceva decât să-l urmeze de la sine.

Pentru o clipă uit că trebuie s-o caut pe Hana. Parcă-aș fi într-un vis, unde se întâmplă lucruri ciudate, dar eu nu mă simt deloc ciudat. Totul pare învăluit în ceață, iar singura dorință care mă animă este să mă apropii și mai mult de scenă ca să aud muzica mai bine. Nu-mi doresc altceva decât ca aceste ritmuri vrăjite să nu se sfârșească niciodată.

— Lena! O, Doamne, Lena!

Cineva mă strigă pe nume, trezindu-mă din visare. Îmi dau seama deodată că mă aflu în mijlocul unei mulțimi de oameni. Nu, nu doar oameni. Băieți. Și fete. Care n-au suferit încă

intervenția chirurgicală, căci nu au semne vizibile pe gât, cel puțin, cei care se află destul de aproape de mine. Băieți și fete care vorbesc. Băieți și fete care râd. Băieți și fete care beau din aceeași cană. Cred că o să leșin. Dând din coate, Hana își croiește drum spre mine și, înainte de a putea să deschid gura, îmi sare de gât, exact ca în ziua examenului de absolvire, și mă strânge în brațe. Gestul ei mă ia prin surprindere, așa că fac un pas înapoi și mă împiedic, gata să cad.

— Ai venit! exclamă ea, privindu-mă insistent și ținându-mă cu mâinile de umeri. *Ai venit!*

Se aud ultimele acorduri ale unui alt cântec, iar solista, o fată mignonă, cu părul lung și negru, le spune spectatorilor că formația urmează să ia o pauză. În timp ce creierul meu se „restartează”, un gând prostesc îmi vine în minte: *E și mai mică de statură decât mine și cântă în fața a cinci sute de oameni.*

Cinci sute de oameni! Cinci sute de oameni! îmi spun atunci în sinea mea. *Ce caut eu aici alături de cinci sute de oameni?*

— Nu pot să rămân, răspund eu iute.

În clipa în care cuvintele îmi ies din gură, mă simt ușurată, de parcă cineva mi-a luat o piatră de pe inimă. Am dovedit ce-am vrut să dovedesc, așa că nimic nu mă mai împiedică să plec acum. Trebuie să scap din această mulțime, din noianul de voci, de zidul de piepturi și umeri ce mă împresoară. Cu puțin timp în urmă, muzica m-a prins în mrejele ei, dar acum am senzația că mă înec într-o mare de culori, de parfumuri și de trupuri umane.

Hana deschide gura să zică ceva – poate ca să protesteze –, dar cineva ne întrerupe. Un băiat cu părul de un blond-închis, ce-i intră în ochi, își croiește drum spre noi, ținând în mâini două pahare de plastic. Îi oferă un pahar prietenei mele. Ea îl acceptă, îi mulțumește și apoi se întoarce spre mine.

— Lena, spune ea, el este prietenul meu, Drew.

Mi se pare că, pentru o clipă, îi citesc în ochi un sentiment de vinovăție, apoi însă zâmbetul îi reapare pe chip, la fel de generos ca întotdeauna, de parcă am fi la St. Anne și am vorbi despre un test la biologie.

Deschid gura să spun ceva, dar nu reușesc să rostesc niciun cuvânt, ceea ce, probabil, e foarte bine, ținând seama de spaima cumplită ce mi s-a cuibărit în suflet. S-ar putea să vi se pară o prostie din partea mea, dar, pe când mă îndreptam spre fermă, nu m-am gândit nici măcar o dată că la petrecere vor

participa băieți și fete deopotrivă. Nici măcar *nu mi-a trecut prin cap* așa ceva.

Să ieși din casă după ce s-a dat stingerea presupune o încălcare a legii, ca și atunci când asculți muzică interzisă de guvern. Dar violarea legii segregării este unul dintre cele mai grave delicte pe care le poți comite. În urma unui asemenea delict, Willow Marks a fost obligată să suporte operația mai devreme, iar casa i-a fost murdărită cu graffiti; Chelsea Bronson a fost exmatriculată, pentru că s-a presupus că a ieșit afară după ce s-a dat stingerea ca să se poată întâlni cu un băiat din Spencer; părinții ei au fost concediați în mod misterios și întreaga ei familie a fost obligată să plece de acasă. Și, cel puțin, în cazul lui Chelsea Bronson, n-a existat *nicio dovadă.* Doar zvonuri.

— Bună, Lena! mă salută Drew, făcându-mi cu mâna. Eu deschid și închid gura, fără să spun ceva. Pentru o clipă, rămânem încremeniți într-o tăcere stânjenitoare. Apoi el îmi întinde brusc paharul, întrebându-mă: Whisky?

— Whisky? repet eu, chițăind ca un șoricel speriat și luând paharul în mână.

Am băut alcool doar de câteva ori. De Crăciun, când mătușa Carol îmi toarnă un sfert de pahar de vin, și o dată acasă la Hana, când am furat niște lichior de mure din barul părinților ei și am băut până când tavanul a început să se învârtă deasupra noastră. Hana chicotea necontrolat, dar mie nu mi-a plăcut gustul dulceag și leșios care mi-a rămas în gură și nici felul în care gândurile mi se destrămau în minte ca vălătucii de ceață sub imperiul razelor de soare. Mi-am pierdut controlul, ceea ce mi-a displăcut total.

— E tot ce-a mai rămas, îmi explică Drew, ridicând din umeri. De obicei vodca se termină prima în timpul acestor *chestii.*

Așadar aceste chestii sunt o obișnuință, nu doar o pură întâmplare.

— Nu, răspund eu, refuzând paharul. Bea-l tu!

— E-n regulă, mă îndeamnă el, interpretând greșit refuzul meu. O să iau altul.

Apoi Drew îi aruncă, în treacăt, un zâmbet Hanei înainte de a se face nevăzut în mulțime. Îmi place surâsul lui șmecheresc din colțul gurii, dar, în clipa în care îmi dau seama la ce mă gândesc, simt din nou cum spaima mi se strecoară în suflet.

Controlul… este important să-mi recapăt controlul.

— Trebuie să plec, îi spun Hanei.

Bravo! Ai făcut un progres! mă felicit eu în gând.

— Să pleci? întreabă Hana, încruntându-se. Ai bătut atâta drum până aici…

— Am venit cu bicicleta.

— Mă rog… Ai venit cu bicicleta până aici, iar acum vrei să pleci? continuă ea, încercând să mă ia de mână, dar îmi încrucișez iute brațele ca s-o evit. Preț de o clipă, ea pare jignită. Mă prefac că tremur de frig ca să nu se simtă prost, întrebându-mă de ce îmi e atât de greu să vorbesc cu ea. E cea mai bună prietenă a mea, persoana cea mai dragă inimii mele, pe care o cunosc din clasa a doua, cea care obișnuia să-și împartă biscuiții cu mine la prânz și cea care i-a ars un pumn lui Jillian Dawson, pentru că a spus că familia mea contractase boala.

— Sunt obosită, îi răspund eu. Și n-ar trebui să fiu aici.

Nici tu n-ar trebui să fii aici, continui eu în sinea mea, fără să dau însă glas gândurilor mele.

— Ai auzit cum cântă membrii formației? Sunt extraordinari, nu-i așa?

Hana este extrem de drăguță, lucru ce nu-i prea stă în fire, și asta îmi provoacă durere în suflet. Încearcă să fie politicoasă. Se poartă de parcă am fi două persoane complet străine. Și ea simte stângăcia dintre noi.

— N-am… n-am ascultat.

Din motive obscure, nu vreau ca Hana să știe că am auzit muzica și că membrii formației sunt într-adevăr extraordinari. E vorba despre un sentiment prea intim, stânjenitor chiar, un sentiment de care îți este rușine și pe care vrei să-l ascunzi. Și, în ciuda faptului că am bătut atâta drum spre Roaring Brook Farms și că am plecat de acasă după ce s-a dat stingerea doar ca s-o văd și să-i cer iertare, senzația pe care am simțit-o ceva mai devreme revine și acum: n-o mai recunosc pe Hana, iar ea nu mă cunoaște deloc.

Am devenit expertă în arta dedublării, gândesc un lucru, dar fac altul. Totuși, Hana s-a metamorfozat cu totul în cealaltă jumătate, a trecut cu totul în cealaltă lume, în universul gândurilor și al lucrurilor interzise, al oamenilor pe care nu avem voie să-i pomenim.

Este posibil oare ca în tot acest timp să fi existat două universuri paralele, cel al vieții noastre obișnuite, unde ne ducem la școală, învățăm pentru examene și facem antrenamente pentru cros, și celălalt univers, necunoscut și întunecat, unde oamenii organizează petreceri ilegale, ascultă muzică interzisă și se ating unii pe alții fără să le fie teamă că se îmbolnăvesc sau fără să se teamă unii de alții?

O lume fără teamă. Imposibil!

Și, chiar dacă mă aflu în mijlocul celei mai mari mulțimi de oameni pe care am văzut-o în viața mea, mă simt dintr-odată foarte singură.

— Mai stai puțin! mă roagă Hana încet. Chiar dacă folosește imperativul, glasul îi trădează ezitarea, de parcă îmi pune, de fapt, o întrebare. Poți să prinzi partea a doua din spectacol.

Eu clatin din cap. Îmi doresc să nu fi venit. Să nu fi văzut nimic din toate astea. Să nu fi știut nimic din tot ce știu acum, să mă trezesc mâine și să mă duc acasă la prietena mea, să stăm amândouă pe plaja din Eastern Promenade și să ne plângem de verile plictisitoare, așa cum facem întotdeauna. Aș vrea să cred că nimic nu s-a schimbat.

— O să plec, răspund eu cu glas tremurător. Dar tu poți să mai rămâi.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că de fapt nici nu s-a oferit să vină cu mine. Mă privește cu un amestec ciudat de milă și regret.

— Pot să mă întorc cu tine dacă vrei, îmi spune ea, deși îmi face această propunere doar ca să mă ajute să mă simt mai bine.

— Nu, nu, mă descurc, refuz eu, simțind cum obrajii îmi ard, de parcă au luat foc.

Fac un pas înapoi, dorindu-mi cu disperare să plec cât mai repede de acolo. În graba mea, mă lovesc de cineva – un băiat – care se întoarce și-mi zâmbește. Mă îndepărtez iute de el.

— Lena, stai puțin! mă strigă Hana, încercând să mă prindă de braț.

Chiar dacă mai are deja un pahar cu băutură în mână, i-l îndes și pe al meu în mâna liberă, făcând-o să ezite pe loc, neștiind cum să se descurce cu amândouă. Se încruntă și încearcă să le țină cu cotul îndoit. Eu profit de ezitarea ei și fac câțiva pași înapoi, îndepărtându-mă ușor.

— Mă descurc, îți promit! îi strig eu. Vorbim mâine.

Apoi mă strecor printre doi spectatori – acesta este singurul avantaj pe care ți-l conferă o statură mignonă – și, cât ai zice pește, o las pe Hana în urmă și mă pierd în mulțime. O iau pe o potecă șerpuitoare, cu capul plecat, sperând că obrajii mi se vor răcori în curând.

Imagini parcă învăluite în ceață mi se derulează prin fața ochilor, de parcă aș visa din nou. Un băiat. Și o fată. Un băiat. Și iar o fată. Râd, se înghiontesc și se ating unii pe alții. Nicicând nu m-am mai simțit atât de străină și de stingheră. Undeva, în spatele meu, se aude un sunet metalic, strident, și formația începe să cânte din nou, dar de astă dată muzica nu mă mai poate prinde în mrejele ei. Nici măcar nu mă mai opresc din drum. Mă îndrept hotărâtă spre deal, imaginându-mi ogoarele cufundate în tăcere și scăldate în lumina lunii, străzile întunecate ale Portlandului, pașii ritmici ai agenților de patrulare și zgomotul aparatelor de recepție; lucruri obișnuite, normale, familiare, lucruri ce aparțin universului meu.

Mulțimea începe să se rărească. Atmosfera fusese înăbușitoare printre atâția oameni, iar adierea vântului îmi înțeapă acum pielea, răcorindu-mi obrajii. Am început să mă mai liniștesc puțin, iar, când spectatorii rămân complet în urma mea, mă uit înapoi. Hambarul, fără acoperiș, dar luminat de reflectoarele puternice, îmi evocă imaginea unei mâini care ține în palmă un rug aprins.

— Lena!

Este ciudat cât de repede recunosc vocea, deși n-am auzit-o decât o singură dată, și atunci nu mai mult de maximum zece, cincisprezece minute. Totuși, râsul ce o învăluie în taină, râsul ce însoțește de obicei un secret pe care un coleg ți-l împărtășește în mijlocul unei lecții plictisitoare, mă face să încremenesc pe loc. Sângele îmi îngheață în vene. Rămân complet fără suflare. Chiar și muzica piere pentru o clipă și tot ce aud sunt niște bătăi ritmice și îndepărtate, precum cele ale unei tobe. *Îmi aud inima cum bate,* îmi spun în gând, dar știu că este imposibil, căci inima încetase să-mi mai bată. Vederea mi se focalizează ca obiectivul unui aparat de fotografiat și în fața ochilor îmi apare Alex, care se apropie, croindu-și drum prin mulțime.

— Lena! Stai puțin!

Spaima pune din nou stăpânire pe mine, căci o fracțiune de secundă îmi imaginez că rolul lui aici este cel de agent de patrulare sau agent de pază, dar apoi îl văd îmbrăcat normal, cu blugi, un tricou uzat și adidașii cu șireturi de un albastru intens ca cerneala.

— Ce cauți aici? bâgui eu când mă prinde din urmă.

— Și mie îmi pare bine să te văd, îmi răspunde el, râzând.

Mă bucur că a păstrat o distanță de câțiva pași între noi.

În lumina difuză nu-i pot distinge culoarea ochilor și îmi pare bine, căci mi-ar fi distras atenția și nu-mi doresc asta. Nu-mi doresc nici să mai trăiesc sentimentele pe care le-am trăit în ziua aceea la laboratoare, când mi-a vorbit în șoaptă la ureche – teamă, vină și încântare –, toate deopotrivă.

— Vorbesc foarte serios, spun eu, încercând să-i arunc o privire mânioasă.

Afișează o mină ceva mai gravă, deși zâmbetul nu-i dispare cu totul de pe buze.

— Am venit să ascult muzică, răspunde el. Ca toți ceilalți.

— Dar nu se poate… îngaim eu și, luptându-mă din greu să-mi găsesc cuvintele, căci nu prea știu ce vreau să spun. Dar este…

— Ilegal? continuă el, ridicând din umeri.

O șuviță de păr îi cade peste ochiul stâng, iar, când se întoarce să privească mulțimea, lumina puternică a reflectoarelor se răsfrânge asupra lui, scoțându-i în evidență nuanța nebună a părului de un auriu-închis.

— Dar nu-i nicio problemă, zice Alex atât de încet, încât trebuie să mă aplec spre el ca să înțeleg ce spune. Nimeni nu face rău nimănui.

Nu ai de unde să știi, îmi vine să-i răspund, dar tristețea cu care rostește aceste cuvinte mă împiedică să mai comentez ceva. Își trece mâna prin păr, dezvăluindu-și steaua cu trei colțuri, perfect simetrică, din spatele urechii stângi. Poate că regretă lucrurile pe care le-a pierdut după intervenția chirurgicală. Muzica nu-i mai impresionează pe oameni în același fel și, deși n-ar mai fi trebuit să cunoască noțiunea de regret, efectele tratamentului sunt diferite în cazul fiecărui individ în parte, iar procedura nu dă întotdeauna rezultatele scontate. Iată motivul pentru care unchiul și mătușa mai visează uneori. Și tot din acest motiv verișoara mea, Marcia, obișnuia să plângă din senin, aparent fără vreo cauză anume.

— Dar tu ce pretext ai avut? mă întreabă el, întorcându-se din nou spre mine, cu zâmbetul pe buze și o tonalitate jucăușă în glas.

— N-am vrut să vin, răspund eu iute. A trebuit să... dar nu reușesc să-mi termin ideea, pentru că *nu prea știu* de ce-am venit. A trebuit să dau ceva cuiva, spun eu în cele din urmă. El ridică din sprâncene, vădit neimpresionat de motivația mea. Hanei, continui eu în grabă. Prietena mea. Ai cunoscut-o în urmă cu câteva zile.

— Da, îmi amintesc.

N-am văzut pe nimeni care să-și păstreze atâta timp zâmbetul pe buze. Pare că natura i-a întipărit surâsul pe chip.

— Apropo, nu ți-ai cerut încă scuze.

— Pentru ce?

Spectatorii s-au apropiat tot mai mult de scenă, astfel că eu și Alex nu mai suntem înconjurați de oameni. Uneori, câte un individ rătăcit mai trece pe lângă noi, legănând o sticlă în mână sau cântând de unul singur, uneori pe lângă note, dar acum suntem singuri.

— Pentru că mi-ai tras țeapă, îmi explică el, zâmbind și mai larg, lucru care îmi dă din nou senzația că îmi împărtășește un secret savuros sau că încearcă să-mi spună ceva. N-ai venit la Back Cove în seara aceea.

Inima îmi tresaltă de bucurie – vasăzică, *m-a așteptat* la Back Cove! Dorea să ne întâlnim! Dar în același timp neliniștea își croiește și ea drum spre sufletul meu. Vrea ceva de la mine. Nu știu exact ce anume. Totuși, simt că vrea ceva și asta mă înspăimântă.

— Deci? continuă el, încrucișându-și brațele și legănându-se pe călcâie, continuând să zâmbească. Ai de gând să-ți ceri scuze sau nu?

Dezinvoltura și încrederea de sine, pe care le afișează atât de ostentativ, mă scot din sărite, așa cum s-a întâmplat și la laboratoare. Aceste caracteristici sunt atât de diferite de trăirile mele, de timiditatea și de spaima mea copleșitoare, din cauza cărora am senzația că voi suferi un atac de cord sau că mă voi topi din picioare, încât sunt realmente revoltătoare.

— Nu obișnuiesc să cer scuze mincinoșilor! ripostez eu, uimită de fermitatea glasului meu.

— Ce înseamnă asta? întreabă el, tresărind ușor.

— Las-o baltă! îi răspund eu, dându-mi ochii peste cap și simțindu-mă din ce în ce mai încrezătoare. Ai negat că m-ai văzut la examenul de evaluare – neadevărat! Ai negat că m-ai recunoscut – neadevărat! Ai negat până și faptul că *ai fost* în laboratoare în ziua evaluării – tot neadevărat, continui eu, numărându-i minciunile pe degete.

— Gata, gata! spune el, ridicând mâinile. Îmi pare rău. Uite, cred că eu ar trebui să-mi cer scuze. Mă privește insistent o clipă, apoi continuă, oftând: Ți-am explicat că agenții de pază nu au voie să intre în laboratoare în timpul examenelor de evaluare. Poate ca să nu „murdărim” procesul. Dar voiam să beau niște cafea, iar la etajul al doilea din complexul C este un expresor care face o cafea foarte bună, cu lapte și cu tot ce trebuie, așa că am intrat în laboratoare, folosindu-mi codul de acces. Asta-i tot. Dar am fost nevoit să mint, pentru că mi-aș putea pierde slujba. Sunt nevoit să lucrez fiindcă trebuie să-mi plătesc studiile…

Cuvintele rămân suspendate în aer. Pentru prima oară, nu mai pare atât de încrezător. Este mai degrabă îngrijorat, poate chiar speriat că l-aș putea trăda.

— Și de ce stăteai pe puntea de observație? insist eu. De ce mă urmăreai?

— N-am mai ajuns la etajul al doilea, îmi explică el, privindu-mă insistent, de parcă ar fi vrut să-mi studieze reacția. Am intrat în laboratoare și… și am auzit un noian de zgomote… mugete, țipete și urlete.

Închid ochii și revăd luminile albe și strălucitoare, ascult din nou vuietul îndepărtat al oceanului și o aud pe mama țipând de dincolo de mormânt. Când îi redeschid, îl surprind pe Alex urmărind-mă cu aceeași privire pătrunzătoare.

— Nu știam ce se întâmplă, continuă el. Mi-am imaginat că cineva a luat cu asalt laboratoarele. Și, pe când stăteam acolo, neștiind ce să fac, m-am trezit atacat de o cireadă de *vite…* Am văzut o scară în stânga mea, îmi povestește el mai departe, ridicând din umeri. Am reușit să mă urc pe ea, gândindu-mă că vitele nu mă vor urmări pe trepte. Un zâmbet îi apare din nou pe buze, efemer… șovăitor… Și uite așa am ajuns pe puntea de observație.

O explicație cât se poate de rezonabilă. Răsuflu ușurată, căci nu-mi mai este atât de teamă de el acum. Dar în același timp

simt cum dezamăgirea pune stăpânire pe mine. Iar o voce, cea a încăpățânării, mă îndeamnă să nu-l cred în totalitate, să mă îndoiesc de povestea lui. Îmi amintesc felul în care mă privea de pe puntea de observație și râdea cu capul dat pe spate; felul în care mi-a făcut cu ochiul. Expresia de pe chipul lui: veselă, încrezătoare, fericită. Părea să nu se teamă de nimic.

O lume fără frică…

— Deci, nu știi cum… cum s-a întâmplat totul?

Nu-mi vine să cred că am căpătat dintr-odată atâta curaj.

Îmi încleștez pumnii, încercând să-mi ascund tremurul glasului.

— Te referi la faptul că cineva a încurcat transporturile? mă întreabă el cu o voce lină, fără ezitare, lucru care îmi spulberă până și ultima îndoială. Ca toți indivizii vindecați, nu pune sub semnul întrebării versiunea oficială. În ziua aceea n-am semnat eu documentele pentru livrarea produselor. Cel care a făcut-o, Sal, a fost concediat. Trebuie să verifici transporturile înainte de a semna documentele. Cred că el a trecut peste formalitatea asta. Ești mulțumită acum? mă întreabă Alex, înclinându-și capul într-o parte și întinzând brațele.

— Da, sunt mulțumită, îi răspund eu.

Dar gheara din piept refuză să-mi elibereze inima din strânsoare. Chiar dacă mai devreme îmi doream cu disperare să plec de acasă, acum nu vreau altceva decât să clipesc și să mă trezesc în patul meu, gândindu-mă că toată povestea asta – la petrecere și la întâlnirea cu Alex – a fost doar un vis.

— Prin urmare…? spune el arătându-mi hambarul cu capul.

Formația cântă o melodie extrem de ritmată. Nu înțeleg de ce mi-a plăcut muzica atât de mult la început. Acum mi se pare doar un noian de sunete cumplit de stridente.

— Crezi că ne putem apropia de scenă fără să fim călcați în picioare?

Ignor faptul că a folosit pluralul, referindu-se la *noi* doi, lucru care, din motive obscure, îmi face inima să vibreze, poate datorită accentului melodios cu care pronunță cuvintele.

— Eu mă îndreptam spre casă.

Îmi dau seama că sunt mânioasă pe el, fără să știu exact de ce, poate pentru că mi-a înșelat imaginația, deși ar trebui să fiu recunoscătoare că este un individ normal, vindecat, care nu presupune niciun pericol.

— Te îndreptai spre casă? repetă el vădit uimit. Dar nu se poate să te duci acasă.

Am avut întotdeauna grijă să pun stavilă sentimentelor de mânie sau iritare. Nu-mi permit să-mi dau frâu liber simțămintelor în casa mătușii. Îi datorez prea mult și, în plus, după câteva episoade de isterie petrecute în copilărie, am ajuns să urăsc privirile piezișe pe care mi le-a aruncat zile de-a rândul, ca și când mă studia… mă analiza. Știam ce gândește: *E la fel ca mama ei.* Acum însă îmi descătușez mânia. M-am săturat de oamenii care consideră că lumea, acest „alt” univers, este normală, iar eu sunt ciudată. Nu e corect, parcă toate regulile s-au schimbat dintr-odată și nimeni nu mi-a spus.

— Ba pot și chiar asta o să și fac, ripostez eu.

Îi întorc spatele și încep să urc dealul, închipuindu-mi că o să mă lase în pace. Dar, spre marea mea uimire, nu renunță prea ușor.

— Stai puțin! îmi strigă el, venind după mine.

— Ce crezi că faci? îl întreb eu, întorcându-mă furioasă spre el.

Sunt uimită din nou de fermitatea glasului meu, ținând seama de faptul că inima îmi bate frenetic în piept. Poate că în asta constă secretul, poate că așa trebuie să le vorbești mereu băieților, cu mânie.

— La ce te referi? Amândoi respirăm sacadat din cauza urcușului rapid, dar el reușește să zâmbească în continuare. Vreau doar să vorbesc cu tine.

— Mă urmărești, îi răspund eu, cu brațele încrucișate, parcă dorindu-mi să pun o barieră între noi. Mă urmărești *din nou.*

Am spus cuvântul magic, căci face un pas înapoi, oferindu-mi un moment de triumf. Am reușit să-l iau prin surprindere.

— Din nou? repetă el.

Mă bucur că, măcar o dată, nu eu sunt cea care se bâlbâie și își caută cuvintele.

— Mi se pare puțin cam ciudat, izbucnesc eu într-un șuvoi verbal, că mi-am petrecut întreaga viață fără să te văd vreodată și brusc încep să dau de tine peste tot.

N-am avut de gând să spun asta – și mie mi se pare ciudat dar în clipa în care cuvintele îmi ies din gură îmi dau seama că totul este adevărat.

O să se supere, îmi spun în gând, dar, spre marea mea uimire, își dă capul pe spate și izbucnește în râs, un râs exuberant, oglindindu-se în lumina lunii ce conferă obrajilor, bărbiei și nasului său o nuanță argintie. Sunt atât de uimită de reacția lui, încât rămân încremenită pe loc, cu privirea ațintită la el. În cele din urmă, se uită la mine. Chiar dacă nu reușesc încă să-i văd ochii – luna scaldă totul într-o lumină argintie sau, dimpotrivă, cufundă totul în întuneric –, simt cum răsfrânge asupra mea căldură și lumină, așa cum am simțit și în ziua aceea în curtea laboratoarelor.

— Dar poate că n-ai fost suficient de atentă, spune el încet legănându-se pe călcâie.

Fără să-mi dau seama, fac un pas înapoi. Apropierea de el mă înspăimântă cumplit; mă înspăimântă faptul că, deși ne despart câțiva pași, am impresia că ne atingem.

— Ce… ce vrei să spui?

— Vreau să spun că te înșeli.

Ezită ușor, privindu-mă cu atenție, iar eu mă lupt să afișez o expresie calmă, de parcă nimic nu m-ar fi tulburat, deși simt cum ochiul stâng mi se zbate necontrolat. Dar, din fericire, pe întuneric, n-are cum să-și dea seama.

— Ne-am văzut de multe ori.

— Mi-aș fi amintit dacă ne-am fi întâlnit.

— N-am spus că *ne-am întâlnit.*

Nu încearcă să micșoreze distanța dintre noi și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Își mușcă colțul buzei, gest care îl face să pară mai tânăr.

— Vreau să te întreb ceva, continuă el. De ce nu mai alergați pe lângă *Guvernator?*

— De unde știi de *Guvernator?* îl întreb eu, icnind fără să vreau.

— Am cursuri la UP, îmi explică el.

Universitatea din Portland. Acum îmi amintesc. În ziua în care am mers să vedem oceanul din spatele complexului de laboratoare, am auzit frânturi din conversația lui cu Hana. A spus *într-adevăr* că este student.

— În ultimul semestru, am lucrat pe lângă Moara din Monument Square. V-am văzut de multe ori.

Deschid gura și apoi o închid din nou, fără să rostesc vreun cuvânt. Mintea mi se blochează în situațiile cele mai critice.

Firește că știu unde este Moara, eu și Hana alergam pe lângă ea de două sau poate chiar de trei ori pe săptămână, privindu-i pe studenți cum intrau și ieșeau pe porțile facultății. Moara dă spre o piațetă, pavată cu dale, care se numește Monument Square. Marca jumătatea distanței de zece kilometri pe care îl parcurgeam de fiecare dată.

În mijlocul piațetei, se află statuia unui bărbat, pe jumătate erodată de ploi și zăpezi și murdară de graffiti. Bărbatul este surprins în mers, ținându-și cu mâna pălăria pe cap în așa fel încât pare că înfruntă o furtună cumplită sau un vânt năprasnic. Celălalt braț îl ține întins în fața lui, cu pumnul strâns. Este evident că, în trecutul îndepărtat, avea ceva în mână, probabil o torță, dar la un moment dat cineva a spart statuia sau a furat obiectul pe care îl ținea. Și astfel *Guvernatorul* a rămas cu pumnul gol – o ascunzătoare perfectă pentru bilețele și mesaje secrete. Eu și Hana o verificam uneori în speranța că vom găsi ceva interesant. Dar de fiecare dată am găsit doar mărunțișuri, ambalaje mototolite de gumă de mestecat și câteva monede.

Nu mai știu când și de ce l-am numit *Guvernatorul.* Vântul și ploaia au scorojit plăcuța de la baza statuii, făcând-o ilizibilă. Nimeni nu-i mai spune așa. Toată lumea îi spune „Statuia din Monument Square”. Probabil că Alex ne-a auzit, într-o zi, vorbind despre *Guvernator.*

Băiatul continuă să mă privească, răbdător, și atunci îmi dau seama că nu i-am răspuns la întrebare.

— Mai schimbăm rutele uneori, îi spun eu, gândindu-mă că n-am mai alergat pe lângă *Guvernator* din martie sau aprilie. E plictisitor să urmezi același traseu. Și îți aduci aminte de mine? îl întreb apoi, nemaiputând să-mi stăpânesc curiozitatea.

— Era greu să treci neobservată, îmi răspunde el, râzând. Alergai în jurul statuii și apoi săreai și strigai tot felul de chestii.

Simt cum iau foc din cap până-n picioare. Probabil că sunt roșie la față ca racul și îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai stăm în bătaia reflectoarelor puternice. Uitasem complet – obișnuiam să sar și să bat palma cu *Guvernatorul* în timp ce treceam pe lângă el, încercând să prind curaj pentru competițiile sportive de la școală. Uneori strigam amândouă în cor „Halena!” Probabil că păream nebune de legat.

— Păi… îngaim eu, plimbându-mi limba peste buze în încercarea de a găsi o explicație care să nu pară ridicolă. Când

alergi, mai faci uneori lucruri ciudate. Din cauza endorfinei. E ca un drog, înțelegi? Intervine în procesul normal de funcționare a creierului.

— Îmi plăcea, spune el. Erai…

Ezită o clipă, cu chipul ușor încordat, trădând o tristețe copleșitoare, ce mă lasă aproape fără suflare. Pare încremenit ca o stană de piatră sau ca o statuie lipsită de viață. Mi-e teamă că nu-și va duce gândul la bun sfârșit, dar după aceea spune:

— Erai fericită.

O secundă rămânem împietriți, cufundați în tăcere. Apoi el redevine vechiul Alex, relaxat și surâzător.

— Ți-am lăsat un bilețel la un moment dat. Ascuns în pumnul *Guvernatorului.*

Ți-am lăsat un bilețel la un moment dat. Este imposibil, doar simplul gând pare o nebunie, așa că mă aud repetând:

— M-ai lăsat un bilețel?

— Nu ți-am scris mare lucru; te-am salutat, am desenat un chip surâzător și m-am semnat. Dar n-ai mai venit. Probabil că a rămas acolo, continuă el, ridicând din umeri. Bilețelul, la el mă refer. Dacă nu l-or fi distrus stihiile naturii.

Mi-a lăsat un bilețel. A lăsat un bilețel *pentru mine.* Ideea, simplul fapt că m-a remarcat și s-a gândit la mine, fie și numai pentru o clipă, este copleșitoare, înmuindu-mi picioarele și creându-mi fiori pe șira spinării.

Spaima mi se strecoară din nou în suflet. Așa începe totul. Chiar dacă *el* este vindecat, chiar dacă nu reprezintă un pericol, *eu* nu sunt vindecată și reprezint un pericol. Și așa începe totul. *Faza numărul unu: preocupare, scăderea puterii de concentrare, gură uscată, transpirație, senzația de umezeală a palmelor, amețeli și dezorientare.* Simt o senzație de greață, dar și de ușurare, de parcă cineva mi-a aflat cel mai cumplit secret, de parcă îl știe de atâta amar de vreme. Și în tot acest timp mătușa Carol a avut dreptate, profesorii au avut dreptate, verișoarele au avut dreptate. Semăn cu mama, la urma urmei.

Iar boala sălășluiește în adâncul sufletului meu, gata în orice clipă să-și întindă tentaculele și să mă otrăvească.

— Trebuie să plec, spun eu pornind din nou în sus pe deal, cu pași repezi, dar el vine iar după mine.

— Stai puțin! Nu fugi!

Pe creasta dealului, mă prinde de încheietura mâinii ca să mă oprească din drum. Atingerea lui pare că mă arde, făcându-mă să tresar brusc.

— Lena! Stai puțin! Chiar dacă știu că n-ar trebui să mă opresc, o fac la auzul numelui meu, căci, atunci când îl pronunță, capătă o tonalitate aproape vrăjită. N-ai de ce să-ți faci griji, încearcă el să mă liniștească. Nu ai de ce să te temi, continuă el cu aceeași muzicalitate în glas. Nu flirtez cu tine.

Un sentiment de sfială pune stăpânire pe mine. *A flirta* – un cuvânt murdar. Crede că îmi imaginez că flirtează cu mine.

— Nu… nu cred că tu… nu mi-aș închipui niciodată că ai putea să…

Cuvintele mi se învălmășesc în minte și îmi dau seama acum că tot întunericul din lume n-ar putea să-mi ascundă chipul roșu ca racul.

— Dar *tu* flirtezi cu *mine?* întreabă el aplecându-și capul într-o parte.

— Poftim? Nu! îngaim eu.

Gândurile îmi zboară haotic prin cap și realizez că nici măcar nu știu ce înseamnă *a flirta.* Cunosc cuvântul doar din manualele școlare și știu că este un cuvânt interzis. Este posibil oare să flirtezi fără să știi că o faci? Oare *el* flirtează? Ochiul stâng mi se zbate acum cu disperare.

— Liniștește-te! zice el, ridicând mâinile într-un gest menit parcă să spună: *Nu te supăra pe mine!* Am glumit, continuă el, întorcându-se ușor spre stânga, fără să-și desprindă ochii de la mine.

Lumina lunii se răsfrânge asupra cicatricei lui în formă de stea cu trei capete: un triunghi perfect alb, un semn ce te trimite cu gândul la tot ceea ce înseamnă ordine și simetrie.

— Nu mai reprezint un pericol. Nu am cum să-ți fac rău.

Rostește cuvintele încet, pe un ton neutru, redându-mi încrederea în el și făcându-mă să-l cred. Dar inima continuă să mi se zbată frenetic în piept, de parcă ar vrea să-l spargă și să-și ia zborul. Mă simt ca atunci când mă urc pe crestele dealurilor, de unde văd Congress Street și întreaga panoramă a Portlandului, cu străzile sale strălucitoare, în nuanțe de verde și cenușiu – frumoase și necunoscute –, de unde mă las apoi în voia gravitației, care mă poartă spre poale, în timp ce vântul îmi biciuie chipul.

Fără suflare, emoționată, așteptând momentul căderii.

Îmi dau seama deodată că suntem învăluiți într-o tăcere covârșitoare. Formația a încetat să mai cânte, iar spectatorii au tăcut și ei. Nu se mai aude decât foșnetul firelor de iarbă mângâiate de vânt. Hambarul și petrecerea au pierit și ele în întuneric, ascunse de creasta dealului. Prin minte îmi trece, pentru o clipă, o idee fantasmagorică: suntem singurii oameni din oraș și din întregul univers care nu dorm la acest ceas târziu din noapte; singurii oameni din lume care mai trăiesc.

Apoi o muzică duioasă, lină ca o șoaptă sau ca o simplă adiere de vânt, începe să plutească prin aer. Este cu totul diferită de cea de mai devreme, suavă și fragilă, gata parcă să se spargă ca un pahar de cleștar sau să se destrame ca un fir de mătase, spulberându-se în aerul nopții. Mă prinde din nou în mrejele ei, căci n-am auzit nicicând ceva mai frumos, stârnindu-mi deopotrivă dorința de a râde și de a plânge.

— Este cântecul meu preferat, îmi spune Alex.

Un nor acoperă luna în treacăt, iar umbrele nopții dansează pe chipul lui. Mă privește cu aceiași ochi arzători, făcându-mă să mă întreb la ce se gândește.

— Ai dansat vreodată?

— Nu, răspund eu, încercând să par puțin cam prea convingătoare.

— E-n regulă. N-o să te părăsc, îmi spune el, râzând ușor.

Prin fața ochilor mi se perindă imagini cu mama: îi simt dulceața mâinilor în timp ce mă învârte pe podelele din lemn proaspăt lustruit, de parcă am fi patinatori, și îi aud glasul melodios în timp ce cântă alături de interpreții cântecelor de pe albume.

— Mama obișnuia să danseze, îi explic eu.

Din clipa în care cuvintele îmi scapă de pe buze, regret că le-am rostit.

Dar Alex nici nu râde, nici nu pune alte întrebări. Mă privește la fel de sfredelitor. Pentru o clipă, pare că vrea să spună ceva. Apoi însă îmi întinde mâna, dincolo de spațiu, dincolo de întuneric.

— Ai vrea? mă întreabă cu glas șoptit, abia perceptibil.

— Ce anume?

Inima îmi bate asurzitor și, deși ne despart câțiva pași, din energia și căldura trupurilor noastre ai crede că suntem strâns lipiți unul de celălalt, mână în mână, braț la braț.

— Să dansăm? spune el apropiindu-se, luându-mă de mână și trăgându-mă spre el.

În clipa aceea cântecul se înalță spre cer, iar cele două momente, cel al atingerii mâinilor noastre și cel în care muzica se avântă spre văzduh, se contopesc unul cu celălalt.

Și dansăm.

Majoritatea lucrurilor, chiar și cele de o amploare covârșitoare, își au începuturile în ceva minor. Un cutremur, care zguduie un oraș din temelii, începe cu o ușoară trepidație, cu o vibrație subtilă ca o adiere. Muzica începe cu un freamăt. Viitura, care, în urmă cu douăzeci de ani, după două luni de ploi cumplite, aproape a înecat Portlandul, trecând de zidurile laboratoarelor și distrugând mii de case, purtând pe valurile ei, ca pe niște trofee, anvelope, pungi de gunoaie sau încălțăminte veche și lăsând în urma ei un strat de mucegai și o duhoare greu de suportat, ce-a persistat luni de zile, a început cu un firișor de apă, gros cât un deget, și-a cuprins docurile încetul cu încetul.

Iar Dumnezeu a creat întregul univers dintr-un atom nu mai mare decât un gând.

Viața lui Grace s-a spulberat din cauza unui singur cuvânt: *simpatizant.* Lumea mea a explodat din pricina unui alt cuvânt: *sinucidere.*

Aici trebuie să mă corectez: Atunci a fost prima dată când lumea mea a explodat.

Scânteia care a aprins din nou fitilul și mi-a aruncat pentru a doua oară universul în aer este tot un cuvânt. Un cuvânt ce și-a croit drum din gâtul meu și mi-a scăpat printre buze fără să mă gândesc la consecințe și fără să-l pot opri.

— *Vrei să ne întâlnim mâine?* m-a întrebat el.

Iar cuvântul-scânteie a fost:

— *Da.*

CAPITOLUL 10

SIMPTOMELE BOLII *AMOR DELIRIA NER VOSA*

FAZA NUMĂRUL UNU:

preocupare; scăderea puterii de concentrare
gură uscată
transpirație, palme umede
episoade de amețeală și dezorientare
scăderea capacităților mentale; gândire incoerentă; scăderea abilităților cognitive

FAZA NUMĂRUL DOI

perioade de euforie; râs isteric și energie debordantă
perioade de disperare; letargie
lipsa sau creșterea poftei de mâncare; pierderea sau creșterea rapidă a greutății corporale
fixații; pierderea celorlalte interese
pierderea abilităților cognitive; distorsionarea realității
tulburări de somn; insomnie sau oboseală permanentă
gânduri și acțiuni obsesive
paranoia; nesiguranță

FAZA NUMĂRUL TREI (CRITICĂ)

dificultăți de respirație
dureri în piept, de gât sau de stomac
dificultăți în deglutiție; refuzul de a mânca
pierderea completă a rațiunii; comportament haotic; gânduri și fantezii violente; manii și halucinații

FAZA NUMĂRUL PATRU (FATALĂ)

paralizie fizică sau emoțională (parțială sau totală)
moarte

Dacă vă temeți că ați contractat boala, voi sau altcineva, vă rugăm să sunați de urgență la numărul gratuit 1-800 pentru a primi îngrijiri și tratament imediat.

N-am înțeles niciodată cum reușea Hana să mintă atât de des și atât de ușor. Dar, ca orice altceva, și minciuna poate deveni un obicei dacă o practici cu consecvență.

Iată motivul pentru care, a doua zi, când mă întorc de la muncă, iar mătușa Carol mă întreabă dacă nu mă deranjează să mâncăm din nou hot-dog – este deja a patra oară când avem la cină hot-dog (rezultatul unui surplus de marfă adusă la Stop-N-Save; odată, am mâncat două săptămâni la rând numai mâncare de fasole)-, îi spun că Sophia Hennerson, o colegă de liceu, m-a invitat să luăm cina acasă la ea, împreună cu alte fete. Nici nu mă gândesc prea mult. Minciuna vine de la sine. Și, chiar dacă îmi simt palmele umede, vocea îmi rămâne calmă, iar chipul își păstrează culoarea normală, căci ea îmi aruncă în treacăt un zâmbet efemer, cum face de obicei, și îmi răspunde că invitația Sophiei este o idee foarte bună.

La șase și jumătate, mă urc pe bicicletă și mă îndrept spre East End Beach, unde am stabilit să mă întâlnesc cu Alex.

Sunt foarte multe plaje în Portland. East End Beach este puțin frecventată, de aceea era una dintre plajele preferate ale mamei mele. Curentul este mai puternic acolo decât în Willard Beach sau în Sunset Park. Nu știu de ce, dar nu mă deranjează. Am fost dintotdeauna o bună înotătoare. După prima mea experiență, când mama mi-a dat drumul în apă, iar spaima și încântarea m-au copleșit deopotrivă, am învățat repede să înot, astfel încât la patru ani puteam să-mi croiesc deja drum printre valuri.

Există și alte motive pentru care oamenii evită East End Beach, chiar dacă se află la o aruncătură de băț de Eastern Promenade, unul dintre cele mai cunoscute parcuri. Plaja este doar o fâșie de nisip, presărată cu stânci și pietriș. Străjuiește complexul de laboratoare, în locul unde se află halele de depozitare și containerele de gunoi, care nu oferă o priveliște prea încântătoare. Iar, când înoți în apele din East End Beach, poți să admiri în voie Tukey’s Bridge și fâșia asimetrică de pământ dintre Portland și Yarmouth. Dar oamenilor nu le place

să se știe atât de aproape de tărâmul Sălbăticiei. Le dă o stare de nervozitate.

Nici eu nu mă simt în largul meu în aceste locuri, doar că o părticică din mine e fascinată de ele. O vreme, după moartea mamei, mi-am imaginat că părinții mei n-au murit, ci au fugit împreună în Sălbăticie. Că tata a plecat cu cinci ani înaintea mamei ca să pregătească terenul pentru venirea ei, să construiască o căsuță cu sobă și mobilă cioplită din crengile copacilor. Mi-am imaginat că se vor întoarce și mă vor lua și pe mine cu ei. Mi-am imaginat până în cele mai mici detalii cămăruța în care voi locui: pe jos era un covor de un roșu aprins, cuvertura de pe pat avea modele roșii și verzi, iar scaunul era și el roșu.

Am nutrit această fantezie până în clipa în care am înțeles că făceam o greșeală. Dacă părinții mei ar fi fugit în Sălbăticie, ar fi fost considerați simpatizanți, oponenți. A fost mai bine că au murit. În plus, am aflat destul de repede că fanteziile mele legate de tărâmurile din Sălbăticie erau simple povești de adormit copii. Invalizii nu au nimic, nu fac afaceri și nu au din ce să trăiască, așadar nu au de unde să cumpere cuverturi cu modele roșii, scaune sau orice altceva. La un moment dat, Rachel mi-a spus că trăiesc, probabil, ca niște animale, murdari, flămânzi și deznădăjduiți. Așa că guvernul nici nu-și bate capul cu ei, nu admite existența lor. În curând vor muri cu toții de frig sau de foame ori, cu mințile rătăcite de boală, se vor întoarce unii împotriva altora și se vor sfâșia până la moarte.

Se pare că asta s-a și întâmplat deja, susține sora mea. S-ar putea ca tărâmurile Sălbăticiei să fie acum pustii, întunecate și moarte, bântuite doar de umbrele animalelor.

Poate că are dreptate când spune că Invalizii trăiesc ca animalele, dar se înșală când spune că au și dispărut, căci sunt cât se poate de vii și ne pândesc din întuneric, aducându-ne mereu aminte de existența lor. De aceea, organizează demonstrații. De aceea, au introdus vitele în laboratoare.

Emoțiile pun stăpânire pe mine în clipa în care ajung în East End Beach. Deși undeva, în spatele meu, începe să apună, soarele scaldă apa în nuanțe albe și strălucitoare. Îmi duc mâna la ochi ca să mă apăr de lumina orbitoare și îl zăresc pe Alex pe malul mării, o siluetă lungă și întunecată pe un fond albastru. Amintirile din seara trecută îmi năvălesc în gânduri și îi simt

degetele atingându-mi spatele ușor, ca într-un vis, în timp ce cu cealaltă mână o strânge pe a mea, stăvilindu-mi freamătul copleșitor. Am dansat cum dansează cuplurile la nunta lor, după ce și-au ales partenerul de viață din lista impusă de autorități, totuși dansul nostru a fost mult mai natural, descătușat parcă de rigorile societății.

Alex stă cu spatele la mine și privește oceanul, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare, căci mă simt copleșită de sfială. Pășesc încet pe treptele șubrede, mâncate de sare, ce coboară din parcare spre plajă, oprindu-mă preț de o clipă ca să-mi scot adidașii, pe care îi car apoi într-o mână. În timp ce mă îndrept spre el, simt cum nisipul îmi încălzește tălpile goale.

Un bătrân iese din apă, ținând în mână o undiță. Îmi aruncă o privire suspicioasă, apoi se întoarce spre Alex și din nou spre mine, privindu-mă încruntat. Deschid gura ca să-i spun că Alex este vindecat, dar, când trece pe lângă mine, se mulțumește doar să mormăie ceva nedeslușit. Nu cred că o să-și bată capul să cheme autoritățile, așa că nu-i mai ofer nicio explicație. Dar, și dacă ne-ar prinde cineva, n-am suporta consecințe prea grave – la asta s-a referit Alex când a spus că „nu reprezintă niciun pericol” –, totuși nu vreau să răspund la tot felul de întrebări și să aștept la nesfârșit ca buletinul să-mi fie verificat prin SVS. În plus, dacă oamenii legii vor bate tot drumul până la East End Beach ca să verifice două persoane cu un „comportament dubios” și să descopere în final că un individ vindecat încearcă să consoleze o adolescentă de șaptesprezece ani, se vor supăra că au fost deranjați inutil și vor avea grijă să se răzbune pe altcineva.

Să consoleze o adolescentă... înlătur iute ideea din minte, uimită să descopăr cum de mi s-a năzărit acest gând. Toată ziua am încercat să nu mă întreb de ce se poartă Alex atât de frumos cu mine. O clipă mi-am imaginat că, după examenul de evaluare, Alex va fi desemnat partenerul meu de viață. Dar gândul a dispărut la fel de repede cum a venit. Probabil că Alex a primit deja lista cu posibilele partenere, dacă nu cumva a primit-o înainte de intervenția chirurgicală, chiar după examenul de evaluare. Nu s-a căsătorit încă pentru că nu și-a terminat studiile. Dar se va căsători imediat după absolvirea facultății.

Firește, m-am întrebat apoi ce fel de parteneră i-a fost aleasă. O fată ca Hana, conchid eu, cu părul blond și strălucitor,

înzestrată cu o abilitate enervantă de a conferi oricărei coafuri, chiar și unei simple cozi de cal, o eleganță aparte.

Pe plajă mai sunt patru persoane: o femeie cu un copil, cam la treizeci de metri distanță. Femeia stă pe un șezlong uzat, privind cu ochi pierduți orizontul îndepărtat, în timp ce copilul, care nu are mai mult de trei ani, se plimbă cu pași nesiguri printre valurile ce-l doboară uneori, făcându-l să țipe (de durere? de plăcere?) și să fugă înapoi la mămica lui. Dincolo de ei, un cuplu se plimbă pe plajă, fără să se atingă. Probabil că sunt căsătoriți. Amândoi își țin mâinile împreunate în față și merg cu privirea ațintită înainte, fără să vorbească sau să zâmbească, dar părând liniștiți de parcă ar fi învăluiți într-un balon protector.

În clipa aceea ajung în spatele lui Alex, care îmi zâmbește când mă vede. Soarele îi scaldă părul într-o lumină albă. Revine însă repede la culoarea lui normală, un auriu-închis.

— Bună! mă întâmpină el. Mă bucur că ai venit!

Mă simt din nou copleșită de sfială, gândindu-mă cât de jalnic arăt cu adidașii în mână. Obrajii îmi ard din nou, așa că îmi plec capul în pământ și dau drumul încălțărilor în nisip, lovindu-le ușor cu piciorul.

— Am spus că o să vin, nu-i așa?

Tresar ușor, mustrându-mă în gând, pentru că n-am vrut să confer cuvintelor un ton atât de aspru. Parcă am un aparat în creier, care, în loc să mă ajute, contorsionează totul în mintea mea, determinându-mă să spun lucruri pe care nu le gândesc în realitate.

Din fericire, Alex izbucnește în râs.

— M-am referit la țeapa pe care mi-ai tras-o data trecută. Vrei să stăm jos? mă întreabă el, făcându-mi semn cu capul să iau loc.

— Firește, îi răspund eu, vădit ușurată.

Odată așezată pe nisip, mă simt mai în largul meu. Am mai puține șanse să mă împiedic și să cad sau să fac cine știe ce altă prostie. Îmi strâng genunchii la piept și îmi sprijin bărbia de ei. Alex lasă o distanță de câțiva pași între noi.

Păstrăm tăcerea câteva minute. La început, încerc cu disperare să spun ceva. Clipele de tăcere par să nu se mai sfârșească și sunt convinsă că Alex mă consideră mută. Însă după aceea ia o scoică din nisip și o aruncă în apă. Îmi dau

seama atunci că nu se simte deloc stânjenit. Așa că mă liniștesc și eu. Și savurez liniștea.

Uneori am impresia că, dacă te mulțumești doar să privești lucrurile, să stai nemișcat și să lași lumea în voia ei, timpul se oprește o clipă în loc și universul încremenește. Doar pentru o clipă. Iar, dacă vei găsi o cale să trăiești clipa aceea, atunci vei trăi pentru totdeauna.

— E vremea mareei, spune Alex, aruncând o altă scoică în valuri.

— Știu.

Oceanul lasă în urma sa un strat gros de alge marine, nuielușe și crabi, iar în aer plutește un miros puternic de sare și pește. Un pescăruș își croiește drum pe țărm, lăsând urme de gheare pe nisip.

— Mama obișnuia să mă aducă aici când eram copil, continui eu. Ne plimbam pe plajă atât cât ne permitea mareea. Valurile mării lasă în urmă tot felul de lucruri, crabi-potcoavă, scoici imense și anemone-de-mare. Aici am învățat să înot. Nu știu de ce turui atât, de ce simt dintr-odată nevoia de a vorbi. Sora mea stătea pe mal și construia castele de nisip. Ne imaginam că erau niște cetăți adevărate, undeva într-o altă lume, unde nimeni nu era bolnav și unde nu exista suferință. Cetățile erau frumoase și pașnice, construite din sticlă și scăldate în lumină.

Alex stă cufundat în tăcere, desenând cu degetul diverse forme pe nisip. Dar sunt convinsă că mă ascultă cu atenție. Iar cuvintele continuă să mi se prăvălească de pe buze ca într-o cascadă:

— Îmi amintesc că mama mă ținea pe genunchi în apă. Iar la un moment dat, mi-a dat drumul. Bine, nu de tot. Purtam aripioare gonflabile pe brațe. Totuși, m-am speriat atât de tare, încât am început să urlu cât mă ținea gura. Aveam doar câțiva anișori, dar îmi amintesc totul foarte bine. M-am simțit ușurată când m-a luat în brațe. Dar și dezamăgită. De parcă aș fi pierdut o șansă uluitoare.

— Și ce s-a întâmplat? mă întreabă Alex, întorcându-se spre mine. De ce nu mai veniți aici? Mamei tale nu-i mai place oceanul?

Îmi ațintesc privirea spre orizont. Golful este relativ calm astăzi. Nemărginit, pictat în nuanțe de albastru și stacojiu. Infinit și inofensiv.

— A murit, îi răspund eu, uimită de greutatea cuvintelor. Alex păstrează tăcerea, iar eu continui: S-a sinucis. Pe când eu aveam doar șase ani.

— Îmi pare rău, murmură el, aproape imperceptibil.

— Tata a murit când aveam opt luni. Nu mi-l amintesc deloc. Cred că moartea lui i-a sfâșiat sufletul mamei mele. Tratamentul n-a funcționat în cazul ei. Nu știu de ce. Au încercat de trei ori s-o salveze. A suferit trei intervenții chirurgicale, dar degeaba.

Mă opresc, trăgând adânc aer în piept, temându-mă să mă uit la Alex, care stă lângă mine tăcut și încremenit ca o stană de piatră, ca o umbră dăltuită în piatră. Totuși, nu pot să pun capăt poveștii mele. Îmi dau seama că n-am împărtășit nimănui drama mamei. Nici n-a fost nevoie s-o fac. Cei din jur, profesorii și colegii de la școală, vecinii și prietenii mătușii, cu toții știau secretele rușinoase ale familiei mele. Prin urmare, mă priveau cu toții, cu coada ochiului, plini de compătimire. De aceea, ani de-a rândul am auzit vorbe șoptite pe la spate sau ori de câte ori deschideam vreo ușă mă întâmpinau o tăcere copleșitoare și chipuri vinovate și speriate. Chiar și Hana îmi cunoștea „secretul” înainte de a deveni colege de bancă în clasa a doua. Îmi amintesc că m-a găsit în baie, încercând să-mi înăbuș suspinele îndesându-mi în gură o bucată de hârtie igienică. A deschis ușa cu piciorul și a rămas în prag, privindu-mă sfredelitor. *Plângi din cauza mamei tale?* au fost primele vorbe pe care mi le-a adresat.

— N-am știu că avea ceva, îmi reiau eu povestea. N-am știut că era bolnavă. Eram prea mică și nu am înțeles ce se întâmpla.

Îmi țin ochii ațintiți asupra orizontului – o linie subțire și întinsă ca o sârmă. Golful se pierde în depărtare, modelându-mi fantezia pe care o am din copilărie: poate că apele oceanului nu se vor mai întoarce niciodată, poate că oceanul va dispărea pentru totdeauna, atras fiind în adâncurile pământului.

— Dacă aș fi știut, continui eu, poate că aș fi reușit să…

Atunci vocea mi se frânge și nu mai pot să rostesc niciun cuvânt, nu pot să-mi mai duc gândul la bun sfârșit. *Poate că aș fi reușit s-o împiedic.* N-am rostit niciodată aceste cuvinte cu voce tare, n-am îndrăznit nici măcar să dau glas gândului în sine, care există însă și mă pândește în întuneric cu un chip solid, cioplit parcă în piatră, pe care nu ai cum să-l ocolești: Aș fi putut s-o împiedic. Ar fi trebuit s-o împiedic.

Tăcerea pogoară asupra noastră. La un moment dat, în timpul povestirii mele, mama și copilul au plecat acasă, astfel că eu și Alex am rămas singuri pe plajă. Acum, când torentul de cuvinte s-a mai domolit, nu-mi vine să cred câte lucruri i-am împărtășit unui om complet străin, și bărbat pe deasupra. Mă simt îngrozitor de stânjenită. Încerc cu disperare să spun ceva – ceva inofensiv, despre maree sau despre vreme –, dar, ca de obicei, mintea mă lasă baltă exact când am mai mare nevoie de ea. Mi-e teamă să mă uit la Alex. Când îmi iau, în cele din urmă, inima în dinți și îi arunc o privire pe furiș, îl văd stând cu privirea ațintită asupra golfului. Este greu să-i deslușești expresia de pe chip, căci pare împietrit ca o stană de piatră, doar un mușchi i se zbate ușor la baza maxilarului. Simt o strângere de inimă. Exact de asta mă temeam, îi este rușine cu mine acum și e vădit dezgustat de istoria familiei mele, de boala care-mi curge prin vene. Se va ridica, în orice clipă, în picioare și îmi va spune că ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim. E bizar, dar, în ciuda faptului că nu-l cunosc cu adevărat pe Alex și că între noi există o prăpastie imposibil de trecut, ideea îmi umple sufletul de tristețe.

Sunt cât pe ce să sar în picioare și s-o iau la fugă ca să nu fiu nevoită să dau, înțelegătoare, din cap atunci când îmi va spune, aruncându-mi aceeași privire mult prea familiară: *Uite ce e, Lena! îmi pare rău, dar...* (Anul trecut, un câine turbat, cu spume la gură, se plimba liber pe străzi, mușcându-i și atacându-i pe trecători. Era lihnit de foame, avea râie și purici și îi lipsea un picior. Cu toate astea, a fost nevoie de doi polițiști ca să-l doboare. Oamenii s-au strâns ca la spectacol. Treceam în goană pe acolo, în timpul unuia dintre antrenamentele de alergare, dar mulțimea m-a făcut să mă opresc pe loc. Pentru prima dată în viață, am înțeles semnificația privirii pe care oamenii mi-o aruncau de atâta amar de vreme, grimasa pe care o făceau ori de câte ori auzeau numele *Haloway.* Milă, da, dar și dezgust, însoțit de teama de contaminare. În același fel se uitau și la câinele turbat, care îi mârâia și îi ataca; apoi, în clipa în care cel de-al treilea glonț l-a doborât, iar animalul a încetat să se mai zvârcolească, cu toții au răsuflat ușurați.)

Exact când îmi spun că am ajuns la limita răbdării, Alex îmi atinge ușor cotul cu degetul.

— Te provoc la o întrecere, zice el, ridicându-se în picioare și scuturându-și nisipul de pe pantalonii scurți.

Îmi întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic, schițând un zâmbet efemer. Îi sunt extrem de recunoscătoare, căci nu pare să se lase influențat de stigmatul familiei mele. Nu mă consideră „murdară” sau imperfectă. Mă susține, strângându-mi ușor mâna. Sunt uimită și fericită în același timp, gândindu-mă la codul secret pe care îl împărtășesc cu Hana.

— Numai dacă îți place gustul amar al înfrângerii, îi răspund eu.

— Crezi că o să câștigi? mă întreabă el, ridicând din sprâncene.

— Nu cred. *Sunt convinsă.*

— Rămâne de văzut, spune el, aplecându-și capul într-o parte. Până la prima geamandură, ce zici?

Propunerea lui mă ia prin surprindere. Apele nu se retrag prea mult din golf, astfel că geamandurile plutesc pe o distanță de cel puțin un metru.

— Vrei să alergăm *în* golf?

— Ți-e teamă? întreabă el râzând.

— Nu, *nu mi-e teamă*, doar că...

— Bun, conchide el, atingându-mi umărul cu două degete. Ce-ai zice să vorbim mai puțin și *să trecem la acțiune?*

Ultimele cuvinte mi le spune țipând, apoi o rupe la fugă. Abia după două secunde reușesc să-mi revin și s-o iau după el, strigându-i:

— Nu e corect! Nu eram pregătită!

Amândoi râdem cu poftă în timp ce alergăm, îmbrăcați, prin apa puțin adâncă, prin care se vede fundul oceanului. Scoicile îmi scârțâie sub picioare. Mă împiedic de un pâlc de alge marine, roșii și stacojii, și sunt cât pe ce să cad pe burtă. Mă sprijin într-o mână și reușesc să-mi recapăt echilibrul. Aproape că îl prind din urmă pe Alex, dar el se apleacă brusc, ia un pumn de nisip ud și îl aruncă spre mine. Eu țip și încerc să mă feresc, dar o parte din „proiectil” își nimerește ținta, lovindu-mă în obraz și prelingându-mi-se apoi pe gât.

— Ești un trișor! îi strig eu, cu respirația întretăiată după efortul alergării și al râsului debordant.

— N-ai cum să trișezi dacă nu există reguli, îmi răspunde Alex peste umăr.

— Nu există reguli, ai?

Alergăm prin apa care acum ne ajunge până sub genunchi și încep să-l stropesc, udându-l pe spate și pe umeri. El se întoarce brusc, măturând suprafața apei cu brațul și creând un arc strălucitor. Încerc să evit valul, dar alunec și cad, udându-mi pantalonii scurți și tricoul până la bust. Apa rece mă face să icnesc. El continuă să înainteze, luptându-se cu oceanul și râzând atât de tare, încât îmi imaginez că se aude dincolo de Great Diamond Island și dincolo de orizont, ajungând în celelalte părți ale lumii. Mă ridic în picioare și o iau din nou la fugă după el. Geamandurile plutesc cam la șase metri în fața noastră, iar apa îmi ajunge, rând pe rând, la genunchi, apoi la coapse și, în final, la mijloc, determinându-ne mai mult să înotăm decât să alergăm, dând frenetic din brațe. Nu pot nici să respir, nici să gândesc, nici să fac altceva decât să râd, să alerg și să mă concentrez asupra geamandurilor roșii și strălucitoare, dorindu-mi cu disperare să câștig. Când mai avem doar câțiva metri până la ele – Alex conduce detașat cursa, în timp ce eu abia mă târăsc, de parcă aș avea pietre în buzunare, adidașii și hainele mele îmbibate cu apă încetinindu-mi fuga –, reușesc deodată să-mi adun puterile și să-mi atac adversarul, luptându-ne amândoi în apă. Apoi o iau din nou la fugă și ating cea mai apropiată geamandură, care îmi alunecă din mână în clipa în care o lovesc. Ne aflăm cam la un metru și jumătate depărtare de mal, dar oceanul continuă să se retragă, astfel că pot să stau în picioare, apa ajungându-mi până la piept. Îmi flutur, triumfătoare, brațele prin aer, în timp ce Alex se apropie de mine, împroșcând apa în jurul său și scuturându-și părul ud.

— Am câștigat, îi strig eu gâfâind.

— Ai trișat, îmi spune el, făcând ultimii pași și prăbușindu-se cu brațele întinse peste frânghia ce unește geamandurile.

Își arcuiește spatele și își înalță capul spre cer. Are tricoul ud leoarcă, iar de pe gene i se preling stropi de apă pe obraji.

— Dacă nu există reguli, nu ai cum să trișezi, ripostez eu.

— Să spunem, atunci, că te-am lăsat să câștigi, îmi răspunde Alex râzând.

— Da, cum să nu! zic eu stropindu-l. El își ridică mâinile, de parcă s-ar fi predat. Nu știi să pierzi.

— N-am prea pierdut în viață, comentează el, cu aceeași încredere de sine și relaxare, ce aproape că te scot din minți.

Astăzi însă nu mă scot din minți, ba, dimpotrivă, am impresia că mi-a dăruit și mie o parte din ele, ajutându-mă să nu mă mai simt niciodată stânjenită, speriată sau nesigură.

— În fine! spun eu, dându-mi ochii peste cap și cuprinzând geamandura cu un braț, bucurându-mă de curenții ce-mi mângâie pieptul, de senzația ciudată pe care o simt, stând, îmbrăcată, în apă, de tricoul ud ce mi se lipește de trup sau de adidașii ce-mi scârțâie în picioare.

În curând, nivelul oceanului va începe din nou să crească, iar drumul de întoarcere spre mal, pe care îl vom parcurge înot, va presupune un efort considerabil.

Dar nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă de *nimic,* nici de explicația pe care va trebui să i-o ofer mătușii Carol când voi ajunge acasă udă fleașcă, plină de alge și mirosind a sare; nu-mi mai pasă nici de momentul stingerii și nici de motivul pentru care Alex se poartă atât de frumos cu mine. Mă simt doar *fericită,* un sentiment pur și debordant. Dincolo de geamanduri, golful e scăldat într-o nuanță de stacojiu, presărată cu albul înspumat al valurilor. E ilegal să treci de geamanduri, căci dincolo de ele se află insulele și punctele de observație, iar în spatele lor se întinde oceanul nemărginit, care duce spre locuri bântuite de teamă și boli, dar în acel moment îmi dau frâu liber imaginației și îmi închipui cum ar fi să mă scufund în adâncurile oceanului și să trec pe sub frânghia geamandurilor.

În stânga vedem silueta albă și strălucitoare a complexului de laboratoare și, dincolo de ea, în depărtare, Old Port, cu docurile sale din lemn ce seamănă cu niște miriapozi imenși. În dreapta, se află Tukey’s Bridge, presărat până la graniță cu un șir nesfârșit de barăci pentru paznici. Alex îmi surprinde privirea.

— E frumos, nu-i așa? mă întreabă el.

Podul este acoperit cu un strat gros de alge și putregai și pare că, în bătaia vântului, scoate un sunet tânguitor.

— Pare putrezit, îi răspund eu, strâmbând din nas. Sora mea spune că, într-o bună zi, se va prăbuși în ocean.

— Nu mă refeream la pod, îmi explică Alex, izbucnind în râs și gesticulând. Mă refeream la tărâmurile de dincolo de pod. Ezită ușor, apoi continuă: Mă refeream la tărâmurile Sălbăticiei.

Dincolo de Tukey’s Bridge se află granița de nord ce străjuiește malul îndepărtat al golfului Back Cove. În timp ce stăm acolo, luminile din barăcile paznicilor încep să se aprindă,

una câte una, licărind în orizontul tot mai întunecat, semn că se face târziu și ar trebui să plec acasă. Dar nu reușesc să mă urnesc din loc, chiar dacă apa începe să se învolbureze din cauza fluxului. Dincolo de pod, pădurile luxuriante ale Sălbăticiei dansează în bătaia vântului – un zid gros și verde ce străbate golful și desparte Portlandul de Yarmouth. De aici distingem cu greu tărâmurile pustii ale Sălbăticiei, tărâmuri impenetrabile, necunoscute și întunecate, pe care nimic nu le scoate în evidență: nici lumini, nici vapoare, nici clădiri. Dar știu că se întind în depărtare, mii și mii de kilometri, de-a lungul și de-a latul țării ca un monstru cu tentaculele îndreptate spre părțile civilizate ale lumii.

Poate că întrecerea e de vină sau victoria mea, sau faptul că nu m-a criticat – nici pe mine, nici familia mea – când i-am povestit drama mamei mele, dar în clipa aceea fericirea mă poartă în continuare pe aripile ei, dându-mi senzația că aș putea să-i spun orice lui Alex, că aș putea să-l întreb orice.

— Poți să păstrezi un secret? îl întreb eu.

Dar nu mai aștept răspunsul, nu sunt nevoită să-l aștept, căci, cunoscându-l, las garda jos.

— M-am gândit adesea la locurile acelea… la Sălbăticie și am încercat să-mi imaginez cum arată… locurile și Invalizii… dacă există cu adevărat. Îl surprind cu coada ochiului cum tresare ușor, ceea ce mă face să continui: Mă gândeam uneori… îmi imaginam că poate mama n-a murit. Că poate a fugit într-acolo. N-ar fi fost o idee prea bună, firește. Dar cred că îmi doream să nu fi dispărut pentru totdeauna. Mă simțeam mai bine dacă îmi închipuiam că trăiește undeva, în acele locuri, și cântă…

Mă opresc brusc, clătinând din cap, uimită cu câtă ușurință îi împărtășesc lui Alex toate gândurile mele. Uimită și recunoscătoare.

— Dar tu? îl întreb eu.

— Eu ce? îmi replică el tot cu o întrebare și cu o expresie pe care nu i-o pot descifra.

Mi se pare că l-am jignit, dar ar fi un lucru lipsit de noimă.

— Te-ai gândit vreodată să te duci în Sălbăticie când erai mic? Doar în joacă, firește.

— Da, sigur, îmi răspunde el, privind undeva în depărtare. De multe ori. Mi-am imaginat locuri unde nu există nimic din toate astea, continuă el, lovind geamandura cu mâna. Undeva unde

nu există ziduri de care să te lovești și nici ochi care să te spioneze. Mi-am imaginat locuri neîngrădite de nimic, unde libertatea este deplină. Și acum mă mai gândesc la tărâmurile Sălbăticiei.

Îl privesc insistent. Nimeni nu mai folosește asemenea cuvinte: *libertate deplină, locuri neîngrădite.* Cuvinte perimate.

— Și acum te mai gândești? Chiar și după asta? îl întreb eu și, fără să vreau, îi ating ușor cu degetele steaua cu trei colțuri.

Tresare cumplit la atingerea mea, de parcă l-aș fi ars, așa că îmi retrag mâna, vădit stânjenită.

— Lena! exclamă el, rostindu-mi numele cu un glas ciudat, ca și când ar fi gustat ceva amar.

Știu că n-ar fi trebuit să-l ating așa. Am depășit niște granițe și o să-mi amintească asta, o să-mi amintească ce înseamnă să fii nevindecat. Cred că, în momentul în care va începe să-mi țină morală, voi muri de rușine, așa că, pentru a-mi ascunde stânjeneala, încep să vorbesc vrute și nevrute:

— Majoritatea celor care au suferit intervenția chirurgicală nu se mai gândesc la astfel de lucruri. Mătușa mea spune că este o pierdere de timp. Întotdeauna a susținut că nu există nimic acolo, decât animale, tărâmuri pustii și gândaci, și că toate poveștile despre Invalizi sunt basme de adormit copiii. Să crezi în existența Invalizilor, pretinde ea, este ca și cum ai crede că există vampiri și vârcolaci. Îți mai amintești că la un moment dat se spunea că în Sălbăticie trăiesc vampiri?

Alex zâmbește, ușor înfiorat.

— Lena, trebuie să-ți mărturisesc ceva, insistă el, cu un glas puțin mai autoritar acum, lucru care mă determină să nu-l las să vorbească, temându-mă de ce-ar putea să-mi zică.

— Te-a durut? continui eu, *nemaiputându-mă* opri acum. Operația? Sora mea spune că nu e mare lucru, că nu simți nimic grație calmantelor pe care ți le dau medicii, dar verișoara mea, Marcia, povestea că a fost o experiență cumplită, mai cumplită chiar decât nașterea unui copil, deși, pentru a-l aduce pe cel de-al doilea pe lume, s-a chinuit cincisprezece ore…

Mă opresc brusc, înroșindu-mă la față ca un rac și certându-mă în gând pentru subiectul atât de ridicol pe care l-am abordat. Aș vrea ca mintea să-mi fie goală, cum s-a întâmplat la petrecerea de aseară, când nu găseam nimic de spus; cuvintele

par să se fi adunat acum, gata să se reverse într-o cascadă de deșeuri verbale.

— Dar nu mi-e teamă, continui eu, aproape țipând în clipa în care Alex deschide din nou gura să vorbească. Încerc cu disperare să salvez cumva situația. Se apropie momentul când voi suferi și eu intervenția chirurgicală, mai sunt doar șaizeci de zile. E o prostie, nu-i așa? Faptul că număr zilele. Dar abia aștept să se termine totul.

— Lena! mă strigă Alex din nou, cu atâta autoritate în glas, încât reușește în cele din urmă să-mi stăvilească perorația.

Se întoarce spre mine, astfel încât ne privim acum față în față. În clipa aceea, simt că nu mai ating cu picioarele fundul oceanului și realizez că apa îmi ajunge până la gât. Nivelul oceanului începe să crească extrem de repede.

— Ascultă-mă! reia el. Nu sunt cine… nu sunt cine crezi tu că sunt.

Încerc cu greu să-mi mențin echilibrul. Curenții încep să mă împingă de colo colo. Întotdeauna mi s-a părut că, în timpul refluxului, apele se retrag încet, pe când, în momentul fluxului, se întorc extrem de năvalnic.

— Ce vrei să spui? îl întreb eu.

Mă scrutează cu ochii lui aurii – în nuanțele chihlimbarului – și, fără vreun motiv anume, simt cum teama pune din nou stăpânire pe mine.

— Nu m-am vindecat niciodată, explică el.

Închid ochii o clipă și-mi imaginez că nu l-am auzit vorbind, că i-am confundat glasul cu vuietul valurilor. Dar, când îi deschid iar, îl văd stând în același loc și scrutându-mă cu o privire vinovată și poate tristă și-mi dau seama că nu m-am înșelat.

— N-am făcut niciodată operația, continuă el.

— Vrei să spui că n-a dat rezultatele scontate, nu-i așa? intervin eu, simțindu-mi trupul amorțit și realizând cât de frig s-a făcut. Ai suferit intervenția chirurgicală, dar n-a funcționat. Exact așa cum a pățit și mama.

— Nu, Lena. Eu… Se oprește, ațintindu-și privirea în altă parte, apoi continuă în șoaptă: Nu știu cum să-ți explic.

Mă simt, din creștet până-n tălpi, de parcă aș fi învăluită într-un strat de gheață. Imagini disparate mi se perindă prin fața ochilor, ca o rolă defectă de film: Alex stă pe puntea de observație, cu părul lui auriu ca frunzele tomnatice; întoarce

capul, dezvăluindu-și, sub urechea stângă, cicatricea sub forma unei stele cu trei colțuri; îmi întinde mâna și-mi spune: *Nu reprezint un pericol. N-am cum să-ți fac râu.* Cuvintele mi se revarsă din nou în cascadă, dar nu le mai simt acum; de fapt, nu mai simt nimic.

— Tratamentul n-a dat roadele scontate, așa că ai fost nevoit să minți. Ca să-ți continui studiile, să-ți găsești o slujbă și să te căsătorești în cele din urmă. Dar nu ești... adică ești încă... ai putea să fii...

Nu reușesc să pronunț cuvântul... bolnav, nevindecat, nesănătos. Cred că până la urmă o să-mi fie mie *rău.*

— Nu! strigă Alex atât de tare că tresalt speriată.

Fac un pas înapoi, alunecând pe fundul denivelat al oceanului, gata să mă scufund, dar, în clipa în care Alex încearcă să mă atingă, mă smucesc cu violență, ferindu-mă de atingerea lui. Se crispează ușor și pare să fi luat o decizie.

— Vreau să zic că n-am suferit niciodată intervenția chirurgicală. Și nici n-am primit vreo listă cu posibilele partenere de viață. N-am trecut nici măcar prin examenele de evaluare.

— Imposibil, îngaim eu, în șoaptă.

Cerul se învârte deasupra mea, iar nuanțele de albastru, roz și roșu se contopesc unele într-altele, creându-mi impresia că bolta cerească sângerează.

— Imposibil, repet eu. Ai cicatricea.

— Da, cicatricea, spune el pe un ton ceva mai blând. Exact asta este, o simplă cicatrice. Nu stigmatul operației chirurgicale, îmi explică el, întorcându-se într-o parte ca să-mi arate gâtul. Trei cicatrice micuțe, un triunghi răsturnat. Ușor de imitat. Cu un bisturiu, briceag sau orice alt cuțit.

Închid din nou ochii. Oceanul mă leagănă pe crestele valurilor sale, iar mișcarea lor îmi creează greață. Cred că o să vomit acolo, în apă. Îmi înfrâng senzația, încercând să mă lupt în același timp și cu un alt pericol: teama că mă voi îneca. Deschid ochii și-l întreb cu o voce răgușită:

— Dar cum ai...?

— Trebuie să înțelegi, Lena, că *am încredere în tine.* Înțelegi asta? mă întreabă el, scrutându-mă cu o privire atât de sfredelitoare, încât o simt ca pe o atingere, făcându-mă să-mi ațintesc ochii în altă parte. N-am avut intenția să... n-am vrut să te mint.

— Dar cum ai...? repet eu, mai tare de data asta.

Mintea mi se axează asupra verbului *a minți: Nu ai cum să eviți examenele de evaluare dacă nu minți. Nu ai cum să eviți intervenția chirurgicală dacă nu minți. Trebuie să minți ca să scapi.*

Preț de o clipă, Alex rămâne tăcut, creându-mi impresia că vrea să dea înapoi, că nu mai are de gând să continue. Și chiar îmi doresc asta. Aș vrea să dau timpul înapoi până în momentul în care mi-a rostit numele cu acea tonalitate ciudată, până în momentul victoriei mele, când am ajuns înaintea lui la geamanduri, până în momentul în care am savurat din plin gustul dulce al fericirii și al libertății. Ne vom întoarce în fugă la țărm. Iar mâine ne vom întâlni din nou și vom încerca să intrăm pe sub pielea pescarilor de pe docuri ca să ne dea niște crabi proaspeți.

Dar începe din nou să vorbească.

— Nu sunt de aici, reia el. Adică nu m-am născut în Portland.

Adoptă tonul pe care oamenii îl folosesc de obicei atunci când sunt pe punctul de a-ți frânge inima – blând, suav –, de parcă vestea pe care ți-o vor da va deveni mai bună dacă ți-o spun cu glas duios. *Îmi pare rău, Lena, dar mama ta suferea de tulburări grave.* De parcă blândețea vocii ți-ar mai îndulci agresivitatea ce se ascunde dincolo de cuvinte.

— Dar de unde ești?

Nici nu trebuie să mai întreb, căci știu deja răspunsul. Conștientizarea acestui lucru îmi sfâșie sufletul. Totuși, o parte din mine crede cu încăpățânare că, atât timp cât nu o spune cu glas tare, nimic nu este adevărat.

Își ține privirea ațintită în continuare asupra mea, dar își lasă capul pe spate, arătându-mi granița și tărâmurile de dincolo de pod, unde copacii și plantele cățărătoare își agită crengile și foșnesc din frunze.

— De acolo, îmi răspunde el, rostind cuvintele încet, ca o adiere, încât mi se pare doar că le aud, căci abia își mișcă buzele. Dar sensul este cât se poate de clar.

Vine din tărâmurile Sălbăticiei.

— Ești Invalid, bâigui eu cu glas răgușit. Ești unul dintre Invalizi, repet eu, în speranța că îl voi face astfel să nege.

Dar nu neagă. Doar tresare ușor și spune:

— Întotdeauna am urât cuvântul ăsta.

Stând acolo, realizez că nu era o simplă coincidență faptul că mătușa Carol râdea de mine pentru că eu credeam în continuare în existența Invalizilor și îmi spunea, clătinând din cap, fără să-și ridice privirea de la andrele în timp ce lucra: „Bănuiesc că mai crezi și în vampiri și în vârcolaci, nu-i așa?”

Vampiri, vârcolaci și Invalizi, creaturi care te vor sfâșia fără milă, ființe periculoase și letale.

Sunt atât de înspăimântată, încât simt o gheară în stomac și o presiune între picioare, stârnindu-mi senzația disperată de a urina, pe care cu greu mi-o stăvilesc. Farul de pe Little Diamond Island luminează puternic suprafața apei, aruncând parcă un deget imens și acuzator în direcția mea: mi-e teamă că voi intra în raza lui de acțiune și apoi voi auzi vuietul elicopterelor și vocile oamenilor legii care vor striga în megafoane: „Activitate ilegală! Activitate ilegală!” Țărmul pare cumplit de îndepărtat. Nu-mi dau seama cum de am ajuns atât de departe. Îmi simt brațele greoaie și amorțite, iar în fața ochilor o văd pe mama cum se pierde în adâncurile mării.

Trag adânc aer în piept, încercând să-mi adun gândurile, încercând să mă concentrez. Nimeni nu are de unde să știe că Alex este Invalid. Nici eu n-am știut. Pare un individ normal, a cărui cicatrice se află acolo unde trebuie. Și nu cred că ne-a auzit cineva vorbind.

Un val mă izbește din plin în spate, împingându-mă în față. Alex mă prinde de braț ca să nu mă dezechilibrez, dar mă smucesc cu violență, eliberându-mă din strânsoarea lui exact în clipa în care alte valuri se prăvălesc deasupra noastră.

Apa îmi intră în gură, iar ochii mă usturăă din cauza sării, nemaiputând să văd nimic în calea mea.

— Nici… îngaim eu bâlbâindu-mă… nici să nu îndrăznești să mă atingi!

— Lena, îți jur că n-am vrut să-ți fac rău! N-am vrut să te mint.

— De ce faci asta? îl întreb eu cu gândurile răvășite și respirația întretăiată. Ce vrei de la mine?

— Ce vreau de la tine? repetă Alex, clătinând din cap.

Pare complet nedumerit și jignit în același timp, de parcă *eu* sunt cea care a greșit cumva. Pentru o clipă, sufletul îmi este cuprins de compasiune. Poate că reușește să-mi citească expresia de pe chip în fracțiunea de secundă când las garda jos,

deoarece în clipa aceea mă privește cu ochi arzători și, deși nu-l văd mișcându-se, mă trezesc că se apropie și îmi pune mâinile pe umeri. Îi simt degetele atât de fierbinți și de ferme, încât cu greu îmi înăbuș un țipăt.

— Lena, continuă el, te plac, ai înțeles? Asta-i tot. Te plac pur și simplu.

Vorbește cu un glas lin și ispititor ca o vrajă, de parcă ar vrea să mă prindă în mrejele sale cu ajutorul unui cântec hipnotic. Mă gândesc la animalele de pradă ce pândesc tăcute în copaci, la felinele imense cu ochi strălucitori, în nuanțele chihlimbarului, exact ca ai lui.

Mă dezechilibrez și încep să lovesc apa cu brațele, încercând să mă îndepărtez de el, cu inima bătându-mi frenetic în piept și cu respirația întretăiată, pe jumătate înotând, pe jumătate alergând. Valurile mă lovesc din toate părțile, încetinindu-mi fuga și dându-mi impresia că mă mișc cu viteza melcului. Alex mă strigă, dar mi-e prea teamă să-mi întorc privirea ca să văd dacă vine după mine. Mi se pare că trăiesc un coșmar în care cineva sau ceva mă urmărește, totuși nu îndrăznesc să întorc capul ca să văd despre ce este vorba. În vis, nu auzi decât respirația ce-ți suflă în ceafă. Simți umbra ce se pogoară asupra ta, dar rămâi încremenit pe loc, știind că în orice clipă cineva te va cuprinde de gât cu degetele-i de gheață.

Nu voi reuși, îmi spun eu în gând. *Nu voi reuși să ajung la mal.* Ceva îmi zgârie tibia piciorului și încep să-mi imaginez că în golf trăiesc tot felul de viețuitoare cumplite – rechini, meduze și țipari veninoși – și, chiar dacă știu că toate acestea sunt rodul imaginației mele înspăimântate, am senzația că mă prăbușesc în neant. Țărmul este departe, iar brațele și picioarele îmi sunt greoaie, ca de plumb.

Vocea lui Alex se pierde în bătaia vântului și, când îmi iau, în sfârșit, inima în dinți și mă uit în urma mea, îl văd plutind pe valuri lângă geamanduri. Îmi dau seama că am ajuns mai departe decât mi-am închipuit, iar Alex nu mă urmărește. Spaima mi se mai domolește, iar gheara din piept îmi eliberează inima din strânsoare. Următorul val este atât de puternic, încât mă aruncă pe nisipul moale de pe un recif abrupt. Când încerc să mă ridic în picioare, un alt val mă lovește din nou, însă reușesc în cele din urmă să răzbat până la mal, tremurând de oboseală.

Picioarele îmi tremură necontrolat, refuzând să mă mai asculte. Mă prăbușesc pe țărm, icnind și tușind, cu adidașii îmbibați de apă. După nuanțele de portocaliu, roșu și roz, ce pictează bolta de deasupra golfului Back Cove, cred că soarele se pregătește să apună. S-a făcut, probabil, ora opt. Aș vrea să mă întind pe nisip și să dorm toată noaptea pe malul mării. Am senzația că am înghițit o mină de sare. Pielea mă usturăcumplit și am nisip peste tot, chiar și în sutien și în chiloți, dar și între degetele de la picioare și sub unghiile de la mâini. „Creatura" care m-a zgâriat și-a lăsat amprenta, căci pe fluierul piciorului mi se prelinge un firișor de sânge.

Îmi ridic privirea și pentru o clipă nu reușesc să-l zăresc pe Alex lângă geamanduri. Inima mi se oprește în loc. Apoi îl văd, un punct întunecat ce înoată iute și grațios. Va ajunge în scurt timp la mal. Mă ridic în picioare și pornesc, șchiopătând, spre locul unde mi-am lăsat bicicleta. Mă simt atât de slăbită, încât cu greu reușesc să-mi găsesc echilibrul, înaintez clătinându-mă pe drum, de parcă aș fi un copil care abia învață să pedaleze.

Nu privesc înapoi nici măcar o dată până ajung la poarta casei. Străzile sunt deja pustii și tăcute, iar noaptea se lasă deasupra noastră, ca o îmbrățișare caldă. Este momentul stingerii, care ne obligă să rămânem la adăpostul și siguranța locuințelor noastre.

CAPITOLUL 11

Încercați să priviți lucrurile astfel: Când se răcește vremea și vă clănțăne dinții de frig, vă înfofoliți în paltoane, fulare și mănuși ca să nu răciți. Ei bine, granițele au același rol ca fularele, căciulile și paltoanele: protejează întreaga țară de cea mai cumplită boală din lume, ajutându-ne să ne menținem sănătatea. După închiderea frontierelor, președintele și guvernul mai aveau un ultim lucru de făcut pentru ca toată lumea să se simtă în siguranță. Marea Salubrizare[1] *(numită uneori și* „atacul-fulger”*) a durat mai puțin de o lună, dar după aceea, toate locurile sălbatice au fost dezinfectate. Am muncit pe brânci, însă am reușit să înlăturăm problema, cu aceeași ușurință cu care mămica voastră șterge cu buretele dulapul din bucătărie.*

(Fragment din *Abecedarul pentru copii al doctorului Richard,* capitolul 1)

O să vă împărtășesc acum un secret despre familia mea: sora mea a contractat *deliria* cu câteva luni înainte de intervenția chirurgicală. S-a îndrăgostit de un băiat, Thomas, care nu era nici el vindecat. Stăteau cât era ziua de lungă pe un câmp plin cu flori sălbatice, șoptindu-și promisiuni pe care nu aveau cum să le țină. Ea plângea tot timpul, iar la un moment dat mi-a mărturisit că lui Thomas îi plăcea s-o sărute când plângea, ștergându-i astfel lacrimile cu buzele sale. Și acum, după atâta timp, primul lucru care îmi vine în minte când mă gândesc la zilele acelea – aveam doar opt ani la vremea respectivă – este gustul de sare.

Boala își croia tot mai adânc drum în sufletul ei, ca un animal care o devora din interior. Sora mea nu putea să mai mănânce. Îmbucăturile pe care cu greu o convingeam să le înghită le dădea repede afară, astfel că am început să mă tem pentru viața ei.

---

[1] Salubrizare:
1. Aplicarea măsurilor sanitare în scopul păstrării igienei şi sănătăţii.
2. Eliminarea deşeurilor şi reziduurilor.

Thomas i-a frânt inima, firește, ceea ce n-a fost pentru nimeni o surpriză. *„Amor deliria nervosa* – spune *Cartea tăcerii* – produce modificări în scoarța cerebrală prefrontală, care dau naștere fanteziilor și halucinațiilor. Odată scoase la lumină, acestea favorizează declanșarea problemelor psihice” (vezi capitolul „Efecte”, pag. 36). În momentele acelea, sora mea zăcea toată ziua în pat și privea umbrele de pe pereți, respirând cu greutate.

Dar chiar și atunci refuza cu încăpățânare intervenția chirurgicală și alinarea pe care aceasta i-ar fi conferit-o. În ziua în care era programată pentru operație, a fost nevoie de ajutorul a patru medici și de câteva seringi cu sedative ca să-i înfrângă puterea fantastică de rezistență, ce o îndemna să se împotrivească binefăcătorilor ei, zgâriindu-i pe toți cu unghiile ei lungi și ascuțite, pe care nu și le mai tăiase de zile întregi, țipând, înjurând și strigându-l pe Thomas. I-am văzut cum au luat-o și au dus-o cu forța la laboratoare; stăteam înspăimântată într-un colț, privind-o cum îi scuipa și îi lovea cu picioarele, iar gândurile îmi zburau la părinții mei.

În ziua aceea, deși mai aveam aproape un deceniu până la operație, am început să număr lunile rămase până la momentul izbăvirii.

În cele din urmă, sora mea *s-a vindecat.* S-a întors acasă, blândă și fericită, cu o manichiură perfectă și cu părul strâns în coadă de cal. Câteva luni mai târziu, i-a fost „sortit” și partenerul de viață, un informatician, cam de vârsta ei, iar la câteva săptămâni după ce-a absolvit colegiul, s-au căsătorit, ținându-se de mână și privind înainte spre un viitor lipsit de griji, de nemulțumiri și neînțelegeri, un viitor ale cărui zile identice par un șirag de mărgele frumos orânduite.

Și Thomas s-a vindecat. Apoi s-a căsătorit cu Ella, cândva cea mai bună prietenă a surorii mele, iar acum toată lumea e fericită. Rachel mi-a spus cu câteva luni în urmă că cele două cupluri se întâlnesc adesea la picnicuri și evenimente organizate în East End, deoarece locuiesc foarte aproape unii de ceilalți. Stau cu toții de vorbă, în termeni amiabili, fără ca trecutul să le tulbure pacea și tihna prezentului.

Iată farmecul tratamentului. Nimeni nu mai pomenește de zilele de mult apuse, petrecute în lanurile cu flori, când Thomas îi ștergea cu săruturi lacrimile lui Rachel și îi promitea lumi

inexistente sau când ea își smulgea pielea de pe mâini, distrusă la gândul că va trebui să trăiască fără el. Sunt convinsă că amintirea acelor zile o face să se simtă copleșită de rușine, presupunând că-și mai amintește. E adevărat, nu prea o mai văd cine știe ce în ultimul timp – doar o dată la două luni, când își mai aduce aminte să treacă pe la noi –, și ați putea spune că, din cauza intervenției chirurgicale, am pierdut-o într-o oarecare măsură. Dar nu asta e important. Important e faptul că este protejată, că este în siguranță.

Să vă mai spun un secret, asta pentru binele vostru. Ați putea crede că trecutul are ceva de spus, ceva ce trebuie să ascultați, ceva rostit în șoaptă, ceva legat de tărâmuri pustii, ceva ce trebuie să descifrați și să înțelegeți.

Dar eu știu prea bine adevărul, îl știu din nopțile bântuite de friguri. Știu că trecutul te trage în prăpăstii de unde nu există scăpare, te face să te agăți cu disperare de șoaptele frunzelor și șuierul vântului, încercând parcă să descifrezi un anumit cod, să pui laolaltă piesele unui joc de puzzle, să lipești bucățile unui vas făcut țăndări. Dar totul e în zadar. Trecutul este doar o povară grea ca o piatră.

Urmați-mi sfatul: Dacă auziți glasul trecutului, dacă îi simțiți freamătul și atingerea, cel mai bun lucru pe care îl puteți face, singurul, de altfel, este să fugiți mâncând pământul.

*

În zilele ce urmează confesiunii lui Alex, îmi verific adesea stările ca să descopăr eventualele simptome ale bolii. În timp ce țin contabilitatea la magazinul unchiului meu, îmi verific pulsul cu degetele ca să văd dacă este normal. Dimineața, trag adânc aer în piept și apoi îl dau încet afară ca să descopăr un eventual hârâit, ce ar indica anumite probleme pulmonare. Mă spăl mereu pe mâini. Știu că *deliria* nu seamănă cu o banală răceală – nu se ia printr-un strănut –, dar este o boală contagioasă, așa că atunci când, după întâlnirea noastră de la East End, mă trezesc cu o durere sâcâitoare în gât, simțindu-mi mâinile și picioarele greoaie ca plumbul și capul ușor ca un balon de săpun, mă întreb dacă nu cumva m-am îmbolnăvit.

Dar peste câteva zile mă simt mai bine. Singurul lucru ciudat este faptul că simțurile îmi par adormite. Totul pare decolorat, pierdut parcă într-o ceață deasă. Înainte de a gusta ceva, trebuie să torn o tonă de sare în mâncare, iar de fiecare dată

când mătușa îmi vorbește, mi se pare că vocea ei și-a pierdut din intensitate. Dar nu recunosc niciun simptom al *deliriei,* boală descrisă pe larg în *Cartea tăcerii,* așa că, în final, ajung la concluzia că sunt în siguranță.

Cu toate acestea, îmi iau anumite măsuri de precauție, hotărâtă să nu mai fac niciun pas greșit, hotărâtă să-mi dovedesc mie însămi că nu semăn cu mama, că povestea cu Alex a fost un accident cumplit pe care nu am de gând să-l mai repet. Nu pot să ignor faptul că am fost cât pe ce să cad în prăpastie. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă cineva ar afla adevărata identitate a lui Alex, dacă ar descoperi că am stat împreună, tremurând, în apă, că am vorbit, am râs și *ne-am atins.* Gândul îmi provoacă o senzație de greață. Îmi repet, ca pe o formulă magică, să am răbdare, căci mai sunt doar două luni până la intervenția chirurgicală. Nu trebuie decât să-mi țin capul plecat și să îndur cu stoicism cele șapte săptămâni rămase, apoi totul se va termina și mă voi simți mult mai bine.

În fiecare seară mă întorc acasă de la muncă cu două ore înainte de stingere. Mă ofer să lucrez în plus la magazin, fără să-mi mai cer salariul de opt dolari pe oră. Hana nu mă mai sună. Și nici eu n-o mai sun. O ajut pe mătușa mea să pregătească cina, apoi strâng masa și spăl vasele din proprie inițiativă. Gracie are cursuri de vară – este abia în clasa întâi și profesorii se gândesc deja s-o lase repetentă –, așa că, în fiecare seară, o țin pe genunchi și o ajut să-și facă temele, vorbindu-i la ureche, rugând-o să spună câteva cuvinte, să se concentreze și să asculte cu atenție, alintând-o și scriindu-i, în final, jumătate dintre răspunsuri pe caietul de teme. După o săptămână, mătușa nu-mi mai aruncă priviri suspicioase ori de câte ori intru în casă și nici nu mă mai întreabă unde am fost, astfel că mi se ia o altă piatră de pe inimă: i-am recâștigat încrederea. N-a fost deloc ușor să-i explic ce ne-a venit, mie și Sophiei Hennerson, să facem o baie în ocean, – şi îmbrăcate, pe deasupra –, după ce-am luat masa în familie și chiar și mai greu să justific paloarea și tremurul cumplit care puseseră stăpânire pe mine când m-am întors acasă. Sunt convinsă că mătușa n-a crezut o iotă din tot ce i-am îndrugat. Dar după un timp nu o mai simt încordată în prezența mea și nici nu mă mai privește cu neîncredere, ca pe un animal închis în cușcă gata să atace cu sălbăticie.

Zilele se succed una după una, timpul se scurge încetul cu încetul, iar secundele își dau mâna, atingându-se ușor, ca piesele de domino. Cu fiecare zi care trece, căldura devine din ce în ce mai cumplită. Bântuie străzile din Portland, alterează gunoaiele și îneacă orașul într-o duhoare greu de suportat. Zidurile transpiră, motoarele mașinilor tușesc și cedează sub căldura înăbușitoare, iar oamenii se strâng în fața clădirilor municipale, disperați să prindă un val de aer rece ori de câte ori ușile electrice se deschid, făcând loc câte unui politician, unui om al legii sau unui paznic.

Sunt nevoită să renunț la alergat. Ultima dată când mă încumet să ies la antrenamente, picioarele mă poartă spre *Guvernatorul* din Monument Square. Soarele arde nemilos, cufundând totul într-o pâclă albă și strălucitoare, iar clădirile se înalță spre cer ca un rând de dinți din metal. Când ajung în dreptul statuii, gâfâi epuizată și totul se învârte în jurul meu. Mă agăț de mâna *Guvernatorului* și mă urc pe soclul statuii; metalul încins îmi arde mâna, iar lumea din jurul meu dansează amețitor. Îmi dau seama ca prin ceață că ar trebui să mă feresc de soare și să mă duc acasă, dar în loc să ascult glasul rațiunii, scotocesc cu încăpățânare prin pumnul încleștat al *Guvernatorului.* Nu știu ce caut. Alex mi-a spus că biletul pe care mi l-a lăsat cu luni în urmă a fost distrus de stihiile naturii. Tot scormonind eu așa, găsesc niște gumă de mestecat, care, din cauza căldurii cumplite, se topește și mi se lipește de degete, ceea ce nu mă face, totuși, să renunț la căutările mele. Simt apoi atingerea unei foi de hârtie împăturită: un bilet.

Îl deschid cu frenezie, deși nu mă aștept să fie de la el. Mâinile încep să-mi tremure în timp ce îl citesc:

Lena,

Îmi pare tare rău. Te rog să mă ierți!
Alex

Nu-mi mai amintesc cum am ajuns acasă, dar mătușa mă găsește ceva mai târziu aproape leșinată pe hol, murmurând cuvinte de neînțeles. Ca să-mi scadă temperatura, mă bagă în cada plină cu gheață. Când îmi revin în cele din urmă, nu mai găsesc biletul. Probabil că l-am scăpat pe undeva, motiv pentru care mă simt pe jumătate ușurată, pe jumătate dezamăgită. În

seara aceea, citim în ziare că Institutul de Meteorologie a înregistrat o temperatură de 39 de grade Celsius, cea mai toridă zi de până atunci.

Mătușa îmi interzice să mai alerg pe timpul verii, dar nu mă împotrivesc. Nu mai am încredere în mine, n-am de unde să știu dacă picioarele nu mă vor purta cumva din nou spre *Guvernator,* spre East End Beach sau spre laboratoare.

Se stabilește data examenului meu de evaluare, așa că îmi petrec serile în fața oglinzii, repetându-mi răspunsurile. Mătușa insistă să mă însoțească din nou la laboratoare, dar de data aceasta, nu mă mai întâlnesc cu Hana. De fapt, nu descopăr niciun chip cunoscut printre cei prezenți. Nici examinatorii nu mai sunt aceiași: au fețe ovale, în nuanțe diferite de cafeniu și roz, precum cele din desenele bidimensionale, realizate prin tehnici de umbrire. De data asta nu-mi mai e teamă. Nu mai simt nimic.

Răspund la toate întrebările exact așa cum ar trebui. Când mi se cere să spun care este culoarea mea preferată, în fața ochilor îmi apare pentru o fracțiune de secundă nuanța argintie a cerului și o voce îmi șoptește la ureche cuvântul *gri.*

Răspund, în schimb, „albastru” și toată lumea zâmbește.

„Îmi place să studiez psihologia și normele sociale. Îmi place să ascult muzică, dar în surdină. Definiția fericirii este siguranța.” Și toate răspunsurile mele sunt întâmpinate cu zâmbete generoase.

După ce termin și mă pregătesc să plec, am impresia că zăresc cu coada ochiului o umbră tremurătoare. Îmi ridic iute privirea spre puntea de observație. Dar nu este nimeni acolo.

Două zile mai târziu, primesc rezultatele examenelor; le-am luat pe toate, iar nota finală este opt. Mătușa mă strânge în brațe. Nu cred că a mai făcut-o de ani de zile. Unchiul mă bate, stângaci, pe umăr și îmi oferă cea mai mare porție la cină. Chiar și Jenny pare impresionată. Gracie mă „împunge”, ca un berbec, cu capul în picior, determinându-mă să mă îndepărtez de ea și s-o rog să stea cuminte. Știu că e supărată pentru că o voi părăsi.

Dar asta e viața și, cu cât se va obișnui mai repede, cu atât va fi mai bine.

Primesc „Lista aprobată a partenerilor de viață”, pe care se află patru nume și informații legate de vârsta, rezultatele

școlare, interesele, cariera și perspectivele lor salariale. Lista e imprimată pe o coală albă de hârtie cu antetul orașului Portland. Cel puțin, Andrew Marcus nu se află printre cei patru candidați. Recunosc doar un singur nume: Chris McDonnell. Are părul roșcat și dinții ieșiți în afară ca la iepuri. Îl cunosc, pentru că anul trecut, când mă jucam pe-afară cu Gracie, l-am auzit cântând: „Iat-o pe micuța retardată împreună cu verișoara ei orfană”. Fără să mă mai gândesc ce fac, am luat o piatră și am aruncat-o spre el. L-a nimerit în tâmplă. Preț de o clipă, și-a tot dat ochii peste cap. Și-a dus mâna la rană și apoi, când și-a retras-o, am văzut că era plină de sânge. Zile întregi mi-a fost frică să mai ies din casă și am trăit cu spaima că voi fi arestată și aruncată în Cripte. Domnul McDonnell are o firmă de consultanță IT și lucrează totodată ca voluntar în echipele de patrulare. Am fost convinsă că nu mă va lăsa să scap nepedepsită pentru ce i-am făcut fiului său.

Chris McDonnell. Phinneas Jonston. Edward Wung. Brian Scharff. Privesc numele cu atâta intensitate, încât la un moment dat literele par să fuzioneze unele cu altele, dând naștere unor cuvinte fără sens.

Pe la mijlocul lui iulie, când mai sunt doar șapte săptămâni până la intervenția chirurgicală, e timpul să iau o hotărâre. Îi aleg la întâmplare: (1) Phinneas Jonston; (2) Chris McDonnell; (3) Brian Scharff; (4) Edward Wung. Pretendenții își vor concepe și ei propriile liste, iar examinatorii vor încerca să găsească cea mai bună variantă în funcție de preferințele fiecăruia în parte.

Două zile mai târziu, primesc decizia oficială: îmi voi petrece restul vieții alături de Brian Scharff, căruia „îi place să vadă știrile la televizor” și „să joace baseball”, care vrea „să lucreze în breasla electricienilor” și care speră „să câștige într-o bună zi 45 000 de dolari”, salariu cu care ar putea „să întrețină doi sau trei copii”. Ne vom logodi în toamnă, înainte de începerea cursurilor Colegiului Regional din Portland, iar după ce îmi voi termina studiile, ne vom căsători.

Noaptea, am parte de un somn adânc, fără vise. Dimineața, mă trezesc cu mintea încețoșată.

CAPITOLUL 12

În perioada de dinaintea dezvoltării tratamentului, boala devenise atât de virulentă, și se răspândea atât de repede, încât era o raritate ca o persoană să atingă pragul maturității fără să fi contractat amor deliria nervosa *(vezi capitolul „Statistici, Era de dinaintea închiderii frontierelor”)... Mulți istorici susțin că societatea anterioară tratamentului era imaginea perfectă a bolii, caracterizată prin scindări, haos și instabilitate... Aproape jumătate dintre căsnicii se sfârșeau cu un divorț... Incidența consumului de droguri atingea cote alarmante, la fel ca și numărul deceselor cauzate de alcoolism.*

Oamenii căutau cu disperare un tratament împotriva bolii, încât au început să apeleze – pe scară largă – la leacuri băbești, improvizate, consumând amestecuri de medicamente, de la cele mai simple, destinate răcelilor banale, până la cele mai nocive, adesea fatale (vezi capitolul „Medicina de-a lungul timpurilor”)...

Cel care a descoperit tratamentul destinat vindecării deliriei *este neurologul Cormac T. Holmes, membru al Consorțiului Noilor Oameni de Știință și unul dintre primii discipoli ai Noii Religii, care promovează doctrina Sfintei Treimi, exprimată în forma: Dumnezeu, Știință și Ordine. Șapte ani mai târziu, după moartea sa, Holmes a fost canonizat, iar trupul său este păstrat și expus în All-Saints' Monument din Washington, DC (vezi fotografiile de la pp. 210-112).*

Din capitolul „Înainte de închiderea granițelor”,

O scurtă istorie a Statelor Unite ale Americii,
de E.D. Thompson

Într-o seară toridă, cam spre sfârșitul lui iulie, revin acasă de la Stop-N-Save când aud pe cineva strigându-mă. Mă întorc și o văd pe Hana îndreptându-se spre mine.

— Așa care va să zică? exclamă ea apropiindu-se, cu răsuflarea întretăiată. Treceai pe lângă mine fără să mă bagi în seamă?

Glasul îi trădează supărarea, lucru care mă surprinde.

— Nici nu te-am văzut, îi răspund eu.

Și ăsta e adevărul. Sunt extenuată. Astăzi am făcut inventarul la magazin, înșirând și numărând produsele de pe rafturi: pachete cu scutece, conserve, role cu șervețele de hârtie etc. Mă dor brațele și, ori de câte ori închid ochii, văd numai coduri de bare. Sunt atât de obosită, încât nici nu-mi mai pasă că am ieșit pe stradă îmbrăcată în uniforma de la magazin pătată de vopsea, care îmi este și foarte largă. Hana îmi evită privirea, mușcându-și buza. N-am mai vorbit cu ea de la petrecere, iar acum încerc cu disperare să spun ceva, ceva firesc și natural. Mi se pare incredibil că mă aflu în fața celei mai bune prietene de-ale mele, în compania căreia am petrecut zile de-a rândul, cu care nu epuizam niciodată subiectele de conversație și cu care râdeam până la lacrimi. Acum mi se pare că ne desparte un zid de sticlă, invizibil și impenetrabil.

— Am primit lista cu partenerii, îi mărturisesc eu în cele din urmă, exact în momentul în care Hana mă întreabă:

— De ce nu m-ai sunat când ai văzut că te-am căutat?

Ezităm amândouă, uimite, întrebând în același timp:

— M-ai căutat?

— Și ai acceptat propunerea lor? zice ea.

— Răspunde tu prima! îi propun eu.

Hana nu pare să se simtă în largul ei. Își mută privirea de colo colo – ba își înalță ochii spre cer, ba privește un copil de pe stradă îmbrăcat într-un costum de baie larg, ba urmărește doi bărbați care încarcă niște găleți într-un camion; se uită oriunde în afară de mine.

— Ți-am lăsat trei mesaje.

— N-am primit nimic, îi răspund eu repede, în timp ce inima îmi bate cu putere.

Săptămâni în șir, am fost supărată pe Hana, pentru că n-a încercat să ia legătura cu mine după petrecere, supărată și rănită. Dar m-am consolat cu ideea că poate e mai bine așa; că Hana s-a schimbat și nu mai are, probabil, ce să vorbească cu mine.

Mă scrutează cu privirea, încercând parcă să afle dacă spun adevărul.

— Nu ți-a spus mătușa ta că te-am sunat?

— Nu, îți jur!

Mă simt atât de ușurată, încât îmi vine să râd. Realizez atunci cât de dor mi-a fost de Hana. Chiar și atunci când e supărată pe mine, este singura care mă caută fără un interes anume, nu din obligație, din datorie sau responsabilitate, lucruri importante, după cum stă scris în *Cartea tăcerii.* Toți ceilalți – mătușa Carol, verișoarele, colegele de la St. Anne și chiar și Rachel – și-au petrecut întotdeauna timpul cu mine doar pentru că au fost obligate să o facă. N-am știut că m-ai căutat, o asigur eu din nou.

— Nicio problemă, răspunde Hana, încruntându-se.

— Hana, ascultă-mă…!

— Nu e nicio problemă, mă întrerupe ea, încrucișându-și brațele și ridicând din umeri.

Nu știu dacă mă crede sau nu, dar, în mod evident, lucrurile *s-au schimbat* într-adevăr. Nu ne vom strânge în brațe ca două prietene vechi.

— Ai acceptat, așadar, propunerea forurilor superioare? mă întreabă ea pe un ton politicos, puțin formal.

— Da, am acceptat, îi răspund eu, adoptând același ton. Este vorba despre Brian Scharff. Tu?

Ea încuviințează din cap, ușor crispată. Un mușchi i se contractă în colțul gurii, aproape imperceptibil.

— Fred Hargrove.

— Îl cheamă Hargrove? Ca pe primar?

— E fiul lui, îmi răspunde Hana, hoinărind aiurea cu privirea.

— Felicitări! îi urez eu, vădit impresionată.

Probabil că Hana i-a cucerit complet la examenele de evaluare. Nici nu e de mirare, de altfel.

— Da, norocul meu! spune ea pe un ton neutru.

Nu-mi dau seama dacă este ironică sau nu. Totuși, cineva acolo sus o iubește, fie că știe asta, fie că nu.

Și atunci totul devine clar: chiar dacă împărțim același petic de pământ bătut de soare, ne desparte o prăpastie adâncă.

Ați pornit din locuri diferite în viață și veți ajunge la destinații diferite, îmi repeta Carol adesea. N-am realizat niciodată până acum câtă dreptate avea.

Probabil că acesta este și motivul pentru care mătușa a evitat să-mi comunice că Hana m-a căutat, și încă de trei ori. E imposibil să crezi că a uitat; mătușa este extrem de atentă cu asemenea lucruri. Poate că încearcă să grăbească inevitabilul,

să ne apropie de momentul în care prietenia noastră se va spulbera. Știe că, după intervenția chirurgicală, când trecutul și amintirile ni se vor fi șters din memorie, nu vom mai avea nimic în comun. A încercat, probabil, să mă protejeze, așa cum a crezut ea de cuviință.

Nu are niciun rost să-i cer socoteală. Nici nu va încerca să-și nege faptele. Mă va privi doar cu ochii ei pustii și goi și îmi va recita un proverb din *Cartea tăcerii: Sentimentele nu dăinuie pentru totdeauna. Timpul nu are răbdare cu oamenii*, *dar progresul așteaptă cu răbdare ca oamenii să-l atingă.*

— Te duci acasă? mă întreabă Hana, privindu-mă în continuare ca pe o străină.

— Da, încuviințez eu, arătându-i uniforma magazinului. Cred că ar trebui să mă retrag înainte să orbesc pe cineva cu ținuta mea elegantă.

— Vin și eu cu tine, declară ea, schițând un zâmbet.

Un timp, mergem în tăcere. Nu suntem prea departe de casă și mă tem că vom străbate tot drumul fără să scoatem vreun cuvânt. N-am văzut-o niciodată pe Hana atât de tăcută și asta îmi insuflă o stare de nervozitate.

— De unde vii? o întreb eu, doar din dorința de a spune ceva.

— Din East End, îmi răspunde ea, tresărind, de parcă am trezit-o dintr-un vis. Urmez un program strict de bronzare.

Își lipește brațul de al meu. Nuanța pielii ei este mai închisă decât a mea, dar tot albă, poate ceva mai pistruiată decât în iarnă.

— Tu nu te mai bronzezi, după câte se pare, constată ea, zâmbindu-mi cu generozitate.

— Nu prea. N-am mai fost de mult timp la plajă, mărturisesc eu, încercând să-mi ascund obrajii îmbujorați.

Din fericire, Hana nu observă că m-am înroșit la față sau, dacă observă, nu spune nimic.

— Știu. Te-am căutat.

— M-ai căutat? o întreb eu, aruncându-i o privire cu coada ochiului.

Ea își dă ochii peste cap. Mă bucur să văd că redevine „vechea” Hana.

— Bine, nu cu disperare. Am fost de câteva ori pe plajă.

— Am lucrat mult, mă justific eu.

Ca să evit dorința de a mă duce în East End, aș vrea să adaug, dar mă abțin.

— Mai alergi?

— Nu. E prea cald.

— Nici eu nu mai alerg. Cred că o să iau o pauză până la toamnă. Mai facem câțiva pași în tăcere, apoi Hana mă întreabă, aplecându-și capul într-o parte: Și ce-ai mai făcut altfel?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere.

— Cum adică ce-am mai făcut *altfel?*

— Exact ce te-am întrebat: ce-ai mai făcut *altfel?* La naiba, Lena! Este ultima vară când ne mai putem bucura de libertate, când pe umerii noștri nu apasă responsabilitățile și poverile vieții… și toate chestiile alea promovate în sloganuri. Deci, ce-ai mai făcut? Pe unde ai mai fost?

— Nimic. N-am făcut nimic deosebit.

Asta a fost și ideea – să mă feresc, pe cât posibil, de necazuri –, dar conștientizarea faptului în sine îmi umple sufletul de tristețe. Zilele de vară par să se scurgă cu repeziciune, fără ca eu să mă bucur de ele. Ne apropiem deja de luna august. Mai sunt doar cinci săptămâni din acest anotimp minunat, apoi vântul va începe să bată cu putere, iar frunzele vor căpăta o nuanță aurie.

— Dar tu? Te-ai bucurat de vară până acum? o întreb eu.

— Ca de obicei, îmi răspunde Hana ridicând din umeri. Am fost la plajă, după cum ți-am spus deja. Și uneori mai am grijă de copiii familiei Farrel.

— Serios? exclam eu, strâmbând din nas.

Hana nu și-a manifestat niciodată pasiunea pentru copii. Îi aseamănă cu bomboanele Jolly Ranchers uitate într-un buzunar pe timpul verii, lipicioase și scârboase.

— Da, din păcate, răspunde ea cu o grimasă. Părinții mei au ajuns dintr-odată la concluzia că trebuie să învăț „cum se ține o gospodărie” și alte prostii de genul ăsta. Știi că mă obligă să administrez o anumită sumă de bani, să spunem, șaizeci de dolari pe săptămână? De parcă asta o să mă învețe cum să-mi plătesc facturile sau o să-mi clarifice noțiunea de responsabilitate.

— De ce? Nici nu ai încă propriul tău buget, spun eu pe un ton amar, copleșită de diferențele marcante dintre viitorul meu și cel al prietenei mele.

Tăcerea se așterne între noi. Hana privește în zare, cu ochii mijiți din cauza soarelui puternic. Poate că mă simt deprimată din pricina zilelor de vară care trec parcă în zbor, dar amintirile îmi răvășesc cumplit gândurile: o revăd pe Hana deschizând ușa de la baie, în prima zi din clasa a doua, și întrebându-mă: *Plângi din cauza mamei tale?;* îmi amintesc una dintre puținele nopți când am dormit la ea și ne-am imaginat, chicotind în orele târzii ale nopții, cum ar fi să ne cuplăm într-o bună zi cu bărbați la care nici prin gând nu ți-e dat să ajungi, cum ar fi, de exemplu, președintele Statelor Unite sau actorii din filmele noastre preferate; îmi amintesc cum alergam împreună, păstrând același ritm ca bătăile unei singure inimi; cum făceam bodysurfing printre valurile imense și apoi cumpăram înghețată în drum spre casă, susținând fiecare în parte că cea cu vanilie e mai bună decât cea cu ciocolată sau viceversa.

O prietenie de zece ani își va găsi sfârșitul în urma unei simple tăieturi cu bisturiul și a unei raze laser. Toate amintirile noastre se vor spulbera în aer ca niște baloane. Peste doi ani sau mai bine zis peste *două luni* vom trece pe stradă una pe lângă cealaltă, fără să ne mai cunoaștem, doi oameni diferiți, două lumi diferite, două stele ce gravitează pe două orbite diferite, despărțite de mii de kilometri distanță.

Legea segregării nu este bine pusă în aplicare. Ea ar trebui să ne apere de oamenii care ne vor părăsi în cele din urmă, de cei care vor dispărea sau ne vor da uitării.

Poate că și Hana este cuprinsă de nostalgie, căci îmi spune deodată:

— Îți mai amintești ce planuri ne-am făcut pentru vara asta? Câte lucruri speram să facem?

— Să intrăm în piscina școlii Spencer Prep... continui eu, fără să ratez ocazia.

— ... și să înotăm în lenjerie intimă, încheie Hana.

— Să sărim gardul de la Cherryhill Farms... spun eu, schițând un zâmbet.

— ... și să bem sirop de arțar direct din butoaie.

— Să alergăm tot drumul până la vechiul aeroport.

— Să mergem cu bicicleta până la Suicide Point.

— Să găsim coarda elastică despre care ne-a povestit Sarah Miles; cea cu care să sari în râul Fore.

— Să ne strecurăm în sala de cinema și să vedem patru filme de la cap la coadă.

— Să terminăm toată înghețata de la cofetăria Mae's, continui eu, râzând acum cu gura până la ureche. „O înghețată pantagruelică – citez eu sloganul din reclamă – pentru adevărații gurmanzi, cu treisprezece cupe de înghețată, ornată cu frișcă și ciocolată caldă...”

— „... și alte glazuri pe care monstruleții voștri le adoră”, intervine Hana.

Izbucnim amândouă în râs. Cred că am citit reclama aia de mii de ori. Ne luptăm încă din clasa a patra să biruim renumita înghețată pantagruelică; atunci am încercat pentru prima oară. Hana a vrut să meargă acolo de ziua ei și m-a luat și pe mine cu ea. Apoi ne-am petrecut toată seara tăvălindu-ne în chinuri pe podeaua băii ei, deși n-am mâncat decât *șapte* dintre cele treisprezece cupe.

Am ajuns pe strada mea. Câțiva copii joacă fotbal în mijlocul drumului sau, cel puțin, un fotbal improvizat. Lovesc cu piciorul o cutie goală de conserve și țipă de bucurie, cu trupurile bronzate, brăzdate de stropi de sudoare. O văd și pe Jenny printre ei. În timp ce îi privesc, o fetiță încearcă s-o dea la o parte din drum, dar Jenny se întoarce spre ea și o împinge cu violență. Fetița se prăbușește, plângând, la pământ. Nimeni nu iese din case, chiar dacă victima lui Jenny începe să țipe din ce în ce mai tare, glasul ei devenind strident ca al unei sirene. La o fereastră flutură o perdea sau un prosop de bucătărie, dar, în rest, strada este cufundată într-o tăcere desăvârșită.

Îmi doresc cu disperare să păstrez această atmosferă veselă, să repar lucrurile între mine și Hana, chiar dacă armonia va dăinui doar o lună de zile.

— Hana! rostesc eu cu greutate, ca și cum aș avea un nod în gât; am emoții ca înainte de examenele de evaluare. În seara asta, la cinematograful din parc, se difuzează filmul artistic *The Defective Detective,* cu Michael Wynn. Am putea să mergem să-l vedem dacă vrei.

The Defective Detective este un serial pe care eu și Hana îl urmăream cu plăcere când eram mici; personajele principale sunt un detectiv (complet incompetent) și partenerul său canin, care rezolvă întotdeauna cazurile. Foarte mulți actori au jucat în rolul principal, dar preferatul nostru era Michael Wynn. Când

eram mici, ne rugam ca autoritățile să ni-l aleagă pe Michael ca partener de viață.

— În seara asta? ezită Hana, în timp ce zâmbetul îi piere de pe buze.

Simt un nod în stomac. *Sunt o proastă,* îmi spun în gând. *Dar nu mai are nicio importanță.*

— Nu e nicio problemă dacă nu poți. E-n regulă. Era o idee, bat eu în retragere, mutându-mi privirea în altă parte ca să nu-mi citească dezamăgirea în ochi.

— Nu… adică… *vreau* să… dar… bâguie ea, trăgând adânc aer în piept.

Amândouă suntem stânjenite și se vede. Cât urăsc asta!

— Trebuie să merg la o petrecere cu Angelica Marston, continuă Hana.

Simt un gol în stomac. Este uluitor cum reușesc cuvintele să-ți răvășească sufletul. Bâtele și pietrele îmi pot zdrobi oasele, dar cuvintele nu-mi pot face rău, spune dictonul. *Ce prostie!*

— De când ești prietenă cu Angelica Marston?

Încerc din nou să-mi ascund amărăciunea, dar îmi dau seama că semăn cu o surioară, pe care frații mai mari au exclus-o din jocul lor. Îmi mușc buza, furioasă pe mine însămi.

— Nu e chiar atât de nesuferită, se justifică Hana, pe un ton blând.

Simt compătimirea în glasul ei; îi pare rău pentru mine. Compasiunea este mai cumplită decât oricare alt sentiment, îmi doresc mai degrabă să țipăm una la alta, așa cum am făcut zilele trecute acasă la ea. Până și o ceartă ar fi de dorit în locul tonului grijuliu cu care îmi vorbește, încercând parcă să nu-mi rănească sentimentele.

— Nu e chiar atât de arogantă, continuă ea. Poate mai degrabă timidă.

Angelica Marston era cu un an mai mică decât noi. Hana râdea de faptul că era mereu îmbrăcată la patru ace. Avea întotdeauna uniforma apretată și imaculată, gulerul cămășii era îndoit exact atât cât trebuia, iar fusta îi venea fix până la genunchi. Nu-i ajungeai cu prăjina la nas – comenta Hana –, deoarece tatăl ei era cercetător la laboratoare, iar ea pășea țanțoș și constipată de parcă avea un băț înfipt în fund.

— Credeam că o urăști, chițăi eu cu glas jalnic.

Cuvintele par să-mi zboare de pe buze fără să-mi ceară permisiunea.

— Nu o *uram,* mă contrazice Hana, de parcă încearcă să explice algebra unui copil de clasa a doua. *N-am cunoscut-o* cu adevărat. Din cauza hainelor și a felului ei de a se purta. Dar e vina părinților ei, care sunt cumplit de severi și protectori, continuă Hana, clătinând din cap. Ea nu este așa deloc. E… complet diferită. Cuvântul pare să vibreze, pentru o clipă, în aer – *diferită.* În fața ochilor le văd pe Hana și Angelica, strecurându-se, braț la braț, pe străzile pustii, după ce s-a dat stingerea: Angelica – curajoasă, frumoasă și simpatică, la fel ca Hana. Încerc să-mi șterg imaginea din minte. Pe stradă, unul dintre copii lovește cu putere cutia goală. Aceasta trece printre cele două pubele argintii de gunoi, așezate de o parte și de alta a străzii, o poartă improvizată. Jumătate dintre copii sar în sus de bucurie, agitându-și mâinile în aer, pe când cealaltă jumătate, printre care și Jenny, gesticulează mânioși, susținând că a fost ofsaid. Realizez pentru prima dată în viață cât de urâtă i se pare, probabil, Hanei strada pe care locuiesc eu, cu casele ei înghesuite unele într-altele, adesea fără geamuri, și cu verande dărăpănate, ale căror podele s-au lăsat în mijloc ca niște saltele vechi, cu arcurile rupte. Totul este atât de diferit față de străzile curate și liniștite din West End, de mașinile strălucitoare, de porțile impunătoare și gardurile vii frumos cosmetizate.

— Ai putea să vii și tu diseară, mă invită Hana, încet.

Un val de ură îmi copleșește sufletul. Ură față de viața mea, față de spațiile înguste și aglomerate; ură față de Angelica Marston, cu zâmbetul ei rezervat și părinții ei bogați; ură față de Hana, pentru că este atât de încăpățânată și nechibzuită și pentru că mă lasă de izbeliște pe nepusă masă; iar dincolo de această ură își croiește drum spre sufletul meu o tristețe adâncă, tăioasă ca lama de cuțit. Nu știu s-o definesc cu exactitate și nici nu pot să mă concentrez asupra ei, dar știu că acest sentiment este izvorul mâniei și urii mele.

— Mulțumesc pentru invitație, spun eu, fără să-mi mai ascund sarcasmul din glas. Pare un chiolhan în adevăratul sens al cuvântului. Vor veni și băieți?

Hana fie nu observă tonul ironic al vocii mele, lucru de care mă îndoiesc, fie îl ignoră.

— Asta e tot farmecul, îmi răspunde ea, lipsită de expresie. Asta, și muzica.

— Muzica? o întreb eu, fără să-mi ascund curiozitatea. Ca data trecută?

— Da, încuviințează ea, cu chipul radios. Adică nu. Vine altă formație. Dar și mai bună decât cealaltă. Ezită ușor, apoi repetă iute: Ai putea să vii cu noi.

Perspectiva de a asculta din nou muzică mă pune pe gânduri. În zilele ce-au urmat după petrecerea de la Roaring Brook Farms, frânturi de muzică mă urmăreau pretutindeni: le auzeam în bătaia vântului, în vuietul oceanului și în tânguitul pereților de acasă. Uneori mă trezeam în toiul nopții leoarcă de transpirație și cu inima bătându-mi frenetic în piept, în timp ce notele îmi răsunau în urechi. Dar, de fiecare dată când încercam să reproduc câteva note sau să fredonez câteva acorduri, eforturile mele se dovedeau a fi în zadar.

Hana mă privește cu ochi sfredelitori, așteptându-mi răspunsul plină de speranță. O clipă îmi pare rău pentru ea. Vreau s-o fac fericită, cum am făcut-o întotdeauna, vreau s-o văd fluturându-și mâinile în aer și zâmbindu-mi cu farmecul ei obișnuit. Dar îmi aduc aminte că m-a înlocuit cu Angelica Marston și simt cum mi se pune un nod în gât. Refuzul meu o va dezamăgi și asta îmi provoacă o oarecare satisfacție.

— Cred că n-o să vin, îi răspund eu. Dar îți mulțumesc oricum.

Hana ridică din umeri, străduindu-se să pară indiferentă.

— Dacă te răzgândești cumva... spune ea, încercând să schițeze un zâmbet, care îi dispare însă iute de pe buze. Adresa este Tanglewild Lane. Deering Highlands. Știi unde să mă găsești.

Deering Highlands. Da, firește. Highlands este un teren abandonat din peninsulă. Cu un deceniu în urmă, guvernul a descoperit că într-una dintre vilele imense de acolo trăiau laolaltă simpatizanți și, dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, Invalizi. Descoperirea a stârnit un scandal imens, iar poliția a demarat o operațiune sub acoperire. Când totul s-a terminat, au fost executați patruzeci și doi de oameni și alți o sută au fost închiși în Cripte. De atunci, Deering Highlands este un oraș-fantomă: evitat, uitat, condamnat.

— Bineînțeles. Și tu știi unde mă găsești, îi spun eu, arătându-i strada.

— Da.

Hana își lasă capul în pământ, țopăind de pe un picior pe altul. Nu mai e nimic de spus, dar nu mă îndur să plec pur și simplu. Mă tem că este pentru ultima dată când o voi mai vedea înainte de operație. Spaima pune stăpânire pe mine și-mi doresc să derulez înapoi conversația noastră, să șterg toate lucrurile ironice și meschine pe care i le-am aruncat și să-i spun că mi-e dor de ea și că vreau să fim din nou cele mai bune prietene. Dar, exact în clipa în care sunt gata să descătușez șuvoiul de cuvinte, mă salută cu mâna, zicându-mi:

— Bine, atunci. La revedere!

Ratez momentul și, odată cu el, și șansa de a vorbi și de a îndrepta lucrurile.

— Bine. La revedere!

Hana face câțiva pași. Sunt tentată s-o urmăresc îndepărtându-se. Să-mi întipăresc în minte mersul ei, s-o imprim pentru totdeauna în gândurile mele, dar, în timp ce o privesc pierzându-se în soarele arzător, silueta ei se contopește cu alta, cu o umbră fremătătoare, gata să se arunce de pe stâncă și brusc nu mai știu pe cine privesc. O pâclă pogoară asupra lumii, iar un nod în gât mă lasă fără suflare, așa că mă întorc și mă îndrept iute spre casă.

— Lena! mă strigă ea, chiar înainte să ajung la poartă.

Mă întorc fulgerător, cu inima tresăltându-mi în piept, gândindu-mă că poate ea va fi cea care îmi va spune: *Mi-e dor de tine. Hai să ne întoarcem!* Chiar și de la o distanță de cincisprezece metri o văd pe Hana ezitând. Apoi își flutură din nou mâna prin aer, strigându-mi:

— Nu mai contează.

De astă dată, când se întoarce ca să plece, nu o mai face cu pași șovăitori. Merge drept și hotărâtă, dă colțul și dispare.

Dar la ce m-am așteptat?

Asta e și ideea: nu mai există cale de întoarcere.

CAPITOLUL 13

Înainte de perfecționarea tratamentului, pacienții puteau beneficia de el doar pe bază de test. Riscurile implicate erau imense. La vremea respectivă, după operație, un pacient din o sută se confrunta cu probleme cerebrale grave.

Dar, chiar şi aşa, oamenii luau cu asalt spitalele, cerând să fie vindecați; dormeau zile de-a rândul în fața laboratoarelor, sperând să obțină o programare pentru intervenția chirurgicală.

Aceşti ani sunt cunoscuți şi sub denumirea de Anii Miracolelor, datorită numărului mare de vieți salvate şi de pacienți vindecați.

Iar, dacă au mai existat şi cazuri în care pacienții şi-au pierdut viața pe masa de operație, ei bine, aceştia au murit pentru o cauză nobilă şi nimeni nu le deplânge moartea…

Din capitolul „Anii Miracolelor: Tratamentul la

început de drum”, *O scurtă istorie a Statelor Unite ale Americii,*
de E.D. Thompson

Când intru în casă, atmosfera este și mai încinsă ca de obicei: un zid de căldură umed și sufocant. Probabil că mătușa Carol face mâncare. Aroma de carne rumenită și condimente care plutește în aer se amestecă cu mirosul de transpirație și mucegai, creându-mi o stare de greață. În ultimele săptămâni, am luat masa numai afară, pe verandă: salată cu paste, răcituri și sendvișuri de la magazinul unchiului meu.

Carol scoate capul din bucătărie când mă vede îndreptându-mă spre camera mea. Este roșie la față ca racul și transpiră din abundență. Pe bluza ei de un albastru-deschis, presărată cu semiluni bleumarin, se văd pete de transpirație.

— Ar fi bine să te schimbi, mă îndeamnă ea. Rachel și David trebuie să sosească în orice clipă.

Uitasem complet că sora mea și soțul ei vin la cină. În mod normal, o văd pe Rachel de cel mult patru sau cinci ori pe an. Când eram mai mică, în special după ce Rachel s-a mutat din casă, obișnuiam să număr zilele până la următoarea noastră

întâlnire. Pe atunci, nu înțelegeam ce însemna intervenția chirurgicală pentru ea, pentru mine, pentru noi toți. Știam doar că scăpase de Thomas și de boală, dar nimic mai mult. Credeam că, în rest, nu se va schimba nimic, că totul va rămâne la fel. Că, atunci când va veni să mă vadă, vom trăi din nou clipele frumoase din trecut, că vom dansa ca nebunele în șosete sau că mă va lua pe genunchi și îmi va împleti părul în codițe, povestindu-mi despre locuri îndepărtate și vrăjitoare care se puteau preface în animale.

Când intra însă pe ușă, se mulțumea doar să mă mângâie pe creștetul capului și să mă aplaude amabilă când mătușa mă punea să recit tabla înmulțirii și a împărțirii.

„E mare acum, motiva Carol când o întrebam de ce nu-i mai place lui Rachel să se joace cu mine. O să vezi și tu într-o bună zi.”

Am încetat apoi să mai acord atenție însemnării care apărea o dată la câteva luni pe calendarul din bucătărie: *R vine în vizită.*

Subiectele preferate de discuție din timpul mesei sunt Brian Scharff – David, soțul lui Rachel, lucrează cu prietenul vărului lui Brian, motiv pentru care David se consideră un cunoscător al familiei lui Scharff – și Colegiul Regional din Portland, ale cărui cursuri le voi începe în toamnă. Va fi pentru prima oară în viață când vor fi și băieți în clasă, nu doar fete, dar Rachel mă asigură că nu am de ce să-mi fac griji.

— Nici nu-i vei observa, spune ea. Vei fi prea ocupată cu seminariile și cursurile universitare.

— S-au luat și măsuri de siguranță, intervine mătușa Carol. Toți studenții sunt tratați.

A se citi: Toți studenții sunt vindecați. Mă gândesc la Alex și sunt cât pe ce să comentez: *Nu chiar toți.*

Cina depășește cu mult momentul stingerii. Când mătușa mă ajută să strâng masa, este deja ora unsprezece seara, dar Rachel și soțul ei nu dau semne că ar vrea să plece. Iată un alt aspect de care sunt extrem de încântată: peste treizeci și șase de zile nu va mai trebui să-mi fac griji în privința stingerii.

După cină, unchiul meu și David ies pe verandă. David a adus două țigări ieftine, dar destul de tari, iar mirosul de fum, dulceag, picant și ușor uleios pătrunde pe fereastră, amestecându-se cu sunetul glasurilor lor și învăluind casa într-o pâclă albăstruie. Rachel și mătușa Carol stau în sufragerie și

beau o cafea diluată și spălăcită, ca apa rămasă după curățarea vaselor. De sus răzbat sunete de pași. Jenny o necăjește pe Grace până când fetița se plictisește și se urcă, bosumflată, în pat, adormind în cele din urmă în monotonia și plictiseala unei alte zile dintr-un șirag nesfârșit de zile anoste și serbede.

Spăl vasele – sunt mai multe ca de obicei, de vreme ce mătușa a insistat să facă supă (de morcovi, pe care am mâncat-o fierbinte, uzi de transpirație) și friptură înăbușită de vacă, asezonată cu usturoi și sparanghel, adunat probabil de pe fundul unei conserve cu legume. Ca desert, am avut niște biscuiți vechi. Mă simt saturată, iar apa caldă, adâncă până la cot, în care spăl vasele, plus ritmul liniștitor al discuțiilor, sunetul pașilor de la etaj și fumul albăstrui și greoi, toate îmi creează senzația de somn. Carol și-a amintit, în sfârșit, s-o întrebe pe Rachel ce mai fac copiii ei; ea îi relatează realizările acestora de parcă ar recita o listă memorată de curând, cu mare greutate. Sara știe deja să citească, iar Andrew a spus primul cuvânt la doar treisprezece luni.

— *Aceasta este o acțiune a poliției. Vă rugăm să vă conformați ordinelor, fără să vă împotriviți...*

Tresar la auzul vocii răsunătoare de afară. Rachel și mătușa au pus capăt discuției, lăsând cuvintele suspendate în aer și ascultă agitația din stradă. Nu-i mai aud vorbind nici pe David, și nici pe unchiul William. Până și Jenny și Grace au încetat să se mai joace la etaj. De afară, răzbat zgomote de pași, sute de pași, și vocea care urlă la megafon: *Aceasta este o acțiune a poliției. Atențiune, aceasta este o acțiune a poliției! Vă rugăm să vă pregătiți actele de identitate!...*

O acțiune a poliției pe timpul nopții. Gândul îmi zboară imediat la Hana și la petrecerea la care urmează să se ducă. Totul începe să se învârtă în jurul meu. Mă agăț cu mâna de bufet.

— Mi se pare devreme pentru o altă descindere, spune mătușa din sufragerie. Au mai organizat una în urmă cu câteva luni.

— Pe 18 februarie, precizează Rachel. Îmi amintesc foarte bine data, pentru că am ieșit cu toții afară. Au fost niște probleme cu sistemul SYS în seara aceea. Am stat în frig și în zăpadă o jumătate de oră până să ne verifice actele. Atunci, Andrew s-a îmbolnăvit de pneumonie și a zăcut timp de două

săptămâni, își continuă Rachel explicațiile pe un ton neutru, de parcă ar povesti un lucru cu totul nesemnificativ, o defecțiune la mașinile de spălat automate sau faptul că a încurcat șosetele.

— Atât de mult a trecut de la ultimul raid al poliției? întreabă mătușa, ridicând din umeri și luând o înghițitură de cafea.

Vocile, pașii, zgomotul aparatelor walkie-talkie, toate se aud din ce în ce mai aproape. Agenții de patrulare se mișcă la unison, ca un grup compact, trecând de la o casă la alta, uneori, luându-le pe toate la rând, alteori sărind clădiri întregi. Fac verificări la întâmplare. Sau, cel puțin, par să fie la întâmplare. Anumite case sunt verificate mai des decât altele.

Dar, chiar dacă nu ești pe lista de verificare, poți să ajungi în zăpadă, ca Rachel și soțul ei, în vreme ce polițiștii și agenții de patrulare îți verifică actele de identitate. Sau, și mai rău, în vreme ce oamenii legii îți dau năvală în casă și scotocesc prin fiecare cotlon în căutarea indiciilor care trădează desfășurarea activităților ilegale. În timpul raidurilor nocturne, legile privind respectarea proprietăților private sunt anulate. De fapt, cam toate legile sunt anulate în timpul descinderilor nocturne.

Poveștile de groază ne-au bântuit adesea tihna nopților: femei gravide dezbrăcate și controlate la sânge în văzul tuturor, oameni duși la închisoare pentru doi sau trei ani doar pentru că i-au aruncat unui polițist o privire piezișă sau fiindcă au încercat să-l împiedice pe vreun agent să intre într-o anumită cameră.

— Aceasta este o acțiune a poliției. Dacă vi se cere să ieșiți din casă, vă rugăm să aveți la îndemână actele de identitate, inclusiv pe cele ale copiilor de peste șase luni... Cei care se vor împotrivi vor fi arestați și supuși interogatoriului... Cei care nu se supun de-ndată vor fi acuzați de obstrucționarea...

Au ajuns la capătul străzii. Mai au doar câteva imobile... Două case... Au ajuns la clădirea de vizavi. Aud câinele familiei Richardson lătrând furios. Apoi, pe doamna Richardson cerându-și iertare. Câinele continuă să latre cu furie, apoi cineva (un agent de patrulare?) murmură câteva cuvinte și lovește ceva cu putere. Se aude un scheunat, apoi altcineva spune:

— Nu trebuie să-l omori pe amărâtul ăla.

— De ce nu? răspunde primul. Probabil că are și purici.

Apoi totul se cufundă în tăcere. Nu se mai aud decât zgomotul ocazional al aparatelor de recepție, glasul cuiva care vorbește la

telefon, oferind codul numeric personal al unui individ pentru verificare și foșnetul colilor de hârtie.

— În regulă, spune cineva. Totul e în regulă aici, continuă el și apoi se îndepărtează.

În ciuda indiferenței lor, Rachel și mătușa se crispează în momentul în care pașii se apropie de casa noastră. O văd pe mătușa cum strânge cu putere ceașca de cafea în mână. Inima îmi tresaltă în piept ca o lăcustă.

Dar pașii trec mai departe. Rachel răsuflă ușurată în timp ce agenții de patrulare încep să bată la ușa unei case aflate la câțiva metri mai jos pe stradă.

— Deschideți!... Este o acțiune a poliției...

Ceașca de ceai a lui Carol se clatină pe farfurioara ei, făcându-mă să tresar.

— Ce prostie, nu-i așa? spune ea cu un zâmbet forțat. Chiar dacă n-ai greșit cu nimic, și tot îți tresaltă inima în piept când îi auzi.

Simt o durere surdă în mână și-mi dau seama că strâng bufetul cu putere, de parcă de el ar depinde viața mea. Nu reușesc să mă relaxez și să mă liniștesc, chiar dacă sunetul pașilor se pierde în depărtare, iar vocea de la megafon devine tot mai incomprehensibilă. În minte îmi dăinuie imaginea agenților de patrulare – uneori, în număr de cincizeci într-o singură noapte – cum tropăie și se revarsă ca într-o cascadă de-a lungul și de-a latul Portlandului, acuzându-i pe toți cei ce le ies în cale, fie pe drept, fie pe nedrept, de nesupunere sau comportament imoral.

Undeva, într-un loc anume, Hana dansează, fluturându-și părul bălai, și le zâmbește generos băieților ce-o înconjoară, plutind împreună pe aripile unei muzici interzise. Încerc cu greu să-mi stăvilesc o stare cumplită de greață. Nici nu vreau să mă gândesc ce li se va întâmpla ei și prietenilor ei dacă vor fi prinși.

Sper din tot sufletul că n-a ajuns încă la petrecere. Poate că pregătirile i-au luat prea mult timp – e posibil, căci Hana întârzie întotdeauna – și n-a apucat încă să plece de acasă când poliția a început descinderile. Nici chiar Hana nu s-ar încumeta să iasă din casă în timpul raidurilor poliției. E sinucidere curată.

Dar Angelica Marston și toți ceilalți... Toți cei de acolo... Cei care au vrut să asculte niște muzică...

Prin minte îmi răsună cuvintele pe care mi le-a spus Alex în seara în care ne-am întâlnit în Roaring Brook Farms: *Am venit să ascult muzică, precum toți ceilalți.*

Încerc să înlătur gândul, spunându-mi că nu este problema mea. Ar trebui să mă bucur dacă poliția ar da peste petrecăreți și i-ar aresta. Faptele lor sunt periculoase, nu doar pentru ei, ci pentru noi toți, căci așa se răspândește boala.

Dar vocea încăpățânării, vocea care m-a determinat să spun *gri* la primul examen de evaluare, nu-mi dă pace. *Și care e problema?* mă întreabă ea. Voiau doar să asculte muzică. O muzică adevărată, nu cântecelele alea stupide pe care le auzi la concertele organizate în Portland, cu ritmuri vesele, dar plictisitoare. Până la urmă, nu fac ceva chiar atât de *rău.*

Nimeni nu face rău nimănui, îmi răsună din nou în minte cuvintele lui Alex.

Pe de altă parte, există posibilitatea ca Hana să nu fi întârziat la petrecerea din seara asta, iar acum să fie acolo, fără să știe că lațul oamenilor legii se strânge tot mai tare în jurul ei. Închid ochii, încercând să înlătur astfel gândul ce-mi dă târcoale, dar și imaginea sabiei lui Damocles, ce-i atârnă deasupra capului. Dacă nu o vor arunca în închisoare, va ajunge direct pe masa de operație a laboratoarelor, unde va fi operată înainte de ivirea zorilor, indiferent de pericolele sau de riscurile implicate.

Reușesc cumva să spăl toate vasele, în ciuda gândurilor frenetice care mi se învălmășesc în minte și a camerei ce se învârte cu mine. Am luat, de asemenea, o decizie.

Trebuie să plec. Trebuie s-o avertizez.

Trebuie să-i avertizez pe toți.

*

Ceasul bate deja miezul nopții când Rachel și David se hotărăsc să plece, iar ceilalți se duc la culcare. Fiecare clipă care trece mi se pare un chin. Sper din tot sufletul ca descinderile pe care poliția le face din casă în casă să dureze mai mult ca de obicei, împiedicându-i să ajungă prea devreme în Deering Highlands. Poate că vor sări peste Highlands. Există și posibilitatea asta, dacă ținem seama de faptul că majoritatea caselor de acolo sunt goale. Dar, pentru că Deering Highlands a fost leagănul rezistenței din Portland, este puțin probabil ca acest lucru să se întâmple.

Mă strecor încetișor din pat, fără să-mi mai bat capul să mă schimb de tricoul și de pantalonii de pijama, pentru că ambele sunt negre. Îmi pun apoi niște pantofi negri și o căciulă neagră de schi, în ciuda căldurii înăbușitoare de afară. În seara asta, trebuie să-mi iau toate măsurile de precauție.

Exact în momentul în care sunt gata să deschid ușa dormitorului, aud un zgomot discret în spatele meu, ca mieunatul unei pisici. Mă întorc iute pe călcâie și o văd pe Grace stând în capul oaselor în pat și scrutându-mă cu privirea.

Preț de o clipă, ne uităm una la cealaltă. Dacă Grace va scoate vreun sunet sau se va da jos din pat, o va trezi pe Jenny și atunci, s-a zis cu mine; va fi vai și amar de zilele mele! Încerc să mă gândesc ce-aș putea să-i spun ca s-o liniștesc, ce minciună plauzibilă aș putea să îndrug, dar în momentul acela, ca prin minune, se întinde din nou în pat și închide ochii. Și, chiar dacă încăperea e învăluită în beznă, aș putea să jur că zăresc un zâmbet palid pe chipul ei.

Mă simt extrem de ușurată. Așadar, refuzul lui Gracie de a vorbi are și un avantaj, după câte se pare. Sunt sigură că nu mă va pârî.

Reușesc să ajung pe stradă fără alte probleme, amintindu-mi chiar să și sar antepenultima treaptă, care, în timpul recentei mele escapade în noapte, a scârțâit atât de tare, încât am fost convinsă că o va trezi pe Carol.

După zarva creată de descinderile poliției, strada pare încremenită într-o tăcere cumplită. Obloanele sunt trase la ferestre, de parcă toate casele ar încerca să scape de ochii ce le pândesc din întuneric. O bucată de hârtie roșie zboară pe lângă mine, purtată de vânt, ca plantele sălbatice pe care le vedem în filmele western. Este un comunicat oficial, emis de poliție, în care ni se explică, în termeni imposibil de redat, legalitatea suspendării, în seara respectivă, a tuturor drepturilor cetățenilor. În afară de asta, nimic nu pare ieșit din comun; e o seară liniștită ca oricare alta.

Din depărtare, răzbat însă, purtate de vânt, zgomotul pașilor agenților de poliție și vaietul unei persoane ce pare să plângă. Sunetele sunt aproape imperceptibile, confundându-se cu vuietul oceanului și cu adierea vântului. Aproape!

Oamenii legii s-au pierdut în noapte.

Pornesc cu pași repezi spre Deering Highlands. Mi-e frică să iau bicicleta. Mă tem că ochiul de pisică reflectorizant de pe roți va atrage atenția cuiva. Refuz să mă gândesc la consecințele faptelor mele dacă voi fi prinsă. Nu știu nici măcar de unde provine acest curaj nebunesc. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea să plec de acasă după raidurile poliției.

Cred că Hana s-a înșelat în privința mea. Cred că nu mi-e teamă *tot* timpul.

Trec pe lângă o pungă de gunoi aruncată pe trotuar când un geamăt mă oprește pe loc. Mă întorc, încordată ca un arc. Nu văd nimic. Aud din nou vaietul, un sunet ciudat și sinistru, care îmi face pielea de găină. În clipa aceea, punga de gunoi de la picioarele mele începe să tremure.

Nu, nu este o pungă de gunoi. Este Riley, câinele negru al familiei Richardson.

Tremurând, fac câțiva pași spre el. Îmi dau seama, dintr-o singură privire, că e pe moarte. Are blana murdară de o substanță neagră și cleioasă, sânge, realizez eu, apropiindu-mă tot mai mult de animalul muribund. Iată motivul pentru care am crezut că e o pungă de gunoi. Are un ochi lipit de caldarâm, iar pe celălalt îl ține deschis. A fost lovit cu putere în cap. Îi curge sânge din nas, un sânge negru și vâscos.

Prin minte îmi răsună cuvintele agentului de patrulare – *Probabil că are și purici* – și aud din nou bufnitura ce i-a însoțit replica.

Riley mă scrutează cu o privire atât de tristă și de acuzatoare, încât pentru o clipă am senzația că e un om care încearcă să-mi spună ceva – *Tu ești vinovată.* Simt o senzație de greață pe care cu greu mi-o stăpânesc. Sunt tentată să-l iau în brațe sau să mă dezbrac de haine și să încerc să-i curăț blana murdară de sângele închegat. Dar în același timp mă simt de parcă aș fi paralizată. Nu pot să fac nicio mișcare.

Și, în timp ce stau încremenită pe loc, tresare spasmodic din cap până în picioare, apoi înlemnește prins în ghearele morții.

Brațele și picioarele par să mi se descleșteze. Fac, tremurând, un pas înapoi, stăpânindu-mi cu greu senzația de greață. Merg împleticită de jur împrejur, de parcă aș fi băut fără măsură, cum s-a întâmplat o dată cu Hana. Nu mai pot să-mi controlez mișcările trupului. Mânia și dezgustul îmi sfâșie sufletul. Îmi

doresc cu disperare să pot să-mi dau frâu liber furiei și deznădejdii.

În spatele unui container de gunoi, găsesc o cutie turtită din carton, cu care îl acopăr complet pe Riley. Încerc să nu mă gândesc la insectele care îi vor năpădi leșul până dimineață. Simt cu surprindere cum lacrimile îmi brăzdează obrajii. Le șterg cu dosul palmei. Și, în timp ce mă îndrept spre Deering, îmi repet în minte ca pe o formulă magică sau ca pe o rugă: *Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!*

*

Descinderile poliției au și un avantaj: sunt zgomotoase. Trebuie doar să mă ascund în întuneric și să ascult zgomotul pașilor, sunetele aparatelor de recepție și vocile de la megafon. Schimb direcția și aleg străzi lăturalnice, cele peste care oamenii legii au sărit sau pe care le-au verificat deja. Peste tot găsești dovezi ale raidurilor polițienești: pubele și containere de gunoi răsturnate, maldăre de gunoaie împrăștiate pe stradă, munți de hârtii – facturi vechi și scrisori rupte în bucăți –, legume putrezite și substanțe urât mirositoare, pe care nici nu vreau să le identific; totul acoperă caldarâmul ca un strat gros de praf. Pantofii mi se lipesc de mizeriile pe care calc, iar în locurile ce poartă cel mai tare amprenta oamenilor legii merg cu brațele întinse, ca un acrobat pe sârmă, ca să nu-mi pierd echilibrul. Trec pe lângă câteva case ale căror ziduri și ferestre sunt marcate cu câte un X mare, iar priveliștea îmi întoarce stomacul pe dos. Locuitorii acestor imobile au fost identificați drept instigatori sau membri ai rezistenței. Vântul, ce adie fierbinte pe străzi, poartă cu el strigăte, țipete și lătraturi. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la Riley.

Rămân la adăpostul întunericului, strecurându-mă pe alei și ascunzându-mă printre containerele de gunoi. Picături de sudoare mi se preling pe ceafă și pe brațe, și nu doar din cauza căldurii. Tot în jurul meu pare ciudat, grotesc și distorsionat; în aer plutește miros de fum, iar caldarâmul strălucește pe alocuri, presărat cu cioburile ferestrelor sparte.

La un moment dat, în timp ce cotesc spre Forest Avenue, sunt cât pe ce să dau nas în nas cu o patrulă. Mă întorc iute și mă lipesc de zidul unei clădiri, făcând câte un pas spre direcția din care am venit. Sunt puține șanse ca agenții să mă fi văzut, eram la un bloc distanță de ei, iar întunericul e atât de dens, de poți

să-l tai cu cuțitul. Totuși, inima continuă să-mi bată frenetic în piept. Mi se pare că joc un joc video de amploare sau că încerc să rezolv o ecuație matematică extrem de complicată. *O fată încearcă să evite patruzeci de echipe de poliție, alcătuite, fiecare în parte, din câte 15-20 de oameni, răspândite pe o distanță de 11 kilometri. Dacă reușește să parcurgă 4 kilometri până în centru, ce șanse are ca a doua zi de dimineață să se trezească într-o celulă de închisoare? Puteți să rotunjiți numărul pi până la 3.14.*

Înainte de operațiunea sub acoperire organizată de poliție, Deering Highlands era un cartier frumos al Portlandului, cu vile mari și noi, construite în ultimii o sută de ani, înconjurate de porți și garduri vii și situate pe străzi ce purtau nume precum Lilac Way sau Timber Road. Câteva familii mai locuiesc și acum în aceste case – familii nevoiașe, care nu-și permit să plece în altă parte sau nu au voie să se mute în alte locuințe, însă majoritatea clădirilor sunt goale. Nimeni n-a vrut să rămână într-un astfel de loc, nimeni n-a vrut ca numele său să fie asociat cu mișcarea de rezistență.

Dar cel mai ciudat lucru este rapiditatea cu care Deering Highlands a fost abandonat. Mai vezi și acum împrăștiate prin iarbă jucării roase de rugină, mașini parcate pe trotuare, lipsite de componentele lor din plastic și metal, ca niște cadavre mâncate de necrofagi imenși. Priveliștea te duce cu gândul la un animal abandonat: casele pier încetul cu încetul, năpădite de buruieni și de plante sălbatice.

În mod normal, apropierea de Highlands îmi dă fiori. Mulți oameni spun că aduce ghinion să treci pe acolo, ca atunci când traversezi un cimitir fără să-ți ții respirația. Dar în seara asta, când ajung în cele din urmă la destinație, nu-mi mai pasă de nimeni și de nimic. Totul este cufundat în întuneric și într-o tăcere desăvârșită; nimic nu trădează prezența agenților de patrulare. Nu au ajuns încă aici. Poate că nici nu vor veni.

Străbat străzile cu pași repezi, păstrând un anumit ritm acum, de vreme ce nu mai sunt nevoită să mă ascund în întuneric și să merg fără să fac zgomot. Deering Highlands este un cartier destul de mare, presărat cu străzi șerpuitoare, care seamănă între ele, și cu vile ce se ivesc din întuneric ca niște corăbii naufragiate. Plantele sălbatice au crescut în voie de-a lungul anilor, năpădind casele, iar copacii își întind spre cer crengile

cioturoase, aruncând umbre distorsionate pe caldarâmul luminat de razele lunii. Mă rătăcesc pe Lilac Way – mă învârt în cerc, ajungând de două ori la aceeași intersecție dar când dau în Tanglewild Lane văd o lumină palidă arzând în depărtare, în spatele unui pâlc de copaci, și îmi dau seama că am găsit locul pe care îl căutam.

O cutie poștală, veche și îndoită de vreme, stă înfiptă în pământ lângă alee. Pe un perete se mai vede încă un *X* marcat cu o vopsea neagră. 42 Tanglewild Lane.

Înțeleg prea bine de ce au ales această casă pentru petrecere. Este situată mai departe de drum și înconjurată de pâlcuri dese de copaci care te duc cu gândul la pădurile întunecate și foșnitoare de dincolo de graniță. În timp ce străbat aleea spre casă, simt fiori pe șira spinării. Îmi țin privirea ațintită asupra luminii palide, ce devine tot mai strălucitoare cu fiecare pas pe care îl fac. Când mă apropii de casă, descopăr că lumina provine de la două ferestre. Acestea au fost acoperite cu o pânză, poate ca să ascundă prezența oamenilor din interior, dar efortul a fost în zadar, căci văd umbre ce se plimbă de colo colo prin încăpere. Muzica se aude în surdină. O aud abia când ajung pe verandă, niște sunete înăbușite ce par să răzbată de undeva din podea. Probabil că există o pivniță.

Am ajuns într-un suflet până aici; acum însă ezit să deschid ușa, ținându-mi mâna udă de transpirație pe clanță.

Nu m-am gândit cum să-i evacuez pe toți din casă. Dacă aveam să strig în gura mare că poliția face descinderi în locuințe, aveam să creez panică. Oamenii se vor năpusti pe străzi, existând pericolul să fie surprinși de agenții de patrulare. *Cineva* – care va auzi, fără îndoială, ceva – va alerta autoritățile și s-o încurcăm cu toții.

Nu, *ei* o vor încurca, pentru că eu nu sunt ca ei, eu nu fac parte din lumea lor.

Dar gândul îmi zboară atunci la Riley și îl văd din nou cum tresare și apoi încremenește, prins în ghearele morții. Dar nici ca *ei* nu sunt, cei care au făcut asta și care ne pândesc din umbră. Nici măcar stăpânii lui nu s-au obosit să-l salveze, deși era câinele lor. N-au încercat să-i aline suferința în timp ce se afla pe moarte.

N-o să fac niciodată așa ceva. Niciodată. Nici dacă aș suferi un milion de operații. Era și el un suflet, avea o inimă care-i bătea

în piept, respira, iar sângele îi pulsa prin vene. Dar l-au aruncat ca pe un gunoi.

Ei. Eu. Noi. Cuvintele îmi răsună prin minte. Îmi șterg mâinile de dosul pantalonilor și deschid ușa.

Hana mi-a spus că nu avea să fie o petrecere de pomină, dar mie mi se pare că sunt și mai mulți oameni ca data trecută, poate pentru că încăperile sunt mici și înțesate. În aer plutește un fum înecăcios de țigară, care pogoară peste petrecăreți, făcându-i să pară niște înotători subacvatici. Înăuntru e cumplit de cald – cu cel puțin zece grade mai cald decât afară –, iar oamenii și-au suflecat mânecile scurte deasupra umerilor și și-au răsucit blugii până la genunchi, dezvăluindu-și pielea udă de sudoare. Pentru o clipă, rămân încremenită pe loc, privind de jur împrejur. *Mi-aș dori să am un aparat de fotografiat,* îmi spun în sinea mea. Dacă ignor faptul că oamenii se ating unii pe alții, dar și alte lucruri cumplite și imorale pe care le fac, descopăr o priveliște frumoasă.

Dar îmi dau seama că pierd timpul.

O fată stă în fața mea, cu spatele la mine, blocându-mi drumul. O ating cu mâna pe braț. Are pielea atât de fierbinte, încât pare că mă arde. Se întoarce spre mine, roșie la față, aplecându-și capul ca să audă ce spun.

— Poliția face descinderi în seara asta, îi spun eu, surprinsă de fermitatea glasului meu.

Muzica se aude în surdină, dar stăruitor, vine, fără îndoială, dintr-un beci; nu este atât de dezlănțuită ca data trecută, însă e la fel de ciudată și de fascinantă. Îmi reamintește de lucruri calde și frumoase, de mierea aurie, de razele calde de soare și de frunzele arămii, bătute de vânt. Dar frânturile de conversație, zgomotul de pași și scârțâitul podelei din lemn mă împiedică s-o aud cum trebuie.

— Poftim? mă întreabă ea, dându-și la o parte părul ce-i acoperă urechea.

Deschid gura ca să spun că *poliția face descinderi,* dar, în locul glasului meu, voce mecanică și răsunătoare se aude de afară, o voce care zguduie totul din temelii, o voce care sfâșie vraja muzicii ca lama unui cuțit. În secunda aceea, camera începe să se învârtă în jurul meu și nenumărate lumini albe și roșii scot la iveală chipurile înspăimântate ale celor prezenți.

— *Atenție! Aceasta este o acțiune a poliției. Nu încercați să fugiți! Nu încercați să vă împotriviți! Este o acțiune a poliției.*

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschide cu o bubuitură asurzitoare, iar un reflector – orbitor ca soarele – scaldă totul într-o lumină albă, prefăcându-ne pe toți în stane de piatră.

Apoi dau drumul câinilor din lesă.

CAPITOLUL 14

Oamenii sunt, din fire, imprevizibili, haotici și nefericiți. Doar din momentul în care instinctele animalice le sunt controlate, ei devin responsabili, statornici și mulțumiți.
Cartea tăcerii, pagina 31

Am văzut odată un reportaj la televizor despre un urs brun pe care dresorul său de la circul din Portland l-a înțepat din greșeală în timpul unui antrenament de rutină. Eram destul de mică, dar nu voi uita niciodată privirea sălbatică a ursului, o namilă cafenie, cu o pălărie din hârtie roșie, ce-i fâlfâia caraghios pe cap, sfâșiind tot ce-i ieșea în cale: ornamentele din hârtie, scaunele pliante și baloanele. Nici dresorul n-a scăpat de furia animalului. Ursul l-a sfârtecat, transformându-i fața într-o masă de carne vie.

Dar cel mai cumplit lucru, pe care nu-l voi uita prea ușor, a fost urletul animalului înspăimântat, un sunet cumplit, asurzitor, plin de mânie, ce semăna oarecum cu strigătele de disperare ale oamenilor.

Iată imaginea pe care o revăd în fața ochilor în clipa în care oamenii legii năvălesc în casă prin ușa făcută bucăți și prin ferestrele sparte. Asta îmi amintesc în clipa în care muzica încetează brusc, iar în cameră nu se mai aud decât lătraturi, țipete și zgomote de sticlă spartă. La asta mă gândesc în clipa în care mă trezesc înghiontită din toate părțile, primind o lovitură sub bărbie și alta în coaste: la ursul orbit de furie.

Reușesc să mă strecor prin mulțimea înspăimântată, care se îmbulzește spre partea din spate a casei. Aud în urma mea cum câinii își înșfacă victimele cu colții, în timp ce agenții de patrulare lovesc cu bâtele în stânga și-n dreapta. Oamenii strigă cuprinși de disperare; țipetele lor la unison par o singură voce. O fată se împiedică în spatele meu și încearcă să se agațe de mine în clipa în care un agent o lovește cu bastonul de cauciuc în moalele capului. Se prinde cu degetele de bluza mea, dar reușesc să mă eliberez din strânsoarea ei și-mi continui fuga disperată, îmbrâncind și făcându-mi loc cu coatele. Nu am timp

pentru regrete și nici să mă las copleșită de spaimă. Nu am timp pentru nimic altceva decât pentru o goană nebună. În minte îmi răsună doar verbul *a scăpa, a scăpa, a scăpa.*

Ciudat este faptul că, în tot vacarmul și haosul, lucrurile par să se deruleze cu încetinitorul, în secvențe de o claritate desăvârșită, de parcă aș privi un film de la distanță: văd cum un câine de pază se repede asupra unui individ din stânga mea; văd cum genunchii i se îndoaie când se prăbușește la pământ, scoțând un geamăt aproape imperceptibil, în timp ce un firișor de sânge i se prelinge din rana de la gât, provocată de colții animalului. O fată cu părul bălai cade sub impactul loviturilor necruțătoare ale agenților și, pentru o clipă, inima mi se oprește în loc; am murit, totul s-a terminat, îmi spun atunci. Dar, când întoarce capul spre mine, țipând în momentul în care oamenii legii o țintuiesc pe loc cu ajutorul unui spray paralizant, descopăr cu ușurare că nu este Hana.

Alte instantanee. E un film, doar un film. Nu se întâmplă în realitate, nu se poate să se întâmple în realitate. Un băiat și o fată se luptă să intre într-una dintre camerele alăturate, sperând, probabil, că vor găsi acolo o cale de scăpare. Ușa este însă prea îngustă și nu le permite accesul amândurora. El poartă o cămașă albastră, pe care scrie PORTLAND NAVAL CONSERVATORY, iar ea are părul lung și roșcat, strălucitor ca focul. Cu doar câteva clipe în urmă, vorbeau și râdeau împreună, stând atât de aproape unul de celălalt, încât, dacă unul dintre ei s-ar fi aplecat din greșeală, ar fi putut să se sărute. Acum se luptă pe viață și pe moarte, dar ea este prea mică. Își înfige dinții în brațul lui, ca un câine, ca un animal sălbatic; el urlă mânios, apoi o apucă de umeri și o izbește de perete, înlăturând-o din drum. Fata se împiedică și cade; încearcă să se ridice în picioare, dar un agent de patrulare – o namilă de om, roșu la față cum n-am mai văzut niciodată – o apucă de părul strâns în coadă și o trage după el. Nici băiatul nu are mai mult noroc. Doi oameni ai legii se iau după el și, în timp ce trec în fugă pe lângă ei, aud o bufnitură urmată de strigăte de durere.

Animale, îmi spun eu în gând. *Ne hăituiesc ca pe niște animale.*

Oamenii se înghiontesc și se îmbrâncesc, folosindu-se unii de alții ca de niște scuturi, în vreme ce năvălitorii continuă să-și

asmuță câinii și să ne atace fără milă cu bastoanele de cauciuc. Mă gândesc la durerea cumplită pe care o voi simți în clipa în care oamenii legii vor tăbărî cu bâtele asupra mea. Mulțimea din jurul meu începe să se împrăștie, decimată de atacurile violente ale invadatorilor. Oamenii se prăbușesc, unul câte unul, la pământ, doborâți de câte trei, patru sau chiar cinci câini. Peste tot se aud strigăte; toată lumea țipă înspăimântată.

Am reușit să scap nevătămată până acum și îmi croiesc în continuare drum prin holurile înguste, trecând în fugă pe lângă încăperi, pe lângă petrecăreți și atacatori, pe lângă lumini și ferestre făcute țăndări. Locul este înconjurat. Și atunci văd în fața mea ușa deschisă din spatele casei; iar dincolo de ea, copaci întunecați și păduri foșnitoare. Dacă aș reuși să ajung afară… dacă aș putea să mă ascund la adăpostul întunericului…

Aud un câine lătrând în spatele meu, apoi pașii unui agent de patrulare, care se apropie tot mai mult, strigându-mi cu o voce răsunătoare să mă opresc. Îmi dau seama atunci că sunt singură pe hol. Mai am cincisprezece pași… apoi zece. Dacă voi reuși să mă pierd în întuneric…

Mai sunt doar cinci pași până la ușă, dar în clipa aceea câinele își înfige colții în gamba mea, sfâșiindu-mi piciorul, întorc capul și-l văd pe atacator – un individ roșu la față, cu ochi scânteietori – cum se pregătește, zâmbind, să mă lovească cu bâta. *O, Doamne, zâmbește! Se distrează de minune!* îmi spun. Închid ochii și văd o mare roșie ca sângele. Mă gândesc la mama și la durerea cumplită ce mă va lăsa fără suflare.

Cineva mă trage atunci într-o parte și aud o bufnitură, urmată de un scheunat.

— La dracu’! înjură omul legii.

Durerea din picior se mai atenuează și simt că animalul mă eliberează din strânsoare. Cineva mă prinde de talie și-mi șoptește la ureche cu o voce atât de familiară, de parcă aș fi auzit-o toată viața și acum mă așteptam s-o aud din nou:

— Pe-aici!

Alex continuă să mă susțină, ducându-mă aproape în brațe. Străbatem un alt coridor acum, mai mic și complet pustiu. De fiecare dată când mă sprijin pe piciorul drept, simt o durere sfâșietoare. Atacatorul ne urmărește cu încăpățânare, *spumegând de furie.* Alex m-a salvat exact în momentul în care omul legii se pregătea să-mi zdrobească țeasta; astfel, bâta și-a

ratat ținta, nimerind, în schimb, capul câinelui. Îmi dau seama că sunt o povară pentru salvatorul meu, dar nu-mi dă drumul nici măcar pentru o clipă.

— Intră aici! îmi spune el, ajutându-mă să pășesc într-o altă cameră. Această parte a casei nu a fost folosită pentru petrecere. În ciuda faptului că în încăpere este întuneric beznă, Alex își continuă drumul. Îl simt cum mă ghidează cu degetele: stânga, dreapta, stânga, dreapta. Mirosul de mucegai ce plutește în aer se împletește cu cel de vopsea proaspătă și fum, de parcă cineva ar fi gătit acolo. Dar este imposibil. Casele sunt nelocuite de ani de zile. Atacatorul bâjbâie prin întuneric. Se lovește de ceva și înjură. Câteva clipe mai târziu, ceva se prăbușește la pământ, iar o sticlă se face țăndări; omul legii înjură mânios. După tonul furios al vocii sale îmi dau seama că s-a împiedicat de ceva și a căzut.

— Sus! îmi șoptește Alex atât de încet, încât am senzația că doar mi s-a părut că-i aud glasul.

Mă ridică ușor peste pervazul unei ferestre. Simt cadrul aspru din lemn, apoi iarba și pământul reavăn sub picioare. O secundă mai târziu, Alex sare și el peste pervaz, materializându-se lângă mine în întuneric. Deși afară aerul este încins, vântul a început să adie ușor, mângâindu-mi pielea cu atâta tandrețe, încât îmi vine să plâng, copleșită de recunoștință și ușurare. Dar nu suntem încă în siguranță, nici pe departe. Prin întuneric se zăresc pete de lumină; în razele puternice ale lanternelor, care străfulgeră pădurea în stânga și-n dreapta, văd siluete fantomatice. Încă se mai aud strigăte în noapte, unele la câțiva pași distanță, altele în depărtare, încât le poți confunda cu țipetele bufnițelor. Alex mă ia atunci de mână și începem să alergăm din nou. De fiecare dată când pun piciorul drept în pământ, durerea îmi sfâșie sufletul. Îmi mușc buzele ca să-mi stăvilesc lacrimile și simt gust de sânge. Peste tot domină haosul. Scenele par desprinse din iad: drumul este scăldat în lumina puternică a reflectoarelor, umbrele cad la pământ, oasele pârâie sub imperiul loviturilor, iar vocile se pierd, stingându-se în noapte.

— Intră aici! îmi spune Alex.

Îl ascult fără să crâcnesc. O baracă mică, din lemn, își face apariția, ca prin minune, din întuneric. Abia mai stă în picioare, năpădită de mușchi și de plante cățărătoare. De la distanță,

pare un mănunchi de arbuști și copaci cu crengi împletite unele cu altele. Trebuie să mă aplec ca să intru, iar când reușesc să-i trec pragul, mirosul puternic de urină de animale mă lasă aproape fără suflare. Alex intră în urma mea și închide ușa. Apoi îndeasă o pătură în dreptul pragului. Aceasta este sursa duhorii cumplite.

— O, Doamne! exclam eu în șoaptă, acoperindu-mi cu mâna gura și nasul.

— În felul ăsta câinii ne vor pierde urma, îmi explică el pe un ton neutru.

N-am mai întâlnit pe nimeni înzestrat cu atâta sânge-rece. Poate că poveștile pe care le-am auzit în copilărie sunt adevărate; poate că Invalizii sunt niște monștri, niște creaturi fantastice. Apoi însă mă simt copleșită de rușine. Doar mi-a salvat viața. *M-a salvat* din mâinile autorităților. Ale oamenilor care ar trebui să ne protejeze și să ne apere de indivizi ca Alex.

Nimic nu mai are sens. Mă simt amețită, iar camera se învârte cu mine. Mă împiedic și mă lovesc de un perete, iar Alex îmi sare în ajutor.

— Stai jos! mă îndeamnă el, cu aceeași voce fermă ca până acum.

Este o adevărată alinare să mă las condusă de sfaturile și de ordinele lui. Mă așez. Podeaua este umedă și aspră. Probabil că luna și-a făcut apariția printre nori, căci prin găurile din tavan și din pereți pătrunde o lumină argintie. Zăresc astfel, deasupra capului lui Alex, câteva rafturi pe care se află niște cutii – cu vopsea, probabil – într-un colț. Acum, când amândoi stăm jos, nu mai avem loc să ne mișcăm; baraca are doar câțiva metri lățime.

— Vreau să mă uit puțin la piciorul tău, bine? îmi șoptește el.

Eu încuviințez din cap. Chiar dacă stau jos, mă simt la fel de amețită.

El se așază în genunchi și îmi pune piciorul în poală. Abia în clipa în care începe să-mi suflece cracul de la pantaloni, îmi dau seama cât de ud este materialul. Probabil că am pierdut foarte mult sânge. Îmi mușc buza și mă lipesc cu spatele de perete, așteptându-mă să simt o durere atroce, dar atingerea mâinilor lui, reci și puternice, îmi alină suferința.

După ce îmi ridică pantalonii până la genunchi, mă răsucește ușor într-o parte ca să-mi examineze gamba. Mă sprijin în cot și

simt cum totul se învârte cu mine. Probabil că am sângerat din abundență.

El fluieră ușor.

— E grav? îl întreb eu, temându-mă să mă uit.

— Nu te mișca! îmi ordonă el.

Îmi dau seama că rana este gravă, dar nu va recunoaște și atunci mă simt copleșită de recunoștință față de el, dar și de ură față de atacatorii noștri – oameni primitivi, cu colți și bâte –, iar gândul mă lasă fără suflare. Alex întinde mâna într-un colț al barăcii, fără să-mi lase piciorul din poală. Deschide, bâjbâind, o cutie din metal și scoate o sticlă.

— O să te ardă puțin, mă avertizează el, turnând lichidul peste rană.

Mirosul înțepător de alcool îmi invadează nările, iar când senzația cumplită de arsură aproape că îmi taie răsuflarea, mă abțin cu greu să nu țip. Alex îmi întinde o mână și, fără să mă mai gândesc, i-o strâng cu putere.

— Ce e ăsta? îngaim eu printre dinții încleștați.

— Spirt pentru frecții, îmi răspunde el. Previne infecția.

— De unde ai știut că e aici? îl întreb eu, dar el nu-mi răspunde.

Își eliberează mâna din strânsoarea mea. Îmi dau seama că l-am strâns cu putere, dar nu mai simt nici jenă, nici teamă. Camera continuă să se învârtă cu mine și totul devine din ce în ce mai neclar.

— La naiba! murmură Alex. Pierzi foarte mult sânge.

— Nu mă doare prea tare, îi spun eu.

E o minciună, firește, dar calmul lui mă determină să încerc să fiu și eu la fel de curajoasă.

Totul pare să se desfășoare undeva, în depărtare; zgomotul pașilor și strigătele sunt înăbușite, de parcă scenele s-ar derula sub apă. Și Alex pare undeva departe. Încep să cred că visez sau sunt pe cale să leșin.

Visez, *fără îndoială,* conchid eu în cele din urmă, în clipa în care îl văd pe Alex scoțându-și cămașa peste cap.

Ce faci? sunt aproape gata să-i strig. După ce se dezbracă, rupe cămașa în fâșii lungi, aruncând priviri nervoase spre ușă și oprindu-se să asculte cu atenție după fiecare fâșie ruptă.

N-am văzut mai niciodată un bărbat dezbrăcat, cu excepția copiilor sau a vreunui individ pe plajă, pe care mă feream să-l privesc de teamă să nu am necazuri.

Acum nu-mi pot dezlipi ochii de la el. Luna îi scaldă umerii într-o lumină argintie și strălucitoare, conferindu-i parcă o aureolă ca a îngerilor din manualele școlare. Este slab, dar musculos. Când se mișcă, îi disting conturul brațelor și al pieptului, atât de diferite de cele ale fetelor; un trup care mă duce cu gândul la aer, la căldură și transpirație. Inima îmi bate înfiorată ca aripile păsărelelor. Nu știu dacă pierderea unei cantități mari de sânge este vinovată pentru starea mea, dar am impresia că baraca se învârte amețitor, aruncându-ne pe amândoi în noapte. Cu puțin timp înainte, Alex părea undeva departe. Acum umple încăperea cu prezența lui. Este atât de aproape de mine, că nici nu pot să mai respir, să mă mișc, să vorbesc sau să gândesc. De fiecare dată când mă atinge cu degetele, lumea întreagă pare să se clatine, prăbușindu-se în orice clipă în neant. Universul întreg se destramă, îmi spun eu, în afară de noi doi. Noi doi.

— Hei! mă strigă el, atingându-mi ușor umărul.

Atingerea lui îmi conferă o liniște covârșitoare. Poate că mă aflu în pragul morții. Din motive cu totul obscure, ideea nu-mi tulbură deloc sufletul. De fapt, mi se pare chiar nostimă.

— Te simți bine? mă întreabă Alex.

— Da, îi răspund eu, chicotind ușor. Ești dezbrăcat.

— Poftim?

Chiar și pe întuneric îmi dau seama că mă privește complet nedumerit.

— N-am văzut niciodată un băiat așa... în acest fel. Dezbrăcat. Atât de aproape.

Începe să-mi înfășoare cu grijă în jurul piciorului fâșiile rupte din cămașă, legându-le strâns.

— Câinele ți-a provocat o rană gravă, îmi spune el. Dar acum n-ar trebui să mai sângereze.

Ultimele lui cuvinte – *n-ar trebui să mai sângereze* – mă trezesc din visare și mă ajută să-mi adun gândurile. Alex termină de legat bandajele improvizate. Durerea cumplită din picior lasă acum locul unei tensiuni surde. Băiatul îmi pune cu grijă piciorul pe podea.

— Ești bine? mă întreabă el, iar eu încuviințez din cap.

Apoi se sprijină cu spatele de peretele de care mă sprijin și eu și stăm unul lângă celălalt, atingându-ne brațele. Îi simt trupul încins, iar simțurile par să-mi ia și mie foc. Închid ochii și încerc să nu mă gândesc cât de aproape ne aflăm unul de altul sau cum ar fi să-mi plimb mâinile pe umerii și pieptul lui.

Afară zgomotele provocate de raidul poliției par tot mai îndepărtate, iar vocile și țipetele, tot mai stinse. Poate că oamenii legii au plecat. Mă rog în șoaptă ca Hana să fi scăpat, nu am puterea să mă gândesc la cealaltă variantă. Rămânem un timp cufundați în liniște. Sunt atât de obosită, că aș putea să dorm la nesfârșit. Nu prea știu cum o să mă întorc acasă, un loc ce mi se pare cumplit de îndepărtat acum. Alex rupe dintr-odată tăcerea, rostind cuvintele în șoaptă, dar năvalnic: A

— Ascultă, Lena! îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat pe plajă. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar n-am vrut să te sperii.

— Nu trebuie să te justifici, îl liniștesc eu.

— Dar vreau să-ți explic. Vreau să știi că n-am avut intenția să...

— Uite ce el îl întrerup eu. N-o să spun nimănui, ai înțeles? N-am de gând să-ți provoc necazuri.

El șovăie ușor. Îl simt întorcându-se spre mine, dar îmi țin ochii ațintiți în bezna ce ne învăluie.

— Nu-mi pasă de asta, îmi răspunde el în șoaptă, ezitând din nou. Apoi continuă: Nu vreau să mă urăști.

Încăperea pare să se îngusteze, strângându-ne ca într-o menghină. Îi simt privirea ațintită asupra mea, încinsă ca fierul înroșit, dar mi-e prea teamă să mă uit la el. Mi-e teamă că, dacă îl voi privi, mă voi pierde în ochii lui și voi uita tot ce-ar trebui să-i spun. Afară pădurea este cufundată în tăcere. Probabil că oamenii legii au plecat. După câteva clipe, greierii încep să cânte toți deodată, un cor gutural și fermecător.

— De ce-ți pasă dacă te urăsc sau nu? șoptesc eu.

— Ți-am spus de ce, îmi răspunde el pe același ton șoptit. Simt cum respirația lui îmi gâdilă urechea, înfiorându-mă din cap până în picioare. Te plac.

— Dar nici nu mă cunoști, îi spun eu iute.

— Mi-ar plăcea însă s-o fac.

Baraca se învârte din ce în ce mai repede cu noi. Mă sprijin și mai tare de perete, încercând să pun capăt mișcării amețitoare.

Dar este imposibil. Are răspuns la toate întrebările mele. Totul se derulează prea repede. Poate că folosește un truc. Îmi sprijin mâinile de podeaua jilavă, căutând alinare în lemnul aspru și trainic.

— Dar de ce m-ai ales pe mine? îl întreb eu. Cuvintele îmi scapă, fără voia mea, de pe buze. Nu sunt o persoană...

Vreau să spun *nu sunt o persoană aparte,* dar nu reușesc să-mi duc ideea la bun sfârșit. Probabil că aceasta este senzația pe care o simți când ajungi pe vârful muntelui, unde aerul este atât de rarefiat, încât, oricât ai inspira, tot ai impresia că te sufoci.

Alex nu-mi răspunde; habar n-are ce să-mi zică, exact așa cum mi-am imaginat. M-a ales la întâmplare, din glumă sau pentru că știa că îmi va fi teamă să-l denunț autorităților.

Apoi însă începe să vorbească atât de repede și de cursiv, încât îți dai seama că și-a depănat povestea singur, de nenumărate ori, în compania propriei umbre.

— M-am născut în Sălbăticie. Mama a murit la scurt timp după aceea; și tata e mort. N-a știut niciodată că are un fiu. Am trăit acolo o perioadă. Toți ceilalți... ezită ușor, iar vocea îi trădează dezgustul pe care i-l provoacă acest cuvânt... *Invalizi* m-au crescut împreună, ca o comunitate.

În corul greierilor pare să fi intervenit un intermezzo. Am senzația, pentru o clipă, că nu s-a întâmplat nimic rău în seara asta, nimic ieșit din comun; este doar o altă seară toridă de vară, care așteaptă ivirea zorilor. Durerea îmi sfâșie sufletul ca lama unui cuțit, dar nu e provocată de rana de la picior. Îmi dau seama cât de mică este lumea noastră, cât de nesemnificativ e tot ceea ce, pentru noi, pare important – magazinele, descinderile poliției, slujbele și viața noastră; iar acest lucru îmi provoacă suferință. Între timp, lumea își continuă existența ca întotdeauna; noaptea se contopește cu ziua, într-un ciclu fără de sfârșit; anotimpurile se succed unul după altul, ca un monstru ce-și leapădă pielea ca apoi să-i crească din nou.

— Am venit în Portland pe când aveam zece ani, își continuă Alex povestea, ca să mă alătur mișcării de rezistență de aici. N-am de gând să-ți dau prea multe detalii. Dar n-a fost ușor. Am obținut acte și am primit un alt nume și o altă adresă. Suntem mai mulți decât ți-ai putea imagina, Invalizi și simpatizanți, mai mulți decât își închipuie cineva. Avem oameni infiltrați în forțele de poliție, cât și în toate departamentele municipale. Avem

oameni chiar și în laboratoare. Simt cum pielea mi se face ca de găină la auzul cuvintelor lui. Ceea ce vreau să spun, continuă Alex, este că *poți* să intri și să ieși din oraș. Dificil, dar nu imposibil. M-am mutat cu doi oameni străini, amândoi simpatizanți, care jucau rolul unchiului și al mătușii mele. Nu-mi păsa prea mult, spune el, ridicând din umeri. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții adevărați, astfel că am crescut printre nenumărați unchi și mătuși. Nu mai avea nicio importanță dacă locuiam acum cu alții.

Alex începuse să vorbească din ce în ce mai încet, părând să fi uitat că mă aflu acolo. Nu știu unde vrea să ajungă cu relatarea lui, dar îmi țin răsuflarea de teamă că, dacă aș respira, ar pune capăt povestirii.

— Nu mi-a plăcut deloc aici, reînnoadă el firul narațiunii. Am urât aceste locuri cum nici nu-ți imaginezi. Clădiri, mirosuri și oameni, cu toții înghesuiți și sufocați de reguli; pretutindeni te loveai de reguli... de reguli și de ziduri. Nu eram obișnuit să fiu îngrădit. Mă simțeam ca într-o cușcă. Dar chiar *suntem* într-o cușcă, o cușcă îngrădită de granițe.

Un fior îmi străbate șira spinării, căci, în toți cei șaptesprezece ani și unsprezece luni de viață, n-am privit niciodată lucrurile astfel. M-am obișnuit atât de mult să văd granițele ca pe un scut de protecție, încât nu mi-am imaginat niciodată că ne și îngrădesc libertatea. Acum, văzând lucrurile prin prisma lui Alex, îmi dau seama că nu i-a fost deloc ușor să se adapteze noilor constrângeri.

— La început, am fost mânios, își deapănă el povestea. Obișnuiam să arunc lucrurile în foc, caiete, manuale și abecedare. Îmi crea o stare de bine, se justifică el, râzând ușor. Am ars chiar și exemplarul pe care îl aveam din *Cartea tăcerii.*

Un alt fior îmi străbate trupul din cap până în picioare: deteriorarea sau distrugerea *Cărții tăcerii* reprezintă un sacrilegiu.

— Obișnuiam să mă plimb ore întregi, în fiecare zi, pe lângă graniță, iar uneori izbucneam în plâns, continuă el, agitându-se lângă mine, vădit stânjenit.

Este primul indiciu pe care mi-l oferă de ceva timp, prin care îmi dă de înțeles că n-a uitat de prezența mea și că își deapănă povestea pentru mine. Dorința de a-i strânge mâna și de a-i

oferi alinare e copleșitoare, dar reușesc să mă stăpânesc și să-mi țin mâinile la locul lor.

— După un timp, spune Alex din nou, am reușit să mă plimb fără să mai plâng. Îmi plăcea să privesc păsările. Treceau cu ușurință din tărâmurile noastre în cele ale Sălbăticiei, plutind cu grație prin aer. Le priveam ore întregi. Erau libere, complet libere.

Crezusem că nimeni și nimic nu era liber în Portland, dar mă înșelasem. Păsările erau libere.

Tăcerea se așterne pentru o clipă, făcându-mă să cred că a ajuns la capătul poveștii. Sunt curioasă dacă a uitat întrebarea pe care i-am pus-o – *de ce m-a ales pe mine?* —, dar mă simt prea stingherită ca să-i readuc aminte, așa că mă mulțumesc să păstrez tăcerea și să mi-l imaginez stând nemișcat lângă graniță și privind păsările ce străbat cerul. Imaginea mă liniștește. După un timp, care mie mi se pare o eternitate, începe să vorbească din nou, atât de încet, încât sunt nevoită să mă apropii mai mult de el ca să aud ce spune:

— Prima dată când te-am văzut, la *Guvernator,* nu mai fusesem de ani de zile să privesc păsările care treceau granița nestingherite. Dar asta a fost imaginea ce mi-a trecut prin minte în clipa în care te-am văzut sărind și strigând ceva, cu părul vâlvoi, scăpat din coadă. Erai atât de *rapidă,* spune el clătinând din cap, ca un fulger… ca o pasăre.

Nu știu cum – nu am avut nici cea mai mică intenție să mă mișc și nici n-am observat când m-am mișcat –, dar ne trezim față-n față în întuneric, la câtiva centimetri distanță.

— Toată lumea doarme, continuă el. Doarme de ani de zile. Tu păreai… vie, îmi șoptește Alex, închizând și apoi deschizând din nou ochii. M-am săturat de somnolența tuturor.

Inima îmi freamătă ca aripile păsărilor pe care Alex nu se mai sătura privindu-le. Mi se pare că plutesc, purtată pe valuri calde, pe adierile fierbinți ale vântului, pulverizându-mă apoi în mii de particule.

Nu e bine ce faci, îmi spune o voce interioară, care nu-mi aparține. E vocea altcuiva – a mătușii, a lui Rachel, a profesorilor și a examinatorului care mi-a pus cele mai multe întrebări în timpul celui de-al doilea examen de evaluare.

— Nu, spun eu cu glas tare, deși un alt cuvânt îmi stă pe buze, gata să țâșnească precum apa din pământ, *da, da, da.*

— De ce? mă întreabă el murmurând, atingându-mi ușor chipul și plimbându-și apoi degetele pe fruntea, pe urechile și pe obrajii mei.

Simt cum iau foc de fiecare dată când mă atinge. Am senzația că suntem două flăcări gemene, născute din aceeași scânteie.

— De ce ți-e teamă?

— Trebuie să mă înțelegi. Vreau doar să fiu fericită, îngaim eu și reușind cu greu să-mi găsesc cuvintele.

Mintea îmi este învăluită ca într-o pâclă; nu mai există nimic în afară de degetele lui, care îmi dansează prin păr și pe piele. Aș vrea să înceteze. Aș vrea să nu se sfârșească niciodată.

— Vreau să fiu normală, ca toată lumea.

— Ești sigură că asta te va face fericită? mă întreabă el, în șoaptă, mângâindu-mi urechea și gâtul cu răsuflarea lui caldă și dezmierdându-mi pielea cu buzele.

Poate că am murit. Poate că totul este doar un vis: câinele m-a sfârtecat, bâta atacatorului m-a nimerit în moalele capului, iar lumea s-a destrămat. Și am rămas numai noi doi. Numai el. Numai eu. Numai noi.

— Nu știu altă cale.

Nu-mi dau seama când mi-au ieșit cuvintele din gură, dar iată-le plutind în întuneric.

— Atunci, lasă-mă să-ți arăt!

Și buzele ni ne contopesc. Sau, cel puțin, asta cred că se întâmplă, căci am văzut doar câteva cupluri sărutându-se la nunți sau la ocazii oficiale. Dar senzația pe care o simt nu seamănă cu nimic din ce-am văzut, din ce mi-am imaginat sau chiar din ce-am visat. Mi se pare că plutesc pe aripile muzicii sau ale dansului ori ale amândurora deopotrivă. El ține gura ușor întredeschisă, așa că o deschid și eu pe a mea. Are buzele moi și dulci ca vocea pe care o aud cu insistență în minte și care îmi spune *da.*

Simt cum valuri încinse năvălesc asupra mea, purtându-mă pe crestele lor. Alex își plimbă degetele prin părul meu, alunecând pe gâtul și ceafa mea și ajungând apoi pe umerii mei. Fără să mă gândesc prea mult sau fără să-mi dau seama ce fac, îl ating cu mâinile pe piept, apoi pe umeri, apoi pe chipul neras. Totul e straniu, dar fermecător. Inima îmi bate frenetic în piept, copleșită parcă de durere, însă o durere plăcută, ca senzația pe care o simți în primele zile de toamnă, când atmosfera începe să

se răcorească, în aer plutește miros de fum, iar frunzele capătă o nuanță ruginie; un anotimp se sfârșește, lăsând locul altuia nou. Sfârșitul și începutul se contopesc atunci pentru prima dată. Simt cum inima îi bate la unison, ca un ecou la zbaterile mele, ca și când trupurile noastre își vorbesc într-un grai numai de ele înțeles.

Totul devine atunci atât de clar, încât îmi vine să râd. Asta îmi doresc. Asta mi-am dorit întotdeauna. Orice altceva, orice clipă trăită înaintea acestui sărut, nu mai are nicio valoare.

Când pune capăt magiei dintre noi, o pâclă deasă pare să se fi pogorât asupra mea, spulberându-mi toate gândurile și întrebările. Sufletul îmi e însă copleșit de fericire, iar singurul cuvânt ce-mi răsună în minte este *da; da* la orice întrebare.

Te plac cu adevărat, Lena. Mă crezi acum?

Da.

Pot să te conduc acasă?

Da.

Putem să ne întâlnim mâine?

Da, da, da.

Străzile sunt pustii acum. Întregul oraș este cufundat într-o tăcere desăvârșită. Poate că, în timpul petrecut în baracă, orașul s-a pierdut în nimicnicie, iar eu nici n-am observat și nici că mi-a păsat. Drumul spre casă îl parcurg ca prin vis. Mă ține tot timpul de mână, oprindu-ne să ne sărutăm la adăpostul celor mai dese umbre. Îmi doresc de fiecare dată ca întunericul să se materializeze și să ne învăluie ca într-o pătură groasă, contopindu-ne într-o îmbrățișare eternă. De fiecare dată când pune capăt sărutului nostru, simt că rămân fără aer, de parcă respir doar atunci când ne sărutăm.

Ajungem cumva, cam prea devreme, acasă și trebuie să-mi iau la revedere de la el, mângâindu-ne ușor buzele, ca atingerea unei adieri de vânt.

Apoi mă strecor în casă, urc treptele și intru în dormitor, realizând târziu, după îndelungi frământări, dureri și doruri – căci îmi este deja dor de el – că mătușa, profesorii și oamenii de știință au dreptate în privința *deliriei.* În timp ce zac în pat, zbătându-mă în chinuri, copleșită de dorințe pătimașe, ce-mi sfâșie sufletul ca lama de cuțit, aud o voce care-mi spune iar și iar: *Te va ucide, te va ucide, te va ucide.* Dar mie nici că-mi pasă.

CAPITOLUL 15

Și Dumnezeu le-a dat viață lui Adam și Evei ca să trăiască împreună, ca soț și soție, până la adânci bătrâneți: parteneri eterni. Au trăit în pace ani de zile, într-o grădină frumoasă, presărată cu plante înalte, atent îngrijite, alături de animale blânde și cuminți, ce le alinau singurătatea. Aveau mintea liniștită, de nimic tulburată, asemenea cerului albastru și senin, ce-i proteja ca un baldachin. Nu erau bântuiți de boli, de dureri sau dorințe pătimașe. Nu aveau visuri și nici nu-și puneau întrebări. Se trezeau în fiecare dimineață odihniți ca niște nou-născuți. Zilele treceau întotdeauna la fel, dar lor le ofereau mereu ceva nou și frumos.

Din *Geneza: Istoria completă a lumii și a universului nostru,*

de Steven Horace, doctor în filosofie la Universitatea Harvard

A doua zi, sâmbătă, mă trezesc cu gândul la Alex. Dar, când încerc să mă ridic din pat, simt o durere cumplită în picior. Suflecându-mi pantalonii de pijama, văd o pată mică de sânge ce s-a strecurat prin bandajele pe care Alex le-a improvizat din cămașa lui. Știu că ar trebui să spăl rana sau să schimb bandajele, dar mi-e teamă să văd cât de gravă este. Revăd cu ochiul minții secvențe de la petrecere – câini și bastoane de cauciuc lovind în stânga și-n dreapta și oameni țipând cu disperare și stomacul mi se întoarce pe dos. Apoi senzația de amețeală se mai domolește, iar gândul îmi zboară la Hana.

Telefonul nostru se află în bucătărie. Mătușa spală vasele, iar în clipa în care mă vede coborând scările îmi aruncă o privire surprinsă. Mă uit în oglinda de pe hol. Arăt cumplit, am părul vâlvoi și pungi mari sub ochi. Mi se pare incredibil ca cineva să mă considere frumoasă.

Dar sunt frumoasă în ochii cuiva. Imaginea lui Alex îmi dă fiori din cap până în picioare.

— Ar trebui să te grăbești, îmi spune ea. O să întârzii la muncă. Tocmai voiam să te trezesc.

— Trebuie s-o sun pe prietena mea, îi răspund eu, trăgând de firul telefonului până în cămară ca să am puțină intimitate.

Încerc întâi acasă la Hana. Telefonul sună o dată, de două, de trei, de patru și de cinci ori. Apoi răspunde robotul: *Ați sunat la reședința familiei Tate. Vă rugăm să lăsați un mesaj nu mai lung de două minute...*

Închid repede. Mâinile îmi tremură necontrolat, împiedicându-mă să formez numărul telefonului mobil al Hanei. După câteva încercări, răspunde direct căsuța vocală.

Mesajul ei este același („Îmi pare rău că n-am răspuns la telefon. Sau poate că nu-mi pare chiar atât de rău, depinde cine sună.”). Când spune formula, abia se abține să nu izbucnească în râs. După tragedia de aseară, starea de normalitate a momentului îmi provoacă un șoc, ca atunci când te trezești visând la un loc la care nu te-ai mai gândit de mult. Îmi amintesc ziua când Hana a înregistrat mesajul. Ne aflam în camera ei, după ore, formulând sute de mesaje înainte de a se hotărî asupra acestuia. Eu mă plictisisem și aruncam cu perna în ea de fiecare dată când voia să formuleze *alt mesaj.*

— Hana, sună-mă! o implor eu în receptor, vorbind cât mai încet cu putință. Știu foarte bine că mătușa stă cu urechile ciulite. Lucrez astăzi. Mă găsești la magazin.

Închid telefonul, copleșită de un sentiment de vină și tristețe. În timp ce stăteam aseară în baracă împreună cu Alex, s-ar putea ca Hana să fi fost rănită sau arestată; ar fi trebuit s-o caut cu mai multă ardoare.

— Lena! mă strigă mătușa pe un ton aspru în momentul în care pun piciorul pe trepte ca să mă duc în camera mea.

— Da.

Se apropie câțiva pași de mine, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Șchiopătezi cumva? mă întreabă ea.

Mă străduisem să merg cât mai normal cu putință.

— Nu cred, îi arunc eu o minciună, evitându-i privirea, căci este mult mai ușor să minți când nu-ți privești interlocutorul în ochi.

— Nu mă minți! mă admonestează ea cu o voce glacială. Crezi că nu știu de la ce ți se trage, dar știu prea bine.

Pentru o clipă, mă gândesc cu groază că o să-mi ceară să-mi ridic pantalonii de pijama, spunându-mi că a aflat de aventura mea de aseară. Apoi însă continuă:

— Ai început să alergi din nou, nu-i așa? Chiar dacă ți-am interzis s-o faci.

— Doar o singură dată, îi răspund eu vădit ușurată. Cred că mi-am sucit glezna.

— Sincer, Lena, nu știu când ai început să nu mă mai asculți, spune ea, clătinând dezamăgită din cap. Tocmai tu... zice mătușa, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer. Au mai rămas cinci săptămâni, nu? continuă ea. Și apoi totul se va rezolva de la sine.

— Exact, îi răspund cu un zâmbet forțat.

Gândurile îmi fug, toată dimineața, când la Hana, când la Alex. Mi se întâmplă să bat de două ori greșit bonul clienților la casă, fiind nevoită să-l chem pe Jed, directorul general al unchiului meu, ca să-l anuleze. Apoi răstorn un raft întreg cu paste înghețate și încurc etichetele pe care trebuie să le lipesc pe cutiile cu brânză dulce de vaci. Slavă Domnului că unchiul nu este astăzi la serviciu! A plecat să livreze marfă în diverse locuri, lăsându-ne pe mine și pe Jed să ne ocupăm de magazin. Iar Jed nu-mi acordă prea multă atenție, așa că e puțin probabil să-mi observe stângăciile și incompetența.

Cunosc foarte bine problema cu care mă confrunt. Dezorientarea, neatenția, pierderea capacității de concentrare, toate constituie indicii clasice ale *deliriei.* Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Dacă aș ști că simptomele pneumoniei ar fi la fel de plăcute, aș sta iarna în zăpadă, dezbrăcată și desculță, sau m-aș duce la spital și i-aș săruta pe toți bolnavii.

Am hotărât împreună cu Alex să ne întâlnim la Back Cove imediat după ce mi se termină tura, adică la ora șase. Minutele se încăpățânează însă să nu mai treacă. Timpul pare să se fi oprit în loc. Secundele trebuie împinse parcă de la spate. Aș vrea ca acele ceasornicului să se învârtă mai repede, dar se pare că mi se împotrivesc cu bună știință. Văd o clientă scobindu-se în nas în dreptul rafturilor cu legume și fructe proaspete; mă uit la ceas, apoi la clientă; și din nou la ceas, iar secundarul *nici* nu s-a urnit din loc. Mi-e teamă că timpul se va opri în loc exact în momentul în care clienta noastră se scobește în nas, stând în fața tarabei cu salată ofilită.

În pauza de cincisprezece minute, de la prânz, ies și mă așez pe trotuar, luând câteva înghițituri dintr-un sendviș, chiar dacă nu mi-e foame. Perspectiva de a-l vedea din nou pe Alex este extrem de „sățioasă”. Lipsa poftei de mâncare este un alt simptom al *deliriei.*

Așa să fie! Nici că-mi pasă!

La ora unu, Jed umple din nou rafturile cu marfă, iar eu stau la casă. Este cumplit de cald, iar o muscă, rămasă prizonieră în magazin, bâzâie enervant și se tot lovește de raftul de deasupra capului meu, unde ținem câteva pachete de țigări, flacoanele de Mylanta[2] și alte mărunțișuri. Bâzâitul muștei, zumzetul ventilatorului din spatele meu și căldura toropitoare, toate îmi provoacă o stare de somnolență. Dacă aș putea, aș pune capul pe tejghea și m-aș lăsa purtată pe aripile visurilor. Aș visa că mă aflu în baracă împreună cu Alex. Aș visa că mă sprijin de pieptul lui puternic, vrăjită de glasul lui fermecător, care îmi șoptește: „Atunci, lasă-mă să-ți arăt!”

Clopoțelul agățat de ușa de la intrare mă trezește din visare.

Și atunci îl văd intrând pe ușă, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor scurți, precum cei de plajă, și cu părul vâlvoi, ce-ți lasă impresia că are în cap doar frunze și rămurele. Alex!

Sunt cât pe ce să cad de pe scaun.

Îmi aruncă un zâmbet pieziș și începe să se plimbe alene printre rafturi, alegând lucruri la întâmplare – o pungă cu jumări de porc și o supă cremă de conopidă la conservă –, spunând cu atâta emfază „Asta pare *delicioasă”,* încât mă abțin cu greu să nu izbucnesc în râs. La un moment dat, trebuie să se strecoare pe lângă Jed – spațiile dintre rafturi sunt înguste, iar Jed nu este nici el un „silfid” –, iar când acesta abia îi aruncă o privire, inima îmi tresaltă de bucurie. Nu are de unde să știe. Nu are de unde să știe că simt și acum aroma buzelor lui Alex, că simt și acum pe umeri atingerea mâinii sale.

Pentru prima oară în viață, am făcut ceva după bunul meu plac, nu pentru că mi s-a spus că este bine sau rău. În timp ce Alex se plimbă printre rafturi, am senzația că un fir invizibil ne leagă unul de celălalt, conferindu-mi tot mai multă putere.

---

[2] Medicament recomandat pentru tratamentul gastritei (n. tr.).

Alex vine, în cele din urmă, la casă cu un pachet de gumă de mestecat, o pungă de chipsuri și o cutie de *root beer*[3].

— Asta e tot? îl întreb eu, încercând cu greu să-mi păstrez tonul neutru.

Simt că obrajii îmi iau foc. Nuanța aurie a ochilor lui mă lasă aproape fără suflare.

— Da, îmi răspunde el, încuviințând din cap.

Bat bonul la casă, cu mâini tremurătoare, încercând cu disperare să-i mai spun ceva, dar temându-mă că Jed m-ar putea auzi. În momentul acela, un alt client intră în magazin, un bărbat mai în vârstă, care pare să facă parte din echipele de patrulare. Așa că îi dau restul lui Alex cât mai încet cu putință, luptându-mă să-l mai rețin puțin în fața mea.

Nu ai însă prea multe variante prin care să dai restul la o bancnotă de cinci dolari, așa că sunt nevoită să-i dau banii, în momentul în care îi îndes bancnotele în palmă, mâinile ni se ating și simt cum un fior îmi străbate șira spinării. Vreau să-l strâng în brațe și să-l sărut acolo pe loc.

— Să aveți o zi bună! îi urez eu, gâtuită de emoție.

Mă mir că am mai fost în stare să rostesc vreun cuvânt.

— Chiar o să am, îmi răspunde el, cu zâmbetul lui șmecheresc pe buze, îndreptându-se spre ușă. Mă duc în Back Cove.

Și apoi dispare în iureșul străzii. Încerc să-l urmăresc cu privirea, dar soarele orbitor îl transformă într-o umbră fremătătoare, ce se pierde în depărtare.

Mi-este imposibil să accept faptul că se îndepărtează tot mai mult de mine, rătăcind fără noimă pe străzi. Și mai sunt cinci ore până la întâlnirea noastră. Nu voi putea să aștept atât de mult. Fără să mă gândesc ce fac, mă ridic de la tejghea și-mi dau jos șorțul pe care am început să-l port de când am avut probleme cu una dintre lăzile frigorifice.

— Jed, vii puțin la casă, te rog? îl strig eu.

— Dar unde te duci? mă întreabă el nedumerit.

— I-am dat greșit restul clientului, îi răspund eu.

— Dar… încearcă Jed să protesteze.

Nu mă opresc să aud ce are de spus. Știu, oricum, ce mi-ar spune: *Cinci minute i-ai tot socotit restul.* N-are decât să creadă că sunt proastă! Nu mă deranjează prea tare.

---

[3] Băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri şi scoarţă de copac (n. tr.).

Îl văd pe Alex în colțul străzii, unde s-a oprit ca să aștepte să treacă un camion.

— Hei! îi strig eu.

El se întoarce spre mine. O femeie, care împinge un căruț pe cealaltă parte a străzii, se oprește pe loc, își duce mâna la ochi ca să-i ferească de soare și mă urmărește cu atenție. Merg cât pot de repede, dar durerea din picior mă împiedică să alerg, astfel că mă mulțumesc să străbat drumul șontâc-șontâc. Simt cum privirea sfredelitoare a femeii mă înțeapă ca un mănunchi de ace.

— Ți-am socotit greșit restul, strig eu din nou, chiar dacă mă aflu destul de aproape de el ca să pot vorbi normal.

Sper că asta o va convinge pe femeie să ne lase în pace. Dar ea continuă să ne privească insistent.

— N-ar fi trebuit să vii, îi șoptesc eu, când îl prind din urmă, apoi mă prefac că îi îndes ceva în mână. Doar am stabilit să ne vedem mai târziu.

El își bagă mâna în buzunar, continuând mica noastră șaradă.

— N-am putut să mai aștept, îmi șoptește el.

Alex mă amenință cu degetul, afișând o expresie aspră pe chip, parcă supărat pentru neglijența mea. Dar glasul lui este lin și dulce ca mierea. Am din nou senzația că nimic nu este real, nici soarele, nici clădirile, nici femeia de vizavi, care continuă să ne privească atent.

— Imediat după colț, e o ușă albastră, îi spun eu repede, ridicând mâinile în semn de iertare pentru greșeala comisă. Vino acolo peste cinci minute! Bate în ușă de patru ori! Apoi, cu glas tare, îmi cer scuze pentru neatenția mea: Îmi pare rău. N-a fost cu intenție.

Apoi mă întorc șchiopătând, la magazin. Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Nu-mi vine să cred că am riscat atât de mult. Dar vreau să-l văd. Vreau *să-l sărut.* Nicicând nu mi-am dorit ceva cu atâta ardoare. Am aceeași senzație în piept ca atunci când mă aflu pe ultima sută de metri în probele de cros și nu mai am suflu, iar corpul îmi cere să mă opresc, gata să cedeze.

Îi mulțumesc lui Jed că mi-a ținut locul la casă și mă așez din nou în spatele tejghelei. El bombăne ceva, dar nu înțeleg ce spune, apoi se întoarce la registrele lui pe care le-a lăsat pe podea lângă raftul trei, cel cu bomboane, apă minerală și chipsuri.

Individul pe care l-am luat drept agent de patrulare stă cu nasul într-unul dintre compartimentele frigiderului. Nu știu dacă vrea vreun produs congelat sau dacă se bucură de aerul rece. În timp ce îl privesc, retrăiesc momentele cumplite de aseară și văd din nou cum bâtele șfichiuie aerul, secerând tot ce le stă în cale. Sufletul îmi este atunci copleșit de ură pentru el, pentru toți cei ca el. Aș vrea să-l împing în frigider și să-l încui acolo.

Gândurile îmi zboară din nou la Hana. Descinderile poliției de aseară fac subiectul tuturor ziarelor și revistelor. Se pare că sute de oameni din Portland au fost duși la interogatoriu sau aruncați pur și simplu în Cripte, deși n-am găsit nicio referire la petrecerea din Highlands.

Dacă Hana nu mă va suna în seara asta, o să mă duc la ea acasă. Până atunci, n-are niciun rost să mă las copleșită de griji, dar sentimentul de vinovăție continuă să-mi tulbure sufletul.

Individul scrutează încă produsele din congelator, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție. Foarte bine! Îmi pun din nou șortul și apoi, după ce mă asigur că Jed nu mă privește, iau de pe raft toate flacoanele cu ibuprofen și le ascund în buzunarul șorțului.

— Jed, trebuie să-mi ții din nou locul, îi strig din nou cu voce tare.

— Dar am treabă, îmi răspunde el, clipind din ochii lui de un albastru șters. Așez marfa pe rafturi.

— Dar nu mai avem analgezice. N-ai observat? El mă scrutează câteva clipe cu privirea. Îmi țin mâinile încleștate la spate. Altfel, tremuratul lor m-ar da de gol. Jed clatină, în cele din urmă, din cap. Mă duc să văd dacă mai găsesc în depozit. Ocupă-te tu de casă, bine?

Mă ridic încet de la tejghea, ca să nu agit flacoanele din buzunar și merg ușor aplecată. Sper că nu va observa buzunarul umflat al șorțului. Acesta este un simptom al *deliriei* despre care nimeni nu vorbește – se pare că boala te transformă într-un mincinos de primă clasă.

Mă strecor pe lângă un vraf de cutii de carton din spatele magazinului și intru în depozit, închizând ușa în urma mea. Din păcate, nu se poate încuia, așa că pun în fața ei o cutie de conserve cu pastă de mere, în eventualitatea că Jed va veni să vadă ce fac, îngrijorat că nu mai găsesc flacoanele cu ibuprofen.

O clipă mai târziu, cineva bate la ușa din dos: *Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc.*

Ușa pare mult mai masivă ca de obicei. Mă opintesc din greu ca s-o deschid.

— Am spus să bați de *patru* ori… încep eu, orbită pentru o clipă de soarele arzător, ce pătrunde în încăpere.

Apoi cuvintele îmi rămân suspendate în aer și am senzația că mă sufoc.

— Bună! spune Hana, stând pe alee și legănându-se de pe un picior pe altul, cu o expresie îngrijorată pe chip. Chiar speram să te găsesc aici.

Pentru o clipă, nici nu sunt în stare să-i răspund. Mă simt copleșită de ușurare, Hana este aici, în fața mea, teafără și nevătămată, dar, pe de altă parte, teama pune stăpânire pe mine. Scrutez aleea cu privirea: nici urmă de Alex. Poate că a văzut-o pe Hana și s-a speriat. Ai de gând să mă lași să intru sau nu? mă întreabă fata, încruntată.

— O, da, îmi cer scuze! Intră!

Trece pe lângă mine, iar eu scrutez încă o dată aleea înainte de a închide ușa în urma mea. Mă bucur s-o văd pe Hana, dar sunt și nervoasă. Dacă Alex își face apariția cât timp e aici…

Dar nu va veni, îmi spun în sinea mea. *Probabil că a văzut-o și știe că e periculos să vină acum.* Nu se pune problema că Hana ar putea să mă denunțe autorităților, dar, chiar și așa, e bine să fii precaut. După toate predicile pe care i le-am ținut despre siguranță și nechibzuință, n-aș *acuza-o* dacă ar vrea să mă arunce în mâinile oamenilor legii.

— Ce cald e aici! exclamă Hana, fluturându-și bluza la spate.

Poartă o bluză albă, vaporoasă și blugi largi, strânși cu o curea aurie în nuanța părului ei. Pare însă îngrijorată, obosită și slăbită. După ce dă ocol depozitului, verificându-l cu grijă, observ că are pe brațe mici zgârieturi.

— Îți mai amintești când veneam ca să stau aici cu tine? Aduceam reviste și radioul ăla vechi… Iar tu furai…

— Chipsuri și apă minerală din frigider, completez eu. Da, îmi amintesc.

Așa ne petreceam zilele de vară când am început să lucrez la magazin. Găseam tot felul de motive ca să vin în depozit, iar Hana își făcea și ea apariția pe la prânz, ciocănind ușor, de cinci ori. De cinci ori. Ar fi trebuit să-mi dau seama cine este.

— Am primit mesajul pe care mi l-ai lăsat de dimineață, spune ea, întorcându-se spre mine. Are ochii mai mari ca de obicei. Poate pentru că este trasă la față. Am intrat în magazin și, cum nu te-am văzut la casă, m-am gândit să vin aici. Nu prea aveam chef să vorbesc cu unchiul tău.

— Nu este astăzi la muncă, îi răspund eu relaxându-mă ușor. Alex ar fi fost deja aici dacă avea de gând să vină. Suntem doar eu și Jed, îi explic Hanei.

Dar nu sunt sigură că mă aude. Își mușcă degetul mare – un tic pe care îl face când este nervoasă și de care am crezut că a scăpat cu ani în urmă – și privește fix podeaua de parcă a văzut cel mai frumos linoleum din viața ei.

— Hana! o strig eu. Te simți bine? Un fior îi străbate trupul din cap până în picioare și, încovoindu-și umerii, începe să plângă cu suspine. Am văzut-o plângând doar de două ori, o dată când a primit, în clasa a doua, o minge în stomac în timpul unei partide de dodgeball[4] și a doua oară, anul trecut, când a văzut, în fața laboratoarelor, cum forțele de ordine i-au zdrobit capul unei fete, izbind-o cu putere de caldarâm. Pentru o clipă, rămân încremenită pe loc, neștiind ce să fac. Hana nu face nimic, niciun gest, nici lacrimile nu și le șterge, ci doar stă pe loc, cu pumnii încleștați, tremurând atât de tare, încât mă tem că se va prăbuși la pământ. O ating ușor cu mâna pe umăr, încercând s-o liniștesc.

— Gata, Hana! E-n regulă.

— Nu, nu e-n regulă, spune ea, tresărind și îndepărtându-se de mine. Trage adânc aer în piept și apoi revarsă o cascadă de cuvinte: Ai avut dreptate, Lena. Ai avut dreptate în toate privințele. Aseară… a fost cumplit. Poliția a făcut descinderi… Au ajuns și la noi. O, Doamne! Oamenii țipau, neștiind cum să se ferească de colții câinilor… Era sânge peste tot, Lena. Bâtele loveau în stânga și-n dreapta, iar oamenii se prăbușeau la pământ. A fost cumplit, Lena, cumplit!

Hana își înfășoară mâinile în jurul corpului și se apleacă, gata parcă să vomite.

Încearcă să mai spună ceva, dar cuvintele se pierd în șuvoiul de suspine, ce-i zdruncină trupul. Fac un pas spre ea și o iau în brațe. Se încordează pentru o clipă – nu obișnuim să ne luăm în

---

[4] Joc în care jucătorii încearcă să lovească alţi jucători cu mingi speciale, evitând în acelaşi timp să fie loviţi (n.tr.).

brațe, de vreme ce îmbrățișările nu sunt încurajate de autorități –, apoi însă se liniștește și își ascunde fața în umărul meu, plângând în voie. Pentru că este mult mai înaltă decât mine, trebuie să se aplece deasupra mea, creând un tablou hilar. Ar fi râs dacă n-ar fi de plâns.

— Gata, gata! spun eu. Totul va fi bine.

Dar cuvintele îmi par stupide din clipa în care le rostesc. Gândul îmi fuge la Grace, pe care o legăn în brațe ca să adoarmă și căreia îi spun același lucru, în timp ce ea plânge în tăcere, cu chipul ascuns în pernă. *Totul va fi bine.* Cuvinte fără noimă, sunete absurde, rostite în întuneric, simple încercări de a ne agăța de ceva atunci când ne prăbușim.

Hana spune ceva ce nu înțeleg. Stă cu fața îndesată în umărul meu, iar cuvintele se pierd într-un murmur indescifrabil.

Și atunci cineva începe să bată la ușă, patru bătăi ușoare, una după cealaltă.

Eu și Hana ne îndepărtăm imediat una de alta. Își șterge fața cu mâna, lacrimile udându-i tot antebrațul.

— Ce e asta? întreabă ea, cu glas tremurător.

— Ce anume?

Primul meu gând este să mă prefac că n-am auzit nimic și să mă rog ca Alex să plece.

Cioc, cioc, cioc. Pauză. *Și iar cioc.*

— *Asta,* răspunde Hana cu vocea iritată. Cred că ar trebui să mă bucur că nu mai plânge. Bătăile astea în ușă, continuă ea, privindu-mă suspicioasă. Credeam că nu vine nimeni aici.

— Nu vine nimeni. Adică uneori mai vin băieții care livrează marfa.

Mă împiedic la fiecare cuvânt, rugându-mă ca Alex să plece și încercând să găsesc o minciună plauzibilă. S-a zis cu noua mea artă a disimulării.

— Lena! mă strigă atunci Alex băgându-și capul pe ușă.

O vede întâi pe Hana și încremenește pe loc, jumătate în stradă, jumătate în depozit.

Timp de un minut, nimeni nu mai spune nimic. Hana rămâne, la propriu, cu gura căscată. Se întoarce de la Alex la mine și apoi, din nou la Alex, răsucindu-și atât de repede capul că ai impresia că o să-i zboare de pe gât. Nici Alex nu știe ce să facă. Rămâne încremenit pe loc, de parcă va deveni invizibil dacă nu se mișcă.

— Ai întârziat, îi spun eu.

Este cel mai tâmpit lucru pe care aș fi putut să-l spun, dar e tot ce mi-a venit în minte.

Hana și Alex încep să vorbească amândoi deodată.

— I-ai propus să vă întâlniți? întreabă ea.

— M-a oprit patrula. A trebuit să le arăt actele de identitate, spune el, în același timp cu Hana.

Prietena mea adoptă tonul ei oficial. Pentru asta o admir atât de mult, pentru ușurința cu care trece de la o stare la alta. Într-o clipă, plânge isteric, ca în următoarea să dețină complet controlul.

— Intră și închide ușa! spune ea

El se supune. Apoi rămâne pe loc, dând, stânjenit, din picioare. Părul îi stă vâlvoi, părând în clipa aceea atât de tânăr, de frumos și de emoționat, încât mă stăpânesc cu greu să nu mă arunc în brațele lui și să-l sărut de față cu Hana. Însă ea îmi stăvilește iute dorința. Se întoarce spre mine și își încrucișează brațele, aruncându-mi o privire pe care pot să jur că a împrumutat-o de la doamna McIntosh, directoarea liceului St. Anne.

— Lena Ella Haloway Tiddle! exclamă ea. Îmi datorezi o explicație.

— Te mai cheamă și Ella? intervine Alex.

Eu și Hana îi aruncăm o privire ucigătoare, iar el face un pas înapoi, plecându-și capul în pământ.

— Păi… încep eu, găsindu-mi cu greu cuvintele. Hana, ți-l amintești pe Alex.

— O, da, pe Alex mi-l *amintesc*, răspunde ea, cu brațele încrucișate și chipul încruntat. Nu-mi amintesc însă ce caută *aici.*

— Ei bine… a venit să lase… mă bâlbâi eu, încercând cu disperare să găsesc o explicație plauzibilă, dar, ca de obicei, mintea mă lasă baltă exact în situațiile cele mai delicate.

Îi arunc lui Alex o uitătură neajutorată.

El ridică ușor din umeri și, pentru o clipă, privirile ni se întâlnesc și ne uităm îndelung unul la celălalt. Nu sunt încă obișnuită să-l văd, să fiu în preajma lui, și am din nou impresia că mă pierd în ochii lui. Dar de data asta nu am senzația că pământul îmi fuge de sub picioare. Dimpotrivă, privirea lui joacă rolul unei ancore, conferindu-mi siguranță și stabilitate, de parcă

mi-ar spune – fără a rosti cuvintele – că îmi este alături și că totul va fi bine.

— Povestește-i! mă îndeamnă el.

Hana se sprijină de rafturile înțesate cu hârtie igienică și conserve de fasole, relaxându-și ușor brațele ca să-mi dea de înțeles că nu este supărată, și îmi aruncă o privire prin care îmi transmite: *Ar fi bine să nu-mi ascunzi nimic.*

Și încep să-mi depăn povestea. Nu știu cât timp avem la dispoziție până când Jed se va sătura să bată bonuri la casă, așa că încerc s-o scurtez cât pot de mult. Îi relatez, astfel, cum m-am întâlnit cu Alex la Roaring Brook Farms, cum am înotat împreună până la geamanduri la East End Beach și ce mi-a mărturisit el acolo. Mă bâlbâi puțin când rostesc cuvântul *Invalid,* iar Hana cască ochii mari cât cepele; privirea îi trădează, pentru o clipă, spaima, dar reușește să și-o stăvilească. Îi povestesc aventura pe care am trăit-o aseară, când m-am dus la petrecere ca s-o avertizez despre descinderile poliției, fiind cât pe ce să sfârșesc în colții câinelui, de furia căruia m-a scăpat Alex. Când ajung la episodul refugierii în baracă, inima îmi bate din nou frenetic în piept; sar peste momentul sărutului, dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc cu emoție la el. Hana mă ascultă cu gura căscată, atât de uluită încât nu-mi observă șovăiala și tulburarea.

— Ai fost acolo? Ai fost acolo aseară?

E tot ce spune când îmi închei povestirea. Vorbește cu glas tremurător și mă tem că va începe din nou să plângă. Dar, în același timp, mă simt cumplit de ușurată. Nu mai are motive să se supere pe mine că nu i-am spus de Alex. Îi răspund, încuviințând din cap. Ea clatină, la rândul ei, din cap, privindu-mă de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

— Nu-mi vine să cred, exclamă ea. Nu-mi vine să cred că ai plecat de acasă doar de dragul meu într-o noapte în care poliția a făcut descinderi.

— Ei bine, am făcut-o! îi răspund eu, agitându-mă pe loc, vădit stânjenită.

Mi se pare că am vorbit ani de zile, iar în răstimp Hana și Alex m-au privit cu insistență. Simt că obrajii îmi iau foc.

Tocmai atunci cineva începe să bată cu putere în ușa ce dă în magazin și-l auzim pe Jed strigând:

— Lena! Ești acolo?

Îi fac semne disperate lui Alex. Hana îl ascunde în spatele ușii exact în momentul în care Jed începe s-o împingă din partea cealaltă. Reușește s-o deschidă câțiva centimetri înainte de a se împiedica de cutia de conserve cu pastă de mere. Chiar și în spațiul acela îngust, îl văd pe Jed privindu-mă dezaprobator.

— Ce tot faci aici? mă întreabă el.

Hana scoate capul de după ușă și îl salută cu mâna.

— Bună, Jed! îi spune ea veselă, adoptând cu ușurință atitudinea jovială pe care o afișează de obicei în public. Am venit să-i dau ceva Lenei. Și ne-am pus pe bârfit.

— Dar avem clienți, răspunde Jed, ursuz.

— Vin imediat, îl liniștesc eu, încercând să adopt același ton vesel ca Hana.

Gândul că doar o ușă din lemn îl desparte pe Alex de Jed este înspăimântător.

Colegul meu mormăie ceva și se retrage, închizând ușa în urma lui. Eu, Hana și Alex ne privim în tăcere. Respirăm cu toții la unison, vădit ușurați.

Apoi Alex rupe tăcerea, șoptind.

— Ți-am adus ceva pentru picior, spune el, punându-și rucsacul pe podea și scoțând din el apă oxigenată, bacitracină, bandaje, leucoplast și vată. Apoi se așază în genunchi în fața mea. Îmi dai voie? mă întreabă el.

Îmi suflec blugii, iar el începe să desfacă fâșiile rupte din cămașa lui. Nu-mi vine să cred că Hana este martoră la această scenă: un băiat, Invalid, mă atinge, bandajându-mi rana. Știu că nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva, astfel că îmi întorc privirea în altă parte, stânjenită și mândră în același timp.

— La naiba, Lena! exclamă Hana uimită în clipa în care bandajele improvizate dezvăluie amploarea rănii. Câinele ăla te-a „capsat” rău de tot.

Eu am închis ochii, fără să vreau, și nu îndrăznesc încă să-i deschid.

— Se va vindeca, spune Alex cu multă încredere în glas, provocându-mi un fior din cap până-n picioare.

Mă încumet să deschid doar un ochi și arunc o privire gambei rănite. Priveliștea mă lasă aproape fără suflare. Parcă o bucată mare de carne mi-a fost smulsă din picior. Câinele mi-a sfâșiat o porțiune mare de piele.

— Poate că ar trebui să te duci la spital, sugerează Hana, șovăitoare.

— Și ce să le spună? întreabă Alex, desfăcând dopul flaconului cu apă oxigenată și udând o bucățică de vată. Că a fost rănită în timpul unei acțiuni a poliției pe când se afla la o petrecere organizată ilegal?

Hana nu răspunde. Știe prea bine că nu pot să mă duc la doctor. Aș ajunge imediat pe masa de operație din laboratoare sau aș fi aruncată în Cripte cât ai zice pește.

— Nu doare chiar atât de rău, îi mint eu.

Hana îmi aruncă aceeași privire prin care îmi dă de înțeles că este, poate pentru prima oară în viață, impresionată de mine. Poate chiar copleșită de venerație.

Alex îmi unge rana cu unguentul antibiotic, apoi începe să aplice tifonul și leocoplastul. Nici nu mai e cazul să-l întreb de unde a făcut rost de trusa medicală. Un alt avantaj pe care i-l oferă postul de paznic la laboratoare.

— N-ai făcut bine, intervine Hana, lăsându-se în genunchi.

Vocea autoritară pe care o adoptă îmi conferă un sentiment de ușurare, făcându-mă aproape să izbucnesc în râs.

— Verișoara mea e asistentă medicală, continuă ea. Așa că lasă-mă pe mine! îi ordonă ea, dându-l practic la o parte.

Alex ridică mâinile în semn de capitulare.

— Da, doamnă! se supune el, făcându-mi cu ochiul.

Atunci izbucnesc în râs. Trebuie să-mi astup gura cu mâna ca să-mi înăbuș chicotelile. Pentru o clipă, Hana și Alex mă privesc nedumeriți, apoi se uită unul la altul și încep și ei să râdă.

Știu că ne gândim cu toții la același lucru.

E o nebunie. O prostie. Un lucru extrem de periculos. Dar, stând împreună în depozitul înăbușitor, înconjurați de cutii cu macaroane și brânză, conserve cu sfeclă roșie și flacoane cu pudră de talc, am devenit o echipă.

Noi trei împotriva lor; noi trei împotriva tuturor. Dar, deși e absurd, dintr-un motiv oarecare, în momentul acesta mă simt al naibii de bine, în ciuda discrepanței numerice dintre cele două tabere.

CAPITOLUL 16

Nefericirea înseamnă robie; prin urmare, fericirea înseamnă libertate. Calea prin care poți găsi fericirea o constituie tratamentul. Așadar, doar prin tratament poți atinge libertatea.

Din lucrarea *Doare? Întrebări și răspunsuri despre intervenția chirurgicală,* ediția a noua,
Asociația Oamenilor de Știință Americani,
Broșura oficială a guvernului Statelor Unite

În fiecare zi găsesc o cale să-l văd pe Alex, chiar și în zilele în care trebuie să lucrez la magazin. Uneori vine și Hana cu noi. Petrecem mult timp la Back Cove – în general seara, când pleacă toată lumea. Deoarece Alex figurează în baza de date a autorităților drept o persoană vindecată, nu e ilegal să petrecem timpul împreună, dar, dacă cineva ar ști *cât timp* stăm împreună sau ne-ar vedea râzând și bălăcindu-ne în apă sau alergând pe lângă mlaștini, am trezi suspiciuni. Astfel, când ne plimbăm prin oraș, avem grijă să mergem despărțiți, eu și Hana pe un trotuar, iar Alex pe celălalt. În plus, alegem străzile mai puțin circulate, parcurile pustii și neîngrijite și casele abandonate, locuri unde nu riscăm să fim văzuți.

Ne întoarcem adesea la casele din Deering Highlands. Îmi dau seama, în sfârșit, cum a reușit Alex să găsească baraca în care ne-am adăpostit în seara descinderilor poliției și cum „a navigat” cu atâta ușurință pe holuri, în ciuda faptului că era întuneric beznă. Ani de zile, a petrecut câteva nopți pe lună în casele abandonate; îi place să se refugieze uneori departe de zgomotul și de vuietul orașului. Deși n-o spune, știu că refugiul îi reamintește de Sălbăticie.

Una dintre respectivele locuințe abandonate devine cuibul nostru preferat, unde ne adăpostim adesea: casa numărul 37 din Brooks Street, construită în stil colonial, a fost cândva căminul unei familii de simpatizanți. Încă de când poliția i-a pus pe fugă pe proprietari, clădirea, ca multe altele din Deering Highlands, a fost placată cu scânduri și împrejmuită cu gard, dar

Alex ne arată cum să ne strecurăm înăuntru dând la o parte o scândură de la una dintre ferestrele de la parter. Atmosfera casei îmi stârnește o senzație ciudată; chiar dacă n-a scăpat de furia prădătorilor, aceștia au mai lăsat la locul lor cărțile și o parte din mobilierul impresionant, iar, dacă pereții și tavanele n-ar fi negre de fum, ai crede că proprietarii se pot întoarce acasă în orice moment.

Prima dată când intrăm acolo, Hana o ia înaintea noastră, strigând: „Alo! Alo!” prin camerele întunecate. După soarele orbitor de afară, răcoarea și întunericul dinăuntru îmi stârnesc fiori. Alex mă strânge în brațe. M-am obișnuit, în sfârșit, să-l las să mă atingă, fără să mai tresar sau să mă uit speriată peste umăr de fiecare dată când mă sărută.

— Vrei să dansezi? mă întreabă el, tachinându-mă.

— Fii serios! îi răspund eu, lovindu-l ușor cu mâna.

Mi se pare ciudat să vorbesc cu glas tare într-un loc atât de tăcut. Vocea Hanei răzbate de undeva departe, făcându-mă să mă întreb cât de mare este casa și câte camere are, toate acoperite cu un strat gros de praf, toate învăluite în întuneric.

— Dar sunt cât se poate de serios, îmi spune el, întinzând mâinile. Este locul perfect pentru un ring de dans.

Ne aflăm în mijlocul unei încăperi, care a fost cândva o sufragerie frumoasă. E imensă, mai mare decât întregul parter al locuinței mătușii mele. Tavanul înalt se pierde în întuneric, iar un candelabru uriaș atârnă deasupra noastră, licărind ușor în lumina palidă a razelor de soare care se strecoară printre scândurile ce acoperă ferestrele. Dacă asculți cu atenție, poți să auzi cum șoarecii se mișcă ușor prin pereți. Dar prezența lor nici nu mă dezgustă, și nici nu mă înspăimântă. Dimpotrivă, mă trimite cu gândul la păduri și la eternul ciclu al nașterii, al morții și al renașterii; casa pare să ne depene, centimetru cu centimetru, povestea vieții ei.

— Dar nu avem muzică, constat eu.

— Muzica este desuetă, îmi răspunde Alex, ridicând din umeri, făcându-mi cu ochiul și întinzându-mi mâna.

Îl las să mă tragă spre el, trezindu-mă cu pieptul lipit de al lui. Este mult mai înalt decât mine, abia îi ajung cu capul până la umeri. Bătăile inimii lui ne oferă muzica de care avem nevoie.

Cea mai frumoasă parte a casei este grădina din spate. O pajiște imensă, năpădită de buruieni, se întinde șerpuitoare

printre copaci seculari, ale căror ramuri groase și cioturoase se împletesc unele cu altele, formând o boltă deasupra noastră. Razele soarelui se strecoară printre arbori, scăldând iarba într-o lumină albicioasă. Grădina e răcoroasă și tăcută ca biblioteca de la școală. Alex aduce o pătură pe care o lasă în casă. De fiecare dată când venim aici, întindem pătura pe iarbă și stăm acolo toți trei, uneori ore în șir, vorbind și râzând fără vreun motiv anume. Câteodată, Hana sau Alex cumpără mâncare pentru picnic, iar o dată reușesc să șterpelesc din magazinul unchiului meu trei sticle cu apă minerală și o cutie întreagă cu batoane de ciocolată. Conținutul ridicat de zahăr ne umple de o energie debordantă, făcându-ne să ne jucăm ca niște nebuni de-a v-ați ascunselea, leapșa sau capra, ca atunci când eram copii.

Unii copaci au trunchiul mare cât patru pubele de gunoi, iar Hana încearcă să-i cuprindă cu brațele, moment pe care îl imortalizez cu aparatul de fotografiat. Copacii, ne spune Alex, au sute de ani, lucru care ne reduce pe amândouă la tăcere. Asta înseamnă că se află aici *dinainte* de închiderea granițelor, dinainte de ridicarea zidurilor, dinainte de eradicarea bolii și de alungarea „purtătorilor” ei în Sălbăticie. Tonul cu care rostește cuvintele îmi ridică un nod în gât. Aș vrea să știu cum era pe-atunci.

Dar, de cele mai multe ori, eu și Alex rămânem singuri, iar Hana ne oferă un alibi. După săptămâni de-a rândul, când nu ne-am întâlnit deloc, brusc o văd pe Hana în fiecare zi, uneori, chiar și de două ori pe zi (o dată când mă întâlnesc cu Alex, iar a doua oară, când mă întâlnesc *într-adevăr* cu ea). Din fericire, mătușa nu-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Se gândește, probabil, că ne-am certat și acum recuperăm timpul pierdut, lucru pe jumătate adevărat și care mie îmi convine de minune. Nicicând n-am fost mai fericită. Nici nu am visat vreodată că pot fi atât de fericită, iar, când îi spun Hanei că nu mă voi putea revanșa niciodată pentru alibiul pe care ni-l oferă, ea îmi răspunde cu un zâmbet în colțul gurii: „Te-ai revanșat deja”. Nu știu ce vrea să spună, dar mă bucur că o am din nou de partea mea.

Când eu și Alex rămânem singuri, nu facem mare lucru, doar stăm de vorbă, dar timpul pare că zboară la fel de iute ca o hârtie cuprinsă de flăcări. Ba e ora trei după-amiaza, ba începe să se însereze și se apropie ora stingerii.

Alex îmi povestește episoade din viața lui: despre „unchiul” și „mătușa” lui și despre munca lor, fără să intre în detalii referitoare la misiunea Invalizilor și a simpatizanților sau la modalitățile prin care vor s-o ducă la bun sfârșit. Dar nu mă deranjează prea tare. Nici nu cred că vreau să știu. Când vorbește despre nevoia de rezistență, se crispează, iar glasul îi trădează mânia. În momentele acelea, teama mi se cuibărește în suflet și în minte îmi răsună cuvântul *Invalid.*

Dar, în general, Alex îmi povestește lucruri normale, ca, de exemplu, despre arta culinară a mătușii lui, care gătește un *Fritopie*[5] extraordinar, sau despre unchiul lui, care ori de câte ori se chercheleşte, spune aceleași povești de nenumărate ori. Ei au suferit amândoi intervenția chirurgicală, iar când îl întreb dacă nu sunt mai fericiți acum îmi răspunde, ridicând din umeri: „Nu mai simt durerea și le este dor de ea.

Pentru că îl privesc neîncrezătoare, se uită la mine cu coada ochiului și-mi spune: „Atunci pierzi pe cineva cu adevărat. Când durerea nu-ți mai sfâșie sufletul”.

Dar, de cele mai multe ori, îmi vorbește despre Sălbăticie și despre oamenii care trăiesc acolo, iar eu îmi așez capul pe pieptul lui, închid ochii și încep să visez: la o femeie căreia toată lumea îi spune Caitlin cea nebună, care face clopoței de vânt din resturi de metal și din cutii turtite de sucuri carbogazoase; la bunicul Jones, care are cel puțin nouăzeci de ani, dar care se duce și astăzi în pădure ca să adune fructe și să vâneze animale sălbatice; la focuri de tabără, în jurul cărora ne întindem ca să dormim sub cerul liber și la nopți înstelate, când mâncăm, vorbim și cântăm cu toții împreună.

Știu că se mai duce acolo uneori, tot așa cum știu că acolo e casa lui. Aproape că-mi și mărturisește atunci când îi spun că îmi pare rău că nu pot să-l însoțesc acasă la el în garsoniera din Forsyth Street, unde locuiește încă de la începutul cursurilor universitare; dacă vreun vecin ne-ar vedea intrând în clădire împreună, am fi distruși. Dar Alex mă corectează rapid, spunându-mi: „Aia nu e casa mea”.

Recunoaște că el și ceilalți Invalizi au găsit o cale de a intra și de a ieși din tărâmurile Sălbăticiei, dar, când îi cer detalii, tace

[5] Mâncare populară în Statele Unite ale Americii, ale cărei ingrediente de bază sunt ardeii iuţi, brânza şi chipsurile din porumb (n. tr.).

chitic. „Poate că, într-o zi, o să vezi” e tot ce-mi spune. Iar eu sunt deopotrivă de înspăimântată și încântată.

Îl întreb dacă știe ceva de unchiul meu, care a reușit să fugă înainte de a fi trimis în judecată, iar Alex clatină din cap, încruntat: „În Sălbăticie, nimeni nu-și folosește numele adevărat, îmi răspunde el, ridicând din umeri. Iar numele ales nu trădează nimic”. Îmi explică însă că refugiații au întemeiat așezări pe tot cuprinsul țării. Unchiul meu s-ar fi putut duce oriunde: în nord, în sud sau în vest. Știm, cel puțin, că nu s-a dus în est; ar fi ajuns la ocean. Alex îmi mărturisește că există mii de kilometri de tărâmuri sălbatice în Statele Unite, la fel cum există și orașe recunoscute. Mi se pare incredibil, iar când îi povestesc Hanei nici ei nu-i vine să creadă.

Alex este, de asemenea, un bun ascultător, păstrând ore întregi tăcerea în timp ce îi povestesc episoade din copilăria petrecută în casa mătușii, dezvăluindu-i în același timp faptul că sunt singura care știe că Grace poate să vorbească. Râde cu poftă când i-o descriu pe Jenny, palidă și obosită, cu chipul ei stafidit ca al unei bătrânici, care mă privește cu condescendență, de parcă mi-ar spune: *Vezi că am nouă ani!*

Îi povestesc cu ușurință și despre perioada când mama era în viață și ne petreceam tot timpul împreună, eu, ea și Rachel. Îi povestesc despre petrecerile în ciorapi și despre cântecele de leagăn pe care mama obișnuia să ni le cânte, chiar dacă acum nu-mi mai amintesc decât frânturi din ele. Poate că felul în care mă ascultă – în tăcere, privindu-mă cu ochii lui mari și calzi, fără să mă judece vreodată – mă determină să-mi depăn poveștile. La un moment dat, îi mărturisesc, cu lacrimi în ochi, și ultimul lucru pe care mi l-a spus mama, iar el mă mângâie pe spate. Căldura și tandrețea mâinii sale îmi alungă lacrimile.

Și firește că ne sărutăm. Ne sărutăm atât de mult, încât, atunci când n-o facem, am senzația că rămân fără suflare, de parcă acum respir printre buzele lui.

Încetul cu încetul, odată ce începem să ne cunoaștem tot mai bine, mă încumet să-i explorez și eu alte părți ale trupului; structura delicată a coapselor, pieptul și umerii sculptați parcă în piatră, părul ondulat de pe picioare sau pielea ce poartă cu ea mirosul oceanului, totul mi se pare frumos și ciudat. Dar o nebunie și mai mare este faptul că îl las să-mi exploreze și el corpul. La început, îi dau voie doar să-mi ridice bluza și să mă

sărute pe gât și pe umeri. Apoi îl las să mi-o scoată de tot, mulțumindu-mă să mă întind la soare și să mă încălzesc sub privirile sale arzătoare. La început, tremur din cap până-n picioare. Încerc să-mi stăvilesc instinctul de a-mi acoperi sânii cu mâinile, înspăimântată de culoarea palidă a pielii mele și de alunițele presărate pe pieptul meu. Mă consideră, probabil, imperfectă.

Dar el trage adânc aer în piept, spunând din tot sufletul: „Ești frumoasă!” Iar în clipa în care privirile ni se întâlnesc, știu că e cât se poate de sincer.

În seara aceea, pentru prima oară în viața mea, stau în fața oglinzii din baie și nu mai văd o adolescentă. Lăsându-mi părul să-mi cadă pe spate, în timp ce cămașa de noapte îmi alunecă, dezvelindu-mi un umăr, mă consider și eu frumoasă, așa cum a spus Alex.

Dar nu numai eu sunt frumoasă. *Totul* pare frumos. *Deliria* îți afectează percepțiile, după cum stă scris în *Cartea tăcerii,* îți scade capacitatea de a gândi rațional și te împiedică să iei hotărâri corecte. Dar nicăieri nu stă scris că dragostea transformă lumea în ceva magic și uluitor. Chiar și mormanele de gunoi – resturi din plastic și din metal sau lucruri care, în bătaia soarelui arzător, degajă mirosuri greu de suportat – par ciudate și frumoase, ca o lume străină teleportată pe pământ. În lumina dimineții, pescărușii adunați pe acoperișul primăriei par zugrăviți în alb de penelul unui maestru renascentist; iar când brăzdează cerul albastru, priveliștea, clară și senină, este de o frumusețe ireală. Chiar și furtunile sunt extraordinare – picuri de diamante cad cu furie pe pământ. Vântul șoptește numele lui Alex, iar valurile oceanului îl repetă iar și iar; copacii, ce se leagănă în bătaia vântului, par să danseze pe o muzică vrăjită. Tot ce văd și tot ce ating mă duce cu gândul la el, astfel că tot ce văd și tot ce ating este perfect.

Cartea tăcerii nu ne spune nici că timpul ni se scurge printre degete.

Timpul zboară, se prelinge ca picăturile de apă. De fiecare dată când mă uit pe calendarul din bucătărie și văd cum timpul îmi fură zilele una câte una, simt un nod în stomac și o povară ce devine tot mai grea.

Treizeci și trei de zile până la intervenția chirurgicală.

Treizeci și două.

Treizeci de zile.

Iar între ele, instantanee, momente și secunde: Alex care mă mânjește pe vârful nasului cu înghețată de ciocolată după ce m-am plâns că-mi este foarte cald; zumzetul albinelor ce zboară deasupra noastră în grădină; un șir de furnici ce atacă în tăcere rămășițele picnicului nostru; Alex care își plimbă degetele prin părul meu; Alex care îmi șoptește „Aș vrea să stai mereu cu mine”, și apoi o altă zi se ivește la orizont, pictată în nuanțe de roșu, roz și auriu, o altă zi în care privim amândoi cerul, descoperind forme printre nori, o broască-țestoasă cu pălărie, o cârtiță ce cară un dovlecel sau un caras-auriu care vânează un iepure.

Instantanee, momente și secunde fragile, frumoase și neajutorate ca un fluturaș bătut de vânt.

CAPITOLUL 17

Au existat nenumărate dezbateri în rândul oamenilor de știință, care nu au stabilit încă dacă dorința este un simptom al unui organism infectat cu amor deliria nervosa *sau o condiție preliminară a bolii. S-a ajuns însă la concluzia unanim acceptată că între dragoste și dorință există o simbioză, ceea ce înseamnă că nu pot exista una fără cealaltă. Dorința este un dușman al mulțumirii; dorința este boala unui creier mistuit de febră. Cel care își dorește ceva este un individ bolnav, însuși verbul* a dori *sugerează o lipsă, un deficit, și la fel e și dorința, un deficit al creierului, o deficiență, o greșeală. Din fericire, acestea pot fi corectate.*

Din lucrarea *Rădăcinile ți repercusiunile bolii*

amor deliria nervosa *asupra funcțiilor cognitive,*
de Dr. Phillip Berryman, ediția a patra

Luna august își intră complet în drepturi, împrăștiindu-și pretutindeni în Portland suflul fierbinte și duhoarea greu de suportat. Este imposibil să ieși pe stradă în timpul zilei, când soarele arde fără milă, așa că oamenii iau cu asalt parcurile, disperați să găsească puțin umbră și răcoare. Îmi este tot mai greu să-l văd pe Alex. Plaja de la East End, de obicei pustie, este întesată acum în cea mai mare parte a timpului, chiar și seara, după ce ies de la muncă. Stabilim de două ori să ne întâlnim, dar este prea periculos ca să vorbim sau să ne facem semne, astfel că ne mulțumim să ne salutăm în treacăt ca doi străini. Ne întindem prosoapele pe nisip la câțiva metri distanță unul de celălalt. El ascultă muzică în căști, iar eu mă prefac că citesc. De fiecare dată când privirile ni se întâlnesc, simt cum trupul îmi ia foc, de parcă ar sta lângă mine și și-ar plimba mâna pe spatele meu. Deși chipul îi este lipsit de orice expresie, îmi zâmbește cu ochii. Nicicând n-am trăit o experiență mai dureroasă și mai savuroasă ca aceasta, să te afli la câțiva pași distanță de omul iubit, dar să nu te poți apropia de el, este aceeași senzație pe care o simți într-o zi toridă, când mănânci cu poftă o înghețată,

ca apoi să te cuprindă o durere de cap nimicitoare. Încep să-l înțeleg pe Alex când a spus că „unchiului” și „mătușii” lui le este dor să mai simtă durerea după ce-au suferit intervenția chirurgicală. Durerea conferă dragostei mai multă intensitate și valoare.

Pentru că nu mai avem acces la plajele acum suprapopulate, ne refugiem în casa din 37 Brooks. Grădina suferă din cauza căldurii înăbușitoare. N-a mai plouat de peste o săptămână, iar razele de soare, care, în iulie, sunt ceva mai blânde, ard acum cu putere, trecând ca niște cuțite printre crengile copacilor și pustiind totul în calea lor. Chiar și albinele par bete în bătaia soarelui amețitor, zburând confuze și lovindu-se de florile ofilite, prăbușindu-se apoi la pământ și luându-și din nou zborul haotic.

Într-o zi, eu și Alex stăm amândoi întinși pe pătură. Eu stau pe spate și privesc cerul, care pare o panoplie de nuanțe și culori – albastru, verde și alb. Alex stă pe burtă și pare că ceva îl deranjează. Aprinde chibrituri, le privește cum ard și apoi le stinge când sunt gata să-i ajungă la degete. Gândul îmi fuge la povestea pe care mi-a spus-o în noaptea petrecută în baracă, la mânia ce i-a mistuit sufletul când a venit în Portland, la faptul că obișnuia să ardă lucruri.

Sunt multe aspecte din viața lui pe care nu le cunosc, un trecut și o istorie adânc îngropate în sufletul său. A fost nevoit să învețe să le ascundă, poate chiar mai mult decât noi, ceilalți. Undeva, înlăuntrul lui, există un nucleu învăluit în mii și mii de straturi, care, dacă sunt date la o parte, îți dezvăluie un diamant strălucitor.

Multe subiecte și aspecte au rămas neatinse în timpul discuțiilor noastre. Totuși, am senzația că îl *cunosc* dintotdeauna, fără să fie nevoie să știu anumite lucruri.

— Trebuie să fie frumos acum în tărâmurile Sălbăticiei, rup eu tăcerea, doar din dorința de a spune ceva. Alex își întoarce privirea spre mine, astfel că îngaim iute: Adică… probabil că este mai răcoare acolo… printre atâția copaci și umbră deasă.

— Da, așa este, îmi răspunde el, rezemându-se într-un cot.

Închid ochii și văd lumini și culori dansându-mi printre pleoape. Pentru o clipă, Alex nu mai rostește niciun cuvânt, dar îi simt privirea sfredelitoare.

— Am putea să mergem acolo, propune el în cele din urmă.

Glumește, fără doar și poate, așa că izbucnesc în râs. El păstrează tăcerea, iar când deschid ochii, descopăr pe chipul lui o expresie cât se poate de gravă.

— Doar nu vorbești serios, spun eu, copleșită deja de spaimă.

Dar știu că nu glumește deloc. Și mai știu că acesta este motivul pentru care se poartă atât de ciudat: îi este dor de tărâmurile din Sălbăticie.

— Am putea să mergem dacă vrei, îmi spune el, privindu-mă încă puțin, apoi întinzându-se pe spate. Am putea să mergem mâine. După ce ieși de la muncă.

— Dar cum am putea să… încep eu, dar el mă întrerupe.

— Lasă asta în seama mea! mă oprește el, cu o privire pătrunzătoare cum n-am mai văzut niciodată. Vrei să mergem?

Mi se pare ciudat să vorbesc despre un subiect tabu ca acesta stând întinsă pe pătură, așa că mă ridic în capul oaselor. Traversarea graniței este un delict capital, care se pedepsește cu moartea. Și, chiar dacă știu că Alex îl mai comite uneori, abia acum amploarea riscurilor pe care și le asumă.

— Dar nu se poate, bâgui eu în șoaptă. Este imposibil. Gardul… paznicii… și *armele…*

— Ți-am spus deja să lași totul în seama mea! repetă Alex, ridicându-se și el în capul oaselor și cuprinzându-mi fața cu mâinile. Totul este posibil, Lena, spune el, zâmbind.

Aceasta este una dintre expresiile lui preferate. Încep să mă liniștesc. Mă simt în siguranță alături de el. Nu cred că s-ar putea întâmpla ceva rău când suntem împreună.

— Numai câteva ore, insistă el. Doar ca să vezi cum e.

— Nu știu ce să zic, spun eu, evitându-i privirea.

Îmi simt gâtul uscat și abia reușesc să rostesc cuvintele.

Alex se apleacă spre mine, mă sărută ușor pe umăr și apoi se întinde din nou pe pătură.

— Nu contează, zice el, acoperindu-și ochii cu brațul ca să-i ferească de soarele orbitor. Credeam că ești curioasă, atâta tot.

— Da, sunt curioasă, dar…

— Lena, nu e nicio problemă dacă nu vrei să mergi. Serios! Era doar o idee.

Dau din cap afirmativ. Chiar dacă am picioarele ude de transpirație, îmi strâng genunchii la piept și îmi înfășor brațele în jurul lor. Mă simt ușurată, dar și dezamăgită. Gândul îmi zboară deodată la ziua în care Rachel m-a provocat să ne aruncăm în

apă de pe cheiul de la Willard Beach. Eu stăteam tremurând pe margine, prea speriată ca să sar. Ea m-a scos, în cele din urmă, din încurcătură, spunându-mi în șoaptă: „E-n regulă, Lena-Loo. Nu ești pregătită”. Nu-mi doream altceva decât să fug de pe chei, dar, când ne-am întors de la plajă, m-am simțit copleșită de rușine.

— Dar vreau să merg, izbucnesc eu, realizând deodată că asta îmi doresc.

— Vorbești serios? exclamă Alex, privindu-mă chiar cu insistență.

Încuviințez din cap, temându-mă că, dacă voi deschide gura, îmi voi retrage cuvintele. Alex se ridică încet în capul oaselor. Credeam că va fi încântat, dar nu schițează niciun zâmbet. Își mușcă buzele și se uită în altă parte.

— Asta înseamnă să încălcăm interdicția de a ieși din casă după ce s-a dat stingerea, continuă el.

— Înseamnă să încălcăm *multe* reguli.

Mă privește insistent, iar chipul îi trădează îngrijorarea.

— Lena! reia el, aranjând frumos, unul lângă altul, chibriturile arse. Poate că nu e o idee chiar atât de bună. Dacă vom fi prinși... dacă tu vei fi prinsă... îngaimă el, inspirând adânc. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu m-aș ierta niciodată.

— Am încredere în tine, îi mărturisesc eu, căci chiar așa și este.

— Da, dar... spune el, evitându-mi privirea. Pedeapsa pentru traversarea graniței... bâguie el, trăgând din nou aer în piept. Pedeapsa pentru traversarea graniței este... repetă el, însă fără să poată rosti cuvântul *moarte.*

— Hei! strig eu, înghiontindu-l ușor. Senzația că cineva te protejează este incredibilă, ca și dorința de a face, la rândul tău, orice pentru a-l proteja pe cel drag. Cunosc foarte bine regulile, continui eu. Spre deosebire de tine, am trăit dintotdeauna aici.

— Puțin probabil, îmi răspunde el, schițând un zâmbet și înghiontindu-mă și el în joacă.

— M-am născut și am crescut aici. Tu ești un venetic, zic eu, înghiontindu-l din nou, ceva mai tare de data asta.

El râde și încearcă să mă prindă de braț. Mă zbat, chicotind, și reușesc să scap de el. Alex se întinde spre mine ca să mă gâdile pe stomac.

— Ești un țăran! îi strig eu, țipând în clipa în care mă prinde și mă trântește pe pătură.

— Iar tu ești o orășeancă, îmi răspunde el, urcându-se deasupra mea și sărutându-mă.

Apoi totul dispare într-o explozie de căldură și culori.

*

Stabilim să ne întâlnim în seara următoare, miercuri, la Back Cove; de vreme ce mai lucrez abia sâmbătă, ar trebui să fie relativ ușor s-o conving pe mătușa să mă lase să dorm la Hana. Alex îmi oferă câteva repere importante din planul pe care l-a conceput. Nu e *imposibil* să treci granița, dar nu cred că cineva s-ar încumeta să-și asume acest risc. Pedeapsa cu moartea nu reprezintă o perspectivă prea atrăgătoare.

Nu știu cum vom reuși să trecem peste gardul electrificat, dar Alex îmi explică faptul că doar anumite porțiuni din el sunt periculoase. Este prea costisitor să alimentezi cu electricitate kilometri întregi de garduri, motiv pentru care doar anumite porțiuni sunt „băgate în priză”; restul de gard nu este mai periculos decât cel care împrejmuiește terenul de joacă de la Deering Oaks Park. Dar, cât timp toată lumea *crede* că prin gard trec destui kilowați cât să te pârlească bine de tot, ca pe un ou în tigaie, atunci acesta și-a îndeplinit foarte bine misiunea.

— Toate sunt doar praf în ochi, spune Alex, fluturându-și încet mâna prin aer.

Probabil că se referă la legile din Portland sau poate la toate legile din Statele Unite. Când devine serios, îi apare între sprâncene o cută discretă, asemănătoare cu o virguliță; este cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată. Încerc să mă concentrez asupra planului său.

— Nu înțeleg de unde știi toate astea, îi spun eu. Cum v-ați dat seama că doar anumite porțiuni de gard sunt electrificate? Ați convins pe cineva să atingă gardul ca să vedeți unde se prăjește?

— Secret profesional, îmi răspunde Alex, schițând un zâmbet. Totuși, pot să-ți spun că am făcut experimente cu animale sălbatice. Ai mâncat vreodată castor prăjit? mă întreabă el, ridicând din sprâncene.

— Fugi de-aici!

— Dar sconcs prăjit?

— Acum chiar că ești grețos!

Suntem mai mulți decât îți imaginezi este unul dintre laitmotivele preferate ale lui Alex. Avem simpatizanți peste tot, fie vindecați, fie nevindecați, în poziții-cheie cum ar fi agenți de patrulare, ofițeri de poliție, funcționari guvernamentali sau cercetători. Cu ajutorul lor vom reuși să trecem de paznici, îmi spune el. Una dintre simpatizantele cele mai active din Portland este căsătorită cu paznicul care lucrează în turele de noapte la capătul din nord al podului Tukey, exact pe unde vom traversa granița. Ea și Alex au stabilit un cod. În nopțile în care el vrea să treacă granița, îi lasă în cutia poștală un „fluturaș”, de genul celor care fac reclamă spălătoriilor de haine sau restaurantelor. Acesta face reclamă cabinetului oftalmologie al doctorului Swild, care oferă clienților o consultație gratuită (numele așa-zisului doctor mi se pare destul de evident, dar Alex susține că simpatizanții și oponenții regimului trăiesc înconjurați de prea mult stres, astfel că mai au nevoie și de glume)[6]. Așadar, ori de câte ori ea găsește „fluturașul” în cutia poștală, toarnă o doză dublă de valium în cafeaua pe care i-o pregătește soțului ei și pe care acesta o bea în timpul turei sale de noapte.

— Sărmanul! exclamă Alex râzând. Indiferent câtă cafea bea, nu reușește să rămână treaz.

Îmi dau seama cât de importantă e pentru el mișcarea de rezistență și cât de mândru este de activitatea ei clandestină, care își întinde tentaculele pe tot cuprinsul Portlandului, încerc să zâmbesc, dar îmi simt maxilarele încleștate. Gândul că am trăit tot timpul în minciună e copleșitor, așa că îmi este încă foarte greu să-i consider aliați, și nu dușmani pe simpatizanți și pe membrii mișcării de rezistență.

Trecerea frauduloasă a graniței mă va arunca, fără umbră de îndoială, în rândurile lor. Dar nu pot să dau înapoi acum. Vreau să ajung în tărâmurile Sălbăticiei; dacă ar fi să fiu sinceră cu mine însămi, am devenit simpatizantă cu mult timp în urmă, atunci când Alex mi-a propus să ne întâlnim în Back Cove, iar eu am acceptat. Aproape că nici nu mă mai recunosc; nu mai recunosc nimic din adolescenta de odinioară, din fata care nu ieșea niciodată din cuvântul cuiva, care nu mințea și care număra cu nerăbdare, nu cu groază zilele rămase până la operație. Din fata care se temea de toți și de toate. Din fata care se temea chiar și de ea însăși.

---

[6] In original, tărâmul Sălbăticiei este Wilds (n. tr.).

A doua zi, când ajung acasă de la magazin, o rog pe mătușa Carol să-mi dea telefonul ei mobil ca să-i scriu un mesaj Hanei: *Dormim la A în seara asta?* Acesta este noul cod pe care îl folosim ori de câte ori vreau s-o rog să ne ofere un alibi. I-am spus lui Carol că petrecem foarte mult timp cu Allison Doveney, care a terminat liceul împreună cu noi. Familia Doveney este și mai bogată decât familia Hanei, iar Allison e o scorpie îngâmfată. La început, Hana n-a fost de acord să-i folosim numele în mesajele noastre ca să ascundem adevărata identitate a lui „A”, motivând că nu agrea nici măcar *gândul* că am putea să fim prietene cu ea, dar am convins-o în cele din urmă. Mătușa nu ar îndrăzni niciodată să sune la familia Doveney ca să verifice dacă am fost într-adevăr acasă la Allison. S-ar simți intimidată și poate chiar stânjenită – numele familiei mele este pătat de fuga soțului Marciei și, firește, de boala mamei mele, în timp ce domnul Doveney este președintele și fondatorul filialei din Portland a asociației AED, America Eliberată de Deliria. Când eram la liceu, Allison Doveney abia catadicsea să se uite la mine, iar când eram colege la gimnaziu, după moartea mamei mele, i-a cerut profesorului s-o mute din banca în care stătea, motivând că miroseam ca o mortăciune.

Hana îmi răspunde imediat: *S-a făcut. Ne vedem diseară.*

Mă întreb ce-ar spune Allison dacă ar ști că îi folosesc numele ca acoperire pentru iubitul meu. Ar face scandal, fără îndoială, și asta mă face să zâmbesc.

Cu puțin înainte de ora opt, cobor la parter, cu rucsacul pe umăr, din care iese, ostentativ, un colț de pijama. Mi-am pus în bagaj exact hainele pe care le-aș fi luat dacă m-aș fi dus într-adevăr la Hana. Când mătușa îmi aruncă în treacăt un zâmbet și-mi urează distracție plăcută, mă simt copleșită de remușcări. Mint atât de des și de ușor acum!

Dar remușcările nu mă opresc din drum. Când cobor în stradă, mă îndrept spre West End, în eventualitatea că Jenny sau Carol mă urmăresc de la fereastră. Când ajung în Spring Street, mă întorc spre Deering Avenue și pornesc spre casa din 37 Brooks. E mult de mers, așa că ajung în Deering Highlands când ultimele raze de soare dispar de pe cer. Ca de obicei, străzile sunt pustii în locurile astea. Trec prin gardul ruginit din metal, care străjuiește proprietatea, mă strecor printre scândurile desprinse

pe alocuri din cuie, ce acoperă fereastra de la parter, și intru în casă.

Întunericul mă ia prin surprindere și, preț de o clipă, rămân încremenită pe loc, clipind confuză până când ochii mi se obișnuiesc cu lumina difuză. În aer plutește un miros de mucegai. Diverse forme încep să prindă contur, ajutându-mă să-mi croiesc drum spre canapeaua mucegăită din sufragerie. Deși are arcurile stricate, iar șoarecii i-au ros căptușeala, a păstrat ceva din frumusețea, chiar eleganța de odinioară.

Îmi scot ceasul deșteptător din rucsac și îl pun să sune la unsprezece și jumătate. O să fie o noapte lungă. Apoi mă întind pe canapeaua denivelată și-mi pun rucsacul sub cap. Nu e o pernă prea confortabilă, dar o să mă descurc.

Închid ochii și mă las purtată în tărâmul viselor de ronțăitul șoarecilor și de zgomotele misterioase ce răzbat din pereți.

Mă trezesc în întuneric după un alt coșmar cu mama. Mă ridic în capul oaselor și o clipă nu-mi dau seama unde sunt. Arcurile stricate scârțâie sub greutatea mea, aducându-mi aminte unde sunt: în casa din 37 Brooks. Caut ceasul, bâjbâind pe întuneric, și văd că este deja unsprezece și douăzeci. Știu că ar trebui să mă ridic din pat, dar mă simt încă amețită de căldură și năucă după coșmarul pe care l-am avut, așa că, preț de câteva momente, rămân pe loc și respir adânc. Sunt udă de transpirație, iar părul îmi stă lipit de ceafă.

Visul este cel care îmi tulbură de obicei nopțile, dar de data asta eu sunt cea care plutește în ocean și o privește pe mama cum stă ghemuită pe marginea ușor sfărâmicioasă a unei stânci situate la sute de metri deasupra mea, atât de sus, încât nu pot să-i disting trăsăturile, ci doar conturul palid al siluetei, învăluite în soare. Încerc s-o avertizez de pericolul ce o pândește, fluturându-mi brațele prin aer și făcându-i semn să plece de pe marginea sfărâmicioasă a stâncii, dar, cu cât mă agit mai mult, cu atât apa pare că mă trage mai mult spre adâncurile sale, împiedicându-mi mișcările și intrându-mi în gură, de parcă ar fi vrut să-mi stăvilească șuvoiul de cuvinte. Și în tot acest timp nisipul se mișcă în jurul meu și-mi dau seama că mama poate să alunece în orice clipă, zdrobindu-se cu capul de stâncile ascuțite din apă.

Și atunci o văd căzând: o pată neagră, ce devine tot mai mare pe fondul soarelui orbitor. Încerc să țip, dar nu reușesc și, în

timp ce silueta începe să se contureze tot mai bine, îmi dau seama că nu mama este cea care se prăbușește pe stânci.

Ci Alex.

Și atunci mă trezesc din somn.

În cele din urmă, mă ridic din pat, ușor buimacă, încercând să ignor spaima ce-a pus stăpânire pe sufletul meu. Mă îndrept bâjbâind spre fereastră și, odată ajunsă afară, mă simt ușurată, chiar dacă pe stradă pericolele sunt și mai mari. Dar, cel puțin, afară adie vântul. Atmosfera din casă este înăbușitoare.

Când ajung în Back Cove, îl văd pe Alex, care mă așteaptă deja la adăpostul umbrelor unui pâlc de copaci din apropierea vechiului loc de parcare. Este atât de bine camuflat, încât sunt cât pe ce să mă împiedic de el și să cad. Mă prinde însă de braț și mă trage spre el, obligându-mă să mă ghemuiesc la pământ. În bătaia razelor de lună, ochii îi licăresc precum cei de pisică.

Îmi arată, în tăcere, șirul de luminițe strălucitoare din dreptul graniței: barăcile paznicilor. De la distanță, seamănă cu niște felinare albe și scânteietoare, aprinse pentru un picnic organizat pe înserate; par chiar vesele, aș putea spune. Cam la șase metri depărtare de punctele de control, se află gardul electrificat, iar dincolo de el se întind tărâmurile Sălbăticiei. Mă bucur că am stabilit să nu scoatem niciun cuvânt până nu trecem granița. Nodul pe care îl simt în gât mă împiedică să respir, darămite să mai și vorbesc.

Vom traversa frontiera la capătul podului Tukey, aflat în nord-estul golfului; dacă ar fi să străbatem distanța înot, punctul s-ar afla în diagonală față de locul nostru de întâlnire. Alex mă strânge de mână de trei ori, acesta este semnalul prin care îmi dă de înțeles că trebuie să pornim la drum.

Îl urmez în tăcere în timp ce ocolim perimetrul golfului, având grijă totodată să evităm terenurile mlăștinoase. Aceste ținuturi sunt înșelătoare, căci, deși ai senzația că pășești pe iarbă, te poți afunda până la genunchi cât ai zice pește. Alex merge la adăpostul umbrelor, călcând tiptil prin iarbă. Uneori, mi se pare că se pierde complet în întuneric.

În vreme ce ocolim partea de nord a golfului, barăcile paznicilor încep să prindă tot mai mult contur, transformându-se în adăposturi din beton și din geam securizat.

Stropi de sudoare mi se preling în palme, iar nodul din gât aproape că mă sufocă. Planul pe care l-am conceput împreună

mi se pare acum îngrozitor de absurd. S-ar putea întâmpla orice. Poate că paznicul din baraca cu numărul douăzeci și unu nu și-a băut cafeaua încă; sau, dacă a băut-o, poate că valiumul nu și-a făcut încă efectul. Și, chiar dacă doarme dus, există riscul ca Alex să se fi înșelat în privința porțiunilor neelectrificate ale gardului; sau poate că autoritățile îl alimentează noaptea cu electricitate de la un capăt la altul.

Aproape că-mi vine să leșin de spaimă. Aș vrea să-l strig pe Alex și să-l rog să contramandăm totul și să ne întoarcem acasă, dar el continuă să meargă în fața mea și cel mai mic zgomot pe care l-aș face le-ar atrage atenția paznicilor. Și, spre deosebire de agenții de patrulare, paznicii sunt adevărați satrapi. Agenții de patrulare și polițiștii au câini și bastoane de cauciuc; paznicii sunt înarmați cu puști și gaze lacrimogene.

Ajungem, în cele din urmă, în partea de nord a golfului. Alex se ghemuiește în spatele unui copac imens și mă așteaptă să-l prind din urmă. Mă strecor și eu lângă el. Este ultima dată când mai am ocazia să-l rog să ne întoarcem acasă. Dar nu pot să rostesc niciun cuvânt, iar când vreau să clatin din cap în încercarea de a-i spune că nu mai am de gând să merg mai departe, nu reușesc să fac niciun gest. Mi se pare că retrăiesc coșmarul de mai devreme, zbătându-mă zadarnic în întuneric ca o insectă prinsă într-un bol cu miere.

Poate că Alex își dă seama cât de speriată sunt, căci se apleacă spre mine și, bâjbâind prin beznă, încearcă să-mi spună ceva la ureche. Îi simt buzele mângâindu-mi ușor gâtul și obrajii, stârnindu-mi fiori de plăcere, în ciuda spaimei cumplite ce pusese stăpânire pe mine, și atingându-mi apoi lobul urechii.

— Totul va fi bine, îmi șoptește el, ajutându-mă să mă simt puțin mai bine.

Nu mi se poate întâmpla nimic rău atâta timp cât sunt cu Alex.

Apoi pornim din nou la drum. Mergem în liniște la adăpostul copacilor, oprindu-ne din loc în loc pentru ca Alex să se asigure că nimic nu tulbură tăcerea nopții, nici strigăte, nici zgomote de pași. Deoarece pâlcurile de copaci încep să se rărească, iar porțiunile cu arbuști și iarbă deasă devin tot mai puține, suntem nevoiți să ne continuăm drumul în câmp deschis, complet vulnerabili în bătaia puștilor. Mai sunt doar cincisprezece metri de la ultimul arbust până la gardul ce marchează granița, dar

mie mi se pare că trebuie să străbatem un lac imens mistuit de flăcări.

Dincolo de un drum părăsit, funcțional înainte de închiderea granițelor Portlandului, se află frontiera străjuită de gardul electrificat, care, în lumina lunii, capătă o nuanță argintie și se întinde la nesfârșit ca o imensă pânză de păianjen. Un loc unde te poți „prăji”. Alex m-a sfătuit ca, atunci când va trebui să sar gardul din sârmă ghimpată, să nu mă grăbesc și să fiu atentă cum pășesc, însă nu reușesc să-mi înlătur din minte imaginea în care mă văd țintuită în ghimpii ascuțiți și tăioși, nemaiavând nicio cale de scăpare.

Și iată-ne deodată în câmp deschis, fără protecția copacilor, străbătând cu pași repezi drumul cel vechi, presărat cu pietriș și argilă. Alex merge aplecat înaintea mea, iar eu îi urmez exemplul, aplecându-mă cât pot de tare, dar asta nu-mi domolește spaima și nici senzația de vulnerabilitate. N-am cunoscut nicicând o senzație mai cumplită de teamă. Am impresia că sunt rece ca gheața și nu-mi dau seama dacă e din cauza vântului care bate mai tare sau a spaimei mele îngrozitoare.

Întunericul pare animat deodată de tot felul de umbre și de siluete răuvoitoare, gata să se transforme în orice clipă în paznici, iar tăcerea nopții pare tulburată de strigăte, de suspine, de fluiere și de gloanțe. Durerea pare să se materializeze și ea, căpătând formă și culoare. Prin fața ochilor îmi trec imagini disparate: o lumină albă și strălucitoare, ce înconjoară baraca cu numărul douăzeci și unu, își întinde tot mai mult razele ca niște tentacule flămânde, gata să ne înghită; înăuntru, paznicul doarme pe un scaun, cu gura deschisă; Alex se întoarce spre mine, zâmbind – oare chiar *zâmbește? —,* în timp ce pietrele îmi fug de sub picioare. Totul pare ireal și himeric, ca umbra unei flăcări. Nici eu nu par reală; nu-mi dau seama dacă respir sau mă mișc, deși cred că le fac pe amândouă.

Și atunci ne trezim în fața gardului. Alex se agață de el, plutind parcă prin aer. Aș vrea să-i strig să rămână pe loc, căci îl văd cu ochiul minții cum se zbate în ghearele morții în clipa în care mii de volți îi trec prin corp. Dar nu se întâmplă nimic, iar gardul rămâne rece și inert, așa cum mi-a spus că va fi.

Ar trebui să-l urmez, dar nu pot. Nu imediat. Nedumerirea pune stăpânire pe mine, înlăturând ușor teama. Mi-a fost

întotdeauna frică de gard încă de când eram copil. Nu m-am încumetat niciodată să mă apropii prea mult de el. Ni s-a insuflat ideea de a păstra o distanță de cel puțin un metru, și asta am și făcut mereu. Ni s-a spus că ne vom prăji; ni s-a spus că vom muri pe loc. Acum îmi plimb mâna pe deasupra sârmei ghimpate. Este la fel de rece și de inofensivă ca și gardurile ce împrejmuiesc terenurile de joacă și curțile școlilor. În clipa aceea îmi dau seama de amploarea uluitoare a minciunii în care am trăit până atunci, de faptul că orașul este străjuit de perimetri întregi de minciuni.

Alex se cațără pe gard cu repeziciune, a trecut deja de jumătate. Se uită peste umăr și mă vede stând țintuită pe loc. Dă din cap, întrebându-mă din priviri: *Ce faci?*

Ating din nou gardul cu mâna, apoi o retrag la fel de iute. Simt un fior pe șira spinării, care n-are însă nicio legătură cu volții ce-ar fi trebuit să alimenteze gardul. În mintea mea s-a făcut lumină.

Totul a fost o minciună sfruntată: în privința gardului, a existenței Invalizilor și a multor altor lucruri. Ni s-a spus că descinderile poliției au menirea de a ne proteja. Ni s-a spus că rolul agenților de patrulare este de a păstra liniștea și pacea în oraș.

Ni s-a spus că dragostea este o boală, o boală care ne va ucide în cele din urmă.

Realizez, pentru prima oară în viață, că și asta este o minciună.

Alex se leagănă ușor pe gard, înainte și-napoi. Îmi ridic ochii spre el și-l văd făcându-mi din nou semn să-l urmez. Nu suntem în siguranță. Trebuie să mergem mai departe. Mă agăț cu mâinile de gard și încep să mă cațăr. Mi se pare și mai periculos pe gard decât în câmp deschis; cel puțin, acolo, aveam mai mult control, am fi putut să observăm din timp prezența vreunui paznic și am fi putut să ne întoarcem în golf, sperând să ne pierdem urma în întuneric. Slabe speranțe, dar cu mai multe șanse de izbândă decât avem aici, cocoțați pe gard. Așa cum stăm acum, cu spatele spre barăcile paznicilor, am senzația că suntem o țintă mișcătoare, pe care scrie cu litere de-o șchioapă: IMPUȘCAȚI-NE!

Alex ajunge în vârf înaintea mea și-l văd cum își croiește drum, încet și cu multă atenție, pe deasupra sârmei ghimpate.

Coboară apoi cu grijă pe cealaltă parte, făcând câțiva pași și oprindu-se apoi ca să mă aștepte. Îi urmez mișcările întocmai. Tremur din toate încheieturile, de teamă și de epuizare, dar reușesc să trec pe deasupra gardului și să cobor apoi pe cealaltă parte. Ating pământul cu picioarele. Alex mă ia de mână și mă trage după el în pădure, cât mai departe de graniță.

În tărâmurile Sălbăticiei.

CAPITOLUL 18

Mary, umbrela tu ți-o scoate,
Căci soarele pe cer străluce,
Dar cenușa, ce din aer mereu ea se prelinge,
Părul negru în cărunt ea ți-l va face!

Mary, vâslele nu le opri
Și cât mai departe în lume tu să fugi!
Făclia lumânării aprinsă să o ții,
Căci valurile mării de sânge-s înroșite!

Miss Mary (joc de copii, din perioada

bombardamentelor-fulger împotriva *Invalizilor),*
din lucrarea O *istorie a jocurilor de copii*

Luminile de la baraca paznicului se pierd înghițite în întuneric, ascunse parcă de o boltă. Copacii ne străjuiesc de-o parte și de alta, atingându-mi fața, umerii și picioarele cu crengile lor noduroase ca mii de mâini întunecate. De pretutindeni se aud sunete ciudate: zbateri de aripi, țipete de bufnițe și animale foșnind prin tufișuri. Aerul miroase puternic a flori și pulsează de viață, creându-ți senzația că-l poți atinge, ca o perdea pe care o dai la o parte. E întuneric beznă. Nu pot să-l văd pe Alex, care se află la câțiva pași în fața mea; îi simt doar mâna cu care o strânge pe a mea, trăgându-mă după el.

Cred că sunt și mai înspăimântată acum decât am fost atunci când am trecut frontiera, așa că îl trag de mână pe Alex, sperând că-mi va înțelege mesajul și se va opri.

— Mai avem. Puțin, îmi șoptește el prin întuneric, continuând să înainteze.

Mergem încet, iar după trosnetul crengilor și al rămurelelor rupte îmi dau seama că Alex încearcă să croiască un drum pentru noi. Am senzația că ne mișcăm ca melcul, dar este uimitor cât de repede am pierdut din vedere granița și tot ce se află acolo, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. În spatele meu,

se întinde o mare de întuneric. Străbatem, parcă, un tunel subteran.

— Alex… îngaim eu, sufocată de emoție.

— Rămâi puțin pe loc! îmi spune el, dându-mi drumul la mână.

Țip ușor, fără să vreau. Apoi îi simt mâinile pe brațele mele și gura care se lovește de nasul meu în clipa în care vrea să mă sărute.

— Totul e în regulă, mă încurajează el, vorbind cu voce tare, lucru care îmi dă de înțeles că suntem în siguranță. Nu plec nicăieri. Încerc doar să găsesc nenorocita aia de lanternă, bine?

— Da, bine, îi răspund, cu răsuflarea întretăiată.

Mă întreb dacă Alex nu regretă că m-a luat cu el. N-aș putea să spun că am dat dovadă de prea mult curaj.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Alex mă sărută din nou, de data asta, în colțul buzelor. Probabil că nici el n-a reușit să se obișnuiască bine cu întunericul.

— Te descurci de minune, mă încurajează el.

Îl aud apoi foșnind printre crengile din jurul nostru, înjurând ușor în barbă, un monolog pe care nu-l prea înțeleg. Puțin mai târziu, scoate un strigăt de încântare, iar din întuneric răzbate deodată o rază de lumină, scoțând la iveală vegetația bogată ce ne înconjoară – arbuști deși și copaci înțesați unii într-alții.

— Am găsit-o, exclamă Alex, râzând și îndreptând lumina lanternei spre mine. Apoi îmi arată o cutie cu scule pe jumătate îngropată în pământ, explicându-mi: O lăsăm aici pentru cei care traversează granița. Ești gata de drum?

Încuviințez din cap. Mă simt mult mai bine acum când văd pe unde merg. Crengile copacilor creează deasupra noastră o arcadă care-mi aduce aminte de tavanul boltit al catedralei St. Paul, unde se țineau orele de religie și unde învățam despre atomi, teoria probabilităților și orânduiala lui Dumnezeu. Frunzele foșnesc și dansează în jurul nostru, creând un joc de forme și culori. Uneori lumina lanternei lui Alex se reflectă pentru o clipă într-o pereche de ochi strălucitori, care ne privesc solemn prin frunzișul copacilor înainte de a se face nevăzuți în întuneric. Este incredibil. Nicicând n-am mai văzut ca natura să pulseze de viață, așa cum o face aici, și acest lucru îmi dă un sentiment de nimicnicie, de parcă mă aflu ilegal pe proprietatea

unei persoane mult mai în vârstă și mult mai importante ca mine.

Alex merge cu pași mult mai siguri acum, dând uneori la o parte crengile care ne stau în drum. Nu urmăm însă vreo potecă anume, astfel că, după cincisprezece minute, încep să mă tem că ne învârtim în cerc sau că ne adâncim și mai mult în pădure, fără să mai ajungem vreodată la destinație. Sunt cât pe ce să-l întreb de unde știe unde mergem, când observ că se oprește uneori pe loc și îndreaptă lumina lanternei spre trunchiurile copacilor ce ne înconjoară ca niște siluete înalte și fantomatice. Unii dintre ei sunt marcați cu vopsea albastră.

— Vopseaua… îngaim eu.

— Este harta noastră, îmi explică Alex, aruncându-mi o privire peste umăr, fără să se oprească însă din drum. Crede-mă că n-ai vrea să te rătăcești prin locurile astea! adaugă el.

Apoi, deodată, copacii încep să se rărească, dispărând din calea noastră. Într-o clipă, suntem în mijlocul pădurii, înconjurați din toate părțile de arbori, ca apoi să ne trezim pe un drum pavat, o panglică de beton, care, în bătaia razelor de lună, capătă o nuanță argintie. Drumul este denivelat și plin de hârtoape, presărat pe alocuri cu maldăre de moloz pe care trebuie să le ocolim. Se întinde șerpuitor la poalele unui deal scund și lung, dispărând în cele din urmă pe creasta dealului, de unde începe o altă lizieră a pădurii.

— Dă-mi mâna! murmură Alex.

Fără să știu de ce, mă bucur că vorbește din nou în șoaptă. Dintr-un motiv oarecare, am senzația că am intrat într-un cimitir. De-o parte și de alta a drumului, pământul se întinde parcă la nesfârșit, acoperit cu o iarbă înaltă până la brâu și cu pâlcuri de copaci subțiri și tineri, ce par fragili și vulnerabili în fața acestor întinderi nemărginite. Zăresc pe alocuri și grinzi, grinzi imense din lemn, așezate unele peste altele, dar și lucruri contorsionate, ce strălucesc în iarbă în bătaia razelor de lună.

— Ce e asta? îl întreb pe Alex, pe același ton șoptit, dar imediat ce pun întrebarea, de pe buze îmi scapă un strigăt de uimire, căci știu foarte bine răspunsul.

În mijlocul unei câmpii cu iarbă foșnitoare, văd un camion albastru, perfect intact, de parcă cineva a parcat acolo pentru un picnic.

— Asta *a fost* o stradă, îmi răspunde Alex, cu glasul gâtuit. Distrusă de bombardamentele-fulger. Au existat mii și mii de străzi, pe tot cuprinsul țării. Au fost complet distruse în urma bombardamentelor.

Cuvintele lui îmi stârnesc fiori. Nu e de mirare că am senzația că merg printr-un cimitir. Într-un fel, chiar așa și este. Războiul-fulger a durat un an și a avut loc cu mult înainte de nașterea mea, când mama era încă mică. Se presupune că, în urma lui, au pierit toți Invalizii și oponenții care au refuzat să-și părăsească locuințele și să se mute într-o comunitate recunoscută de guvern. Mama mi-a spus odată că primele amintiri din copilăria ei au fost umbrite de zgomotul asurzitor al bombardamentelor și de mirosul de fum. Nori negri de fum au plutit, ani de zile, deasupra orașului, iar vântul îl acoperea adesea cu un strat gros de cenușă.

Continuăm să mergem mai departe. Priveliștea îmi umple ochii de lacrimi. Nimic din tot ce vezi aici nu seamănă cu fotografiile din manualele de istorie: piloți care zâmbesc și ridică degetele în semn de victorie; oameni care îi ovaționează la graniță, bucuroși că dușmanul a fost înlăturat, iar ei pot să trăiască acum în siguranță; case arse frumos, fără să lase mizerie în urmă. În manualele de istorie, aceste case nu sunt locuite, iar oamenii sunt doar niște umbre fantomatice, inexistente. Dar, în timp ce străbat, alături de Alex, drumul ce poartă și acum rănile bombardamentelor, îmi dau seama că nimic nu s-a întâmplat așa cum ni s-a spus. Războiul a semănat moarte, distrugeri și prăpăd. A nimicit oameni, oameni care mâncau, vorbeau la telefon, prăjeau ouă sau cântau în baie. Sufletul îmi este copleșit de tristețe pentru sufletele pierdute, dar și de mânie pentru cei ce-au declanșat războiul. Compatrioții mei... sau, cel puțin, *foștii* mei compatrioți. Nu știu cine mai sunt acum sau care îmi este locul în lume.

Totuși, acest lucru nu este adevărat în totalitate. Știu că locul meu este alături de Alex.

Puțin mai departe, pe deal, în mijlocul unei pajiști, vedem o casă frumoasă și albă, care a scăpat întreagă din calea bombelor. Doar un oblon desprins din țâțâni se zbate în vânt; în rest, ai putea crede că este o casă obișnuită din Portland. Pare ciudată cum stă în mijlocul întinderii pustii, înconjurată de

„surate” dezintegrate și distruse de obuzele nimicitoare. Pare pierdută și micuță, ca un mielușel rătăcit de turmă.

— Mai stă cineva acolo? îl întreb eu pe Alex.

— Uneori oamenii se mai adăpostesc în ea când plouă sau este foarte frig. Dar numai Invalizii care se mută de colo colo, adaugă el, șovăind din nou înainte de a rosti cuvântul *Invalizi,* cu o grimasă pe chip, de parcă ar fi gustat ceva amar. Ne ferim, de obicei, de locurile acestea, continuă el. Lumea crede că bombardierele s-ar putea întoarce ca să termine ce-au început cu ani în urmă. Dar e o simplă superstiție. În concepția lor, casa aduce ghinion, îmi explică el, schițând un zâmbet. Totuși, asta nu i-a împiedicat să ia din ea tot ce au găsit la îndemână: paturi, pături, haine, tot. Chiar și eu am luat niște farfurii de acolo.

Alex mi-a povestit cu puțin timp în urmă că avea locul lui în Sălbăticie, dar când i-am cerut detalii a tăcut chitic, spunându-mi să am răbdare, căci o să văd totul cu ochii mei. Totuși, mi se pare ciudat că cei care locuiesc în pustietatea asta au nevoie de farfurii, de pături sau de alte lucruri obișnuite ca acestea.

— Pe aici! îmi spune Alex, trăgându-mă de pe drum ca să intrăm din nou în pădure.

Mă bucur să mă aflu din nou la adăpostul copacilor. Toată întinderea aceea ciudată și nemărginită în mijlocul căreia o singură casă, întreagă și neatinsă, veghează peste clădirile în ruină, peste camionul măcinat de rugină și, de asemenea, peste străzile pline de hârtoape, îmi apasă pe suflet ca o povară. De data asta urmăm o cărare mai des folosită. Copacii mai sunt pe alocuri marcați cu vopsea, dar Alex nu-i mai consultă. Mergem cu pași repezi, în șir indian. Arborii și lăstărișul au fost tăiați pe alocuri, așa că străbatem drumul cu mai multă ușurință. Pământul de sub picioarele mele a fost tasat de-a lungul timpului de pașii trecătorilor. Inima începe să-mi bată cu putere în piept. Ne apropiem de destinația noastră, sunt convinsă de asta. Alex se întoarce atât de brusc spre mine, încât sunt cât pe ce să mă lovesc de el. Stinge lanterna și, în întunericul ce s-a lăsat brusc, forme ciudate par să prindă contur și să se materializeze.

— Închide ochii! îmi spune el zâmbind.

— De ce să-i mai închid? îl întreb eu. Oricum, nu văd nimic.

Mi-l și imaginez dându-și ochii peste cap.

— Hai, Lena!

— Bine.

Închid ochii și îmi ia mâinile într-ale sale. Apoi mă trage după el, murmurând lucruri precum: „Ai grijă! E o piatră în față” sau „Ia-o puțin mai la stânga!” În tot acest timp, sufletul îmi freamătă de emoție. Ne oprim, în cele din urmă, iar Alex îmi dă drumul la mâini.

— Am ajuns, mă anunță el cu încântare în glas. Deschide ochii!

Îl ascult și, pentru o clipă, rămân încremenită pe loc, fără să rostesc vreun cuvânt. Deschid gura de câteva ori ca să spun ceva, dar o închid imediat, căci singurul sunet pe care îl scot este un țipăt strident.

— Ei bine? mă întreabă Alex, foindu-se lângă mine. Ce zici?

— E… e *aievea,* îngaim eu în cele din urmă.

— Firește că e aievea, răspunde Alex, râzând zgomotos.

— Adică… e uimitor! exclam eu, făcând câțiva pași înainte.

Acum, când mă aflu aici, nici nu mai știu cum mi-am imaginat tărâmurile Sălbăticiei, dar nimic nu aduce cu realitatea. O porțiune vastă din pădure a fost defrișată, deși, pe alocuri, copacii au început din nou să crească, înălțându-se zvelți spre cerul care se întinde deasupra noastră ca un baldachin imens și strălucitor, în mijlocul căruia tronează zeița selenară a nopții. Un indicator vechi, năpădit de trandafiri sălbatici, ne spune unde ne aflăm, deși abia mai pot să disting cuvintele scrise pe el: CREST VILLAGE MOBILE PARK. Locul este plin de rulote și de adăposturi improvizate din prelate întinse între copaci, unde păturile și perdelele de duș joacă rolul de uși; de camioane mâncate de rugină și acoperite cu coviltire; de camionete vechi, cu perdele la geamuri, care le conferă intimitate locatarilor. Pământul este presărat pe alocuri cu vetre care păstrează și acum rămășițele focurilor aprinse de localnici pe parcursul zilei; acum, deși e trecut de miezul nopții, tăciunii mai ard încă mocnit, răspândind în aer panglici de fum și miros de lemn ars.

— Vezi? zice Alex, râzând și întinzându-și brațele. Războiul nu ne-a nimicit de tot.

— Nu mi-ai spus, bâgui eu, plimbându-mă prin mijlocul luminișului și ocolind mai mulți bușteni aranjați în cerc, ca o sufragerie în aer liber. Nu mi-ai spus niciodată că este așa.

— Trebuia să vezi totul cu ochii tăi, îmi răspunde el, ridicând din umeri și țopăind lângă mine ca un câine fericit. Se pare că

am întârziat la petrecerea din seara asta, adaugă el, aruncând niște pământ peste un foc fumegând.

În timp ce străbatem luminișul, Alex îmi arată fiecare „casă” în parte și-mi povestește câte ceva despre cei care locuiesc acolo, vorbind tot timpul în șoaptă ca să nu trezim pe cineva. Unele povești mi le-a spus și altă dată; altele sunt complet noi. Nici nu reușesc să mă concentrez, dar mă bucur să-i aud glasul, șoptit, familiar și încurajator. Chiar dacă așezarea nu se întinde pe o suprafață prea mare, ci doar pe aproximativ două sute de metri, am senzația că universul s-a rupt deodată în două, dezvăluindu-mi lumi necunoscute pe care nu mi le-am imaginat niciodată. Nu există ziduri, iar locul pare de o imensitate rară. Prin comparație, Portlandul pare minuscul, aproape inexistent. Alex se oprește în fața unei rulote vechi și cenușii. Ferestrele din sticlă i-au fost înlocuite cu un material multicolor, bine întins.

— Iar asta este „casa” mea, îmi spune el, arătându-mi rulota cu gesturi stângace.

E prima oară în seara aceea când pare nervos, dându-mi și mie emoții. Reușesc cu greu să-mi stăvilesc râsul isteric.

— Vai! Este… este…

— De afară, nu e mare lucru, intervine Alex, evitându-mi privirea și mușcându-și buzele. Nu vrei să intri?

Încuviințez din cap, convinsă fiind că, dacă aș fi încercat să spun ceva, n-aș fi reușit decât să scot un alt sunet strident. Am rămas de multe ori singură cu el; acum însă totul pare altfel. Aici nimeni nu ne pândește din întuneric, nimeni nu ne urmărește, gata să ne înhațe și să ne despartă. Aici spațiul nu pare să mai aibă granițe. Este încântător și înspăimântător în același timp. Aici s-ar putea întâmpla orice și, în clipa în care se apleacă asupra mea și mă sărută, parcă întreaga întunecime a nopții, grea și catifelată, șoaptele dulci ale copacilor și foșnetul ritmic al animalelor nevăzute, toate mă învăluie în îmbrățișarea lor, făcându-mă să mă topesc în noapte. Când spulberă vraja sărutului, reușesc abia după câteva secunde să-mi capăt din nou suflul.

— Hai! mă îndeamnă el, împingând cu umărul ușa rulotei.

Înăuntru este întuneric beznă. Disting doar câteva siluete palide, dar, în clipa în care Alex închide ușa în urma noastră, până și acestea dispar înghițite de beznă.

— Nu există electricitate aici, îmi spune Alex, orbecăind prin cameră, lovindu-se de lucruri și înjurând încetișor în barbă.

— Nu ai niște lumânări? îl întreb eu.

În aer plutește un miros ciudat, ca al frunzelor de toamnă bătute de vânt. E plăcut. Acesta se împletește și cu alte mirosuri, cu parfumul înțepător de portocale, specific produselor de curățat, dar și cu un iz ușor de benzină.

— Am o soluție chiar și mai bună, spune el. Îl aud foșnind ceva, apoi, de undeva de sus, un jet de apă mă udă din cap până în picioare, făcându-mă să scot un țipăt. Îmi pare rău, se scuză Alex. N-am mai fost de mult pe-aici. Ai grijă!

Îl aud foșnind din nou și apoi, încetul cu încetul, tavanul începe să se plieze singur, dezvăluind deodată nemărginirea cerului. Luna ne veghează de sus, scăldându-ne într-o lumină argintie. Îmi dau seama că „tavanul” este, de fapt, o prelată imensă din plastic, o variantă mult mai mare a foliei din aluminiu cu care se acoperă grătarul. Alex stă cocoțat pe un scaun și răsucește prelata, dezvăluind, cu fiecare centimetru în parte, bolta nețărmurită a cerului și luminând tot mai mult interiorul rulotei.

— E minunat! îngaim eu, cu răsuflarea întretăiată.

Alex îmi aruncă o privire peste umăr și-mi zâmbește.

Continuă să strângă prelata, oprindu-se din când în când ca să-și mute scaunul.

— Într-o zi, furtuna a smuls jumătate din tavan. Din fericire, nu eram aici, povestește el, scăldat în lumina argintie a lunii.

Așa cum s-a întâmplat și în seara descinderilor poliției, revăd cu ochiul minții portretele din biserici ale îngerilor înzestrați cu aripi.

— M-am hotărât atunci să scot tot tavanul, continuă el, terminând de răsucit prelata și sărind ușor de pe scaun. Apoi se întoarce spre mine și-mi spune zâmbind: Este o casă decapotabilă.

— E incredibil! exclam eu, extaziată, căci cerul pare atât de aproape, încât aș putea să ating luna cu degetele.

— O să aprind și lumânările, zice Alex, îndreptându-se spre bucătărie și începând să scotocească printre lucruri.

Acum pot să disting și piesele mari de mobilier, deși nu în cele mai mici detalii. Într-un colț se află o sobă micuță pe lemne. La celălalt capăt este un pat de o singură persoană. Simt un nod în

stomac când îl văd și mii de gânduri mă năpădesc: o revăd pe mătușa mea stând pe pat și expunându-mi, cu vocea ei neutră, lipsită de inflexiuni, responsabilitățile unui soț și ale unei soții; o revăd pe Jenny stând cu mâna în șold și spunându-mi că, atunci când va veni momentul, nu voi ști ce să fac; aud din nou zvonurile care circulau despre Willow Marks; o revăd pe Hana întrebându-se cu voce tare, în vestiar, ce presupune sexul, în timp ce îi spuneam să tacă, speriată că cineva ar fi putut s-o audă.

Alex aduce câteva lumânări și începe să le aprindă una câte una, luminând încet-încet toate colțurile camerei. Cărțile sunt cele care mă frapează cel mai tare: formele butucănoase, care, în întuneric, păreau piese de mobilier, se materializează acum în vrafuri de cărți, atât de multe cum n-am văzut nicăieri, cu excepția celor din biblioteca școlii. Pe un perete sunt trei rafturi pentru cărți. Chiar și frigiderul, a cărui ușă e scoasă din țâțâni, este plin cu cărți.

Iau o lumânare și citesc titlurile. Niciunul nu-mi este cunoscut.

— Ce sunt astea? îl întreb eu.

Unele cărți sunt atât de vechi și de deteriorate, încât mă tem că, dacă le ating, se vor sfărâma în mii de bucățele. Rostesc numele pe care le citesc pe coperte – cel puțin, pe cele pe care reușesc să le descifrez: Emily Dickinson, Walt Whitman, William Wordsworth.

— Sunt volume de poezie, îmi răspunde Alex, privindu-mă cu insistență.

— Dar ce e poezia?

Cuvântul îmi este complet străin, căci nu l-am auzit niciodată, dar îmi place rezonanța lui. Este elegantă și frumoasă, ca o femeie fermecătoare îmbrăcată într-o rochie lungă.

Alex aprinde și ultima lumânare. Acum rulota este scăldată într-o lumină caldă și scânteietoare. Vine lângă mine în fața raftului de cărți și se așază pe vine, căutând ceva. Scoate o carte și se ridică în picioare, apoi mi-o oferă.

Colecție de poezii de dragoste. Simt un fior când citesc cuvântul *dragoste* tipărit atât de ostentativ pe copertă. Alex mă privește cu ochi sfredelitori, astfel încât, pentru a-mi ascunde stânjeneala, deschid volumul și citesc lista autorilor de pe primele pagini.

— Shakespeare? spun eu, recunoscând numele de la orele de educație pentru sănătate. Cel care a scris *Romeo și Julieta?* Povestea moralizatoare?

— Nu este o poveste moralizatoare, mă contrazice Alex. Este o poveste de dragoste extraordinară.

Gândul îmi fuge la ziua examenului de evaluare, prima zi în care l-am văzut pe Alex. Pare să fi fost cu mult timp în urmă. Îmi amintesc că am asociat povestea cu noțiunea de *frumos* și *sacrificiu.*

— Au interzis poezia cu ani în urmă, imediat după ce-au descoperit tratamentul, îmi explică Alex, luând cartea din mâinile mele și deschizând-o la întâmplare. Vrei să asculți o poezie?

Îi răspund, încuviințând din cap. El tușește, își drege glasul, își apleacă umerii și își întinde gâtul de parcă ar pasa mingea unui coechipier într-un meci de fotbal.

— Fii serios! îi spun eu, izbucnind în râs. Tragi de timp.

El își drege din nou glasul și începe să citească:

— „N-am să te asemui cu o zi de vară!”[7]

închid ochii și mă las purtată pe aripile poeziei ca pe crestele calde ale valurilor mării. Poezia nu seamănă cu nimic din ce-am citit până acum. Nu o înțeleg pe toată, surprind doar frânturi de imagini și propoziții ce par neterminate, contopindu-se și fluturând toate în vânt ca niște panglici viu colorate. Îmi reamintește însă de muzica ce m-a lăsat aproape fără suflare la petrecerea de la fermă de acum două luni. Simt deopotrivă cum încântarea și tristețea pun stăpânire pe sufletul meu.

Alex termină de citit. Când deschid ochii, îl văd privindu-mă sfredelitor.

— Ce e? îl întreb eu.

Insistența privirii lui mă lasă aproape fără suflare, de parcă s-ar uita direct *prin* mine.

Nu-mi răspunde imediat. Răsfoiește câteva pagini din carte, dar fără să se uite la ele. Își ține tot timpul ochii ațintiți asupra mea.

— Vrei să mai asculți una? Și, fără să mai aștepte răspunsul meu, începe să recite: „Cum te iubesc? Să-ncerc o-nșiruire”.

Iar verbul *a iubi.* Inima îmi stă în loc când îl rostește, apoi începe să-mi bată frenetic.

---

[7] Sonetul 18 de William Shakespeare (n. tr.).

— „Adânc și larg și-nalt, atât cât poate/Atinge al meu suflet când străbate...”

Știu că recită versurile scrise de un poet, totuși par să i se reverse din suflet. Ochii îi dansează scăpărători în lumina lumânărilor. Face un pas spre mine și mă sărută ușor pe frunte.

— „Și te iubesc cu zilnica iubire,/În pașnic fel, în zori, pe scăpătate...”

Am senzația că pământul mi se clatină sub picioare și că o să mă prăbușesc fără scăpare.

— Alex!... îngaim eu, dar cuvintele refuză să-mi iasă de pe buze.

Mă sărută pe obraji, dezmierdându-mă cu o atingere ușoară și încântătoare.

— „Și slobod, cum te lupți pentru dreptate...”[8]

— Alex!... îl strig eu din nou, de data asta ceva mai tare.

Inima îmi bate atât de tare, gata parcă să-mi iasă din piept.

— Elizabeth Barrett Browning, îmi spune el, zâmbindu-mi șmecherește și mângâindu-mi vârful nasului cu degetul. Nu-ți place?

Tonul șoptit și grav pe care îl folosește, în timp ce mă privește cu aceeași insistență, îmi dă de înțeles că întrebarea lui are alte conotații.

— Nu. Ba da, îmi place, dar...

Adevărul e că nu prea știu ce vreau să spun. Nu mai pot să gândesc sau să vorbesc rațional. Un singur cuvânt îmi invadează gândurile – ca o furtună, ca un uragan – și trebuie să-mi încleștez gura ca să nu-l las să-mi scape de pe buze. *Iubire, iubire, iubire, iubire,* un cuvânt pe care nu l-am rostit nicicând, un cuvânt pe care nici în gând n-am îndrăznit să-l spun vreodată.

— Nu trebuie să-mi explici, îmi spune Alex, făcând un pas înapoi.

Am din nou senzația că vorbim despre altceva. Cred că l-am dezamăgit cumva. Indiferent ce s-a întâmplat între noi – și ceva s-a întâmplat, fără doar și poate, deși n-aș putea spune ce anume – i-a umplut sufletul de tristețe, o tristețe pe care i-o citesc în priviri, chiar dacă îmi zâmbește în continuare. Aș vrea să-i cer iertare sau să-l iau în brațe și să-l rog să mă sărute. Dar mi-e prea teamă să spun ceva; mi-e teamă că, fără să vreau,

[8] Elizabeth Barrett Browning, Sonetul XLIII, traducere de Maria Banuş (n. tr.).

cuvântul îmi va scăpa de pe buze, iar consecințele vor fi dramatice.

— Vino aici! mă cheamă Alex, punând cartea de-o parte și oferindu-mi mâna. Vreau să-ți arăt ceva.

Mă conduce spre pat, lucru care îmi stârnește din nou fiori de emoție. Nu știu la ce se așteaptă, așa că, în clipa în care se așază pe pat, eu ezit ușor, copleșită de sfială.

— E-n regulă, Lena, mă liniștește el, căci, de fiecare dată când îl aud rostindu-mi numele, mă relaxez de-ndată. Se întinde pe spate, iar eu îi urmez exemplul. Stăm întinși, unul lângă celălalt, în patul îngust, unde cu greu încap două persoane. Vezi? mă întreabă Alex, înălțându-și bărbia.

Deasupra noastră, pe bolta cerească, licăresc mii și mii de stele, micuțe și strălucitoare ca niște fulgi de nea, presărate pe cerul negru ca smoala. Priveliștea mă lasă fără suflare. Nu cred că am văzut vreodată atâtea stele. Cerul pare atât de aproape, întins ca o plasă de siguranță deasupra noastră, încât am putea să sărim de pe pat, iar văzduhul ne-ar prinde și ne-ar susține în împletitura sa de stele.

— Ce zici?

— Este minunat! Ador priveliștea, o iubesc! exclam eu. Cuvântul îmi scapă de pe buze, luându-mi și povara de pe suflet. O iubesc, repet eu, „gustând”, parcă, din cuvânt.

E ușor să-l rostești odată ce te-ai încumetat s-o faci. Este scurt și la obiect. Ți se rostogolește de pe buze. E uimitor că nu l-am rostit până atunci.

Alex e încântat; o simt în glasul său surâzător.

— Lipsa utilităților reprezintă o problemă spinoasă, spune el. Dar trebuie să recunoști că priveliștea este bestială.

— Aș vrea să rămânem aici, izbucnesc eu, apoi, încercând să mă corectez, încep să mă bâlbâi. Adică nu pentru totdeauna, ci doar… înțelegi *tu* ce vreau să spun.

Alex își strecoară brațul pe sub gâtul meu, iar eu îmi sprijin capul de pieptul lui.

— Mă bucur că ai venit s-o vezi.

Un timp, rămânem întinși în pat, cufundați în tăcere. Mă las legănată de mișcările ritmice ale pieptului său, ce mă poartă încetul cu încetul spre tărâmurile visurilor. Îmi simt trupul cumplit de greoi, iar stelele parcă-și schimbă poziția,

transformându-se în cuvinte. Încerc să le descifrez tâlcul, dar și pleoapele îmi sunt grele; îmi e cu neputință să țin ochii deschiși.

— Alex!

— Da.

— Mai recită-mi o dată poezia aia! îl rog eu cu un glas ce nu pare al meu; cuvintele par să vină de undeva din depărtare.

— Care dintre ele? mă întreabă Alex cu glas șoptit.

— Cea pe care o știi pe dinafară, îi răspund eu ca prin vis.

— Știu foarte multe pe dinafară.

— Oricare, atunci.

Alex trage adânc aer în piept și începe să recite:

— „Îți port inima cu mine. O port în inima mea/Nu rămân niciodată fără ea...”[9]

Și cuvintele se revarsă ca într-o cascadă peste mine, străpungând întunericul, așa cum razele de soare străpung suprafața apei, pătrunzând în adâncurile ei. Îmi țin ochii închiși. Și văd stelele în continuare, galaxii întregi ce strălucesc în neant, aștri incandescenți ca soarele, oceane argintii și nemărginite, aștri selenari...

*

Mi se pare că am dormit doar cinci minute când Alex mă trezește cu blândețe. Cerul este încă negru ca smoala, iar luna strălucește la fel de tare, dar, după lumânările topite aproape în totalitate, îmi dau seama că am dormit cel puțin o oră.

— E timpul să plecăm, mă anunță el, dându-mi la o parte părul de pe frunte.

— Cât e ceasul? îl întreb eu, somnoroasă.

— Aproape trei dimineața, îmi răspunde el, ridicându-se din pat și întinzându-mi mâna ca să mă ajute. Trebuie să trecem granița înainte ca Frumoasa Adormită să se trezească din somn.

— Frumoasa Adormită? întreb eu, clătinând nedumerită din cap.

— După poezie, trecem la basme, îmi răspunde el, râzând ușor și aplecându-se să mă sărute.

Străbatem din nou pădurea, apoi drumul ce trece pe lângă casele bombardate de obuze, și ajungem iar în pădure. Am tot timpul senzația că nici nu m-am trezit din somn. Nu mă mai tem atunci când trebuie să sar din nou gardul. A doua oară, mi se pare mult mai ușor să mă cațăr peste gardul din sârmă

---

[9] Poezia i carry your heart with me de e.e. cummings (n. tr.).

ghimpată, de parcă întunericul ne învăluie într-o mantie protectoare. Paznicul de la baraca douăzeci și unu stă exact în aceeași poziție, cu capul dat pe spate, cu picioarele pe birou și cu gura căscată. În scurt timp ne trezim străbătând din nou golful, apoi străzile tăcute și pustii din Deering Highlands. Și atunci un gând ciudat, pe jumătate fermecător, pe jumătate înspăimântător, îmi trece prin minte: poate că toată povestea asta este un vis și, când mă voi trezi, voi descoperi că sunt din nou în tărâmurile Sălbăticiei. Poate că *întotdeauna* am trăit acolo, iar Portlandul – cu laboratoarele lui, cu interdicția de a ieși din casă după ce s-a dat stingerea și cu intervențiile lui chirurgicale – n-a fost decât un vis urât.

Ajungem la casa din 37 Brooks, ne strecurăm pe fereastră, iar când intrăm, ne izbim cu putere, ca de un zid, de căldura înăbușitoare și de mirosul de mucegai. Am petrecut doar câteva ore în Sălbăticie și deja mi-e dor de tărâmurile ei, de vântul ce adie prin copaci, de parfumurile amețitoare de plante și flori, de zgomotele viețuitoarelor nevăzute, de natura care freamătă pretutindeni de viață… peste tot… în orice parte privești…

Nu există ziduri…

Alex mă conduce apoi spre canapea, mă învelește cu o pătură, mă sărută și-mi urează noapte bună. Intră la serviciu în tura de dimineață și abia dacă are timp să se ducă acasă și să facă un duș înainte de a pleca la laboratoare. Îi aud pașii pierzându-se în întuneric.

Și apoi adorm.

*

Dragoste: un singur cuvânt, nici mai mare, nici mai lung decât tăișul unui cuțit. Căci asta și este, o lamă, un tăiș ascuțit ca briciul. Îți spintecă în două centrul universului, înainte și după. Iar restul lumii se prăbușește de-o parte și de alta.

Înainte și *după* și *în răstimpul*, un moment nici mai mare, nici mai lung decât tăișul unui cuțit.

CAPITOLUL 19

Trăiți în libertate sau muriți!

Proverb antic, origine necunoscută,

adăugat în *Dicționarul de cuvinte și idei periculoase,* www. ccdwi.gov.org

Viața merge mai departe, oarbă și nepăsătoare, chiar dacă micul tău univers se spulberă în bătaia vântului și acesta este unul dintre cele mai ciudate aspecte ale existenței noastre. Într-o zi te bucuri de compania părinților, ca a doua zi să te trezești orfan. Într-o zi ai un loc în lume și un drum în viață, ca în ziua următoare să te rătăcești în sălbăticie.

Și, cu toate astea, soarele răsare în fiecare zi, norii se adună și plutesc în voia vântului, oamenii fac cumpărături, trag apa la toaletă și ridică sau lasă jaluzelele la geamuri. Atunci realizezi că nu ești centrul universului, că viața, eternul mecanism al existenței, nu te include între granițele ei. Te aruncă tot mai departe, chiar dacă ai reușit să treci frontiera. Chiar dacă ai murit.

A doua zi de dimineață, când mă întorc acasă, starea de normalitate a Portlandului mă lasă aproape fără suflare.

Nu știu la ce mă așteptam. Nu mi-a trecut prin minte că străzile s-ar fi putut preface, peste noapte, în moloz sau clădirile s-ar fi putut prăbuși într-o clipită. Totuși priveliștea oamenilor care se duc la serviciu, a proprietarilor de magazine care își deschid prăvăliile sau a mașinii care încearcă să-și croiască drum pe strada aglomerată îmi provoacă un șoc.

Mi se pare absurd faptul că ei *nu știu*, că *nu au simțit* nicio schimbare, nicio trepidație, chiar dacă mie pământul mi se clatină sub picioare. Când mă îndrept spre casă, am senzația că sufăr de paranoia, căci mi se pare că toată lumea îmi citește pe chip faptul că am trecut granița, că degaj prin toți porii parfumul încântător al tărâmurilor Sălbăticiei. Simt mâncărimi la ceafă, de parcă copacii m-ar atinge cu vârfurile lor și scutur fără încetare rucsacul ca să nu rămână agățată de el nici urmă de frunze sau

scaieți, dar nici că ar conta prea mult, de vreme ce Portlandul este plin de copaci. Totuși, nimeni nu-și îndreaptă privirile spre mine. Mai e puțin până la ora nouă și lumea se grăbește să ajungă la timp la muncă, un șir nesfârșit de indivizi, care fac lucruri normale și care merg cu ochii ațintiți înainte, fără să acorde atenție unei fete mignone și insignifiante, cu un rucsac în spate.

O fată mignonă și insignifiantă, cu un secret ce-i arde sufletul ca focul.

Am impresia că noaptea petrecută în Sălbăticie mi-a ascuțit vederea. Chiar dacă totul pare la fel, ceva s-a schimbat, ușor, aproape imperceptibil, ca și când clădirile, cerul și oamenii și-ar fi pierdut consistența și acum poți să treci cu mâna prin ele. Îmi amintesc un episod din copilărie, când eram foarte mică și o priveam pe Rachel construind castele de nisip pe plajă. Cred că muncise ore în șir să le înalțe, folosind diverse recipiente ca să modeleze turnurile și foișoarele.

Când a terminat, totul arăta perfect, ca o construcție ridicată în piatră. Dar când a venit fluxul, a fost nevoie doar de două sau trei valuri ca să spulbere castelul. Îmi amintesc că am izbucnit în lacrimi, iar mama mi-a cumpărat un cornet cu înghețată, pe care m-a obligat să-l împart cu Rachel.

Așa îmi pare și Portlandul în dimineața asta, un castel de nisip gata să fie spulberat de valuri.

În minte îmi răsună cuvintele lui Alex: *Suntem mai mulți decât îți imaginezi.* Îi privesc pe furiș pe toți cei ce mi se ivesc în cale, încercând să descifrez pe chipurile lor vreun semn tainic, vreun indiciu al luptei lor de rezistență, dar toți par la fel: supărați, hăituiți, grăbiți, dezorientați.

Când ajung acasă, o găsesc pe mătușa Carol în bucătărie spălând vasele. Încerc să trec iute pe lângă ea, dar mă strigă. Mă opresc cu un picior pe scări. Ea vine după mine pe hol, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

— Cum a fost acasă la Hana? mă întreabă, scrutându-mi chipul cu privirea, de parcă ar fi căutat anumite indicii.

Încerc să nu mă las copleșită de un alt acces de paranoia. Nu are de unde să știe unde am fost.

— A fost bine, îi răspund eu, pe un ton cât mai neutru și ridicând din umeri. Deși n-am prea apucat să dormim.

— Aha! exclamă ea privindu-mă la fel de insistent. Ce-ați făcut împreună?

Nu mă întreabă niciodată ce-am făcut acasă la Hana. Nu m-a mai întrebat de ani buni. *Ceva nu e în regulă,* îmi spun în sinea mea.

— Ca de obicei. Ne-am uitat la televizor. Hana prinde șapte canale.

Nu-mi dau seama dacă vorbesc cu un glas strident și ciudat sau imaginația îmi joacă feste.

Ea își fixează privirea în altă parte, strâmbându-se de parcă ar fi băut lapte stricat. Îmi dau seama că încearcă să-mi spună ceva neplăcut, căci, de fiecare dată când trebuie să-mi dea o veste proastă, adoptă această expresie de „acreală”. *A aflat de povestea cu Alex, știe totul, știe totul.* Pereții par să mă preseze din toate părțile, iar căldura devine înăbușitoare.

Apoi, spre marea mea surpriză, schițează un zâmbet și își pune mâna pe brațul meu.

— Știi, Lena… lucrurile nu vor mai fi așa prea mult timp.

Timp de douăzeci și patru de ore, am reușit să nu mă mai gândesc la intervenția chirurgicală; acum însă numărul acela fatidic îmi răsună din nou prin minte, întunecându-mi gândurile ca o umbră înfricoșătoare. Șaptesprezece zile.

— Știu, îngaim eu, de data asta cu o voce cât se poate de *ciudată.*

Ea încuviințează din cap, păstrându-și pe buze zâmbetul fals.

— Poate că e greu de crezut, dar, după operație, nu-ți va mai fi dor de ea.

— Știu, îi răspund eu cu glasul gâtuit.

Mătușa continuă să dea cu ardoare din cap, de parcă ar fi o jucărie yo-yo. Am senzația că vrea să-mi mai zică ceva, ceva încurajator, dar nu-și găsește cuvintele, căci, pentru o clipă, rămâne încremenită pe loc. Merg să fac un duș, îi spun eu în cele din urmă, adunându-mi întreaga putere a voinței ca să-mi duc gândul până la capăt.

Cele șaptesprezece zile îmi răsună prin minte ca o sirenă.

— Bine, bine, bine, răspunde ea, vădit ușurată că am rupt tăcerea.

Încep să urc treptele, câte două o dată. Abia aștept să mă încui în baie. Chiar dacă sunt peste 26 de grade Celsius în casă, vreau să simt cum mă topesc sub aburii șuvoiului de apă fiartă.

— O, Lena! mă strigă ea, ca și când și-ar fi amintit deodată să-mi spună ceva. Mă întorc spre mătușa mea, dar nu se uită la mine. Studiază cu atenție tivul prosopului de bucătărie. Ar trebui să te îmbraci cu ceva frumos. Cu o rochie sau cu pantalonii ăia albi și largi pe care i-ai cumpărat anul trecut. Și aranjează-ți cumva părul! Nu aștepta să se usuce singur!

— De ce? o întreb eu, căci nu-mi place deloc faptul că îmi evită privirea, dar nici grimasa întipărită pe chipul ei.

— L-am invitat astăzi aici pe Brian Scharff, îmi răspunde ea, pe un ton neutru, de parcă ar fi un lucru cât se poate de normal.

— Pe Brian Scharff? repet eu prostește.

Numele mi se pare ciudat când îl rostesc, ca și când ar avea o tonalitate metalică.

— Nu *singur,* firește, ripostează, fixându-mă deodată cu privirea. Îl însoțește mama lui. Și voi fi și eu de față, fără doar și poate. În plus, Brian a fost operat luna trecută.

Ca și când asta ar fi grija mea acum.

— Vine aici? Astăzi? întreb eu, sprijinindu-mă de perete.

Uitasem cu desăvârșire de Brian Scharff, un simplu nume tipărit pe hârtie.

Mătușa crede probabil că am emoții din cauza întâlnirii cu el, căci îmi spune cu un zâmbet pe buze:

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Lena. O să te descurci de minune. Noi o să întreținem conversația în cea mai mare parte a timpului. M-am gândit că ar trebui să vă întâlniți de vreme ce...

Cuvintele rămân suspendate în aer. Nici nu e nevoie să-și ducă gândul la bun sfârșit.

De vreme ce vom deveni un cuplu. De vreme ce ne vom căsători. De vreme ce vom împărți patul și mă voi trezi în fiecare zi alături de el, și își va plimba mâinile pe corpul meu, și vom sta împreună la masă, și vom mânca sparanghel la conservă, și-l voi asculta vorbind ca o moară stricată despre tâmplărie, instalații sau despre oricare altă profesie pe care o va practica.

— Nu! izbucnesc eu.

Mătușa mă privește uluită. Nu este obișnuită să audă acest cuvânt, cel puțin nu din gura mea.

— Cum adică *nu?*

Îmi plimb limba peste buze. Știu că e periculos s-o refuz pe cât este de necugetat. Dar nu pot să mă întâlnesc cu Brian

Scharff. Nu pot și nu vreau. Nu vreau să mă prefac încântată de prezența lui sau s-o ascult pe Carol vorbind despre viitoarea noastră locuință, în timp ce Alex se află undeva în lume, așteptându-mă sau bătând darabana cu degetele pe birou în timp ce ascultă muzică sau făcând orice altceva.

— Adică… îngaim eu, încercând cu disperare să găsesc un pretext. Adică… n-am putea s-o lăsăm pe altă dată? Nu mă simt prea bine.

Cel puțin, asta nu este o minciună.

— Totul va dura doar o oră, Lena, îmi spune Carol, încruntată. Dacă-ți petreci atâtea nopți acasă la Hana, atunci o să poți să înduri și o oră de socializare.

— Dar… dar… bâgui eu, strângând atât de tare pumnul, încât unghiile îmi intră în carne. Durerea mă ajută să-mi adun gândurile. Dar aș fi vrut ca totul să fie o surpriză, pretind eu în cele din urmă.

— Nu există nimic *surprinzător* în povestea asta, Lena, îmi răspunde ea iritată. Asta este ordinea firească a lucrurilor. Așa este viața ta. Iar el este viitorul tău soț. Prin urmare, o să-l cunoști și o să-ți placă și cu asta basta. Acum du-te să faci duș! Vor veni la ora unu.

La prânz. Alex iese de la muncă la prânz; trebuia să ne întâlnim la casa din 37 Brooks, unde am fi luat masa în aer liber, așa cum facem întotdeauna când iese din tura de dimineață, petrecând apoi întreaga după-amiază împreună.

— Dar… încep eu să protestez, neștiind ce să mai spun.

— Niciun „dar”, ripostează ea, încrucișându-și brațele și privindu-mă mânioasă. Treci la duș!

Urc treptele parcă prin vis; sunt atât de furioasă, că nu mai văd nimic în jur. Jenny stă pe hol, mestecând gumă, îmbrăcată într-unul dintre costumele vechi de baie ale lui Rachel. Este prea mare pentru ea.

— Ce-ai pățit? mă întreabă ea.

Nici nu-i răspund. Intru direct în baie și dau drumul la apă. Lui Carol nu-i place să irosim apa, așa că, în mod normal, fac dușuri cât se poate de scurte, dar astăzi nu-mi mai pasă. Mă așez pe WC și-mi îndes degetele în gură ca să nu țip de disperare. E vina mea. Am tot ignorat data intervenției chirurgicale și am evitat *să mă gândesc* la Brian Scharff. Dar mătușa are dreptate. Asta este viața mea, asta e ordinea firească a lucrurilor. Nu am cum s-o

schimb. Trag adânc aer în piept și-mi spun să nu mă mai port ca un copil. Toată lumea trebuie să se maturizeze la un moment dat; pragul maturității mele este pe 3 septembrie.

Mă ridic în picioare, dar imaginea lui Alex de aseară – stând atât de aproape de mine și recitându-mi versuri ciudate și frumoase: „Cum te iubesc? Să-ncerc o-nșiruire. / Adânc și larg și-nalt, atât cât poate/ Atinge al meu suflet când străbate...” – este atât de copleșitoare, încât mă prăbușesc din nou pe vasul de toaletă.

Îl văd pe Alex râzând, respirând, trăind cu intensitate, undeva, departe de mine, unde eu nu pot să ajung. Simt o stare cumplită de greață și, ca s-o stăvilesc, mă ghemuiesc, băgându-mi capul între genunchi.

Boala progresează, îmi spun în gând. *Mă voi simți mai bine după operație. Asta e cel mai important.*

Totuși, gândul nu-mi alină suferința. Când reușesc în cele din urmă să intru sub duș, încerc să mă las purtată de ritmul apei ce se lovește de cada din porțelan, dar prin fața ochilor îmi trec imagini cu Alex, îl văd cum mă sărută, cum îmi mângâie părul și cum își plimbă degetele pe pielea mea.

*

Nici măcar nu am cum să-i dau de știre că nu voi putea veni la întâlnire și asta îmi sfâșie sufletul. E prea periculos să-l sun. Intenționam să mă duc la laboratoare și să-i dau personal vestea cea proastă, dar, când cobor la parter, după ce-am făcut dușul și m-am îmbrăcat, mătușa mă oprește în pragul ușii.

— Unde crezi că te duci? mă întreabă ea, pe un ton tăios.

Este încă supărată pe mine pentru că am îndrăznit să ripostez ceva mai devreme, supărată și, probabil, jignită. Crede, fără îndoială, că ar trebui să fiu în al nouălea cer pentru că mi-a fost ales partenerul de viață. Și are dreptate s-o creadă căci, în urmă cu câteva luni, aș fi fost *într-adevăr* în al nouălea cer.

Îmi ațintesc ochii în pământ, încercând să adopt un ton cât mai mieros și mai umil cu putință.

— Mă gândeam să mă plimb puțin înainte de venirea lui Brian, explic eu, luptându-mă să mă îmbujorez ușor la față. Am emoții.

— Petreci și așa destul timp umblând aiurea! ripostează ea. În plus, o să transpiri și o să te murdărești din nou. Dacă tot vrei să faci ceva, ai putea să mă ajuți să fac curățenie în dulapul cu prosoape și lenjerie.

Nu am cum să mă împotrivesc mătușii mele, așa că o urmez pe scări și mă așez pe podea în timp ce ea îmi pasează prosop după prosop, obligându-mă să le studiez cu atenție, căutând găuri, pete și alte semne de deteriorare, apoi să le împăturesc frumos și să număr șervețelele. Aproape că spumeg de mânie și de frustrare. Alex nu va avea de unde să știe ce-am pățit. Va fi îngrijorat. Sau poate și mai rău: va crede că l-am evitat în mod deliberat. Se va gândi, probabil, că aventura noastră în Sălbăticie m-a speriat cumplit.

Am senzația că am înnebunit și că sunt capabilă de orice, iar violența sentimentelor mă înspăimântă. Îmi vine să mă urc pe pereți, să dau foc casei, să fac *ceva,* orice. De câteva ori, îmi imaginez că iau un prosop și o strâng cu el de gât pe Carol. Acestea sunt pericolele despre care vorbesc manualele școlare, *Cartea tăcerii,* părinții și profesorii. Nu știu cine are dreptate, ei sau Alex. Nu știu nici măcar dacă acest sentiment, această *stare* care îmi copleșește sufletul, este ceva înspăimântător sau cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dar, indiferent de răspuns, nu mai pot să-i pun stavilă. Am pierdut controlul. Și ceea ce este și mai cumplit este faptul că îmi provoacă bucurie.

La douăsprezece și jumătate, mătușa mă ia cu ea în sufragerie, unde a făcut curățenie lună. Actele necesare unchiului meu pentru transportul de marfă, împrăștiate, de obicei, peste tot, sunt aranjate frumos în teancuri, iar manualele și jucăriile noastre stricate, aruncate, de regulă, prin toate colțurile camerei, au dispărut ca prin minune. Mă obligă să mă așez pe canapea și începe să-mi aranjeze părul. Mă simt ca un porc oferit ca trofeu, dar știu că n-ar avea niciun rost să protestez. Dacă mă voi supune fără să crâcnesc, dacă totul va merge ca pe roate, poate că, după plecarea lui Brian, voi mai avea timp să ajung la casa din 37 Brooks.

— Gata, conchide ea, examinându-mă cu un ochi critic. Mai bine de-atât n-o să iasă.

Îmi mușc buza și îmi întorc privirea în altă parte. Nu vreau să observe durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele ei. Am uitat că n-am fost niciodată o persoană deosebită. M-am obișnuit să-l aud pe Alex spunându-mi că sunt frumoasă. M-am obișnuit să *mă simt* frumoasă în preajma lui. Simt un gol imens în suflet –

așa va fi viața mea fără el. Totul va reveni la normal. Și eu voi redeveni o persoană insignifiantă.

Câteva minute mai târziu după ora unu, aud poarta scârțâind, apoi zgomote de pași. M-am gândit cu atâta ardoare la Alex, încât n-am mai avut timp să-mi fac griji în privința lui Brian Scharff. Acum însă simt o dorință nebună de a fugi pe ușa din spate sau de a mă arunca pe geamul deschis. Gândul la reacția mătușii când m-ar vedea zburând de la fereastră mă face să chicotesc necontrolat.

— Lena! mă mustră ea printre dinți, exact în clipa în care Brian și mama lui bat la ușă. Încearcă să te controlezi!

De ce? sunt cât pe ce s-o întreb. Chiar dacă nu-i voi crea o impresie prea bună, Brian nu va avea niciun cuvânt de spus în această privință, este obligat să rămână alături de mine, la fel cum și eu sunt obligată să rămân alături de el. Suntem „lipiți” unul de celălalt. Asta presupune procesul de maturizare. În imaginația mea, Brian Scharff era înalt și gras, un individ mătăhălos. În realitate, este cu doar câțiva centimetri mai înalt ca mine, ceea ce înseamnă că este mic de statură pentru un băiat, și e atât de slab, încât mi-e teamă că-i frâng oasele atunci când ne strângem mâinile. Are palmele umede de transpirație și abia îmi atinge mâna. Pare moale ca un șervețel umed. Mai târziu, când ne așezăm la masă, îmi șterg mâinile pe pantaloni.

— Vă mulțumesc că ați venit! îi întâmpină mătușa.

Apoi se lasă o tăcere lungă și stânjenitoare. În liniștea atotcuprinzătoare, îl aud pe Brian răsuflând cu greu pe nas. Parcă ceva i-ar obtura nările, împiedicându-l să respire normal.

— Brian are astm, ne explică doamna Scharff, deranjată, probabil, de privirea mea stăruitoare.

— Aha! exclam eu.

— Alergiile agravează lucrurile.

— Aha! La ce este alergic? o întreb eu, căci pare nerăbdătoare să-i pun această întrebare.

— La praf, răspunde ea pe un ton emfatic, de parcă ar fi așteptat să rostească aceste cuvinte încă de când a intrat pe ușă. Scrutează de la un capăt la altul încăperea pe care Carol o curățase de praf. Privirea ei critică o face să roșească până în vârful urechilor. Și la polen. La câini și pisici, la arahide, la pești și fructe de mare, la grâu, la produsele lactate, dar și la usturoi.

— Nu știam că usturoiul poate provoca alergii, spun eu, fără să mă gândesc; cuvintele îmi scapă pur și simplu de pe buze.

— Fața i se umflă ca un acordeon, îmi răspunde doamna Scharff, aruncându-mi o privire disprețuitoare, de parcă eu sunt responsabilă pentru asta.

— Aha! repet eu.

Se lasă din nou o tăcere stânjenitoare. Brian nu zice nimic, dar respirația îi devine și mai șuierătoare.

De data asta, mătușa îmi sare în ajutor.

— Lena, spune ea, poate că Brian și doamna Scharff doresc să bea puțină apă.

Nicicând nu m-am simțit mai recunoscătoare pentru pretextul de a ieși din cameră. Mă ridic iute de pe scaun, cât pe ce să răstorn o veioză cu genunchiul.

— Firește. Mă duc să aduc imediat.

— Ai grijă să fie filtrată! îmi strigă doamna Scharff când ies din cameră. Și nu pune prea multă gheață!

În bucătărie, pierd cât mai mult timp umplând paharele, de la robinet, firește, și răcorindu-mă cu aerul rece din congelator. Din sufragerie, răzbat frânturi de conversație, dar nu știu despre ce e vorba sau cine vorbește. Poate că doamna Scharff a reluat lista factorilor alergeni ai lui Brian.

Știu că trebuie să mă întorc în cele din urmă în sufragerie, dar picioarele refuză să se miște din loc. Când reușesc să mă urnesc, îmi simt picioarele grele, ca de plumb; totuși, mi se pare că mă poartă prea repede spre sufragerie. Prin fața ochilor mi se derulează un șir nesfârșit de zile anoste, zile palide de culoarea pilulelor, având același gust amar de medicamente. Dimineți și seri plictisitoare, în care nu auzi decât zgomotul umidificatorului împletindu-se cu respirația astmatică a lui Brian și cu susurul apei ce picură de la un robinet stricat.

Ajung până la urmă la destinație, n-am cum să mai amân momentul. Străbat holul și intru în sufragerie exact la timp ca să-l surprind pe Brian spunând:

— Nu e atât de frumoasă ca în fotografii.

Brian și mama lui stau cu spatele la mine, dar mătușa rămâne cu gura căscată când mă vede în prag. Uimirea ce i se citește pe chip îi determină pe oaspeții noștri să se întoarcă spre mine. Măcar au bunul-simț să pară stânjeniți. El își lasă iute ochii în pământ, iar ea se înroșește ca racul.

Nu m-am simțit niciodată atât de expusă, de parcă aș sta goală în văzul tuturor. Sentimentul de jenă este și mai intens decât cel pe care l-am simțit în ziua examenului de evaluare, stând în sala de laborator, îmbrăcată doar cu un halat transparent, în bătaia luminilor strălucitoare. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât paharele mi se varsă.

— Poftim apa! le spun eu. Nu știu de unde mai am puterea să ocolesc canapeaua și să așez paharele pe măsuța de cafea. N-am pus prea multă gheață.

— Lena... începe mătușa mea, dar o întrerup.

— Îmi cer iertare, spun eu, schițând un zâmbet palid, ce-mi dispare repede de pe buze. Îmi tremură maxilarul și-mi dau seama că nu voi mai reuși să-mi stăvilesc lacrimile prea mult. Nu mă simt prea bine. Cred că o să ies să iau puțin aer.

Nu mai aștept încuviințarea lor. Mă întorc și o zbughesc pe ușă. Înainte de a ieși, o aud pe mătușa Carol cerându-și scuze în numele meu.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până la intervenția chirurgicală, explică ea. Așa că vă rog s-o iertați pentru că este atât de sensibilă. Sunt convinsă că totul se va rezolva...

Odată ce ajung afară, lacrimile încep să-mi brăzdeze obrajii. Lumea se topește dintr-odată, iar formele și culorile se contopesc unele cu celelalte. Totul pare încremenit pe loc. Soarele tronează pe cer ca un disc alb și plat, ca un cerc încins din metal. Un balon roșu a rămas prins printre crengile unui copac. Cred că s-a înțepenit de mult acolo. Este moale, pe jumătate dezumflat și se leagănă apatic în bătaia vântului.

Nu știu cum îl voi suporta pe Brian când mă voi întoarce din nou în casă. Nu știu cum voi reuși să-l suport *o viață întreagă.* Mii de gânduri nebunești îmi trec prin minte, nenumărate insulte pe care mi-ar plăcea să i le arunc în față:

Măcar eu nu semăn cu o tenie sau *Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate ești alergic la* viața *în sine?*

Dar știu că nu voi spune nimic din toate astea, nu pot să fac așa ceva. În plus, problema nu constă în faptul că are astm sau face alergie la orice. Problema nu constă în faptul că nu mă consideră frumoasă.

Problema e că Brian nu este Alex.

În spatele meu, ușa se deschide scârțâind.

— Lena! mă strigă musafirul.

Îmi șterg iute lacrimile cu mâinile. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca Brian să afle cât de tare m-a rănit comentariul lui stupid.

— Totul e-n regulă, îi spun eu, fără să mă întorc spre el, căci sunt convinsă că arăt ca naiba. Vin imediat înăuntru.

Este fie prost, fie încăpățânat, căci refuză să mă lase singură, închide ușa în urma lui și iese pe verandă. Îi aud respirația astmatică la câțiva pași în spatele meu.

— Mama ta a zis că nu e nicio problemă dacă vin să vorbesc puțin cu tine.

— Nu e mama mea, îl corectez eu, fără să stau prea mult pe gânduri.

Nu știu de ce e atât de important să-i specific acest lucru. Cândva îmi plăcea când oamenii o confundau pe mătușa cu mama. Însemna că nu cunoșteau adevărata poveste. Cândva îmi plăceau foarte multe lucruri care acum mi se par ridicole.

— Da, corect, întărește el. Probabil că știe câte ceva despre mama din dosarul oferit de autorități. Îmi pare rău, continuă el. Am uitat.

Firește că ai uitat, îmi spun în sinea mea. Cel puțin, faptul că refuză să plece și să mă lase singură mi-a stârnit mânia, ajutându-mă să uit de tristețea mea. Lacrimile au încetat să-mi brăzdeze obrajii. Îmi încrucișez brațele și aștept să-mi înțeleagă invitația tacită de a pleca sau măcar să se sature să se tot zgâiască la spatele meu și să intre în casă. Dar îi aud în continuare respirația greoaie.

Îl cunosc doar de o jumătate de oră și aș putea deja să-l omor. În cele din urmă, sătulă să stau acolo în tăcere, mă întorc și mă îndrept spre casă, trecând iute pe lângă el.

— Mă simt mult mai bine acum, îi spun, fără să-i arunc vreo privire. Cred că ar trebui să intrăm.

— Stai puțin, Lena! spune el, apucându-mă de mână.

Verbul *a apuca* nu descrie însă realitatea. Cred că ar trebui să spun mai degrabă că *se șterge de transpirație pe mâna mea.* Mă opresc însă pe loc, refuzând în continuare să mă uit la el. Îmi țin ochii ațintiți asupra ușii de la intrare, observând pentru prima oară că plasa de țânțari este ruptă în trei locuri, în colțul din dreapta sus. Nu e de mirare că insectele ne-au invadat casa în vara asta. Cu câteva zile în urmă, Grace a găsit o gărgăriță în dormitorul nostru, pe care mi-a adus-o în căușul palmei. Am

ajutat-o s-o ducă afară și să-o elibereze. Mă simt copleșită deodată de un val de tristețe, care nu are nicio legătură cu Alex sau cu Brian, ci cu timpul ce mi se scurge printre degete. Voi descoperi într-o bună zi că tot ce-am trăit până acum n-a fost decât un vis.

— N-am vrut să auzi ce-am spus mai devreme, continuă el. Mă întreb dacă mama lui l-a învățat discursul ăsta, căci pare să depună un efort considerabil ca să-l rostească. A fost urât din partea mea, adăugă el.

De parcă nu mă simțeam deja cumplit de umilită, acum mai trebuie să-l și ascult *cerându-și iertare* pentru că m-a făcut urâtă! Obrajii par să-mi ia foc, atât sunt de încinși.

— Nu-ți mai face griji! spun eu, încercând să-mi eliberez mâna dintr-a lui.

Surprinzător, dar nu mă lasă să plec, chiar dacă practic nu pare să mă atingă deloc.

— Am vrut doar să spun că... bâguie el, evitându-mi privirea. Continuă să scruteze strada din spatele meu, mișcându-și ochii dintr-o parte într-alta, ca o pisică ce pândește o pasăre. N-am vrut să spun decât că păreai mult mai fericită în fotografii.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere și, pentru o clipă, niciun răspuns nu-mi vine în minte.

— Acum nu par fericită? îngaim eu, simțindu-mă și mai stânjenită.

Mi se pare cumplit de ciudat să port discuția asta cu un străin, care nu-mi va mai fi străin prea mult timp.

El nu pare însă deranjat de întrebarea mea, căci îmi răspunde clătinând din cap:

— Știu prea bine că nu ești fericită, zice el, eliberându-mi mâna dintr-a lui.

Acum însă nu mai sunt atât de dornică să intru în casă. El continuă să scruteze strada din spatele meu, oferindu-mi astfel ocazia să-l studiez pe furiș. Cred că ar putea fi considerat un băiat chipeș, nu atât de frumos ca Alex, căci este cumplit de palid și are o alură ușor efeminată, cu o gură rotundă, buze cărnoase și un nas mic și îngust, dar are bărbia bine conturată și ochii albaștri precum cerul semn. Încep să mă simt vinovată. Știe că sunt nefericită pentru că mi-a fost ales ca partener de viață. Nu e vina lui că m-am schimbat, că am văzut lumina sau

că am contractat *deliria*, depinde cui ceri părerea. Poate că e vorba de ambele.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Nu e vina ta. Mi-e… mi-e teamă de intervenția chirurgicală, atâta tot.

Mă gândesc la nopțile în care mă imaginam întinsă pe masa de operație, așteptând ca anestezicul să învăluie lumea într-o pâclă deasă, din care mă voi trezi într-un univers complet nou. Acum mă voi trezi într-o lume fără Alex, într-o lume *încețoșată,* cenușie și necunoscută.

În cele din urmă, Brian mă privește cu o expresie pe care, la început, nu pot s-o descifrez. Apoi, însă, o înțeleg prea bine, mă privește cu compasiune. Îi este milă de mine. Începe să vorbească în grabă, rostind cuvintele cu iureșul unei cascade.

— Poate că n-ar trebui să-ți spun asta, dar, înainte de operație, și eu eram ca tine, zice el, ațintindu-și din nou privirea spre stradă. Nu mai respiră sacadat și zgomotos. Vorbește clar și răspicat, însă pe un ton jos, pentru ca mătușa mea și mama lui să nu-l audă prin fereastra deschisă. Nici eu nu eram pregătit, continuă el în șoaptă, plimbându-și limba pe buze. Obișnuiam să mă întâlnesc cu o fată în parc. Avea grijă de verișorii ei mai mici, pe care îi aducea în parc ca să se joace pe terenul special amenajat pentru copii. Eu eram căpitanul echipei de scrimă din liceu și acolo ne făceam antrenamentele.

Erai un nenorocit de căpitan al echipei de scrimă, îmi spun eu în gând, fără să dau glas ideii, căci realizez că încearcă să fie drăguț cu mine.

— Obișnuiam să mai vorbim uneori, își reia Brian firul povestirii. Nu s-a întâmplat nimic, specifică el imediat. Am discutat doar de câteva ori. Avea un zâmbet fermecător. Și am simțit că…

Dar nu merge mai departe. Încearcă să-mi spună că trăim aceleași sentimente. Știe cumva de Alex – nu în sensul propriu al cuvântului, dar știe că în viața mea există *cineva.*

— Stai puțin! exclam eu, cu gândurile învolburate. Vrei să-mi spui că te-ai… îmbolnăvit înainte de operație?

— Vreau să-ți spun că te înțeleg prea bine, îmi explică el scrutându-mă doar pentru o clipă cu privirea, dar clipa aceea mi-e de-ajuns.

Știe că m-am infectat cu virusul *deliriei,* acum sunt sigură. Mă simt ușurată, dar și înspăimântată în același timp. Dacă el și-a dat seama de asta, atunci și alții o vor face.

— Ce vreau să-ți spun este că efectele tratamentului sunt benefice, adăugă el, subliniind ultimul cuvânt. Încearcă să fie drăguț cu mine, o văd prea bine. Mă simt mult mai fericit acum. Și tu vei fi fericită, îți jur!

Cuvintele lui îmi frâng inima și simt cum noianul de lacrimi amenință din nou să se rupă. Vorbește cu un glas atât de încurajator! În clipa aceea îmi doresc cu ardoare să-l cred. Siguranță, fericire, stabilitate, asta mi-am dorit mereu. Și poate că tot ce am trăit în ultimele săptămâni, îmi spun eu în gând, a fost un delir lung și ciudat. Poate că după operație mă voi trezi ca după o febră puternică, doar cu vagi amintiri despre acest vis delirant și un sentiment copleșitor de ușurare.

— Suntem prieteni? mă întreabă Brian, întinzându-mi mâna să i-o strâng.

De data asta nu mai tresar atunci când mă atinge. Îl las chiar să-mi și țină mâna câteva secunde. Continuă să scruteze strada cu privirea și, în timp ce stăm acolo, ținându-ne de mână, îl văd încruntându-se ușor.

— Oare ce vrea? murmură el, apoi spune cu voce tare: Nu facem nimic ilegal. Este viitoarea mea parteneră de viață.

Mă întorc exact la timp ca să văd o claie de păr auriu, în nuanța frunzelor tomnatice, dispărând după un colț. Alex!

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui Brian, dar este prea târziu. S-a făcut deja nevăzut.

— Probabil că este un agent de patrulare, spune Brian. Stătea acolo și ne privea stăruitor.

Senzația de liniște și siguranță pe care am trăit-o doar cu câteva clipe mai devreme a dispărut brusc. Alex m-a văzut, ne-a văzut ținându-ne de mână și l-a auzit pe Brian spunând că sunt viitoarea lui parteneră de viață. Iar eu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el acum o oră. Nu are de unde să știe că n-am putut să plec de acasă, că n-am avut cum să-i dau de știre. Nu pot să-mi imaginez ce crede despre mine în clipa asta. Ba *pot* foarte bine.

— Te simți bine? mă întreabă Brian.

Culoarea ochilor lui este atât de spălăcită, încât pare cenușie, o culoare respingătoare, care nu aduce nici pe departe cu

albastrul intens al cerului; seamănă mai degrabă cu nuanța putregaiului și a mucegaiului. Nu-mi vine să cred că l-am considerat atrăgător, fie și numai pentru o clipă.

— Nu arăți prea bine, continuă el.

— Sunt bine, îi răspund, încercând să fac un pas spre casă, dar mă împiedic și sunt gata să cad. Brian încearcă să mă prindă, dar mă zbat ca să mă feresc de atingerea lui. Sunt bine, repet eu, chiar dacă totul se învârte în jurul meu, prăbușindu-se în mii de bucățele.

— Este prea cald afară, spune Brian, însă eu nici nu pot să-mi întorc privirea spre el. Hai să intrăm în casă!

Încearcă să mă sprijine, punându-și mâna pe cotul meu și ajutându-mă să urc treptele, să intru pe ușă și să străbat holul spre sufragerie, unde cele două femei ne așteaptă cu zâmbetul pe buze.

CAPITOLUL 20

Ex rememdium salus.
„Leacul aduce salvarea.”

Proverb tipărit pe toate bancnotele americane

Prin nu știu ce minune reușesc să le fac o impresie bună lui Brian și doamnei Scharff, deși abia scot două vorbe pe tot parcursul vizitei lor (sau poate *tocmai* de aceea). A trecut de mult de ora prânzului când se hotărăsc, în sfârșit, să plece și, deși mătușa insistă s-o ajut la treburile casnice, obligându-mă totodată să rămân la masă (fiecare clipă petrecută fără Alex este o adevărată tortură), îmi promite că mă lasă să mă duc la plimbare după ce termin de mâncat, înainte de ora stingerii. Înfulec atât de repede mâncarea de fasole și crochetele de pește, încât sunt cât pe ce să vomit și mă fâțâi fără încetare pe scaun până îmi dă voie să plec. Mă scutește de spălatul vaselor, dar sunt prea furioasă pe ea pentru că m-a ținut pe loc ca să mă mai simt recunoscătoare.

Mă duc mai întâi la casa din 37 Brooks. Nu cred că îl voi găsi acolo, dar, cum speranța moare ultima, nădăjduiesc să dau de el în cuibușorul nostru tainic. Camerele sunt însă pustii, ca și grădina. Cred că am luat-o deja razna, căci încep să-l caut printre pâlcurile de copaci și printre arbuști, de parcă s-ar fi ascuns acolo, așa cum a făcut cu câteva săptămâni în urmă când ne-am jucat, împreună cu Hana, de-a v-ați ascunselea. Amintirea acelor clipe minunate îmi sfâșie sufletul de durere. Totul se întâmpla acum o lună, când zilele de august, lungi și aurii, dulci ca visele neîntrerupte, se întindeau parcă fără de sfârșit.

Și acum m-am trezit.

Mă întorc în casă. Priveliștea pe care mi-o oferă lucrurile noastre împrăștiate prin sufragerie – pături, câteva reviste și cărți, un pachet de biscuiți, câteva cutii cu băuturi carbogazoase și planșe de jocuri, inclusiv o tablă de scrabble, completată doar pe jumătate și abandonată în momentul în care Alex începuse să scrie cuvintele *quozz* și *yregg* – îmi umple sufletul de tristețe

și îmi reamintește de singura clădire din tărâmurile Sălbăticiei, care a scăpat teafără din calea obuzelor nimicitoare, și de strada ce poartă și acum cicatricele războiului, un loc unde oamenii au continuat să-și vadă de viața lor până în clipa dezastrului, determinându-i apoi pe toți să se întrebe: „Dar cum de n-au știut ce avea să se abată asupra lor?”

Ce prostie să credem că timpul este de partea noastră, că mai avem încă multe zile de petrecut împreună!

Străbat deznădăjduită străzile, neștiind ce să fac. Mi-a spus la un moment dat că locuiește în campusul universitar din Forsyth, alcătuit dintr-un șir lung de clădiri cenușii, așa că pornesc într-acolo. Dar toate par identice. Clădirile, extrem de numeroase, găzduiesc sute de apartamente. Sunt tentată să bat la ușa fiecăruia în parte, până îl voi găsi, dar asta ar fi moarte curată. După ce câțiva studenți mă privesc suspicioși – sunt convinsă că arăt ca naiba, roșie la față, cu o privire complet rătăcită, ca o nebună –, o iau pe o stradă lăturalnică. Încercând să mă liniștesc, încep să recit versurile din *Cartea tăcerii* dedicate elementelor chimice: „H vine de la hidrogen, /Iar numărul atomic este unu. /Când scânteia se aprinde, /Chiar și soarele se-ncinge”.

Sunt atât de debusolată, încât mă rătăcesc printre străduțele ce împânzesc campusul universitar. Ajung pe o stradă îngustă, cu sens unic, pe care n-am mers niciodată, astfel încât mă văd obligată să fac cale întoarsă spre Monument Square. *Guvernatorul* stă acolo, ca întotdeauna, cu mâna întinsă și cu privirea tristă, părând, în lumina înserării, un cerșetor condamnat pentru totdeauna să ceară de pomană.

Totuși, prezența lui îmi dă o idee. Scotocesc prin geantă în căutarea unei bucăți de hârtie și a unui pix. Când le găsesc, încep să scriu: *Te rog, lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat! Diseară la cuibușorul nostru. 8/17.* Apoi, după ce mă asigur că nimeni nu mă urmărește de la vreuna dintre ferestrele luminate, cu vedere spre piațetă, mă urc pe piedestalul statuii și îndes biletul în pumnul *Guvernatorului.* Sunt puține șanse ca Alex să-mi găsească biletul, dar există măcar o șansă.

În seara aceea, în timp ce mă strecor tiptil din dormitor, aud un foșnet în urma mea. Când mă întorc, o văd pe Gracie stând din nou în capul oaselor în pat și privindu-mă cu ochii ei

strălucitori ca ai unui animal. Îmi duc degetul la buze. Ea mă imită, inconștient, iar eu mă furișez pe ușă.

Ajung afară și ridic privirea spre fereastră. O clipă am senzația că o văd pe Gracie urmărindu-mă, cu chipul ei palid ca luna. Dar poate că imaginația îmi joacă feste din cauza umbrelor ce tremură în tăcere pe fațada casei. Când mă uit din nou, nu mai văd nimic.

Când intru casa din 37 Brooks este cufundată în întuneric și într-o tăcere deplină. *Nu e aici,* îmi spun în sinea mea. *N-a venit.* Totuși, refuz să cred asta în totalitate. *Trebuie* să fi venit.

Am luat o lanternă cu mine și încep să cercetez casa, a doua oară în ziua aceea, refuzând, din superstiție, să-l strig, căci, dacă nu-mi va răspunde, voi fi obligată în cele din urmă să accept faptul că nu mi-a găsit biletul sau, și mai rău, l-a găsit, dar s-a hotărât să nu vină.

Când ajung în sufragerie, încremenesc pe loc.

Toate lucrurile noastre – păturile, cărțile și planșele de jocuri – au dispărut. Podeaua denivelată din lemn zace goală în bătaia lanternei mele. Mobila pare rece și tăcută, lipsită de amprentele noastre personale – de hanoracele aruncate prin cameră și de loțiunile de plajă pe jumătate folosite. Casa nu mi-a mai inspirat de mult teamă; acum însă încăperile pustii și cavernoase, pline de lucruri aruncate la întâmplare și de rozătoare ce te pândesc din întuneric, îmi provoacă fiori pe șira spinării. Alex a fost, așadar, aici ca să strângă lucrurile.

Mesajul lui îmi este cât se poate de clar. A terminat-o cu mine.

O clipă nici nu mai pot să respir. Simt apoi cum spaima își înfige cu atâta putere ghearele în inima mea, încât mă prăbușesc în genunchi, tremurând necontrolat.

A plecat. Un sunet gâtuit îmi scapă printre buze, tulburând tăcerea din jurul meu. Încep să plâng în hohote și scap lanterna din mână; aceasta se stinge, cufundându-mă într-un întuneric fără margini. Cred că o să plâng atât de mult, încât lacrimile mele vor inunda casa ori mă vor purta pe valuri spre un loc îndepărtat.

Apoi simt la ceafă atingerea caldă a unei mâini ce-mi dezmiardă șuvițele de păr.

— Lena!

Mă întorc și-l văd pe Alex stând aplecat deasupra mea. Nu-i disting expresia de pe chip, dar în lumina difuză mi se pare aspră, cumplit de aspră și de rigidă, de parcă ar avea fața sculptată în piatră. Mă tem pentru o clipă că imaginația îmi joacă feste, iar chipul lui îmi apare doar în vis, însă după aceea mă atinge din nou cu mâna lui caldă și puternică.

— Lena! mă strigă el din nou, fără să mai spună însă ceva.

Mă ridic cu greu în picioare, ștergându-mi lacrimile cu mâna.

— Ai găsit biletul, spun eu, încercând să-mi stăvilesc lacrimile, dar sughițând de câteva ori.

— Ce bilet? întreabă Alex.

Aș fi vrut să mai am încă lanterna aprinsă ca să-i pot vedea chipul mai bine. Dar în același timp mi-e teamă de privirea lui, de răceala pe care aș putea s-o citesc în ochii săi.

— Ți-am lăsat un bilet în pumnul *Guvernatorului,* îi explic eu. Îți propuneam să ne întâlnim aici.

— Nu l-am găsit, îmi răspunde el, cu o tonalitate rece în glas. Am venit doar să…

— Oprește-te! îi zic eu, pentru că nu-l pot lăsa să-și termine ideea.

Nu-l pot lăsa să spună că a venit să-și ia lucrurile, că nu vrea să mă mai vadă. N-aș putea să îndur asta. *Dragostea – cel mai cumplit lucru dintre toate lucrurile cumplite.*

— Ascultă-mă! continui printre sughițuri. Povestea de astăzi… n-a fost ideea mea. Mătușa mi-a impus să-l întâlnesc și n-am avut cum să-ți dau de știre. Și stăteam acolo, gândindu-mă la tine, la tărâmurile Sălbăticiei, la faptul că timpul ni se scurge printre degete și, preț de o clipă, mi-am dorit să dau timpul înapoi pentru ca lucrurile să fie cum au fost cândva.

Îmi dau seama că nimic din ce spun nu are sens. Explicațiile pe care mi le-am formulat de-atâtea ori în minte s-au spulberat toate deodată, iar cuvintele îmi vin năvalnic pe buze, într-un iureș indescifrabil. Motivele pe care le invoc par irelevante. Și, în timp ce perorez fără încetare, realizez că un singur lucru contează cu adevărat: timpul nu mai are răbdare cu mine și cu Alex, căci se scurge implacabil ca nisipul unei clepsidre.

— Dar îți jur că nu mi-am dorit asta cu adevărat! îmi continui eu disertația aberantă. N-aș fi… dacă nu te-aș fi cunoscut, n-aș fi putut niciodată să… n-am știut niciodată ce înseamnă viața cu adevărat înainte de a te cunoaște pe tine…

Alex mă trage spre el și mă cuprinde cu brațele. Îmi sprijin capul de pieptul lui, ascunzându-mi chipul printre faldurile cămășii sale. Acolo e locul meu, la pieptul lui, de parcă trupurile noastre au fost cândva siameze.

— Ssst! îmi șoptește el, strângându-mă atât de tare, că aproape mă strivește. Dar nu mă deranjează. Ba dimpotrivă, mă simt bine. Am senzația că, dacă mi-aș ridica picioarele în aer, ar continua să mă țină mereu în brațe. Nu sunt supărat pe tine, Lena.

Mă eliberez puțin din strânsoarea lui. Știu că și în întuneric arăt cumplit: am ochii umflați de plâns, iar părul îmi stă lipit de față. Totuși, el continuă să mă învăluie cu brațele sale.

— Dar... îngaim eu, cu răsuflarea întretăiată. Ai luat totul. Toate lucrurile noastre.

Pentru o clipă, își ațintește privirea în altă parte. Chipul îi este învăluit în întuneric. Când începe să vorbească, pare a rosti cuvintele cu multă greutate.

— Am știut întotdeauna că așa se va întâmpla. Amândoi am știut că nu mai avem prea mult timp la dispoziție.

— Dar... dar...

Nu mai e nevoie să spun că ne-am purtat ca și când lucrurile nu se vor schimba niciodată, ca și când timpul ar fi stat pe loc.

Îmi cuprinde fața în mâini și îmi șterge lacrimile cu degetele.

— Nu mai plânge! Nu mai vreau să văd lacrimi pe chipul tău, îmi spune el, sărutându-mă ușor pe vârful nasului și luându-mi mâna într-ale sale. Vreau să-ți arăt ceva, adaugă apoi cu vocea frântă, ce mă duce cu gândul la fragilitatea universului nostru, ce se destramă atât de ușor.

Mă conduce spre scări. Deasupra noastră, tavanul este spart pe alocuri, astfel că luna scaldă treptele într-o lumină argintie. Scările au fost cândva o adevărată operă de artă, înălțându-se maiestuoase ca apoi să se frângă în două pentru a face legătura cu palierele aflate de o parte și de alta a holului. N-am mai urcat la etaj de la prima noastră incursiune prin casă când, împreună cu Alex și cu Hana, ne-am hotărât să explorăm toate camerele. Astăzi, când am venit să-l caut aici prima dată, nici nu mi-a trecut prin cap să verific încăperile de la etaj. Sus, întunericul pare și mai dens, iar atmosfera și mai încinsă, ca și când prin aer ar pluti o pâclă deasă și întunecată.

— Pe aici! mă conduce Alex, străbătând holul și trecând prin fața mai multor uși identice, din lemn. De undeva, de deasupra noastră, răzbate un zgomot de aripi – Alex a tulburat cu glasul său liniștea liliecilor. Șoarecii nu mă înspăimântă atât de tare cum o fac liliecii – alți șoareci, dar zburători. Acesta este un alt motiv pentru care am ocolit camerele de la etaj. În timpul primei noastre incursiuni, am intrat într-un dormitor imens, în mijlocul căruia tronau vestigiile unui pat uriaș, înzestrat cândva cu baldachin. Aici își făcuseră cuib liliecii, mii și mii de forme întunecate și tăcute, agățate de stâlpii patului, ca niște muguri negri, atașați de lujerul unei flori, gata să cadă. Când ne-am mișcat, câțiva dintre ei au clipit, părând să-mi facă cu ochiul. Podeaua era presărată cu excremente, ce răspândeau în aer un miros dulceag, cumplit de respingător.

— Intră aici! îmi spune el.

Deși nu sunt sigură în totalitate, cred că se oprește în fața dormitorului unde liliecii și-au găsit adăpost. Gândul îmi provoacă un fior de teamă. Nu-mi doresc deloc să intru în Sălașul Liliecilor. Dar Alex este autoritar, așa că îl las să deschidă ușa și intru în cameră înaintea lui. Priveliștea mă lasă fără suflare, făcându-mă să încremenesc deodată pe loc, astfel că Alex e cât pe ce să se lovească de mine. Încăperea este complet transformată.

— Ei bine? mă întreabă el, cu o ușoară neliniște în glas. Ce părere ai?

Nu pot să-i răspund imediat. Alex a îngrămădit într-un colț al camerei rămășițele vechiului pat și a curățat podeaua. Ferestrele sau ce-a mai rămas din ele sunt larg deschise, așa că în aer plutește un parfum de gardenie și iasomie. În mijlocul camerei, a aranjat pătura și cărțile, iar alături a întins un sac de dormit. De jur împrejur, a pus nenumărate lumânări înfipte în diverse suporturi improvizate, ca de exemplu cești și căni vechi sau cutii de coca-cola, așa cum făcuse și acasă la el în Sălbăticie.

Dar farmecul constă în lipsa completă a tavanului. A spart probabil scândurile putrezite ale tavanului, dezvăluind bolta înstelată în toată splendoarea ei. Cerul din Portland nu este încrustat cu mănunchiuri de stele, așa cum era în Sălbăticie, dar este la fel de frumos. Pe de altă parte, liliecii, al căror cuib a fost distrus, au plecat. Mai văd uneori, zburând pe deasupra noastră,

câteva forme întunecate, dar, cât timp sunt afară, prezența lor nu mă deranjează.

Și atunci înțeleg totul: a făcut-o pentru mine. Chiar și după întâmplarea nefericită de astăzi, a făcut toate astea pentru mine. Mă simt copleșită de recunoștință, dar și de un alt sentiment, ce-mi frânge sufletul de durere. Nu merit nimic din toate astea. Nu-l merit pe Alex. Mă întorc cu spatele la el, fără să rostesc niciun cuvânt. Are chipul învăluit într-o aură luminoasă, incandescentă ca focul. Este mai frumos ca niciodată.

— Alex… încep eu, dar nu reușesc să-mi duc gândul până la capăt.

Mi-e teamă de el, de perfecțiunea lui absolută.

Se apleacă și mă sărută. Și, când îl simt atât de aproape de mine, când îi simt tricoul catifelat atingându-mi chipul și mă îmbăt cu parfumul loțiunii sale de plajă ce se împletește cu mirosul de iarbă proaspăt cosită, nu îmi mai insuflă o teamă atât de mare.

— E prea periculos să ne mai întoarcem în Sălbăticie, îmi spune el, cu o voce răgușită, de parcă ar fi țipat ore în șir. Un mușchi i se zbate furios în zona maxilarului. Așa că am adus aici tărâmurile Sălbăticiei. M-am gândit că o să-ți placă.

— Îmi place. Ador totul, îi răspund eu, lipindu-mă și mai mult de pieptul lui.

Aș vrea ca nimic să nu ne mai despartă, nici pielea, nici oasele, nici trupurile. Aș vrea să mă cuibăresc la sânul lui și să rămân acolo pentru totdeauna.

— Lena! mă strigă el, cu o expresie ciudată pe chip pe care nu reușesc să i-o descifrez. Știu că nu mai avem prea mult timp la dispoziție, așa cum ai spus și tu. De fapt, nu mai avem timp deloc…

— Nu! exclam eu, îngropându-mi fața la pieptul lui și strângându-l cu putere în brațe.

Este de neconceput să-mi imaginez viața fără el. Gândul îmi frânge inima; faptul că abia se abține să nu izbucnească în plâns și că a făcut toate astea pentru mine, considerând că le merit, toate astea mă ucid încetul cu încetul. El a devenit universul meu și, fără el, va pieri și lumea mea.

— N-o să fac operația, îngaim eu. Nu pot s-o fac. Vreau să rămân cu tine. *Trebuie* să rămân cu tine.

Alex îmi cuprinde fața în mâini și își adâncește privirile în ochii mei. Chipul îi radiază de speranță.

— Nu trebuie să faci operația, îmi spune el, rostind cuvintele năvalnic. Se gândește de mult la asta, dar s-a abținut să mi-o spună. Lena, nu trebuie să faci absolut nimic. Am putea să fugim împreună. În Sălbăticie. Dar nu ne mai întoarcem niciodată. Lena, *nu ne mai putem* întoarce niciodată aici. O știi prea bine. Ne-ar omorî pe amândoi sau ne-ar închide pentru totdeauna... Dar am putea să scăpăm, Lena.

Ne-ar omorî pe amândoi. Da, firește, are dreptate. O viață de fugar, asta i-am spus că îmi doresc. Fac iute un pas înapoi, ușor amețită.

— Stai puțin! îi spun eu.

Mă eliberează din strânsoare. Speranța îi dispare de pe chip și, pentru o clipă, rămânem încremeniți pe loc, privindu-ne în tăcere.

— N-ai vorbit serios, îmi spune el în cele din urmă.

— Ba da, am vorbit serios. Doar că...

— Doar că ți-e prea teamă, îmi continuă el propoziția.

Se îndreaptă spre fereastră și își aţintește ochii în noapte, refuzând să se uite la mine. Așa cum stă cu spatele la mine pare din nou înspăimântător, solid și impenetrabil ca un zid.

— Nu mi-e teamă. Doar că...

Cuvintele rămân suspendate în aer. Nu știu ce motiv să invoc. Îl vreau pe Alex la fel de mult cum îmi vreau și vechea mea viață, cum vreau liniștea și fericirea la care am visat atâta amar de vreme. Știu însă la fel de bine că nu voi putea să trăiesc fără el.

— E-n regulă, îmi spune Alex, cu glasul frânt. Nu trebuie să te justifici.

— Mama... izbucnesc eu, făcându-l să se întoarcă uimit spre mine. Sunt la fel de uimită ca și el. Nici n-am știut că voi rosti cuvântul până ce nu mi-a scăpat printre buze. Nu vreau să fiu ca ea. Nu înțelegi? Am văzut ce-a pățit, în ce stare a adus-o... A determinat-o să-și pună capăt zilelor, Alex! Ne-a părăsit pe toți... pe mine, pe sora mea. Totul din cauza acestui lucru ce-i măcina sufletul. *Nu vreau* să fiu ca ea.

N-am vorbit niciodată despre acest subiect și sunt uimită cât de greu îmi este să-l abordez acum. Trebuie să-mi întorc privirea

în altă parte, stânjenită de lacrimile pe care nu mi le mai pot stăvili.

— Pentru că tratamentul s-a dovedit ineficient în cazul ei? mă întreabă Alex încet.

Preț de o clipă, nu pot să rostesc niciun cuvânt, mulțumindu-mă doar să plâng în liniște, sperând ca el să nu observe.

— Nu e vorba doar despre asta, spun eu când reușesc să-mi stăpânesc din nou glasul. Apoi cuvintele încep să curgă în cascadă, scoțând la iveală detalii și lucruri pe care nu le-am împărtășit nimănui: Era diferită de toți ceilalți. Știam că era diferită, că noi toți eram diferiți, dar asta nu m-a speriat la început. Era micul nostru secret, al meu, al ei și al lui Rachel. Mi se părea că trăim într-un cocon. Era... era uluitor. Trăgeam toate draperiile la geamuri pentru ca nimeni să nu ne violeze intimitatea. Ne jucam împreună – mama se ascundea undeva în hol, iar noi încercam să nu ne lăsăm prinse. Ea ne sărea în cale și ne prindea în brațe – ne jucam de-a spiridușii, spunea ea. Jocul se sfârșea întotdeauna cu un mic război în care gâdilatul era arma supremă. Râdea mereu cu gura până la urechi. Toate râdeam cu poftă. Adesea, când ne lăsam duse de val și râdeam prea tare, ne punea mâna la gură și ciuleam urechile, încercând să prindem chiar și cel mai mic zgomot suspect. Cred că se temea de vecinii care ar fi putut să cheme autoritățile. Dar nimeni nu ne-a bătut vreodată la ușă. Uneori, ca să ne răsfețe, ne făcea clătite cu dulceață de afine. Culegea singură afinele. Și cânta întotdeauna. Avea o voce frumoasă, dulce ca mierea... Glasul mi se frânge, dar nu mă pot opri acum. Cuvintele continuă să se reverse năvalnic. Obișnuia și să danseze, reiau eu firul povestirii. Ți-am spus deja asta. Când eram mică, mă urcam cu picioarele pe picioarele ei. Mă cuprindea cu brațele și ne mișcăm încet prin cameră, încercând să mă învețe ritmul melodiei. Eram cumplit de nepricepută, dar îmi spunea mereu că sunt frumoasă. Lacrimile, cărora nu le mai pot pune stavilă, îmi împăienjenesc vederea. Dar n-a fost tot timpul atât de frumos, continui eu. Mă trezeam uneori în toiul nopții ca să mă duc la baie și o auzeam plângând. Își ascundea chipul în pernă ca să-și înăbușe hohotele de plâns, dar era în zadar, știam ce face. Era cumplit când plângea. Nu mai văzusem niciun adult plângând până atunci. Iar vaietul pe care îl scotea, asemănător cu al unui animal, îți frângea inima. Erau zile când nici nu se

ridica din pat, zilele ei negre, cum îi plăcea să le numească. Alex se apropie de mine. Tremur ca varga, încât de-abia mai stau în picioare. Am senzația că port în suflet o povară cumplită de care trebuie să scap. Îl rugam pe Dumnezeu s-o vindece de „zilele negre”, îmi continui eu monologul. Să aibă grijă de ea – pentru mine. Voiam să rămânem împreună pentru totdeauna. Uneori Dumnezeu părea să-mi asculte rugile. Trăiam momente frumoase, mai mult decât frumoase. Nu înțelegi? îngaim eu apoi, rostind cu greu cuvintele. A lăsat totul în urma ei. A renunțat la tot pentru *chestia* asta. Pentru dragoste. Pentru *amor deliria nervosa* sau cum vrei să-i spui. A renunțat la *mine.*

— Îmi pare rău, Lena, îl aud pe Alex șoptind în spatele meu, în timp ce îmi masează spatele.

Dar nu mi-am terminat povestea. Îmi șterg lacrimile furioasă și trag adânc aer în piept.

— Toată lumea crede că și-a pus capăt zilelor pentru că n-a mai îndurat perspectiva unei alte operații. Încercau s-o vindece. Ar fi fost a patra intervenție chirurgicală. După cea de-a doua operație au refuzat s-o mai anestezieze, credeau că substanțele anestezice se bat cap în cap cu tratamentul aplicat. I-au făcut operația *pe viu,* Alex. Era perfect *conștientă.* Mâna lui se oprește pentru o clipă și-mi dau seama că este la fel de mânios ca mine. Apoi începe să-mi maseze din nou spatele. Știu însă că nu acesta este motivul, continui eu, clătinând din cap. Mama era curajoasă. Nu se temea de durere. De fapt, aici era problema. Nu cunoștea noțiunea de frică. Nu voia să se vindece; nu voia să pună capăt iubirii pe care o nutrea pentru tata. Îmi amintesc că mi-a mărturisit asta la un moment dat, cu puțin înainte de a muri: „Încearcă să mi-l ia”, mi-a spus ea, având un zâmbet amar pe buze. „Încearcă să mi-l ia, dar nu pot”. Obișnuia să poarte la gât, prinsă de un lănțișor, una dintre insignele lui. În cea mai mare parte a timpului, o ținea ascunsă, dar noaptea o privea stăruitor. Reprezenta un pumnal din argint, având încrustate pe mâner două pietre prețioase, ce străluceau ca niște ochi. Tata obișnuia s-o prindă de manșeta cămășii. După moartea lui, mama a purtat-o tot timpul, n-o scotea nici măcar când făcea baie…

Îmi dau seama că Alex a încetat brusc să-mi mai maseze spatele și s-a îndepărtat puțin de mine. Mă întorc spre el și îl văd

privindu-mă insistent, alb la față și șocat, de parcă văzuse o stafie.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, temându-mă că l-am jignit cumva, deși nu înțeleg cum. Privirea lui stăruitoare îmi pune inima pe jar. Am spus ceva ce nu trebuia?

El clatină din cap, aproape imperceptibil, cu trupul încordat ca un arc.

— Cât de mare era? Insigna, mă întreabă el cu glas strident.

— Nu asta contează, Alex, ci…

— Cât de mare era? insistă el, vorbind mai tare acum și pe un ton mult mai autoritar.

— Nu știu. Cred că de mărimea degetului mare. Comportamentul lui Alex mă lasă fără cuvinte. Pe chip i se citește o durere cumplită. Inițial, a fost a bunicului meu, a fost special creată pentru el, ca răsplată pentru serviciile aduse statului. Este o bijuterie unică. Cel puțin, așa susținea mereu tata.

Câteva clipe Alex nu mai spune nimic. Își întoarce capul într-o parte și, privit din profil, scăldat în lumina lunii ce-i conferă o alură și mai aspră, pare cioplit în piatră. Mă bucur că nu se mai uită la mine. Mă scoate din minți.

— Ce faci mâine? mă întreabă el în cele din urmă, încet, de parcă ar depune un efort considerabil de fiecare dată când rostește câte un cuvânt.

Mi se pare ciudat să mă întrebe asta în mijlocul unei discuții al cărei subiect este cu totul altul.

— *Ai ascultat* măcar ceva din tot ce ți-am povestit? îl întreb eu mânioasă.

— Lena, te rog! insistă el, parcă gâtuit de emoție. Răspunde-mi! Lucrezi mâine?

— Nu lucrez până sâmbătă, îi răspund eu, frecându-mi brațele. Bate un vânt răcoros, care îmi face pielea ca de găină. Anunță venirea toamnei. De ce?

— Trebuie să ne întâlnim. Trebuie… trebuie să-ți arăt ceva, îmi răspunde el, întorcându-se din nou spre mine.

Privirea sălbatică și întunecată și expresia ciudată de pe chipul său mă determină să fac un pas înapoi.

— Trebuie să-mi oferi mai multe detalii, îi zic eu, încercând în zadar să schițez un zâmbet. *Mi-e teamă,* îmi vine să-i spun. *Mă sperii.* Nu poți să-mi dai un indiciu?

Alex inspiră adânc și, pentru o clipă, cred că nici nu-mi va răspunde.

Dar mă înșel.

— Lena, îmi spune el în cele din urmă. Cred că mama ta este în viață.

CAPITOLUL 21

LIBERTATE ÎN ACCEPTARE;
PACE ÎN ÎNCHISOARE;
FERICIRE ÎN RENUNȚARE
Cuvinte gravate deasupra porților de la intrarea în Cripte

Când eram în clasa a patra, am vizitat Criptele în timpul unei activități extrașcolare destinate educării copiilor în spiritul luptei împotriva criminalității și a mișcării de rezistență. Sistemul de învățământ le impune elevilor de gimnaziu să viziteze măcar o dată Criptele. N-am rămas cu prea multe amintiri din această experiență, cu excepția unei spaime exacerbate, provocate de ușile masive, acționate prin sisteme electronice, și a unei senzații permanente de frig, create de zidurile din beton înnegrite de igrasie și mucegai. Ca să fiu sinceră, cred că am reușit să-mi șterg din minte toate amintirile legate de ziua cu pricina. Scopul vizitei era de a ne traumatiza și de a ne determina să nu ne abatem de la calea cea dreaptă. Se pare că l-au atins pe deplin, căci experiența a fost cumplit de traumatizantă.

Ce-mi amintesc însă foarte bine este sentimentul copleșitor de ușurare pe care l-am simțit în momentul în care am ieșit în bătaia soarelui de primăvară, dar și nedumerirea creată de faptul că, pentru a ieși din Cripte, trebuie să cobori câteva scări până la parter. Tot timpul cât am stat înăuntru, chiar și atunci când am urcat la etaj, am avut impresia că suntem îngropați sub pământ. Întunericul atotcuprinzător și duhoarea insuportabilă îți creau impresia că ești închis într-un sicriu alături de cadavre în descompunere. Îmi amintesc, de asemenea, că, în clipa în care am ieșit, Liz Billmun a început să plângă în hohote, în timp ce un fluture i s-a așezat pe umăr. Reacția ei ne-a uimit pe toți, deoarece Liz Billmun nu părea o fată sensibilă, ba dimpotrivă, era chiar bătăușă, iar când și-a scrântit glezna în timpul orei de sport, n-a vărsat nici măcar o lacrimă.

Am jurat în ziua aceea că nu voi mai pune niciodată piciorul în Cripte pentru niciun motiv. Dar, în dimineața următoare discuției cu Alex, mă trezesc plimbându-mă de colo colo prin fața acelor

porți, ținându-mă cu mâna de burtă. N-am reușit să înghit nimic, cu excepția fierturii negre pe care unchiul o numește cafea, o decizie pe care acum o regret amarnic. Am senzația că am băut acid.

Alex întârzie.

Cerul este acoperit cu nori negri de furtună, lucru care întregește priveliștea sumbră din fața mea, căci, dincolo de porți, la capătul unei alei pietruite, clădirea Criptelor se înalță întunecată și impunătoare. Pe fundalul văzduhului plumburiu, pare o nălucă înspăimântătoare, apărută parcă din ținuturi de coșmar. Fațada din piatră este presărată cu ferestre micuțe, ce seamănă cu ochii stăruitori ai unui păianjen. Criptele sunt străjuite de un teren îngust, împrejmuit de porți. Îmi amintesc că, în timpul primei mele vizite, l-am asemuit cu o pășune, dar în realitate este o simplă peluză, golașă pe alocuri. Totuși, verdele intens al ierbii, acolo unde aceasta a reușit să-și croiască drum spre lumină, pare o ciudățenie, căci în aceste locuri, complet marginalizate, unde timpul, fericirea și viața și-au pierdut semnificația, nimic n-ar trebui să crească sau să înflorească și nici soarele n-ar trebui să strălucească.

Cred că, în sens propriu, Criptele chiar sunt „marginalizate”, căci sunt situate exact pe granița de est, flancate în spate de râul Presumpscot și, dincolo de el, de tărâmurile Sălbăticiei. Gardul electrificat (sau neelectrificat) străjuiește clădirea Criptelor de o parte și de alta.

— Salut! îmi spune Alex, străbătând trotuarul cu părul fluturând. Vântul bate mai rece astăzi. Ar fi trebuit să-mi iau un hanorac mai gros. Și Alex pare zgribulit de frig, căci și-a înfășurat brațele în jurul pieptului. E îmbrăcat cu o cămașă subțire din in – uniforma oficială de paznic pe care o poartă la laboratoare. La gât îi atârnă ecusonul cu datele personale de identificare. Nu l-am mai văzut purtându-l din ziua în care ne-am întâlnit pentru prima oară. Poartă chiar și o pereche de blugi eleganți, închiși la culoare, cu manșete întregi, ce-ți creează impresia că sunt noi. Toate astea fac parte din planul nostru: ca să putem intra, trebuie să-i convingem pe paznicii închisorii că suntem într-o misiune oficială. Însă faptul că poartă adidașii uzați, cu șireturi albastre, îmi conferă o oarecare alinare. Acest mic detaliu familiar mă ajută să merg mai departe, alături de Alex, ca să ne ducem la bun sfârșit planul nebunesc care pare

un strop de normalitate într-o lume care a luat-o razna, o lume pe care nu o mai recunosc. Îmi pare rău că am întârziat, se scuză el, oprindu-se la câțiva pași de mine.

Îi citesc îngrijorarea în priviri, deși chipul nu-i trădează freamătul lăuntric. Paznicii care se plimbă prin curtea închisorii sau stau în fața porților ne împiedică să ne atingem sau să facem vreun gest familiar.

— Nu e nicio problemă, îi răspund eu cu vocea frântă.

Mă simt de parcă aș avea febră. De când am vorbit aseară cu Alex, am senzația că mă învârt ametitor, ca într-un carusel, și-mi simt trupul ba încins, ba rece ca gheața. Nici nu mai pot să gândesc limpede. E o minune că am reușit să ies astăzi din casă, ba o minune chiar și mai mare că n-am uitat să-mi pun pantalonii și pantofii.

S-ar putea ca mama să fie în viață. S-ar putea ca mama să fie în viață. Este singurul gând ce-mi vine în minte și cel care a înlocuit toate gândurile raționale.

— Ești pregătită să faci asta? mă întreabă el în șoaptă, adoptând un ton neutru, în eventualitatea în care paznicii ar trage cu urechea, dar îi surprind îngrijorarea pe care cu greu și-o stăpânește.

— Cred că da, răspund eu, încercând să schițez un zâmbet, dar îmi simt buzele ca de piatră, gata parcă să se spargă. S-ar putea să nici nu fie ea, nu-i așa? S-ar putea să te înșeli.

El încuviințează din cap, dar îmi dau seama că este convins de faptul că nu se înșală. Este convins că mama se află aici, în acest loc, în acest mormânt construit pe pământ, că a fost aici în tot acest timp. Ideea e copleșitoare. Nu pot să mă gândesc prea mult la posibilitatea ca Alex să aibă dreptate. Trebuie să mă concentrez și să-mi canalizez întreaga energie doar ca să stau în picioare.

— Haide, să mergem! mă îndeamnă el, mergând în fața mea, cu o ținută formală, de parcă am fi într-adevăr într-o misiune oficială.

Îmi țin ochii ațintiți în pământ. Aproape că mă bucur că prezența paznicilor îl obligă pe Alex să mă ignore. Nu știu dacă aș putea să port o discuție acum. Mii de sentimente pun stăpânire pe mine, mii de întrebări îmi trec prin minte, mii de speranțe și de dorințe, îngropate de atâta amar de vreme, îmi tulbură din nou sufletul și, cu toate astea, nu reușesc să

formulez nici măcar o teorie sau să găsesc vreo explicație plauzibilă.

După afirmația făcută aseară, Alex a refuzat să-mi ofere mai multe detalii. „Trebuie să vezi cu ochii tăi”, a continuat să-mi zică fără încetare, de parcă nu mai găsea altceva de zis. „Nu vreau să-ți faci speranțe în zadar.” Și apoi, mi-a propus să ne întâlnim în fața Criptelor. Cred că propunerea lui mi-a provocat un adevărat șoc. Sunt fericită însă că am reușit să nu cad pradă isteriei, să nu țip, să nu plâng și nici să cer explicații, dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama că habar nu aveam cum am străbătut drumul până la casa mătușii. Probabil că am mers ca un orb, fără să realizez ce se întâmplă în jurul meu, fără să-mi mai pese dacă întâlnesc în cale vreo echipă de patrulare.

Acum însă mă simt complet amorțită, un lucru benefic, aș zice, căci, în condiții normale, nu cred că aș fi reușit să mă ridic din pat și să mă îmbrac în dimineața asta. N-aș fi reușit să ajung până aici și să-l urmez pas cu pas pe Alex, păstrând o distanță apreciabilă între noi.

Alex îi oferă unui paznic de la poartă ecusonul cu datele personale și arată cu mâna spre mine, lansându-se într-o explicație pe care era evident că o repetase îndelung.

— A avut loc un… *incident* în timpul examenului ei de evaluare, spune el pe un ton glacial.

Amândoi mă privesc stăruitor: paznicul, cu suspiciune, iar Alex, cu indiferență. Are ochii reci și duri ca oțelul, lipsiți de orice căldură. Gândul că poate să se transforme cu atâta ușurință într-o altă persoană – o persoană care nu simte absolut nimic pentru mine – mă înfioară.

— Nu e ceva grav, continuă el. Totuși, părinții ei și superiorii mei cred că nu i-ar strica dacă i-am aduce puțin aminte care sunt pericolele și consecințele nesupunerii.

Paznicul mă scrutează din cap până în picioare. Este roșu la față și atât de gras, încât are capul umflat ca un aluat de cozonac aflat în proces de creștere. În curând, obrajii îi vor acoperi ochii în totalitate.

— Ce incident? întreabă el, spărgând balonul pe care îl făcuse din guma de mestecat și mutându-și pușca automată pe celălalt umăr.

Alex se apleacă ușor, astfel încât doar câțiva centimetri îl mai despart de paznic. Vorbește pe un ton șoptit, dar reușesc să înțeleg ce spune:

— Culoarea ei preferată este culoarea răsăritului de soare, îi răspunde el.

Paznicul continuă să mă scruteze cu privirea alte câteva secunde, apoi ne face semn să intrăm.

— Dați-vă puțin la o parte ca să deschid poarta! ne ordonă el, dispărând într-o baracă asemănătoare celei în care stă Alex la laboratoare.

După câteva clipe, porțile, acționate electronic, se deschid în fața noastră. Eu și Alex străbatem curtea închisorii, îndreptându-ne spre intrarea clădirii. Cu fiecare pas pe care îl facem, silueta Criptelor devine tot mai impunătoare.

Vântul se întețește, stârnind nori de praf și plimbând prin aer o pungă goală de plastic. Prin văzduh plutește o energie fremătătoare, ce anunță venirea furtunii, dar și declanșarea în orice moment a unor fenomene de o amploare covârșitoare, care ar preface în scrum și haos lumea întreagă. Aș da orice ca Alex să se întoarcă spre mine, cu zâmbetul pe buze, și să-mi ofere mâna. Dar nu poate să o facă. În schimb, merge cu pași repezi în fața mea, cu spatele drept, capul sus și privirea înainte.

Nu știu câtă lume e închisă în Cripte. Alex mi-a oferit o cifră estimativă, în jur de trei mii de persoane. Datorită efectelor benefice ale tratamentului nu prea mai au loc infracțiuni în Portland, dar uneori se mai întâmplă ca oamenii să se dedea la furtișaguri și vandalisme sau să nu se supună acțiunilor poliției. Adevărații criminali sunt însă simpatizanții și membrii mișcării de rezistență. Dacă nu sunt executați pe loc, sunt lăsați să putrezească în Cripte.

Criptele joacă și rolul de spital pentru bolnavii mintal și, deși nu ne confruntăm cu prea multe infracțiuni, avem și noi nebunii noștri, în ciuda tratamentului aplicat. Alex ar spune că avem și noi nebunii noștri *tocmai* din cauza tratamentului. E adevărat că intervențiile chirurgicale aplicate prea devreme sau cele aplicate incorect generează tulburări mintale sau boli psihice. Pe de altă parte, unii oameni nu-și mai revin niciodată după operație. Ei suferă de catatonie, o stare caracterizată fie prin stupoare catatonică, fie prin excitare catatonică, iar, dacă

familiile lor nu-și permit să-i îngrijească, sunt închiși în Cripte unde își vor găsi sfârșitul.

Două uși duble, imense, blochează accesul spre Cripte. Prin niște ochiuri de geam, blindate și murdare de praf și de resturi de insecte zăresc un coridor lung și întunecat și câteva becuri pâlpâitoare. De ușă este atașat un indicator mâncat de ploaie și de vânt, pe care scrie: TOȚI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE CONTROL.

Alex ezită pentru o clipă.

— Ești pregătită? mă întreabă el, fără să-și întoarcă privirea nici măcar o clipă.

— Da, îngaim eu.

Mirosul care ne întâmpină la intrare aproape că mă aruncă înapoi în timp și mă trezesc din nou în clasa a patra. Duhoarea a mii de trupuri nespălate, îngrămădite unele într-altele într-un spațiu îngust, se împletește cu mirosul de clor și de substanțe de curățat. Și peste toate astea domină mirosul de igrasie, provocat de țevi sparte, de coridoare întunecate, ce nu văd niciodată lumina zilei, și de mucegaiul ce se întinde pe pereți și în toate locurile în care vizitatorii nu au acces. Biroul de control este în stânga noastră, iar femeia de la biroul ascuns în spatele unui alt geam blindat poartă o mască medicală. Nici nu e de condamnat.

Când ne apropiem de biroul ei, își ridică privirea și i se adresează lui Alex pe nume.

— Alex, spune ea, dând ușor din cap și îndreptându-și apoi privirea spre mine. Cine e fata?

Alex îi repetă povestea legată de incidentul survenit în timpul examenelor de evaluare. Se pare că se cunosc foarte bine, deoarece el i se adresează de mai multe ori pe nume, deși ea nu poartă vreun ecuson cu datele personale. Ne scrie numele în vechiul computer de pe birou și ne face semn să ne îndreptăm spre agenții de pază. Alex îi salută și pe aceștia cu aceeași detașare pe care a afișat-o până acum și pentru care îl admir atât de mult. Îmi desfac cu greu cureaua în fața detectorului de metale, căci mâinile îmi tremură înfiorător. Paznicii de la Cripte par să fie de cincizeci de ori mai masivi decât indivizii obișnuiți, având mâinile late ca niște rachete de tenis, iar pieptul imens cât o barcă. Și toți sunt înarmați cu puști mari și înspăimântătoare. Încerc din greu să-mi stăvilesc spaima ce-a

pus stăpânire pe mine, dar este dificil să-ți păstrezi sângele-rece când trebuie să rămâi în lenjerie intimă în fața unor uriași înarmați cu puști automate.

Trecem, în cele din urmă, și de agenții de pază. Ne îmbrăcăm amândoi în tăcere, iar eu sunt uimită și plăcut impresionată de faptul că reușesc să-mi leg șireturile de la pantofi.

— Secțiile de la unu la cinci, ne strigă unul dintre paznici, în timp ce Alex îmi face semn să-l urmez pe coridor.

Pereții sunt zugrăviți într-o nuanță palidă de galben, într-o casă sau într-un birou puternic luminat, culoarea ar putea fi chiar veselă; dar în lumina unor becuri ce abia licăresc și fiind murdară de igrasie, de amprente umane, de insecte zdrobite și de Dumnezeu știe ce altceva, pare cumplit de deprimantă, ca dinții înnegriți și cariați ai unui individ ce-ți zâmbește cu generozitate.

— S-a făcut, răspunde Alex.

Bănuiesc că asta înseamnă că accesul în anumite secții ale închisorii le este interzis vizitatorilor.

Îl urmez pe Alex de-a lungul unor coridoare înguste. Acestea sunt complet pustii, căci până acum n-am dat de celule, deși, în timp ce ne continuăm drumul pe holurile șerpuitoare, auzim vaiete și țipete, dar și sunete ciudate de animale: behăituri, mugete și croncănituri, ca într-o menajerie creată de oameni. Cred că ne apropiem de secția bolnavilor psihic, deși nu întâlnim pe nimeni în cale: nici asistente, nici paznici, nici pacienți. Cu excepția sunetelor înfiorătoare ce par să răzbată din pereți, închisoarea este încremenită într-o liniște desăvârșită și înspăimântătoare.

Cred că nu există riscul ca cineva să ne audă, așa că rup tăcerea și îl întreb pe Alex:

— Cum de te cunosc toți cei de aici?

— Trec des pe aici, îmi spune el, dar răspunsul lui nu e deloc satisfăcător. Oamenii nu obișnuiesc să „treacă” des pe la închisoare. Doar nu e același lucru cu mersul la plajă. Nici măcar nu putem compara Criptele cu o toaletă publică. Nu cred că are de gând să-mi ofere alte detalii, dar, în momentul în care mă pregătesc să-mi continui șirul de întrebări, îmi răspunde, oftând din rărunchi: Tatăl meu este aici. De aceea continui să vin.

Nu mi-am imaginat că m-ar mai fi putut surprinde ceva în momentul acela, dar replica lui mă lasă pur și simplu fără suflare.

— Dar mi-ai spus că tatăl tău a murit.

Alex mi-a mărturisit cu mult timp în urmă că tatăl lui a murit, fără să-mi dea însă prea multe detalii. „N-a știut niciodată că a avut un fiu”, mi-a spus el, iar eu mi-am închipuit că tatăl lui a murit înainte ca băiatul să se nască.

— Păi așa și este, îmi răspunde el, oftând ușor și cotind la dreapta pe un coridor scurt, la capătul căruia se află o ușă masivă din fier.

Deasupra ei se află o plăcuță pe care scrie: DEȚINUȚI CONDAMNAȚI PE VIAȚĂ, iar dedesubt, cineva a scris cu pixul: HA, HA!

— Ce vrei să…

Sunt mai bulversată ca niciodată, dar nu mai am timp să-mi formulez întrebarea, căci, în clipa în care Alex deschide ușa, vântul și mirosul de iarbă proaspătă ne invadează pe neașteptate, lăsându-mă fără cuvinte. Trag adânc aer în piept, respirând, fără să-mi dau seama, și pe gură.

Suntem într-o curte mică, înconjurată din toate părțile de zidurile cenușii ale închisorii. Iarba de aici este extrem de înaltă, ajungându-mi practic până la genunchi. Un singur copac se înalță spre cer, iar o pasăre se agită printre crengile lui. Este surprinzător de frumos aici, un loc atât de liniștit și de armonios! Mi se pare ciudat să stau într-o grădină împrejmuită de zidurile masive din piatră ale închisorii, de parcă m-aș fi aflat în mijlocul unui uragan și, în tot acest haos, aș fi găsit dintr-odată pacea și liniștea.

Alex s-a îndepărtat ușor de mine. Stă în picioare, cu capul plecat și cu ochii ațintiți în pământ. Poate că și el e copleșit de liniștea de aici, o liniște ce pare să plutească în aer, învăluind totul ca un voal moale și odihnitor. Deasupra noastră, cerul este mai întunecat decât atunci când am intrat în Cripte. În ciuda umbrelor și a nuanțelor cenușii ce domină împrejurimile, iarba se înalță printre noi, plină de viață și energie. O să plouă în orice clipă. Trebuie să plouă, căci am senzația că natura își ține respirația înainte de a-și descătușa stihiile nimicitoare.

— Aici, spune Alex, cu o voce surprinzător de tare. Chiar aici, continuă el, arătându-mi o piatră ce iese din pământ. Aici este tatăl meu.

Iarba se înalță spre cer printre nenumărate pietre ca aceasta – pietre despre care la început am crezut că natura le-a aranjat astfel. Apoi îmi dau seama că au fost înfipte în mod deliberat în pământ. Pe unele dintre ele sunt scrijelite cuvinte ce cu greu mai pot fi descifrate. Pe o piatră reușesc să citesc numele RICHARD, iar pe o alta cuvântul MORT.

Sunt pietre funerare, îmi spun eu în clipa în care realizez care este scopul curții împrejmuite de zidurile închisorii. Ne aflăm în mijlocul unui cimitir.

Alex își ține ochii ațintiți asupra unei plăci de beton, fixate în pământul din fața lui. Cuvintele scrise pe ea sunt lizibile, parcă imprimate cu un marker negru, având marginile ușor estompate – WARREN SHEATHES. Odihnească-se în pace!

— Warren Sheathes, citesc eu, dorindu-mi cu ardoare să-mi strecor mâna în a lui Alex, dar nu cred că ar fi prudent. La parterul închisorii există câteva ferestre care, deși înnegrite de vreme, ar putea oferi o priveliște destul de clară asupra curții interioare în care ne aflăm, așa că trebuie să mă abțin. E tatăl tău?

Alex încuviințează din cap, apoi tresare ușor, parcă trezit din somn.

— Da.

— A fost aici?

Alex schițează un zâmbet sardonic, păstrându-și însă pe chip expresia împietrită.

— Timp de paisprezece ani, îmi răspunde el, desenând cu piciorul un cerc în nisipul și pietrișul de pe jos; este primul semn ce-i trădează freamătul lăuntric.

Atunci realizez un lucru uluitor ce mă face să-l privesc cu venerație: de când l-am cunoscut, n-a făcut decât să mă susțină, să-mi ofere alinare și să mă asculte fără crâcnire, deși a purtat pe umeri propria lui povară a secretelor.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu repede. Adică, ce-a…

Las cuvintele suspendate în aer, căci nu vreau să bag și mai mult cuțitul în rană.

Alex îmi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— Ce-a făcut? îmi continuă el ideea cu un glas tăios. Nu știu. Ce fac toți care sfârșesc în secția șase – a gândit singur. Și-a asumat și și-a apărat principiile. A refuzat să se dea bătut.

— Secția șase?

— Secția celor condamnați la moarte, îmi răspunde Alex, evitându-mi privirea. Secția deținuților politici. Aceștia își ispășesc detenția în regim celular. Și nimeni nu mai vede vreodată lumina zilei, adaugă el, arătându-mi pietrele funerare de la căpătâiul mormintelor improvizate. Niciodată! subliniază el, făcându-mă să mă gândesc la plăcuța de pe ușă pe care e scris: DEȚINUȚI CONDAMNAȚI PE VIAȚĂ. HA, HA!

— Îmi pare atât de rău!

Aș da orice să-l pot atinge, dar mă mulțumesc să mă apropii cât mai mult de el în așa fel încât doar câțiva centimetri reușesc să ne mai despartă.

— Părinții mei aveau doar șaisprezece ani când s-au întâlnit, îmi spune el, privindu-mă cu un zâmbet trist pe buze. Îți vine să crezi? Mama avea doar optsprezece ani când m-a adus pe lume, își continuă el povestea, ghemuindu-se în fața mormântului și plimbându-și degetul pe numele tatălui său.

Și atunci se face lumină în mintea mea Motivul pentru care vine aici atât de des este să graveze mereu literele, împiedicându-le astfel să se șteargă de pe piatra de mormânt, dar și din sufletul său.

— Voiau să fugă împreună, continuă el, dar tata a fost prins înainte să-și ducă planul la bun sfârșit. N-am știut niciodată că a ajuns în închisoare. Credeam că a murit. Mama a considerat că e mai bine să mă lase să cred asta, iar cei din Sălbăticie i-au împărtășit părerea. Pentru mama a fost mai ușor, probabil, să se consoleze cu ideea că a murit. Nu voia să și-l imagineze putrezind aici, își deapănă Alex povestea, continuând să-și plimbe degetele pe deasupra literelor. Unchiul și mătușa mi-au spus adevărul când am împlinit cincisprezece ani. Au considerat că este bine să știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Am venit aici ca să-l cunosc, dar... Nu-și mai duce gândul la bun sfârșit, fiindcă tresare înfiorat din cap până în picioare. Era prea târziu, continuă el în cele din urmă. Murise de câteva luni și a fost îngropat aici, unde rămășițele sale nu vor mai putea *contamina* pe nimeni.

Mă simt rău. Am senzația că zidurile devin tot mai înalte, spațiul tot mai îngust, iar cerul tot mai îndepărtat. *Nu vom mai reuși să ieșim de aici*, îmi spun în gând, inspirând adânc aer ca să mă liniștesc. Alex se ridică în picioare.

— Ești pregătită? mă întreabă el, pentru a doua oară în dimineața asta.

Încuviințez din cap, deși nu sunt atât de sigură că sunt pregătită. El schițează un zâmbet, lăsându-mă să văd, doar pentru o clipă, o licărire caldă în ochii lui. Apoi adoptă din nou ținuta rece și formală.

Arunc o ultimă privire pietrei funerare înainte de a păși din nou pe holurile închisorii. Încerc să rostesc o rugăciune în gând, dar nimic nu-mi vine în minte. Lucrările oamenilor de știință nu explică prea bine misterul morții. Se pare că, atunci când murim, ne contopim cu materia cerească, pe care o numim Dumnezeu, iar El ne absoarbe în întregime. Dar tot ei susțin că cei vindecați ajung în rai, unde trăiesc într-o armonie deplină.

— Atunci, numele tău, îi spun eu lui Alex, care pornise deja spre ușă, Alex Warren...

— Mi-a fost impus, îmi răspunde el, clătinând aproape imperceptibil din cap.

— Numele tău adevărat este Alex Sheathes, reiau eu, iar el încuviințează tacit.

Așadar, are un nume secret, ca și mine. Stăm încremeniți pe loc, privindu-ne unul pe celălalt și simt în clipa aceea cum legătura dintre noi devine extrem de puternică și capătă consistență fizică, materializându-se parcă într-un voal imens și protector. La *asta* se referă oamenii atunci când vorbesc despre Dumnezeu – la sentimentul sublim că cineva acolo sus veghează asupra ta, te înțelege și te ocrotește. Sentimentul are valoarea unei rugi, așa că îl urmez din nou pe Alex pe holurile clădirii, ținându-mi respirația în clipa în care simt cum duhoarea închisorii îmi invadează iar nările.

Străbatem un șir de coridoare șerpuitoare. O spaimă cumplită, ce-mi străpunge inima ca lama unui cuțit, lăsându-mă aproape fără suflare, îmi spulberă senzația de liniște și pace pe care am simțit-o în curte. Uneori vaietele ce par să răzbată din pereți, devin tot mai puternice, obligându-mă să-mi astup urechile cu mâinile; apoi, totul încremenește din nou într-o tăcere desăvârșită. Ne întâlnim la un moment dat cu un bărbat

îmbrăcat cu un halat lung și alb, asemenea celor folosite în laboratoare, murdar, probabil, de sânge; în urma lui, merge un pacient legat în lesă. Niciunul nu-și îndreaptă privirea spre noi când trecem pe lângă ei.

Străbatem coridoare fără de sfârșit și cotim de atâtea ori, încât încep să mă întreb dacă nu cumva Alex s-a rătăcit, cu atât mai mult cu cât holurile devin din ce în ce mai murdare, iar becurile din ce în ce mai puține. În cele din urmă, ajungem să orbecăim prin întuneric, căci doar câte un singur bec luminează anemic, din șase în șase metri, coridoarele întunecate din piatră. Uneori își mai fac apariția, ca din neant, niște indicatoare luminate cu neon, pe care scrie: SECȚIA UNU, SECȚIA DOI, SECȚIA TREI, SECȚIA PATRU. Alex merge mai departe, iar în clipa în care pornim pe coridorul ce duce spre secția cinci, îl strig, convinsă fiind că s-a rătăcit sau s-a zăpăcit.

— Alex! îl strig eu, abia reușind să rostesc cuvântul, căci exact în momentul acela ajungem în fața unor uși masive și duble, luminate atât de slab, încât cu greu descifrez ce scrie pe plăcuța de deasupra lor. Cu toate acestea, lumina pare mai orbitoare decât cea a soarelui de pe cer.

Alex se întoarce spre mine, dezvăluindu-mi freamătul lăuntric. Are chipul crispat și ochii împietriți de durere, pentru că a fost nevoit să mă aducă acolo și pentru că tot el trebuie să-mi dezvăluie un adevăr copleșitor.

— Îmi pare rău, Lena, se scuză el.

Căci deasupra lui, indicatorul luminat cu neon licărește în întuneric, dezvăluind privirilor mele îngrozite locul în care ne aflăm: SECȚIA ȘASE.

CAPITOLUL 22

Oamenii, nedisciplinați, sunt cruzi și capricioși; violenți și egoiști; nefericiți și arțăgoși. Doar după ce instinctele și emoțiile primare le sunt controlate, pot fi fericiți, generoși și buni.

Cartea tăcerii

Spaima din ce în ce mai copleșitoare mă împiedică să înaintez. Nodul din stomac mă lasă aproape fără suflare. Nu pot să mai fac nici măcar un pas. Nu mai vreau să aflu adevărul.

— Poate că n-ar trebui să… bâgui eu. Paznicul ne-a spus că… ne-a spus că nu avem voie aici.

Alex se apropie de mine, cu gândul, parcă, de a mă atinge, apoi, amintindu-și unde ne aflăm, rămâne pe loc, stăpânindu-și cu greu dorința de a mă mângâia.

— Nu te speria! mă liniștește el. Am prieteni aici.

— Poate că nici măcar nu e ea, reiau eu cu vocea ușor ridicată, aflându-mă aproape în pragul isteriei. Îmi trec limba peste buze, încercând să mă adun. Poate că am făcut o greșeală cumplită. Poate că nici n-ar fi trebuit să venim de la bun început. Vreau să mă întorc acasă.

Știu că mă port ca un copil răsfățat, nervos pentru că părinții nu-i satisfac mofturile, dar nu mă pot abține. Mi se pare imposibil să trec printre ușile acelea duble.

— Lena, adună-te! Trebuie să ai încredere în mine, insistă el, atingându-mi, ca prin vis, brațul cu degetul. Bine? Ai încredere în mine!

— Am încredere în tine, dar… îngaim eu, dorindu-mi să fug cât mai departe de locul acela, înspăimântată de atmosfera sinistră, de duhoarea înăbușitoare, de întunericul negru ca smoala și de putregaiul atotcuprinzător. Dacă *nu este* aici… e rău… dar dacă *este…* cred… că s-ar putea să fie și mai rău.

Alex mă privește insistent preț de o clipă.

— Trebuie să știi adevărul, Lena, mă îndeamnă el, în cele din urmă, pe un ton ferm.

Și are dreptate. Încuviințez din cap. El schițează un zâmbet, apoi deschide ușa spre secția șase.

Intrăm într-un vestibul, care arată exact așa cum mi-am imaginat că ar arăta o celulă din Cripte. Pereții și podeaua din beton și-au pierdut culoarea în care au fost cândva zugrăviți, având acum o nuanță cenușie, ponosită și plumburie. Un singur bec, atârnat de tavan, abia luminează spațiul îngust. Într-un colț, pe un scăunel, stă un paznic. Are o statură normală, e chiar costeliv, aș putea spune. Părul și fața presărată cu cicatrice lăsate de acnee mă duc cu gândul la spaghetele fierte prea mult. În clipa în care intrăm pe ușă, paznicul își îndreaptă, din reflex, arma spre noi.

Alex încremenește lângă mine. Gestul lui îmi trimite un semnal de alarmă.

— Nu puteți intra aici, ne spune paznicul. Accesul e strict interzis.

Pentru prima oară de când am intrat în Cripte, Alex pare să nu se simtă în largul lui. Se joacă nervos cu ecusonul de la gât.

— Am… am crezut că Thomas e pe-aici.

Paznicul se ridică în picioare. În mod surprinzător, nu este mult mai înalt decât mine – fiind, așadar, mult mai scund decât Alex –, dar, dintre toți paznicii pe care i-am văzut astăzi, acesta mă înspăimântă cel mai tare. Privirea-i ciudată și rigidă îmi reamintește de cea a unui șarpe. N-am fost niciodată în postura de țintă, astfel că priveliștea, deloc încântătoare, a puștii, cu țeava lungă și întunecată îndreptată spre mine, mă lasă aproape fără suflare, încât cu greu reușesc să mă mai țin pe picioare.

— Da, e aici. E *mereu* aici în ultimul timp, îi răspunde paznicul, cu un zâmbet sec, plimbându-și degetele pe trăgaci. Când vorbește, își dezvelește dinții galbeni și cariați. Ce știi de Thomas?

În cameră plutește un aer greoi și înăbușitor, ce-mi amintește de liniștea de dinaintea furtunii. Alex își trădează freamătul lăuntric, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Aproape că îi citesc gândurile – se întreabă ce să facă și ce să spună mai departe. Știe, fără îndoială, că n-a luat o decizie prea înțeleaptă în momentul în care a întrebat de Thomas, până și eu am surprins disprețul și suspiciunea din glasul paznicului atunci când Alex i-a pronunțat numele.

După o vreme, care mie mi s-a părut o veșnicie, deși n-au trecut mai mult de câteva secunde, afișează din nou atitudinea formală și rece a unui reprezentant al autorităților aflat în misiune.

— Am auzit că au fost niște probleme, atâta tot.

Afirmația este suficient de vagă, implicând în același timp o ipoteză decentă. Alex se joacă cu ecusonul ce-i atestă poziția pe care o ocupă în sistemul de securitate al laboratoarelor. Paznicul își aruncă ochii pe ea și se relaxează. Din fericire, nu se uită prea atent. Autorizația de paznic a lui Alex îi conferă acces limitat în laboratoare, ceea ce înseamnă că abia dacă are dreptul să viziteze toaleta administratorului, darămite să se mai și plimbe prin zonele cu acces interzis, de aici sau din orice altă parte a Portlandului, de parcă ar fi moșia lui.

— V-a luat cam mult să aflați, constată paznicul pe un ton categoric. Thomas a fost dat afară de luni bune. Cu atât mai bine pentru DIC însă. Nu este cazul să facem public acest lucru.

DIC înseamnă Departamentul Informațiilor Controlate (sau, dacă ar fi să împrumutăm cinismul Hanei, DIC vine de la Departamentul Idioților Corupți sau de la Departamentul de Implementare a Cenzurii). Mi se face pielea de găină, căci s-a întâmplat, fără îndoială, ceva rău în secția șase dacă s-au implicat cei de la DIC.

— Doar știi cum merg lucrurile, spune Alex, cu naturalețea și încrederea lui obișnuite. Nimeni nu-ți spune ce s-a întâmplat cu exactitate.

O altă afirmație vagă, dar paznicul se mulțumește să încuviințeze din cap.

— Mie îmi spui?! Ea cine e? întreabă el apoi, arătând cu capul spre mine.

Îi simt privirea stăruind asupra gâtului meu, acolo unde ar fi trebuit să fie cicatricea lăsată de intervenția chirurgicală. La fel ca majoritatea oamenilor, se dă înapoi ușor, doar câțiva centimetri, dar suficient să-mi stârnească vechiul sentiment de umilință, senzația că ceva *nu e în regulă* cu mine. Îmi las ochii în pământ.

— O oarecare, răspunde Alex. Chiar dacă știu că *trebuie* să spună asta, vorbele lui îmi copleșesc sufletul de durere. Trebuie să-i arăt Criptele, atâta tot, adaugă el. Turul închisorii face parte dintr-un proces de reeducare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Îmi țin respirația, convinsă fiind că ne va da afară în orice clipă, dorindu-mi în gând s-o și facă. Și totuși... În spatele paznicului se află o ușă grea, din metal, acționată prin sistem electronic cu ajutorul unei tastaturi. Îmi reamintește de seiful băncii Central Savings, aflată în centrul comercial al orașului. Prin ea răzbat sunete îndepărtate, sunete scoase de oameni, cred, deși e greu de precizat dacă așa este.

Mama s-ar putea să fie dincolo de ușa aceea. S-ar putea să se afle acolo. Alex avea dreptate. Trebuie să aflu adevărul.

Încep să înțeleg pentru prima oară adevărata implicație a cuvintelor lui Alex: în toți acești ani, s-ar putea ca mama să fi fost în viață. În timp ce eu respiram, respira și ea. În timp ce eu dormeam, dormea și ea. Când eu mă gândeam la ea, poate că și ea se gândea la mine. Ideea e copleșitoare, pe cât de încântătoare, pe atât de dureroasă.

Alex și paznicul se privesc insistent preț de-o clipă. Alex continuă să învârtă ecusonul pe degete. Jocul pare să-l relaxeze pe paznic.

— Nu pot să vă las înăuntru, spune el pe un ton mai domol de astă dată, de parcă și-ar fi cerut scuze.

Pune arma deoparte și se așază din nou pe scăunel. Elimin aerul din plămâni, căci îmi ținusem respirația aproape fără să-mi dau seama.

— Îți faci datoria, zice Alex pe același ton neutru. Deci, tu ești în locul lui Thomas, să înțeleg.

— Da, răspunde el, ațintindu-și din nou ochii spre mine, spre locul unde ar fi trebuit să fie cicatricea lăsată de operație. Încerc din greu să nu-mi acopăr gâtul cu mâna. Se pare însă că ajunge la concluzia că nu-i vom crea probleme, căci se întoarce din nou spre Alex, spunându-i: Sunt Frank Dorset. Am primit postul în ziua de 3 februarie, imediat după incident.

Modul în care rostește cuvântul *incident* îmi stârnește fiori pe șira spinării.

— Ce neșansă pentru tine! îl compătimește Alex, rezemându-se de zid cu o nonșalanță ieșită din comun.

Doar eu îi surprind nuanța ușor tăioasă a glasului. Trage de timp, căci nu știe ce să facă și nici cum să-l convingă pe paznic să ne lase înăuntru.

— E mai multă liniște aici, îi răspunde Frank, ridicând din umeri. Nu intră și nu iese nimeni. Cel puțin, *aproape* nimeni, adaugă el zâmbind și arătându-și din nou dinții cariați.

Își păstrează însă rigiditatea privirii, de parcă ar avea un voal peste ochi. Mă întreb dacă acesta este unul dintre efectele secundare ale tratamentului sau dacă așa a fost mereu, își dă capul pe spate și-l privește pe Alex cu ochii mijiți. Asemănarea cu un șarpe devine și mai pregnantă.

— Cum ai aflat de Thomas? întreabă el în cele din urmă.

Alex zâmbește cu aceeași nonșalanță, continuând să se joace cu ecusonul.

— Circulă tot felul de zvonuri, îi răspunde el, ridicând din umeri. Știi cum e…

— Da, știu cum e. Dar cei de la DIC n-au fost prea încântați de scurgerea de informații. Ne-au ținut, timp de câteva luni, sub strictă supraveghere. Ce-ai auzit mai exact?

Îmi dau seama că întrebarea este extrem de importantă, că are valoarea unui test. *Ai grijă!* îl sfătuiesc eu în gând pe Alex, de parcă m-ar putea auzi.

Alex ezită ușor înainte de a-i răspunde:

— Am auzit că ar avea simpatii de cealaltă parte a baricadei.

În clipa aceea, se face lumină în mintea mea; cuvintele lui Alex – „Am prieteni aici”, dar și faptul că, în trecut, a reușit să intre în secția șase – capătă sens acum. Unul dintre paznici a fost, fără îndoială, simpatizant și poate chiar a avut un rol activ în mișcarea de rezistență. Vorbele lui Alex îmi răsună din nou prin minte ca un laitmotiv: *Suntem mai mulți decât îți imaginezi.*

Frank se relaxează vizibil. Se pare că răspunsul a fost corect. Alex poate fi, așadar, demn de încredere, conchide el. Mângâie țeava armei ce i se odihnește între genunchi de parcă ar fi un animal de companie.

— Așa este. Vestea a căzut ca un trăsnet pentru mine. Firește că nici nu-l cunoșteam prea bine, ne-am mai întâlnit uneori pe la cantină sau la toaletă, dar cam atât. Era extrem de retras. Acum totul are sens. Probabil că era mai vorbăreț cu Invalizii.

Este pentru prima oară când aud pe cineva din cadrul autorităților recunoscând existența oamenilor din Sălbăticie și asta mă face să trag adânc aer în piept. Știu cât de dureros trebuie să fie pentru Alex să vorbească cu indiferență despre un prieten care a fost prins și pedepsit pentru că a fost un

simpatizant al Invalizilor. Pedeapsa, cumplit de drastică, a fost aplicată fără întârziere, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un angajat al statului. Cel mai probabil, a fost spânzurat, împușcat, electrocutat sau aruncat într-o celulă unde îi vor putrezi oasele, asta în cazul în care jurații au fost destul de indulgenți și nu l-au condamnat la moarte prin tortură. Presupunând că *a avut parte* de un proces.

În mod uimitor, glasul lui Alex nu-i trădează freamătul lăuntric, ba dimpotrivă, pare la fel de neutru și de indiferent.

— Care a fost pontul? întreabă el.

Frank continuă să-și mângâie arma, cu gesturi blânde și tandre, ca și când ar vrea să-i insufle viață, iar asta îmi provoacă o stare de greață.

— N-a fost niciun pont, răspunde el, îndepărtându-și părul de pe față și dezvăluindu-și fruntea roșie, presărată cu stropi de sudoare.

Este mult mai cald aici decât în celelalte secții. Aerul rămâne prizonier între aceste ziduri și putrezește, așa cum putrezește totul aici.

— S-a pornit de la premisa că n-a fost străin de evadare, ne explică el. Doar se ocupa de inspecția celulelor. Iar tunelul n-a apărut peste noapte.

— Evadare?! exclam eu.

Cuvântul îmi scapă, fără să vreau, de pe buze. Inima îmi tresaltă în piept. Nimeni n-a evadat niciodată din Cripte. Niciodată.

Pentru o clipă, mâna lui Frank poposește pe armă, iar degetele încep să-i danseze pe trăgaci.

— Firește, răspunde el, continuând să-l scruteze cu privirea pe Alex, ca și când eu nici n-aș fi existat. Trebuie să fi auzit povestea asta, spune el.

— Câte ceva, pe ici, pe colo, răspunde Alex, ridicând din umeri. Dar nicio variantă oficială.

Frank izbucnește în râs, un sunet cumplit, ce mă duce cu gândul la doi pescăruși pe care i-am văzut odată luptându-se în aer pentru niște firimituri și țipând cu furie în momentul în care s-au aruncat în valurile oceanului.

— O, dar totul s-a confirmat! reia el. S-a întâmplat în februarie. Chiar Thomas a fost cel care a declanșat alarma.

Firește că, dacă a fost implicat, ea a avut un avans de șase, șapte ore.

În clipa în care rostește pronumele *ea,* simt cum zidurile se prăbușesc în jurul meu. Fac iute un pas înapoi, lovindu-mă de un perete. *Ar putea fi ea,* îmi spun în gând, simțindu-mă pentru o clipă – o clipă cumplit de amară – extrem de dezamăgită. Apoi mă consolez cu ideea că s-ar putea să nu fie deloc aici și, în fond, oricine ar fi putut să evadeze, orice simpatizant sau agitator de sex feminin. Cu toate acestea, mă simt la fel de amețită. Sunt copleșită de teamă, de neliniște, dar și de o dorință nebună, toate laolaltă.

— Ce-a pățit? întreabă Frank cu o voce ce mi se pare cumplit de îndepărtată.

— Aerul… îngaim eu. Aerul de aici…

Frank izbucnește din nou în râs, scoțând aceleași sunete cacofonice.

— Aici e rai în comparație cu atmosfera din celule, zice el.

Se pare că savurează din plin momentul, lucru care mă poartă cu gândul la o polemică pe care am avut-o cu Alex în urmă cu câteva săptămâni, când el susținea inutilitatea tratamentului chirurgical. Eu l-am contrazis atunci, spunând că, fără dragoste, nu există nici ură, iar fără ură, nu există violență. *Nu ura reprezintă cel mai mare pericol,* a spus el. *Ci indiferența.*

Alex reîncepe cu o voce joasă și la fel de neutră, dar împletită cu o tonalitate aparte, o tonalitate ușor imperioasă, ca aceea a vânzătorilor ambulanți care încearcă să te convingă să cumperi o jucărie defectă sau o cutie cu fructe de pădure ce-au început deja să se strice. *E-n regulă, nu e nicio problemă, ai încredere în minei*

— Uite ce el Lasă-ne să intrăm un minut! Doar atât – un minut! E și așa speriată de bombe. Am bătut tot drumul până aici în ziua mea liberă, când aș fi putut să mă duc la pescuit pe chei. Ideea e că, dacă o duc acasă fără să-i fi aplicat corecția, am toate șansele să vin din nou cu ea aici. Iar o zi irosită din zilele mele libere, în condițiile în care vara e deja pe sfârșite…

— Dar de ce atâta bătaie de cap? întreabă Frank, arătându-mă cu capul. Dacă tot e pusă pe rele, există o modalitate mult mai simplă prin care problema se poate rezolva.

— Tatăl ei este Steven Jones, consilier în cadrul laboratoarelor, răspunde Alex cu un zâmbet forțat. Nu vrea s-o

supună unei intervenții chirurgicale timpurii. Încearcă să evite scandalul care s-ar isca. I-ar știrbi imaginea.

Este o minciună sfruntată. Frank ar putea să-mi ceară cartea de identitate și atunci amândoi am fi terminați. Nu știu care este pedeapsa aplicată în cazul infiltrării în Cripte sub pretexte false, dar nu cred că este indulgentă.

Se pare că îi stârnesc, pentru prima oară, interesul lui Frank. Mă scrutează cu privirea din cap până în picioare, ca pe un grepfrut pe care ar vrea să-l cumpere din magazin, dar nu știe cât de pârguit este. Păstrează tăcerea un timp.

În cele din urmă se ridică în picioare, agățându-și arma de umăr.

— Haideți! ne spune el. Cinci minute.

În timp ce bate un cod pe tastatura ușii, punându-și apoi și palma pe un ecran, ce joacă rolul de cititor de amprente, Alex îmi cuprinde cotul cu mâna.

— Să mergem! mă îndeamnă el, cu vocea răgușită, nerăbdător parcă dintr-odată, din cauza micii mele crize de mai devreme.

Dar atingerea lui este blândă, iar mâna caldă și încurajatoare. Aș vrea să mă mângâie mereu, însă după o fracțiune de secundă pune capăt vrăjii dintre noi, rugându-mă cu disperare din priviri să fiu puternică, să nu mă dau bătută: *încearcă să reziști! Aproape că ne-am atins țelul. Încearcă să mai rezisti puțin!*

Încuietoarea ușii se deschide cu un clic. Frank o împinge cu umărul și o deschide atât cât să ne strecurăm pe coridorul ce se întinde dincolo de ea. Alex intră primul, apoi eu și Frank. Holul este atât de îngust, încât trebuie să mergem în șir indian. Întunericul este și mai dens decât în restul închisorii.

Mirosul e însă cel mai greu de suportat, o duhoare cumplită, precum cea emanată, în zilele toride de vară, de containerele de gunoi de lângă port, în locul unde sunt aruncate resturile de pești. Chiar și Alex începe să tușească și să înjure în barbă, acoperindu-și nasul cu mâna.

— Secția șase are parfumul ei special, ne spune Frank, rânjind în spatele nostru.

În timp ce mergem, aud cum țeava puștii se lovește de coapsa lui. Îmi este atât de frică, încât cred că o să leșin. Aș vrea să mă sprijin de pereți, dar sunt plini de mucegai și de

igrasie. De-o parte și de alta, la distanță mică una fată de cealaltă, sunt celulele, închise cu uși masive din metal și prevăzute cu o ferestruică de mărimea unei farfurii. Prin pereți, răzbat gemete, mai cumplite decât țipetele pe care le-am auzit mai devreme. Sunt zgomotele pe care le scot oamenii deznădăjduiți, care și-au pierdut speranța că cineva le va mai auzi suspinele, niște sunete recurente, menite să umple spațiul, timpul și întunericul.

Mă simt cumplit de rău. Dacă Alex are dreptate, atunci mama este aici, în spatele uneia dintre aceste uși cumplite, atât de aproape, încât, dacă aș putea să topesc zidurile, aș reuși s-o ating cu mâna. Mai aproape de ea decât mi-am imaginat vreodată că aș mai putea să fiu.

Gândurile și dorințele contradictorii îmi sfâșie sufletul: *Mama nu poate să fie aici; Aș prefera să fi murit; Vreau s-o văd în viață.* Iar peste toate acestea, domină un alt cuvânt: *evadare, evadare, evadare.* O posibilitate fantasmagorică la care nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Dacă mama ar fi evadat, aș fi știut, căci ar fi venit după mine.

Secția șase este alcătuită dintr-un singur coridor lung. Din câte îmi dau seama, sunt patruzeci de uși, ceea ce înseamnă patruzeci de celule separate.

— Cam ăsta este marele tur al secției șase, ne spune Frank, bătând cu pumnul într-una dintre primele uși pe care le întâlnim în cale. Aici se află amicul tău, Thomas, dacă vrei să-l saluți, continuă el, râzând și scoțând sunetele cacofonice, ce-i sunt caracteristice.

În minte îmi răsună cuvintele pe care ni le-a spus când am intrat pentru prima oară în vestibul: *E* mereu *aici în ultimul timp.* Alex nu-i răspunde, dar îl văd înfiorându-se. Frank mă înghiontește cu țeava puștii, întrebându-mă:

— Așadar, ce părere ai?

— E cumplit, îngaim eu, gâtuită de frică.

Frank pare mulțumit.

— E mai bine să asculți și să faci ce ți se spune, mă sfătuiește el, sentențios. N-are niciun rost să sfârșești ca tipul *ăsta.*

Ne-am oprit în fața unei celule. Frank îmi face semn cu capul să mă uit prin ferestruică. Fac, șovăitoare, un pas înainte și îmi lipesc fața de geamul din sticlă. Este atât de murdar, încât abia dacă văd ceva prin el. După un timp însă reușesc să disting

câteva forme în întunericul din celulă: un pat de o persoană, cu o saltea subțire și murdară; un closet; o găleată care seamănă cu un bol de apă pentru câini. Într-un colț al celulei, mi se pare că văd un maldăr de zdrențe vechi, până când îmi dau seama că maldărul acela este de fapt „tipul” despre care vorbea Frank: un individ murdar, numai piele și os, cu părul încâlcit și nespălat. Stă ghemuit la locul lui, fără să scoată vreun sunet sau să facă vreo mișcare. Are pielea atât de murdară, încât a căpătat nuanța cenușie a pereților celulei. Dacă nu și-ar mișca ochii dintr-o parte în alta, de parcă ar vâna insectele din aer, nici n-ai ști că mai trăiește. Nici n-ai ști că e vorba despre un *om.*

Aș prefera să fi murit, îmi spun în sinea mea, gândindu-mă la mama. Aș prefera să fie oriunde în altă parte, dar nu aici. Nu în locul ăsta.

Alex continuă să străbată holul. Îl aud oftând din rărunchi. Atunci ridic privirea și-l văd încremenit pe loc, cu o expresie pe chip ce-mi îngheață sângele în vene.

— Ce e? îl întreb eu.

Nu-mi răspunde imediat. Se uită fix undeva, într-un loc unde privirea mea nu ajunge – o ușă, probabil, undeva pe hol. Apoi se întoarce brusc spre mine, tresărind din cap până în picioare.

— Rămâi acolo! îmi spune el, cu o voce gâtuită.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, înspăimântată, îndreptându-mă spre el.

Mi se pare că, dintr-odată, este foarte departe. Și vocea lui Frank pare să răzbată de undeva din depărtare.

— Aici a stat, ne spune el. În celula cu numărul 118. Administrația n-a făcut rost de bani ca să repare pereții, așa că deocamdată o lăsăm așa cum este. Nu prea avem bani pentru îmbunătățiri…

Alex mă privește cu insistență. Toată încrederea și stăpânirea lui de sine au dispărut dintr-odată. Ochii îi scapără scântei, de mânie sau poate de durere, iar pe chip are întipărită o grimasă. Capul îmi țiuie cumplit.

Alex ridică o mână în speranța că mă va împiedica astfel să înaintez. Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă și citim unul în ochii celuilalt fie un semnal de alarmă, fie dorința de a ne cere iertare. Apoi trec pe lângă el și intru în celula 118.

Este aproape identică cu toate celelalte celule pe care le-am văzut prin ferestruicile ușilor: o podea aspră din ciment; un

closet mâncat de rugină și o găleată plină cu apă, în care câțiva gândaci se rotesc încet de colo colo; un pat mic, din fier, cu o saltea subțire ca foaia de hârtie, pe care cineva l-a tras în mijlocul camerei.

Dar pereții…

Pereții sunt acoperiți cu nenumărate rânduri scrise. Nu, nu cuvinte sau propoziții, ci un singur cuvânt, compus din opt litere, scrijelit pe toți pereții, de sus până jos, în orice colțișor: *dragoste.*

Scris cu litere mai mici sau mai mari, cu litere de tipar sau de mână, dăltuit în piatră sau scrijelit, de parcă cineva ar fi vrut să topească zidurile în vraja izbăvitoare a poeziei.

Iar pe jos, lângă un perete, zăresc un lănțișor de argint, de care mai este încă atașat un mic talisman: un pumnal încrustat cu rubine, a cărui lamă a devenit doar un ciot. Talismanul tatălui meu. Lănțișorul mamei mele.

Mama…

În tot acest timp, în toate momentele vieții mele, când am crezut-o moartă, ea a fost aici: scrijelind, scobind, dăltuind în pereții celulei un singur cuvânt, ca pe un secret pe care l-ar fi vrut îngropat odată cu ea.

Mă simt ca în coșmarul ce-mi bântuie adesea nopțile, când stau pe o stâncă, iar pământul se dezintegrează sub mine, transformându-se în nisip, în nisipul unei clepsidre, ce se scurge implacabil. Am senzația că pământul mi-a fugit de sub picioare și stau în aer, gata să mă prăbușesc.

— E cumplit, vezi? Uite ce i-a făcut boala! Cine știe câte ore a petrecut scobind pereții ca un șobolan?!

Frank și Alex stau în spatele meu. Cuvintele lui Frank se aud de undeva din depărtare, înăbușite parcă într-un voal gros. Fac un pas în încăpere, atrasă de o rază de lumină, ce pare să se întindă, ca un deget auriu, dintr-o gaură făcută în peretele celulei. Probabil că norii au început să se împrăștie. Prin gaură zăresc albastrul strălucitor al râului Presumpscot, aflat de cealaltă parte a fortăreței din piatră, și frunzele copacilor bătute de vânt, o cascadă de verde și auriu, ce se împletește cu parfumurile plantelor sălbatice, tărâmurile Sălbăticiei.

Ore și zile întregi, a scris același cuvânt de nenumărate ori, acel cuvânt ciudat și înspăimântător, care a țintuit-o aici mai bine de zece ani.

Cuvântul care a și ajutat-o, în cele din urmă, să scape. Căci în partea de jos a unui perete, a scrijelit de atâtea ori cuvântul DRAGOSTE, scriindu-l cu litere de mărimea unui copil și dăltuindu-l adânc în piatră, încât litera O a format un tunel prin care a reușit să fugă.

CAPITOLUL 23

Mâncarea pentru trup e sănătoasă, laptele oasele ți le întărește,
Gheața pentru răni e leac, ca și pietrele pentru stomac.

Zicală populară

Chiar și după ce porțile de metal se închid în urma noastră, iar Criptele se pierd în depărtare, senzația că mă aflu în continuare în captivitate refuză să-mi dea pace. Simt o gheară cumplită în piept și abia reușesc să mai respir.

Un autobuz vechi al închisorii, al cărui motor tușește zgomotos, ne poartă de la graniță spre Deering. De acolo mergem pe jos spre centrul Portlandului, păstrând o distanță de câțiva metri între noi. Alex întoarce adesea capul spre mine, deschizând și închizând gura, fără să articuleze vreun cuvânt, de parcă ar fi mut. Știu că e îngrijorat din cauza mea și se așteaptă, probabil, să cedez psihic, dar nu reușesc să-mi îndrept privirea spre el și nici să-i vorbesc. Îmi țin ochii ațintiți în față și mă încăpățânez să merg mai departe. În afară de durerea cumplită din piept și din stomac, trupul îmi pare amorțit. Nu simt pământul pe care pășesc și nici vântul ce șuieră printre copaci; nu simt căldura razelor de soare, care au reușit să străpungă norii negri de furtună, scăldând acum lumea într-o nuanță ciudată de vernil, ca și când întregul univers s-ar fi scufundat în apă.

Când eram mică și credeam că mama a murit, am luat-o, pentru prima oară, la fugă, rătăcindu-mă la capătul străzii Congress, un loc pe care îl cunoșteam atât de bine, căci mă jucasem adesea acolo în copilărie. Am dat un ocol și m-am trezit în fața spălătoriei de haine Bubble & Soap Cleaners, dar nu reușeam să-mi dau seama unde eram și nici dacă s-o iau la dreapta sau la stânga ca să ajung acasă. Nimic nu mai era la fel. Totul părea o copie fragilă și distorsionată, ca imaginile reflectate în oglinzile dintr-un parc de distracții.

Așa mă simt și acum: rătăcită pe un drum binecunoscut. Și mai știu acum că, undeva în lumea asta, în tărâmurile sălbatice

de dincolo de graniță, mama este în viață – respiră, transpiră, se mișcă și gândește. Mă întreb dacă se gândește la mine, iar durerea îmi sfâșie atât de tare sufletul, încât mă lasă aproape fără suflare, obligându-mă să mă opresc pe loc și să mă încovoi, ținându-mă cu mâna de burtă, copleșită de suferință.

Ne apropiem de micul nostru refugiu din 37 Brooks, unde casele sunt separate de terenuri virane și grădini lăsate în paragină, devenite pârloagă. Cu toate acestea, mai sunt oameni pe străzi, inclusiv un agent de patrulare. Chiar și acum, în toiul zilei, are un megafon atârnat de gât și un baston din lemn prins de coapsă. Și Alex îl vede. Rămâne la câțiva pași distanță de mine, scrutând strada cu privirea, fără să-și trădeze freamătul lăuntric.

— Poți să mergi? mă întreabă el.

— Cred că da, îngaim eu, luptându-mă cu durerea înfiorătoare, care radiază acum în tot corpul și îmi zvâcnește în cap.

— Du-te pe aleea din stânga!

Îmi îndrept cât pot de mult spatele, atât cât să reușesc să ajung, șontâc-șontâc, pe aleea dintre două clădiri mai mari. La jumătatea aleii, sunt câteva containere de gunoi, aranjate în paralel unul față de celălalt. Mirosul insuportabil, asemănător celui din Cripte, a atras roiuri de muște. Mă așez însă între ele, pe caldarâm, recunoscătoare pentru adăpostul pe care mi-l oferă și pentru șansa de a sta jos. Când încep să mă odihnesc, simt cum durerea de cap se diminuează încetul cu încetul. Îmi sprijin capul de zid și am senzația că lumea se leagănă ca o corabie purtată de valuri.

Alex vine și el câteva clipe mai târziu și se ghemuiește în fața mea, îndepărtându-și părul de pe ochi. Este prima oară când reușește să mă atingă în ziua aceea.

— Îmi pare rău, Lena, îmi spune el. Știu că vorbește cât se poate de serios. Credeam că vrei să știi adevărul.

— Doisprezece ani, răspund eu. Am crezut-o moartă timp de doisprezece ani.

Păstrăm tăcerea un timp. Alex îmi masează umerii, brațele și genunchii, disperat parcă să mențină contactul fizic cu mine. Aș vrea să închid ochii și să mă prefac în pulbere, aș vrea ca gândurile să mi se spulbere în vânt precum puful de păpădie.

Dar atingerea mâinilor lui mă readuce înapoi, pe alee, în Portland, într-o lume care nu mai are niciun sens.

E undeva acolo și respiră, mănâncă, se plimbă, înoată... îmi este cu neputință să-mi mai continui viața, îmi e cu neputință să mai dorm, să mă mai încalț cu adidașii și să mă duc să alerg, s-o ajut pe mătușa să spele vasele și chiar să mai stau alături de Alex în micul nostru refugiu, acum când știu că trăiește, undeva în lume, pe o orbită îndepărtată.

De ce n-a venit după mine? Întrebarea îmi sfâșie sufletul, descătușând cu și mai multă violență zăgazurile durerii. Strâng din ochi cu putere și-mi las capul în pământ, rugându-mă să treacă. Dar nu știu cui să-mi adresez rugile. Cuvintele par să mi se fi șters complet din minte. Îmi amintesc doar că mă aflam în biserică, copil fiind, și priveam cum soarele se pierdea încetul cu încetul în spatele vitraliilor, conturând în nuanțe șterse ramele geamurilor colorate.

— Hei! Uită-te la mine! îmi spune Alex. Deschid cu greu ochii. Prietenul meu pare învăluit în ceață, chiar dacă stă ghemuit la doar câțiva pași de mine. Poate că ți-e foame, spune el cu blândețe. Hai să ne ducem acasă! Poți să mergi? mă întreabă, dându-se puțin la o parte ca să-mi facă loc să mă ridic în picioare.

— Nu! îi strig eu pe un ton mult prea aspru.

Alex mă privește uimit.

— Nu poți să mergi? mă întreabă el ușor încruntat.

— Nu, îi răspund eu încercând cu greu să vorbesc normal. Adică nu pot să mă duc acasă.

— Am putea să mai stăm puțin în casa din Brooks, propune Alex oftând și frecându-și fruntea. Iar când te vei simți mai bine...

— Nu înțelegi, îl întrerup eu, luptându-mă să-mi stăvilesc valul de mânie ce mă copleșește, căci un singur gând îmi vine în minte: *Știau.* Știau cu toții – mătușa Carol, unchiul William și poate chiar și Rachel. Și, cu toate astea, m-au lăsat să cred că a murit. M-au lăsat să cred că m-a părăsit. M-au lăsat să cred că nu merit încrederea lor.

Mânia îmi întunecă mintea. Dacă îi văd – îmi spun în gând –, dacă mă voi duce acasă, nu voi reuși să mă abțin.

Voi da foc locuinței, o voi arde până la temelie sau o voi face bucăți, scândură cu scândură.

— Vreau să fug cu tine, declar eu în cele din urmă. În Sălbăticie. Așa cum am vorbit deja.

Credeam că Alex se va bucura; în schimb, pare cumplit de obosit. Se uită în altă parte, cu ochii întredeschiși.

— Ascultă-mă, Lena! A fost o zi lungă. Ești obosită. Și flămândă. Nu gândești limpede…

— Ba da, gândesc cât se poate de *limpede!* ripostez eu, ridicându-mă în picioare ca să nu par neajutorată. Sunt supărată și pe Alex, chiar dacă știu prea bine că nu este vina lui. Dar furia devine tot mai amenințătoare. Nu mai pot să rămân aici, Alex. Nu după tot ce s-a întâmplat, spun eu, gâtuită de mânie. Au știut, Alex. Au știut cu toții, dar nu mi-a spus nimeni nimic.

Se ridică și el în picioare încet, ca un om nevolnic, copleșit de suferință.

— N-ai de unde să știi cu certitudine, îmi răspunde el.

— Ba o *știu* prea bine, insist eu.

Și e adevărat. O știu prea bine în adâncul sufletului meu. O revăd pe mama aplecată deasupra mea, cu chipul ei palid, spunându-mi cu un zâmbet amar pe buze: *Te iubesc. Nu uita! Nimeni nu-ți poate lua asta.* Și ea știa. Știa că vor veni s-o ducă în locul acela cumplit. Și o săptămână mai târziu, stăteam, îmbrăcată într-o rochie aspră și neagră, în fața unui sicriu gol, ținând în mână o grămăjoară de coji de portocale, pe care le sugeam ca să-mi stăvilesc lacrimile, în timp ce toți cei în care aveam încredere țeseau în jurul meu o pânză de minciuni. („Era bolnavă"; „Astea sunt efectele bolii"; „S-a sinucis".) *Pe mine* m-au îngropat, de fapt, în ziua aceea.

— Nu pot și nu vreau să mă mai întorc acasă, continui eu. Voi merge cu tine. Ne vom stabili în Sălbăticie. Și alții iau această cale, nu-i așa? Și alții au urmat această cale. Și mama…

Vreau să spun *Și mama va lua această cale,* dar glasul mi se frânge.

— Lena, intervine Alex, privindu-mă insistent. Dacă pleci, dacă pleci cu adevărat, nu vei putea să te plimbi de colo colo, cum fac eu acum. Trebuie să înțelegi asta. Nu vei mai putea să te întorci *niciodată.* Codul tău numeric personal va fi anulat. Toată lumea va ști că ai trecut în opoziție. Toată lumea te va căuta. Și, dacă te va găsi cineva… dacă vei fi prinsă…

Cuvintele rămân suspendate în aer.

— Nu-mi pasă, ripostez eu, neputând să-mi mai stăpânesc mânia. Doar tu mi-ai sugerat varianta asta, nu-i așa? Și acum, când sunt gata să fac pasul decisiv, dai înapoi?

— Încerc doar să...

— Ești la fel ca toți ceilalți, îl întrerup eu, spumegând de furie. Ești la fel de rău ca ei. Vorbe, vorbe, vorbe... Toți sunteți buni la vorbe. Dar când vine timpul să treceți la fapte, când vine timpul *să mă ajutați...*

— Dar eu chiar *încerc* să te ajut, îmi răspunde Alex tăios. E o chestiune de viață și de moarte. Chiar nu înțelegi asta? E o hotărâre vitală, iar acum ești supărată și nu știi ce vorbești.

Și el e mânios. Tonul său îmi sfâșie sufletul, dar nu mă pot opri. Vreau să distrug, să nimicesc totul – pe el, pe mine, pe noi, orașul și chiar lumea întreagă.

— Nu mă trata ca pe un copil!

— Atunci, nu te mai purta ca un copil! ripostează el.

Îmi dau seama că regretă ce-a spus din clipa în care cuvintele îi scapă de pe buze. Se întoarce într-o parte, trage adânc aer în piept și apoi reia pe un ton calm:

— Ascultă-mă, Lena! îmi pare cumplit de rău. Știu că ai avut... ținând seama de tot ce s-a întâmplat astăzi... nici nu vreau să mă gândesc ce simți...

Dar este prea târziu. Lacrimile îmi întunecă vederea, întorc capul și încep să scobesc zidul cu unghia. O bucățică de mortar se desprinde din perete și cade. Priveliștea mă poartă cu gândul la mama și la zidurile cumplite ale închisorii, iar lacrimile încep să-mi brăzdeze obrajii.

— Dacă ai ține la mine, m-ai lua cu tine, declar eu. Dacă ai ține cât de puțin la mine, ai pleca în clipa asta.

— Dar țin la tine, îmi spune Alex.

— Ba nu, insist eu. Știu că *mă port* ca un copil, dar nu mă pot abține. Nici ea n-a ținut la mine. Chiar deloc.

— Nu e adevărat.

— Atunci de ce n-a venit după mine? întreb eu stând în continuare cu spatele la el, cu palma lipită de zid; am senzația că și acesta se va prăbuși în orice clipă. Unde e acum? De ce n-a venit să mă caute?

— Știi foarte bine de ce, răspunde el cu glas tăios. Înțelegi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinsă din nou, dacă ar fi fost

prinsă împreună cu tine. Ar fi fost moarte curată pentru amândouă.

Știu că are dreptate, dar asta nu mă ajută deloc. Continui să perorez aiurea, incapabilă să mă opresc.

— Nu e vorba despre asta. Nu-i pasă de mine, cum nici ție nu-ți pasă. Nimănui nu-i pasă! exclam eu, ștergându-mi nasul cu brațul.

— Lena! mă strigă Alex, cuprinzându-mă cu mâinile și obligându-mă să mă întorc cu fața spre el. Când refuz să-i întâlnesc privirea, îmi ridică bărbia, forțându-mă să mă uit la el. Magdalena! repetă el, spunându-mi numele întreg pentru prima oară de când ne-am întâlnit. Mama ta te-a iubit foarte mult. Înțelegi ce-ți spun? Te-a iubit enorm. Și încă te mai iubește. A vrut doar să te știe în siguranță.

Mă simt străbătută de un val de căldură. Pentru prima oară în viață, cuvântul nu-mi mai inspiră teamă, astfel că îmi doresc cu disperare să-l aud rostindu-l încă o dată. Are glasul lin și dulce, iar ochii calzi și scăpărători au nuanța aurie a soarelui tomnatic.

— Și eu te iubesc, mărturisește el apoi, plimbându-și degetele pe maxilarul meu și atingându-mi ușor buzele, ca o zbatere de aripă. Ar trebui să o știi deja. Trebuie să știi.

Și atunci se întâmplă totul.

Stând acolo, între două containere dezgustătoare de gunoi, pe o alee mizerabilă, într-o lume care se prăbușește în jurul meu, și auzind cuvintele lui Alex, toată teama pe care o port în suflet încă de când am învățat să merg în picioare, încă de când mi s-a spus că în mine sălășluiește ceva rău, ceva putred și bolnav, dispare ca prin minune. Și acel „ceva” devine tot mai puternic și mă ajută să prind aripi.

Și atunci deschid gura și rostesc:

— Și eu te iubesc.

*

E ciudat, dar, în clipa aceea petrecută pe alee, înțeleg deodată semnificația numelui meu întreg, motivul pentru care mama m-a botezat Magdalena, dar și tâlcul parabolei biblice, rațiunea pentru care Iosef a părăsit-o pe Maria Magadalena. Îmi dau seama că a renunțat la ea dintr-un motiv bine întemeiat. A renunțat la ea ca s-o salveze, chiar dacă despărțirea i-a sfâșiat sufletul pentru totdeauna.

A renunțat la ea din iubire.

Cred că, atunci când mi-a dat naștere, mama a simțit că, într-o bună zi, va trebui să facă același lucru. Cred că asta înseamnă să iubești pe cineva: să renunți la lucruri. Uneori chiar și la oameni.

Vorbesc cu Alex despre toate lucrurile pe care le voi lăsa în urmă atunci când voi pleca împreună cu el în Sălbăticie. Vrea să fie sigur că înțeleg foarte bine consecințele faptelor noastre. Vorbim când ne oprim în fața brutăriei Fat Cat și cumpărăm chifle cu brânză de câte un dolar fiecare; când stăm pe chei și privim pescărușii țipând și plutind prin aer; când alergăm printre firele strălucitoare de iarbă, presărate cu picuri de rouă; când ascultăm vuietul neîncetat al oceanului; când ne plimbăm pe străzile înguste, pavate cu dale, din vechiul port și intrăm în magazinele înțesate cu haine elegante și viu colorate, pe care nu mi le-aș putea permite niciodată.

Îmi pare rău doar că trebuie să le părăsesc pe Hana și pe Grace. Restul lumii nu mă interesează. Întregul Portland, cu turnurile lui strălucitoare și false, cu clădiri ascunse în spatele obloanelor trase, cu oameni docili, ce-și pleacă mereu capul în fața minciunilor, ca niște animale ce se oferă de bunăvoie să fie sacrificate; întregul Portland poate, așadar, să se prefacă în praf și pulbere, căci nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

„Dacă plecăm împreună, rămânem împreună – îmi repetă Alex, dornic parcă să se asigure că înțeleg, dornic parcă să se asigure că sunt, la rândul meu, *sigură* de ceea ce vreau să fac. Nu ne mai putem întoarce. Niciodată.”

Iar eu îi răspund: „Și eu tot asta îmi doresc. Să fim împreună. Pentru totdeauna”.

Și vorbesc cât se poate de serios. Nu-mi mai este teamă. Acum, când știu că îmi este alături, că ne avem unul pe celălalt, nu cred că îmi va mai fi vreodată teamă de ceva.

Ne hotărâm să părăsim orașul peste o săptămână, cu nouă zile înainte de data stabilită pentru operația mea. Sunt agitată și nervoasă, pentru că am amânat plecarea atât de mult; sunt tentată să trec granița în plină zi, dar, ca de obicei, Alex mă liniștește și îmi explică de ce trebuie să am răbdare.

În ultimii ani, a traversat granița doar de câteva ori. Este periculos să treci prea des dintr-o parte într-alta. Dar săptămâna viitoare Alex va trebui s-o treacă de două ori înainte de a face pasul decisiv – un risc aproape fatal, dar mă convinge că este

necesar. Odată ce vom pleca și va începe să lipsească de la muncă, și codul lui numeric personal va fi anulat, chiar dacă, practic, identitatea lui n-a fost niciodată validă, de vreme ce i-a fost creată de membrii mișcării de rezistență.

Și, în momentul în care identitățile noastre vor fi anulate, vom fi amândoi șterși din sistem. Vom dispărea ca prin minune, de parcă nici n-am fi existat vreodată. Singurul lucru cu care ne putem consola este acela că nu ne vor urmări în Sălbăticie. Nimeni nu va veni să ne caute. Dacă ar porni pe urmele noastre, ar fi nevoiți să recunoască faptul că am fugit din Portland, că nu e imposibil să treci granița și că Invalizii există cu adevărat.

Vom deveni doar niște fantasme, niște amintiri îndepărtate și, în scurt timp, de vreme ce indivizii vindecați se concentrează numai asupra viitorului și a zilelor îndelungate în care trebuie să supraviețuiască, uitarea se va așterne încetul cu încetul, ștergându-ne cu totul din mintea lor.

Deoarece Alex nu va mai putea să traverseze frontiera în Portland, trebuie să luăm cu noi cât mai multe alimente, plus haine de iarnă și alte lucruri de care nu ne putem lipsi. Invalizii din tărâmurile Sălbăticiei sunt dornici să-și împartă proviziile. Cu toate astea, toamna și iarna sunt aspre în aceste ținuturi, iar după ani întregi petrecuți în Portland, Alex nu se poate lăuda că este un vânător prea iscusit.

Hotărâm să ne întâlnim la miezul nopții în micul nostru refugiu ca să continuăm să facem planuri. Îi voi aduce primele lucruri pe care vreau să le iau cu mine: un album cu fotografii, o mapă cu bilețele pe care eu și Hana ni le-am pasat în timpul orelor de matematică din anul doi de liceu, dar și proviziile cu mâncare pe care voi reuși să le sustrag din depozitul de la Stop-N-Save.

Este aproape ora trei când mă despart de Alex și mă îndrept spre casă. Norii s-au mai împrăștiat, dezvăluind privirilor noastre cerul de un albastru palid ca o mătase decolorată și ponosită. Aerul este cald, dar adierea vântului este ușor tăioasă, aducând miros de fum și o răcoare timpurie. În curând, natura va îmbrăca priveliștile de un verde luxuriant în straiele portocalii și stacojii ale toamnei; și apoi le va schimba cu strălucirea înghețată a iernii. Iar eu voi fi pe undeva departe, printre copacii golași, bătuți de vânt și învăluiți într-o dantelă de chiciură. Dar Alex va fi cu mine și amândoi vom fi în siguranță. Ne vom plimba,

ținându-ne de mână, ne vom săruta în toiul zilei și ne vom iubi în voie, fără teama că cineva va încerca să ne despartă.

În ciuda întâmplărilor recente, mă simt mai liniștită ca niciodată, ca și când cuvintele pe care ni le-am spus astăzi m-au învăluit într-o pânză protectoare.

N-am mai alergat de mai bine de o lună. A fost prea cald, iar mătușa mi-a interzis să o mai fac. Dar când ajung acasă o sun pe Hana și îi propun să ne întâlnim la calea ferată, locul nostru de pornire, iar ea îmi răspunde, izbucnind în râs:

— Tocmai eram pe cale să te sun și să-ți propun același lucru!

— Marile spirite se întâlnesc adesea! exclam eu.

Râsetele ei se pierd pentru o clipă printre bruiajele de pe linie, ca și când un cenzor de undeva din Portland ar fi hotărât că e timpul să intervină în conversația noastră, ochiul vigilent al statului, care ne veghează întotdeauna și care nu doarme niciodată. Mânia pune ușor stăpânire pe mine, dar dispare la fel de repede cum a venit. În curând, voi dispărea și eu, pentru totdeauna, de pe radarul lor.

Speram să plec de acasă fără să mă întâlnesc cu mătușa, dar îmi taie calea când vreau să ies pe ușă. Stătuse, ca de obicei, în bucătărie, unde gătise și făcuse curățenie, așa cum face mereu.

— Unde ai fost toată ziua? mă întreabă ea.

— Cu Hana, îi răspund eu automat.

— Și pleci din nou?

— Doar să alerg puțin.

Cu puțin timp în urmă credeam că, dacă aveam s-o mai văd vreodată, i-aș fi scos ochii sau aș fi strâns-o de gât. Acum însă când o privesc nu mai simt absolut nimic, de parcă m-aș afla în fața unui panou publicitar sau a unei persoane complet străine.

— Luăm cina la șapte și jumătate, mă anunță ea. Aș vrea să te întorci până atunci ca să așezi masa.

— O să mă întorc.

Probabil că această inerție sufletească, acest sentiment de detașare completă le caracterizează viața tuturor celor care au suferit intervenția chirurgicală, deci și pe a mătușii mele, ca și când între tine și toți ceilalți ar exista un zid impenetrabil, dincolo de care nimic nu mai contează. Se spune că tratamentul îți conferă fericire, dar îmi dau seama acum că nu despre asta e vorba, că niciodată n-a fost vorba despre asta. Tot ce-ți oferă presupusa terapie „magică” este frica, frica de durere, frica de

suferință, o frică exacerbată, ce te obligă să duci o existență oarbă, anostă și înspăimântătoare.

Pentru prima oară în viață, îmi simt sufletul copleșit de compasiune pentru ea. Am doar șaptesprezece ani, dar știu ceva ce pentru ea va rămâne întotdeauna un mister: știu că viața nu e viață dacă treci plutind prin ea. Știu că cel mai important lucru în viață este să descoperi ceea ce contează cu adevărat, să-ți asumi principiile pentru care trăiești și să te lupți pentru ele până la ultima suflare.

— Bine, încuviințează mătușa, rămânând în continuare încremenită pe loc, ușor stânjenită, așa cum este de obicei când vrea să spună o vorbă de duh, dar nu prea știe cum s-o facă. Mai sunt doar două săptămâni până la intervenția chirurgicală, își găsește ea în cele din urmă cuvintele.

— Șaisprezece zile, îi răspund eu.

Dar mai sunt șapte zile, șapte zile până când voi scăpa complet de toți acești oameni și de viața lor superficială și searbădă, la capătul căreia se află doar moartea. Pentru ei, nu se mai poate schimba nimic.

— E firesc să ai emoții, declară ea.

Iată vorba de duh pe care încerca s-o articuleze, cuvintele pline de alinare pe care și le-a amintit cu atâta greutate. Sărmana mătușă Carol. Cu existența ei atât de monotonă, cu zile identice și îndeletniciri aidoma: spălatul vaselor și pregătirea mesei! Cât de bătrână pare! îmi spun în gând. Are chipul brăzdat de riduri și părul i-a încărunțit pe alocuri.

Doar ochii și-au păstrat aceeași expresie stăruitoare și încețoșată pe care o au toți cei care au suferit operația, ca și când ar privi mereu undeva, în depărtare. Cred că a fost frumoasă în tinerețe înainte de tratament – înaltă ca mama și probabil la fel de zveltă. Prin fața ochilor îmi trec imagini cu două adolescente ce se joacă, râzând, printre valurile oceanului. Acestea sunt lucrurile la care nu ai voie să renunți.

— Nu am emoții, îi răspund eu. Chiar deloc. Abia aștept să se termine totul.

Mai sunt doar șapte zile.

CAPITOLUL 24

Ce este frumusețea? Frumusețea e doar o iluzie; o amăgire; influența particulelor și a electronilor excitați, care îți întunecă vederea și îți invadează creierul ca o ceată de elevi agitați, ce așteptă cu nerăbdare să iasă în pauză. Vă lăsați, astfel, înșelați? Vă lăsați, astfel, amăgiți?

„Despre frumusețe și fățărnicie”,

Noua filosofie, de Ellen Dorpshire

Hana a ajuns deja la locul nostru de întâlnire și stă rezemată de gardul din sârmă, cu capul dat pe spate și ochii închiși din cauza soarelui puternic. Părul îi curge în cascadă pe umeri, părând alb în bătaia razelor de soare. Mă opresc pe loc când ajung la câțiva metri de ea, dorindu-mi să-mi întipăresc pentru totdeauna în minte imaginea ei.

Atunci deschide ochii și mă vede.

— Nici n-am început încă să alergăm – începe ea, uitându-se la ceas cu un gest teatral – și ai și ajuns în urma mea.

— E cumva o provocare? o întreb eu, parcurgând și ultimii metri ce ne mai despart.

— E o simplă constatare, îmi răspunde ea râzând. Zâmbetul îi dispare ușor de pe buze când mă apropii. Arăți altfel astăzi.

— Sunt obosită, îi explic eu. Mi se pare ciudat să ne întâmpinăm fără o îmbrățișare sau un sărut, chiar dacă așa am făcut întotdeauna, chiar dacă așa ni *s-a impus* să facem. Mi se pare ciudat că nu i-am mărturisit niciodată cât de mult țin la ea. A fost o zi lungă, adaug eu.

— Vrei să stăm puțin de vorbă? se oferă ea, privindu-mă cu insistență.

Soarele de vară i-a conferit pielii ei un bronz fermecător. Pistruii de pe nas – consecința statului la plajă – par o constelație de stele. Cred că este cea mai frumoasă fată din Portland, poate chiar din întreaga lume, iar gândul că va

îmbătrâni și mă va uita îmi provoacă o durere cumplită. Într-o bună zi, nici nu-și va mai aminti de clipele petrecute împreună; iar, dacă o va face, acestea vor părea îndepărtate și caraghioase, ca scenele dintr-un vis ce încep să ni se șteargă din memorie.

— Poate după ce alergăm, îi spun eu, acesta fiind singurul lucru care îmi vine în minte.

Trebuie să mergi mai departe, este singura cale. Trebuie să mergi mai departe, indiferent ce se va întâmpla. Acesta este principiul universal.

— Adică, după ce o să te umilesc, mă corectează ea, aplecându-se ca să-și întindă tendoanele.

— Nu crezi că te lauzi cam mult pentru cât ai lăsat-o pe tânjală toată vara?

— Uite cine vorbește! exclamă ea, aplecându-și capul într-o parte și făcându-mi cu ochiul. Nu cred că tu și Alex v-ați antrenat prea mult în tot acest timp.

— Ssst!

— Liniștește-te! Nu e nimeni prin preajmă. Am verificat.

Totul pare atât de normal, atât de frumos și de normal, încât mă simt copleșită de un val de bucurie care mă lasă fără suflare. Pe străzi, razele aurii de soare creează jocuri de lumini și umbre, iar mirosul de sare din aer se împletește cu aromele ademenitoare de mâncare și cu mirosul algelor aduse pe plajă. Aș vrea să păstrez acest moment pentru totdeauna în sufletul meu ca pe o taină neprețuită, ca pe un cufăr cu amintiri.

— Hai să-i dăm bătaie! îi propun eu Hanei, lovind-o ușor pe umăr.

Apoi o iau la fugă. Hana nu stă nici ea pe gânduri și pornește pe urmele mele, încercând să mă prindă din urmă. Dăm ocol căii ferate și ne îndreptăm spre chei, fără să mai ezităm, căci cunoaștem foarte bine traseul. Mă simt sigură pe picioare; rana provocată de colții câinelui care m-a mușcat în timpul descinderilor poliției s-a vindecat în totalitate, lăsând în urmă, în dreptul gambei, doar un semn roșu, o cicatrice subțire, ca un zâmbet. Simt o durere în plămâni în timp ce inspir și expir aerul rece, dar este o durere plăcută, o durere care îți reamintește cât de uluitor este să respiri, să simți durerea, să te bucuri de toate percepțiile cu care te-a înzestrat natura. Ochii mă înțeapă din

cauza sării și clipesc repede, fără să-mi dau seama dacă transpir sau plâng.

Nu este cea mai rapidă cursă a noastră, însă cred că este una dintre cele mai frumoase. Păstrăm exact același ritm, alergând aproape umăr la umăr, și trasăm un arc de la vechiul port până la Eastern Promenade.

Ne-am pierdut antrenamentul, căci nu mai alergăm atât de repede cum o făceam la începutul verii. După aproximativ patru kilometri parcurși, amândouă începem să încetinim și, printr-o înțelegere tacită, coborâm panta spre plajă și ne aruncăm, râzând, pe nisip.

— Două minute, spune Hana gâfâind. Am nevoie doar de două minute.

— Ești jalnică, exclam eu, deși sunt la fel de recunoscătoare pentru momentul de respiro.

— La fel ca și tine, ripostează ea, aruncând în mine cu un pumn de nisip.

Ne întindem amândouă pe spate, cu brațele și picioarele larg depărtate, de parcă am vrea să facem îngeri de zăpadă. Nisipul mi se pare surprinzător de rece și puțin umed. S-ar putea să fi plouat mai devreme, probabil când am fost cu Alex în Cripte. Gândul mă poartă din nou la celula aceea mică și la cuvintele scrijelite pe pereți, la raza de soare ce se strecura prin O-ul ciobit în piatră, și simt din nou o durere în piept. Chiar acum, în clipa asta, mama este undeva în lume; se mișcă, respiră, trăiește. Și eu voi fi în curând acolo. Sunt doar câțiva oameni pe plajă. În majoritatea cazurilor, familii care se plimbă și un bătrân care merge cu greu pe malul mării, înfigându-și bastonul în nisip. Soarele se ascunde tot mai mult în spatele norilor, zugrăvind golful într-o nuanță cenușie, cu o ușoară tentă de verde.

— Nu-mi vine să cred că peste doar câteva săptămâni nu va mai trebui să intrăm în casă după ora stingerii, spune Hana, întorcând capul spre mine. Mai puțin de trei săptămâni în cazul tău. Șaisprezece zile, nu-i așa?

— Da.

Nu-mi place s-o mint pe Hana, așa că mă ridic în capul oaselor și-mi cuprind genunchii cu brațele.

— Cred că în prima noapte, după operație, n-o să intru deloc în casă. Doar pentru că pot să fac asta, spune Hana,

rezemându-se în coate. Am putea să petrecem noaptea împreună, doar noi două.

Surprind o rugăminte în vocea ei. Știu că ar trebui să spun: *Da, sigur* sau *E o idee minunată!* Știu că ar ajuta-o să se simtă mai bine, la fel cum m-ar ajuta și pe mine dacă ne-am preface că viața va continua ca de obicei.

Totuși, nu reușesc să rostesc cuvintele. În schimb, îmi șterg coapsele de nisip.

— Hana, trebuie să-ți spun ceva. E vorba despre intervenția chirurgicală…

— Ce anume? mă întreabă ea, holbându-se la mine.

Nota gravă pe care a surprins-o în glasul meu i-a tras imediat un semnal de alarmă.

— Îmi promiți că n-o să te superi, da? Nu voi putea să…

Mă opresc înainte de a spune: *Nu voi putea să plec dacă o să fii supărată pe mine.* Cred că merg cu gândul prea departe. Hana se ridică în capul oaselor și înalță o mână în aer, râzând.

— Stai să ghicesc! Ai de gând să fugi cu Alex și să îngroșați rândurile vagabonzilor și ale Invalizilor.

O spune în glumă, dar glasul îi trădează o tonalitate tăioasă. Vrea s-o contrazic și să-i spulber suspiciunile. Însă eu păstrez tăcerea. Pentru o clipă, ne privim insistent, iar energia și strălucirea din ochi par să-i piară dintr-odată.

— Doar nu vorbești serios, rupe ea tăcerea în cele din urmă. Nu se poate să vorbești serios!

— Nu am altă soluție, Hana, îi răspund eu pe un ton calm.

— Când? mă întreabă ea, mușcându-și buza și ațintindu-și privirea în altă parte.

— Astăzi ne-am hotărât. În dimineața asta.

— Nu… Vreau să spun… *Când* plecați?

Ezit doar o fracțiune de secundă. După tot ce s-a întâmplat în dimineața asta, nu mai am încredere în nimeni pe lume.

Știu însă că Hana nu m-ar trăda niciodată, cel puțin nu acum, cât mai este întreagă la cap, cât nu are încă ace înfipte în creier, cât mai judecă totul cu mintea și cu inima ei. Acestea sunt efectele „benefice” ale tratamentului, realizez eu în clipa aceea: le distruge sufletul oamenilor; ridică un zid între ei și inima lor.

Dar până atunci, până când vor ajunge la ea, va fi deja prea târziu.

— Vineri, îi răspund eu. Peste o săptămână.

— Nu se poate să vorbești serios! repetă ea, cu respirația sacadată.

— Nu mai am pe nimeni aici, motivez eu.

Ea mă privește cu ochii ei mari, care îmi spun că am rănit-o.

— Mă ai pe *mine.*

Și atunci îmi vine o idee simplă, ridicol de simplă, care mă face aproape să pufnesc în râs.

— Vino cu noi! izbucnesc eu.

Îngrijorată, Hana scrutează plaja cu privirea, dar toată lumea s-a împrăștiat care încotro. Bătrânul și-a văzut mai departe de drumul lui, îndepărtându-se suficient de mult, încât n-ar mai fi putut să tragă cu urechea la discuția noastră.

— Vorbesc serios, Hana. Ai putea să vii cu noi. Ți-ar plăcea în Sălbăticie. Este incredibil acolo... așezări în adevăratul sens al cuvântului...

— Ai fost acolo? mă întrerupe ea cu glas tăios.

Mă înroșesc la față, căci îmi dau seama că nu i-am pomenit niciodată despre noaptea pe care am petrecut-o împreună cu Alex în Sălbăticie. Știu că o s-o considere o trădare din partea mea. Cândva obișnuiam să-i împărtășesc totul.

— Doar o dată, îi răspund eu. Și am stat numai două ore. Este uluitor, Hana! întrece orice imaginație. Iar traversarea graniței... Faptul că o poți traversa... Lucrurile nu sunt deloc așa cum ne sunt înfățișate. Ne *mint,* Hana. Mă opresc, copleșită pentru o clipă de gravitatea situației. Hana pare absorbită de tivul pantalonilor ei scurți. Am putea să fugim împreună, insist eu, pe un ton mai blajin. Toți trei.

Un timp, Hana nu spune nimic. Privește oceanul cu ochii întredeschiși. În cele din urmă, clatină ușor din cap, cu un zâmbet trist pe buze.

— O să-mi fie tare dor de tine, Lena, îmi spune ea, rănindu-mi inima.

— Hana... încep eu, dar ea nu mă lasă să continui.

— Sau poate că n-o să-mi fie dor de tine, reia ea, ridicându-se în picioare și scuturându-și pantalonii de nisip. Asta ne promite tratamentul – faptul că nu vom mai simți durerea, nu-i așa? Cel puțin, genul ăsta de durere.

— Nu trebuie să fii operată, insist eu ridicându-mă, la rândul meu, în picioare. Vino cu noi în Sălbăticie!

— Și să las totul în urmă? întreabă ea, râzând cu amărăciune și arătând cu mâna împrejurimile.

Îmi dau seama că glumește, dar o face doar pe jumătate. În final, în ciuda pledoariilor ei din trecut, a petrecerilor clandestine și a muzicii interzise, Hana nu vrea să renunțe la viața asta, la locul ăsta: singurul cămin pe care l-am avut amândouă. Firește că ea are o viață aici – o familie, un viitor, o partidă bună în vederea căsătoriei. Eu nu am nimic.

Buzele Hanei încep să tremure și își lasă capul în pământ, lovind nisipul cu piciorul. Aș vrea să-i spun ceva care s-o ajute să se simtă mai bine, dar nu-mi vine nimic în minte. Simt o durere puternică în piept. Și, în timp ce stăm acolo, prin fața ochilor mi se derulează întreaga viață petrecută alături de ea, prietenia noastră extraordinară. Revăd petrecerile unde mâneam până la miezul nopții floricele de porumb; momentele în care repetam pentru examenele de evaluare, când Hana fura ochelarii tatălui ei și îi punea la ochi, lovind apoi biroul cu o riglă ori de câte ori dădeam un răspuns greșit, lucru care ne făcea să râdem cu lacrimi; scena în care i-a ars un pumn lui Jillian Dawson pentru că m-a acuzat că am sângele infectat; clipele în care mâneam înghețată pe chei și visam că, după ce ne vom căsători, vom locui în case identice, una lângă cealaltă. Toate acestea se vor pierde în neant, ca nisipul luat de val.

— Știi că plecarea mea nu are nicio legătură cu tine, îi spun eu, rostind cu greu cuvintele, de parcă aș avea un nod în gât. Tu și Grace sunteți singurele persoane importante din viața mea. Restul nu mai contează.

— Știu, îmi răspunde ea, fără să se uite însă la mine.

— Au… au luat-o pe mama, Hana.

Nu aveam de gând să-i spun asta. Nici nu voiam să abordez subiectul. Dar cuvintele mi-au scăpat pur și simplu de pe buze.

— Despre ce vorbești? mă întreabă ea, aruncându-mi o privire tăioasă.

Îi povestesc cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat în Cripte. Îi povestesc despre secția șase, despre evadare, cât și despre cuvintele scrijelite pe pereții celulei. Hana mă ascultă încremenită în tăcere. N-am văzut-o niciodată atât de tăcută și de serioasă.

Când îmi termin povestea, e palidă ca foaia de hârtie. Arată la fel ca atunci când eram mici și făceam nopți albe, spunând

povești cu fantome. Într-un fel, povestea mamei mele *este* o poveste cu fantome.

— Îmi pare rău, Lena, îmi șoptește ea. Nu știu ce-aș mai putea să spun. Îmi pare atât de rău!

Eu dau din cap, scrutând oceanul cu privirea. Mă întreb dacă relatările pe care le-am auzit despre celelalte tărâmuri din lume – tărâmurile unde boala nu a fost eradicată – sunt adevărate, dacă oamenii care trăiesc acolo sunt sălbatici și primitivi cum ni s-a spus mereu. Sunt convinsă că și asta e o minciună sfruntată. Din multe puncte de vedere, este mai ușor să-ți imaginezi un loc ca Portlandul – un loc străjuit de ziduri, de bariere și de adevăruri spuse doar pe jumătate, un loc în care dragostea își croiește, timid, drum prin viața noastră.

— Înțelegi acum de ce trebuie să plec.

Deși nu este o întrebare, ea dă afirmativ din cap.

— Da, îmi răspunde Hana, tresărind ușor, de parcă ar fi încercat să se trezească dintr-un vis. Apoi se întoarce spre mine și, în ciuda privirii ei triste, reușește să schițeze un zâmbet. Tu, Lena Haloway, îmi spune ea, ești o adevărată legendă.

— Da, cum să nu! îi răspund eu, dându-mi ochii peste cap. Dar mă simt mai bine. Mă înțelege, căci m-a strigat pe numele mamei mele. O legendă moralizatoare, probabil, adaug eu.

— Vorbesc cât se poate de serios, insistă ea, îndepărtându-și părul de pe față și privindu-mă cu intensitate. M-am înșelat. Îți mai aduci aminte ce ți-am spus la începutul verii? Credeam că ți-e frică. Credeam că spaima te împiedică să-ți asumi niște riscuri, continuă ea, cu același zâmbet amar pe buze. Se pare că ești mai curajoasă ca mine.

— Hana!…

— Nu e nicio problemă, mă întrerupe ea, fluturându-și mâna prin aer. O meriți. Meriți să ai *mai mult.*

Nu știu ce să-i răspund. Aș vrea s-o strâng în brațe; în schimb, mă cuprind singură cu brațele, căci vântul ce bate dinspre ocean este tăios și aspru.

— O să-mi fie dor de tine, Hana, îi mărturisesc eu după o clipă.

Ea face câțiva pași spre apă și lovește nisipul cu piciorul. Acesta pare să plutească prin aer înainte de a se împrăștia și de a se așterne din nou la pământ.

— Știi unde o să mă găsești.

Mai zăbovim acolo un timp, ascultând valurile spărgându-se de țărm și erodând stâncile, ce se vor preface, de-a lungul a mii și mii de ani, în nisip. Într-o bună zi, poate că toate aceste locuri vor fi înghițite de ape. Sau peste toate se va așterne praful. Hana se întoarce dintr-odată spre mine, spunându-mi:

— Hai să ne întrecem înapoi până la calea ferată!

Și o ia la fugă înainte ca eu să-i pot răspunde.

— Nu e corect! îi strig.

Dar nu fac niciun efort s-o prind din urmă. O las să alerge înaintea mea și încerc să-mi întipăresc imaginea ei în minte, așa cum este acum: bronzată, fericită și frumoasă, râzând și alergând, cu părul fluturând în aer, luminat ca o torță de ultimele raze de soare, ca un semn de bun augur, ca o vestitoare a zilelor însorite ce ne așteaptă.

*

Dragostea, cel mai cumplit lucru dintre toate: te ucide fie că i-ai căzut sau nu în mreje.

Dar lucrurile nu stau chiar așa.

Acuzatorul și acuzatul. Călăul și sabia lui Damocles; grațierea acordată în ultimul moment; respirația sacadată și imensitatea cerului de deasupra; și apoi cuvintele de mulțumire adresate Domnului.

Dragostea: te va ucide și te va salva deopotrivă.

CAPITOLUL 25

Atârnă de plecare viața mea. Întârzierea-i moarte![10]

Din povestea moralizatoare *Romeo și Julieta*

de William Shakespeare, reeditată de Princeton Review, în colecția *100 de citate obligatorii pentru examenele de evaluare*

S-a făcut deja frig când pornesc spre casa din 37 Brooks, puțin după miezul nopții, astfel că trebuie să-mi închei haina de ploaie până la bărbie. Străzile sunt la fel de întunecate și de tăcute ca întotdeauna. Nicăieri nu se vede vreo mișcare, nicio draperie dată la o parte de la vreo fereastră, nicio umbră pe pereți, nici urmă de pisici sau de șoareci, nici zgomote îndepărtate care să trădeze prezența agenților de patrulare. Parcă toată lumea s-a baricadat în case și așteaptă venirea iernii; parcă întregul oraș s-a prefăcut în stană de piatră. Mi se pare puțin ciudat. Mă gândesc din nou la casa din Sălbăticie, care a scăpat neatinsă din calea obuzelor nimicitoare și domină acum ținutul ca o fantasmă, complet nelocuită, năpădită de buruienile ce și-au făcut adăpost în camerele ei.

Mă simt ușurată când cotesc și zăresc gardul de fier, mâncat de rugină, ce străjuiește proprietatea de la 37 Brooks. Mă simt copleșită de fericire când mă gândesc la Alex, care, aflat într-una dintre încăperile întunecate ale casei, împachetează într-un rucsac pături și conserve. Abia acum îmi dau seama că micul nostru refugiu din 37 Brooks a devenit un adevărat cămin pentru mine. Îmi așez mai bine pe umăr rucsacul și mă îndrept spre poartă.

Totuși, ceva nu e în regulă: o zgâlțâi de câteva ori, dar nu se deschide. La început, cred că s-a înțepenit. Apoi observ că cineva a încuiat poarta cu un lacăt. Pare nou, căci strălucește cu putere în lumina lunii.

Proprietatea din 37 Brooks este ferecată.

---

[10] Trad. Ştefan Octavian Iosif, editura Mondero, Bucureşti, 2000 (n. tr.).

Sunt atât de uluită, încât nu mai am timp să-mi pun întrebări, să devin suspicioasă sau să-mi ascult inima ce-mi bate frenetic în piept. Mă gândesc doar la Alex și mă întreb unde este și dacă el a închis poarta cu lacătul. Poate că a încuiat-o de teamă că cineva ne-ar putea lua lucrurile. Sau poate că am ajuns prea devreme sau prea târziu. Exact în clipa în care mă pregătesc să sar gardul, îl văd pe Alex materializându-se din întuneric.

— Alex! îl strig eu bucuroasă.

Deși ne-am despărțit doar de câteva ore, sunt atât de fericită să-l văd – în curând, va fi numai al meu, încât uit să vorbesc în șoaptă.

— Ssst! mă avertizează el, luându-mă în brațe în momentul în care îi sar practic de gât, dezechilibrându-l ușor. Dar, când ridic capul să-l privesc, îl văd zâmbindu-mi și îmi dau seama că este la fel de fericit ca mine. Mă sărută pe vârful nasului, spunându-mi: Nu suntem încă în siguranță.

— Da, dar vom fi în curând, îi răspund eu, înălțându-mă pe vârfuri și sărutându-l duios. Ca de obicei, atingerea buzelor lui pare să șteargă tot ce e urât în lume. Mă eliberez din strânsoarea lui și-l lovesc ușor, în joacă. Îți mulțumesc pentru cheie, îl cert eu.

— Ce cheie? mă întreabă Alex, vădit nedumerit.

— Cea de la lacăt.

Încerc să-l strâng în brațe, dar se îndepărtează de mine clătinând din cap, palid la față și înspăimântat. Și atunci înțeleg totul – amândoi înțelegem totul –, iar Alex deschide gura să spună ceva, dar pare o veșnicie până rostește un cuvânt. Îmi dau seama în clipa aceea de ce îl văd dintr-odată atât de bine, scăldat în lumină, încremenit pe loc ca un cerb surprins de farurile unui camion *(agenții de patrulare folosesc proiectoare astăzi,* îmi spun în gând). Iar o voce răsună puternic în noapte:

— Stați pe loc! Amândoi! Puneți-vă mâinile pe cap!

— Fugi, Lena, fugi! îl aud, în cele din urmă, pe Alex spunând cu glas imperios.

El începe deja să se retragă în întuneric, dar picioarele mele refuză s-o ia imediat la fugă, astfel că – până reușesc să mă dezmeticesc și s-o iau la goană, fără țintă, îndreptându-mă spre prima stradă pe care o văd în cale – noaptea s-a trezit deja la viață, animată de umbre mișcătoare, care țipă, aleargă după

mine și mă prind de păr, sute de umbre, care se materializează, parcă, din pământ, din aer sau din spatele copacilor.

— Prindeți-o! Prindeți-o!

Inima îmi bate cu disperare în piept și abia mai pot să respir; niciodată n-am fost atât de speriată; o să mor de spaimă. Tot mai multe umbre prind viață și se prefac în oameni: cu toții țipă și încearcă să mă prindă; sunt înarmați cu arme strălucitoare din metal, cu puști, bâte și spray-uri paralizante. Reușesc să scap din strânsoarea unor mâini aspre și încerc să urc dealul care duce spre Brandon Road, dar eforturile mele sunt în zadar. Un agent mă înhață din spate. Nici nu apuc să scap bine din mâinile lui, că mă trezesc prizoniera altuia, îmbrăcat în uniformă de paznic. Frica s-a estompat acum, devenind aproape o umbră, un văl care nu mă lasă să respir, care mă sufocă încetul cu încetul.

O mașină de poliție îmi taie calea, scăldând totul într-o lumină orbitoare. Lumea din jurul meu vibrează în lumini și umbre, în nuanțe de alb și negru, și se derulează cu încetinitorul.

Un individ cu un chip contorsionat strigă ceva cu disperare; un câine mă atacă din partea stângă, arătându-și colții amenințător; cineva strigă:

— Lovește-o! Lovește-o!

Nu pot să respir, nu pot să respir, nu pot să respir.

Aud un sunet șuierător și un țipăt; o bâtă încremenește pentru o clipă în aer.

Bâta se prăvălește la pământ; câinele sare, mârâind; durerea mă copleșește.

Apoi se așterne întunericul.

*

Când deschid ochii, lumea pare să se fi sfărâmat în mii de bucățele. Nu văd decât frânturi estompate de lumină, care se rotesc ca într-un caleidoscop. Clipesc de câteva ori, iar frânturile de lumină încep încetul cu încetul să prindă contur, dezvăluind privirii mele încețoșate o lustră sub formă de cupă și un tavan crem, în mijlocul căruia se află o pată mare de apă, ce-ți creează impresia unei bufnițe. Camera mea. De acasă. Sunt acasă.

Pentru o clipă, răsuflu ușurată. Simt furnicături în tot corpul, de parcă aș avea ace înfipte peste tot și nu-mi doresc altceva decât să mă întind din nou pe pernele mele moi și să mă cufund într-un somn binefăcător, care să-mi aline durerea cumplită de

cap. Și atunci îmi amintesc totul: lacătul, atacul, umbrele mișcătoare. Și Alex.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Alex.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar durerea înfiorătoare de cap, ce se răsfrânge și în gât, mă obligă să mă așez din nou pe perne. Închid ochii și aud ușa camerei mele deschizându-se ușor. De la parter, răzbat deodată mai multe voci. Mătușa mea vorbește cu cineva în bucătărie, cu un bărbat căruia nu-i recunosc glasul. Un agent de patrulare, probabil.

Aud pași prin cameră. Îmi țin ochii închiși, prefăcându-mă că dorm, căci simt cum respirația caldă a unei persoane, care stă aplecată deasupra mea, îmi gâdilă gâtul.

Aud alți pași care urcă treptele, apoi vocea șoptită a lui Jenny, venind din dreptul ușii:

— *Tu* ce cauți aici? Mătușa Carol ți-a spus să nu intri aici. Șterge-o imediat, că o încurci!

Simt cum cineva se ridică de pe pat și se îndepărtează cu pași ușori. Întredeschid ochii, suficient cât s-o zăresc pe Grace ocolind-o pe Jenny, care stă în pragul ușii. Probabil că a venit să vadă ce fac. Închid din nou ochii în clipa în care Jenny face câțiva pași spre pat. Apoi se întoarce iute, dornică parcă să iasă cât mai repede din cameră.

— Doarme încă! strigă ea.

Ușa se închide din nou. Dar nu înainte de a auzi pe cineva din bucătărie întrebând clar și răspicat:

— Cine a fost? Cine a infectat-o?

De data asta, fac un efort și reușesc să mă ridic în capul oaselor, în ciuda durerii cumplite pe care o simt în cap și în gât și a senzației că totul se învârte în jurul meu. Încerc să mă ridic în picioare, dar ele refuză să mă susțină. Mă prăbușesc la pământ și mă târăsc până la ușă. Chiar și în patru labe, efortul este istovitor, obligându-mă să mă întind, tremurând, pe podea, în timp ce camera continuă să se legene cu mine ca un balansoar diabolic.

Din fericire, poziția în care stau acum – întinsă, cu capul lipit de podea – mă ajută să deslușesc mai bine discuția din bucătărie.

— Totuși, trebuie să-l fi văzut măcar, o aud pe mătușa spunând pe un ton isteric.

— Nu vă temeți! o asigură agentul de patrulare. Îl vom găsi.

Asta măcar e o veste bună. Alex a scăpat. Dacă oamenii legii ar ști cine a fost cu mine, dacă ar avea cea mai mică bănuială, l-ar fi arestat până acum. Îi mulțumesc Cerului în tăcere pentru că Alex a reușit, ca prin minune, să scape teafăr și nevătămat.

— N-am știut nimic, se scuză mătușa, pe același ton tremurător și imperios, atât de diferit de glasul neutru al agentului de patrulare. Dar nu este doar isterică, realizez eu în clipa aceea. Este îngrozitor de înspăimântată. Trebuie să ne credeți că n-am avut nici cea mai vagă idee că s-a contaminat, continuă ea. N-a manifestat niciun simptom al bolii. Avea aceeași poftă de mâncare. Se ducea la timp la muncă. N-am observat să aibă schimbări bruște de dispoziție…

— Încerca, probabil, din greu să ascundă simptomele, o întrerupe agentul. Toți cei infectați procedează astfel.

Aproape că îi aud disprețul în voce atunci când pronunță cuvântul *infectați*, de parcă ar spune *gândaci* sau *teroriști.*

— Ce facem în continuare?

Glasul mătușii pare să vină acum de undeva din depărtare. Probabil că ea și agentul de patrulare s-au mutat în sufragerie.

— Dăm, fără întârziere, sfoară în țară, răspunde el. Cu puțin noroc, înainte de sfârșitul săptămânii…

Vocile lor devin acum un mormăit indescifrabil. Mă sprijin cu fruntea de ușă și încerc să-mi alin durerea trăgând adânc aer în piept. Apoi mă ridic cu grijă în picioare. Starea de amețeală este la fel de puternică, așa că trebuie să mă sprijin de pereți ca să mă pot ridica în picioare. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu exactitate. Trebuie să descopăr de cât timp supraveghează oamenii legii casa din 37 Brooks și să mă conving că Alex este în deplină siguranță. Trebuie să vorbesc cu Hana. Ea o să mă ajute. O să știe ce să facă. Apăs pe mânerul ușii, dar îmi dau seama că ușa este încuiată pe dinafară.

Firește. Sunt prizonieră acum.

În timp ce stau încremenită pe loc, cu mâna pe mâner, acesta începe să se miște. Cineva încearcă să deschidă ușa. Mă întorc cât pot de repede și mă arunc în pat, copleșită de durere, exact în clipa în care Jenny intră în cameră.

Nu reușesc să închid ochii destul de repede, astfel că o aud strigând pe hol:

— S-a trezit!

Ține în mână un pahar cu apă, dar nu pare încântată să mi-l aducă. Rămâne țintuită în pragul ușii, privindu-mă insistent.

N-aș putea spune că îmi doresc prea tare să vorbesc cu Jenny, dar mi-e cumplit de sete. Am gâtul uscat, de parcă aș fi mâncat glaspapir.

— Ăla e pentru mine? o întreb eu cu glasul răgușit, arătând spre pahar.

Jenny încuviințează din cap, cu buzele încleștate. Pentru prima oară în viață, nu are nimic de spus. Se repede brusc spre pat, pune paharul pe noptiera șubredă și apoi se retrage la fel de iute.

— Mătușa Carol a spus că e bună.

— E bună pentru ce? o întreb eu, luând recunoscătoare o înghițitură de apă.

Simt cum senzația de arsură din gât și durerea de cap par să se mai domolească puțin.

— Pentru infecție, probabil, îmi răspunde Jenny, ridicând din umeri.

Iată motivul pentru care stă încremenită în pragul ușii și refuză să se apropie de mine. Sunt bolnavă, contaminată, murdară. Se teme că se va infecta și ea.

— Nu te îmbolnăvești doar dacă stai în preajma mea, să știi! o liniștesc eu.

— Știu, îmi răspunde ea repede, pe un ton defensiv, dar preferă să rămână unde este, privindu-mă cu teamă.

Mă simt cumplit de obosită.

— Cât e ceasul? o întreb eu pe Jenny.

— Două și jumătate, îmi răspunde ea.

Mă surprinde cât de puțin timp a trecut de când m-am dus să mă întâlnesc cu Alex.

— De cât timp sunt inconștientă?

— Așa erai de când te-au adus acasă, îmi spune ea, ridicând din umeri.

Vorbește pe un ton neutru, ca și când totul s-a întâmplat din vina mea, nu pentru că un grup de agenți m-au lovit cu bâtele în moalele capului. Asta e ironia sorții, faptul că mă privește ca pe o nebună cumplit de periculoasă, în timp ce individul din bucătărie, care aproape că mi-a spart capul și mi-a împrăștiat creierii pe caldarâm, apare acum în postura de salvator.

Nu mai suport s-o văd, așa că mă întorc cu fața la perete.

— Unde e Grace?

— Jos, îmi răspunde ea, cu glasul ei miorlăit. A trebuit să așezăm saci de dormit în sufragerie.

Firește că vor s-o țină pe Grace cât mai departe de mine; micuța și sensibila Grace trebuie apărată de verișoara ei nebună și bolnavă. *Și* eu mă simt bolnavă, de neliniște și dezamăgire. Prin minte îmi trec gândurile de mai devreme, când mă vedeam în stare să dau foc casei, s-o ard până la temelie. Norocul mătușii Carol e că nu am chibrituri la îndemână. Căci aș putea s-o fac fără prea multe regrete.

— Și cine a fost? întreabă Jenny în șoaptă, pe un ton onctuos, ca un șarpe ce-și bagă limba bifurcată în urechea mea. Cine te-a infectat?

— Jenny!

Întorc capul, surprinsă să aud vocea lui Rachel. Ea stă în pragul ușii și ne privește cu o expresie indescifrabilă pe chip. Te cheamă mătușa Carol.

Jenny se îndreaptă în fugă spre ușă, aruncându-mi o ultimă privire peste umăr, în care citesc deopotrivă teamă și fascinație. Mă întreb dacă și eu am privit-o pe Rachel la fel, cu mulți ani în urmă, când s-a îmbolnăvit și a fost nevoie de patru agenți de patrulare ca s-o ducă la laboratoare. Rachel se apropie de pat, cu aceeași expresie indescifrabilă pe chip.

— Cum te simți? mă întreabă ea.

— Minunat! îi răspund eu pe un ton sarcastic.

Rachel se mulțumește să se uite la mine cu aceiași ochi lipsiți de expresie.

— Ia astea! îmi spune ea, punând pe masă două pastile albe.

— Ce sunt? Sedative?

— Advil, îmi răspunde ea ușor iritată.

Mă bucur că am reușit s-o irit, căci nu-mi place deloc cum mă privește – liniștită și detașată –, de parcă aș fi un animal împăiat.

— Așadar… te-a chemat mătușa?

Nu știu dacă să am sau nu încredere în ea și să înghit pastilele de Advil, dar cred că merită să-mi asum riscul. Durerea de cap este atât de cumplită, încât mă întreb cât de rău m-aș mai putea simți dacă aș lua niște sedative. Oricum, nu pot să ajung nici până la ușă în condițiile actuale. Așa că înghit cu multă apă cele două pastile.

— Da. Am venit de-ndată, îmi răspunde ea, așezându-se pe pat. Dormeam, să știi!

— Îmi pare rău pentru deranjul provocat. N-a fost ideea mea să primesc în seara asta o bâtă în cap, îi spun eu, pe același ton sarcastic.

Nu i-am vorbit niciodată astfel și îmi dau seama că tonul meu o ia prin surprindere. Își freacă fruntea cu un gest obosit, lepădându-se de imaginea noii Rachel și dezvăluindu-mi-o – pentru o clipă efemeră – pe vechea mea soră, cea care mă tortura gâdilându-mă, îmi împletea părul în cosițe și se plângea că primesc întotdeauna cele mai mari cornete de înghețată.

Și apoi se lasă din nou cuprinsă de toropeală, ca de un voal protector. Este uluitor cum am acceptat întotdeauna modul de a fi al celor vindecați, felul în care trec prin viață, copleșiți, parcă, de toropeală. Poate că și eu am dormit în tot acest timp. Abia după ce m-a trezit Alex, am reușit să văd lucrurile în adevărata lor lumină.

Un timp, Rachel nu mai spune nimic. Nici eu nu mai am ce să-i spun, așa că stăm amândouă cufundate în tăcere.

Închid ochii și aștept ca durerea să se mai atenueze. Încerc să disting anumite cuvinte printre vocile ce răzbat de la parter, printre zgomotele de pași, exclamațiile înăbușite și sonorul televizorului din bucătărie, dar nu reușesc să înțeleg nimic.

În cele din urmă, Rachel rupe tăcerea.

— Ce s-a întâmplat în seara asta, Lena?

Când deschid ochii, o văd privindu-mă din nou îndelung.

— Și chiar crezi că o să-ți spun?

— Sunt sora ta, îmi zice ea, clătinând ușor din cap.

— De când mai are cuvântul ăsta vreo semnificație pentru tine?

Tresare ușor, dar când începe din nou să vorbească adoptă un ton tăios.

— Cine te-a infectat? Cine e individul?

— Asta e întrebarea serii, după câte văd, îi răspund, întorcându-mi fața spre perete, cuprinsă deodată de o senzație de frig. Dacă ai venit să mă supui la interogatoriu, îți pierzi timpul degeaba. Ai face mai bine să pleci acasă.

— Am venit pentru că sunt îngrijorată, îmi spune ea.

— De ce ești îngrijorată? Din cauza familiei? A reputației noastre? o întreb eu, continuând să privesc cu încăpățânare

peretele și trăgându-mi până la bărbie pătura subțire de vară. Sau poate pentru că oamenii vor crede că ai știut? Și vei fi etichetată ca simpatizantă?

— Nu mai face pe nebuna! îmi spune ea, oftând din rărunchi. Sunt îngrijorată din cauza ta. Pentru că *țin la tine,* Lena. Vreau să te știu în siguranță. Vreau să fii *fericită.*

Îmi întorc capul spre ea, copleșită de mânie, dar și de o ură cumplită. O urăsc; o urăsc pentru că mă minte. O urăsc pentru că susține că ține la mine, pentru că îndrăznește să folosească acest cuvânt în prezența mea.

— Ești o mincinoasă! izbucnesc eu. Ai știut tot timpul ce s-a întâmplat cu mama.

De data aceasta, renunță la voalul toropelii și al inerției, căci tresare și mă întreabă, vădit surprinsă:

— Despre ce vorbești?

— Știai că nu s-a... că nu și-a pus capăt zilelor. Știai că au luat-o cu forța de lângă noi.

— Habar nu am despre ce vorbești, Lena, îmi răspunde Rachel, aruncându-mi o privire piezișă.

Și atunci îmi dau seama că, cel puțin în privința asta, mă înșel amarnic. Rachel nu știe nimic. N-a știut niciodată nimic. Mă simt copleșită, deopotrivă, de un sentiment de ușurare, dar și de regrete.

— Rachel, a fost în Cripte, reiau eu pe un ton mai blând de data asta. A stat închisă în Cripte în tot acest timp.

Rachel mă privește intens, cu gura căscată. Apoi se ridică brusc în picioare și își scutură pantalonii de parcă ar fi plini de firimituri invizibile.

— Uite ce e, Lena!... Ai primit o lovitură foarte puternică în cap, îmi spune ea pe același ton acuzator, ca și când m-aș fi lovit singură. Ești obosită. Și confuză.

Nu are niciun rost s-o contrazic. Este deja prea târziu pentru Rachel. Existența ei va fi întotdeauna învăluită în voalul toropelii și al inerției. Nu se va mai trezi niciodată din somn.

— Ar trebui să dormi puțin, îmi sugerează ea. Îți umplu din nou paharul cu apă.

Ia paharul cu ea și se îndreaptă spre ușă, stingând lumina. Se oprește în prag, cu spatele spre mine. Trăsăturile i se pierd în lumina palidă de pe hol, astfel că pare mai degrabă o umbră, o siluetă nedefinită, nu un om în carne și oase.

— Știi, Lena, zice ea în cele din urmă, întorcându-se cu fața spre mine, lucrurile se vor îndrepta în curând. Știu că acum ești mânioasă. Crezi că nu te înțeleg. Dar te *înțeleg* foarte bine. Ezită ușor și își ațintește privirea în paharul gol. Și eu am fost ca tine, continuă ea. Îmi amintesc sentimentele pe care le-am nutrit atunci: mânia și pasiunea, dorința de a muri, de a nu mai trăi fără dragoste. Dar crede-mă, Lena! spune ea oftând. Astea sunt efectele bolii, căci dragostea este o boală, o boală cumplită. O să te convingi peste câteva zile. Totul o să ți se pară doar un vis. Așa mi s-a întâmplat și mie, totul mi s-a părut un vis.

— Și acum ești mai fericită? Te bucuri că ai făcut operația? o întreb eu.

Deduce, probabil, din întrebarea mea că o ascult cu atenție, căci îmi răspunde zâmbindu-mi:

— Extrem de fericită.

— Atunci, nu semănăm deloc, îi șoptesc eu pe un ton aprig. Nu ești deloc ca mine.

Rachel deschide gura să spună ceva, dar în clipa aceea mătușa apare în pragul ușii. Este roșie la față ca un rac, iar părul îi stă lipit de tâmple, conferindu-i o înfățișare ciudată, însă când vorbește adoptă un ton cât se poate de calm.

— S-a rezolvat, îi spune ea în șoaptă lui Rachel. Am stabilit totul.

— Slavă Domnului! exclamă Rachel, apoi adaugă cu amărăciune: Totuși, nu va accepta să meargă de bunăvoie.

— Dar cine o face vreodată de bunăvoie? întreabă Carol, pe un ton sec, făcându-se apoi nevăzută.

Tonul mătușii m-a speriat. Încerc să mă ridic în capul oaselor, rezemându-mă în coate, dar îmi simt brațele moi ca jeleurile.

— Ce s-a rezolvat? întreb eu, abia reușind să îngaim cuvintele.

Rachel mă scrutează o clipă cu privirea.

— Ți-am spus doar. Vrem să te știm în siguranță, îmi răspunde ea, cu o voce neutră.

— Ce-ați stabilit?

Spaima pune stăpânire pe mine, amplificată și de toropeala ce m-a cuprins deodată. Abia mai reușesc să-mi țin ochii deschiși.

— Data operației, îmi răspunde mătușa, care a intrat din nou în cameră. Am reușit să te programăm cât mai devreme cu

putință. O să fii operată duminică dis-de-dimineață. Apoi să sperăm că totul va fi bine.

— Imposibil! exclam eu gâtuită de teamă. Mai sunt doar patruzeci și opt de ore până atunci. Nu am timp să-i dau de veste lui Alex, nu avem timp să planificăm fuga. Nu avem timp pentru nimic. Nu vreau s-o fac, mă opun eu, cu o voce care nici măcar nu mai seamănă cu a mea, ci pare doar un vaiet prelung.

— Într-o bună zi, vei înțelege, spune ea, îndreptându-se, împreună cu Rachel, spre mine. Atunci văd că amândouă țin în mâini o rolă de cablu. Într-o bună zi, o să ne mulțumești.

Încerc să mă zbat, dar îmi simt trupul cumplit de greoi, iar vederea mi se încețoșează. Lumea pare învăluită într-o pâclă deasă, o pâclă care mi-a cuprins până și mintea. *A mințit când mi-a dat pastilele, nu erau advil. Minciuna doare,* îmi spun în gând în clipa în care simt cum ceva tăios îmi pătrunde adânc în carne. Apoi se așterne întunericul.

CAPITOLUL 26

Iată cea mai ascunsă taină, ce nimeni n-o cunoaște.
(Iată rădăcina rădăcinilor și mugurul mugurilor,
Și cerul cerurilor unui copac numit viață, ce crește
Mai sus decât sufletul poate spera ori mintea poate ascunde.)
Și iată miracolul ce-mpiedică să se ciocnească stea de stea.

Îți port inima (o port în inima mea).

Fragment din poezia *i carry your heart with me,*

de e.e. cummings,
adăugată în *Dicționarul de cuvinte și idei periculoase,*
www.ccdwi.gov.org

Mă trezesc din nou doar pentru că cineva mă strigă fără încetare pe nume. În timp ce încerc să-mi revin, zăresc un chip încadrat, ca de o aureolă, de niște șuvițe blonde și pentru o clipă cred că am murit. Poate că oamenii de știință s-au înșelat, iar paradisul nu le este menit doar celor vindecați.

Apoi trăsăturile Hanei încep să prindă contur și-mi dau seama că stă aplecată deasupra mea.

— Te-ai trezit? mă întreabă ea. Mă auzi? Eu gem ușor, iar ea se ridică puțin, exclamând: Slavă Domnului! Vorbește în șoaptă și pare înspăimântată. Erai atât de inertă, încât pentru o clipă am crezut că ai... că te-au... Ezită ușor, apoi continuă: Cum te simți?

— Ca dracu', îngaim eu.

Hana tresare și se uită peste umăr. O umbră trece prin fața ușii dormitorului. Firește! Vizita ei este monitorizată. Fie cu ajutorul camerelor de luat vederi, fie cineva stă de pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Poate că ambele variante sunt corecte.

Durerea de cap s-a mai atenuat puțin, deși acum simt o durere cumplită în umeri. Sunt încă amețită și încerc să-mi

schimb poziția, apoi îmi amintesc de rola de cablu pe care o țineau în mână Carol și Rachel. Îmi dau seama că am ambele brațe întinse deasupra capului și legate de o grindă, ca un prizonier în adevăratul sens al cuvântului. Mânia pune din nou stăpânire pe mine, urmată apoi de o spaimă cumplită, căci îmi revin în minte cuvintele mătușii: Operația va avea loc duminică de dimineață.

Întorc capul într-o parte. Razele de soare se strecoară printre jaluzelele subțiri, din plastic, trase la ferestre, și luminează firicelele de praf din cameră.

— Cât e ceasul? întreb eu, încercând să mă ridic în capul oaselor și țipând de durere în clipa în care cablul îmi pătrunde și mai adânc în carne. Ce zi e astăzi?

— Ssst! îmi spune Hana, așezându-se peste mine și țintuindu-mă pe loc, în timp ce eu mă zbat sub greutatea ei. E sâmbătă. Și e ora trei.

— Nu înțelegi, îngaim eu, gâtuită de teamă. Mă obligă să mă duc la laboratoare mâine. Au schimbat data operației…

— Da, știu. Am auzit, îmi răspunde ea, privindu-mă insistent, ca și când ar fi încercat să-mi comunice ceva important. Am venit cât de repede am putut, adaugă ea.

Efortul de a mă elibera de sub greutatea Hanei mă secătuiește de puteri, astfel că mă prăbușesc din nou pe perne. Brațul stâng mi-a amorțit complet din cauza poziției incomode în care m-au obligat să stau toată noaptea, iar amorțeala începe să mă cuprindă cu totul, prefăcându-mă în stană de piatră. Zadarnic. Totul e zadarnic. L-am pierdut pe Alex pentru totdeauna.

— Cum ai aflat? o întreb pe Hana.

— Toată lumea vorbește despre asta, îmi răspunde ea, ridicându-se din pat și începând să scotocească prin geanta ei, de unde scoate o sticlă cu apă. Apoi se așază în genunchi lângă pat, în așa fel încât ne privim de la aceeași înălțime. Bea puțină apă! îmi spune ea. O să te simți mai bine.

Trebuie să-mi țină sticla la gură ca unui bebeluș – lucru extrem de stânjenitor –, dar a ajuns să nu-mi mai pese.

Apa îmi domolește puțin din setea cumplită ce-mi arde gâtul. Are dreptate, mă simt ceva mai bine.

— Oamenii știu… spun…? Îmi trec limba peste buze și arunc o privire peste umărul Hanei. Umbra este acolo; când se mișcă,

zăresc preț de o clipă un șorț cu dungi. Îmi cobor și mai mult tonul vocii, vorbind aproape în șoaptă. Se știe cine...?

— Nu fi încăpățânată, Lena! îmi răspunde Hana, cu voce tare. Mai devreme sau mai târziu îl vor găsi pe cel care te-a infectat. Așa că ai face bine să ne spui acum cine este. Firește, micul ei discurs e menit să ajungă la urechile mătușii. În timp ce vorbește, îmi face cu ochiul și clatină ușor din cap. Alex *este,* așadar, în siguranță. Poate că, la urma urmei, mai există speranțe. Îmi mișc buzele, pronunțând în tăcere numele lui Alex. Apoi ridic bărbia, sperând că Hana îmi va înțelege mesajul și îl va căuta ca să-i spună ce s-a întâmplat. Ochii îi freamătă ușor, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. Sunt convinsă că o să-mi dea o veste proastă.

— Nu ești doar încăpățânată, Lena, reia ea vorbind clar și răspicat. Ești și egoistă pe deasupra. Dacă le spui despre cine este vorba, poate că vor înțelege că eu n-am nicio legătură cu povestea asta. Nu-mi place să fiu supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Mă simt copleșită de deznădejde.

Firește că o urmăresc pe Hana. Bănuiesc că este implicată într-un fel sau altul sau că deține măcar anumite informații. Poate că sunt într-adevăr egoistă, dar în clipa aceea nu-mi pare rău pentru ea și nici nu regret necazurile pe care i le-am provocat. Mă simt doar cumplit de deznădăjduită. Nu are nicio șansă să ia legătura cu Alex fără să-i aducă pe cap toate forțele de poliție din Portland. Iar, dacă vor descoperi că a jucat teatru și s-a erijat în postura de vindecat, participând la acțiunile organizate de mișcarea de rezistență... ei bine, mă îndoiesc că ar mai avea parte de vreun proces. L-ar trimite direct în fața plutonului de execuție. Hana îmi citește, probabil, disperarea pe chip, căci îmi spune, de data asta în șoaptă:

— Îmi pare rău, Lena. Știi că te-aș ajuta dacă aș putea.

— Da, bine, n-ai cum să mă ajuți.

Regret cuvintele din momentul în care le-am rostit, căci Hana arată la fel de rău ca și mine. Are ochii umflați și nasul roșu – probabil că a plâns de curând – și este evident că a venit într-un suflet până aici, de cum a auzit vestea. Poartă pantofii de sport, o fustă plisată și tricoul larg, fără mâneci, cu care doarme de obicei, ca și când s-ar fi îmbrăcat cu primele haine pe care le-a găsit la îndemână.

— Îmi pare rău, mă scuz eu, pe un ton mai blajin. Știi că n-am vrut să spun asta.

— E-n regulă, îmi răspunde ea, ridicându-se în picioare și începând să umble de colo colo, așa cum face de obicei când se gândește la ceva.

Îmi doresc pentru o secundă, doar pentru o fracțiune de secundă, să nu-l fi cunoscut niciodată pe Alex. Aș vrea să dau timpul înapoi și să mă trezesc din nou la începutul verii, când totul era atât de clar, de simplu și de ușor; sau chiar la sfârșitul toamnei, când eu și Hana alergam în jurul *Guvernatorului* și învățam pentru examenele la matematică pe podeaua camerei ei, iar zilele până la operația mea treceau una după alta, ca piesele de domino, așezate în șir indian, ce cad toate.

Guvernatorul! Locul în care Alex m-a văzut pentru prima oară; locul în care mi-a lăsat un bilețel.

Și atunci îmi vine o idee.

— Și ce s-a întâmplat cu Allison Doveney? o întreb pe Hana, încercând cu greu să-mi mențin tonul neutru al vocii. Nu vrea să-și ia la revedere de la mine?

Hana se întoarce brusc și mă privește cu insistență. Allison Doveney era un nume de cod pe care îl foloseam atunci când vorbeam despre Alex la telefon sau în e-mailuri.

— N-am reușit să iau legătura cu ea, îmi răspunde Hana, încruntându-se.

Doar ți-am explicat asta deja, pare să-mi spună din privire. Eu ridic din sprâncene, încercând să-i transmit să aibă încredere în mine.

— Mi-ar plăcea s-o văd înainte de operația de mâine. Sper ca mătușa Carol să ne asculte și să interpreteze cuvintele mele ca pe un semn de resemnare din partea mea. Lucrurile se vor schimba cu totul după operație, adaug eu. Hana ridică din umeri și își întinde brațele în aer, întrebându-mă parcă: *Ce-ai vrea să fac?* Eu oftez din rărunchi și par să schimb subiectul: Îți mai amintești orele pe care le-am avut cu domnul Raider în clasa a cincea? În timpul cărora schimbam bilețele?

— Da, răspunde Hana precaută.

Pare în continuare nedumerită. Sunt convinsă că începe să creadă că lovitura pe care am primit-o în moalele capului mi-a afectat capacitatea de a gândi rațional.

Eu oftez din nou, cu emfază, ca și când amintirile acelea frumoase din vremuri de mult apuse îmi provoacă nostalgie.

— Îți mai amintești ziua în care ne-a prins și ne-a mutat în bănci diferite? Astfel că, de fiecare dată când voiam să comunicăm, ne ascuțeam creioanele și, sub pretextul că aruncăm resturile la gunoi, ne duceam în spatele clasei ca să lăsăm câte un bilețel în ghiveciul gol de acolo, continui eu, încercând să-mi întipăresc un zâmbet pe chip. Într-o zi, cred că mi-am ascuțit creionul de șaptesprezece ori. Iar el nu s-a prins niciodată.

În ochii Hanei licărește deodată o luminiță, iar ea încremenește pe loc, cu urechile ciulite și ochii-n patru, ca o căprioară atentă să surprindă orice zgomot care ar fi trădat prezența prădătorilor.

— Da, îmi amintesc, îmi răspunde ea râzând. Sărmanul domn Raider! Habar nu avea ce se întâmpla în orele lui.

În ciuda tonului ei neutru, Hana se așază pe patul lui Grace, își pune coatele pe genunchi și mă privește stăruitor. Îmi dau seama acum că a înțeles mesajul pe care vreau să i-l transmit, ascuns printre rândurile amintirilor din copilărie legate de Allison Doveney și de orele domnului Raider: Vreau să-i scrie un bilețel lui Alex.

— Și îți mai amintești de ziua în care am alergat pentru prima oară mai mulți kilometri? o întreb eu, schimbând din nou subiectul. După aceea, îmi simțeam picioarele moi ca jeleurile. Dar de ziua în care am alergat din West End până în piațeta unde se află *Guvernatorul* îți mai aduci aminte? Am sărit și am bătut palma cu el.

Hana mă privește la fel de stăruitor, cu ochii ușor mijiți.

— Da, l-am tot pălmuit ani de zile, îmi răspunde ea cu grijă, căci nu înțelege încă unde vreau să ajung.

Încerc din greu să-mi mențin tonul neutru al vocii ca să nu-mi trădez emoțiile și încântarea.

— Știi, cineva mi-a spus că, la un moment dat, a avut ceva în mână – *Guvernatorul,* la el mă refer. O torță sau un pergament. Acum locul acela din pumn a rămas gol. Gata! Am spus-o! Hana trage adânc aer în piept și îmi dau seama că a înțeles mesajul meu, dar, ca să fiu sigură, o întreb: Vrei să-mi faci o favoare? Vrei să alergi pentru mine astăzi? Pentru ultima oară?

— Nu fi melodramatică, Lena! Tratamentul influențează creierul, nu picioarele. Vei putea să alergi în continuare după intervenția chirurgicală.

În ciuda faptului că îmi răspunde cu superficialitate, așa cum și trebuie, de altfel, Hana îmi zâmbește cu subînțeles, dând din cap: *Da, o să fac ce-mi spui. Voi ascunde biletul acolo,* pare să-mi spună din priviri. Speranța îmi dă aripi, alinându-mi puțin durerea.

— Da, dar *nimic* nu va mai fi la fel, mă plâng eu.

Mătușa își face apariția o clipă în pragul ușii. Pare satisfăcută. Am reușit s-o conving că voi accepta tratamentul de bunăvoie.

— În plus, îmi continui eu văicăreala, s-ar putea ca ceva să nu meargă cum trebuie.

— Totul o să fie bine, o să vezi, mă asigură Hana, ridicându-se în picioare și privindu-mă stăruitor. Îți promit că totul o să meargă ca pe roate, spune ea, accentuând fiecare cuvânt în parte. Inima îmi bate cu putere în piept. De data asta, *ea* e cea care îmi transmite *mie* un mesaj. Știu foarte bine că nu se referă la intervenția chirurgicală. Cred că ar trebui să plec, zice ea, îndreptându-se cu pași repezi spre ușă.

Îmi dau seama că, dacă planul nostru va funcționa, dacă Hana va reuși cumva să-i transmită un mesaj lui Alex, iar dacă el va putea să mă elibereze din camera mea transformată acum în celulă, aceasta este ultima dată când o voi mai vedea pe prietena mea.

— Stai puțin! îi strig eu, când ea se află deja în prag.

— Ce e? mă întreabă, întorcându-se spre mine.

Ochii îi strălucesc de încântare; e gata să plece, bucuroasă să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Scăldată în lumina razelor de soare ce pătrund încă printre jaluzelele trase la ferestre, pare învăluită într-o aureolă strălucitoare, aprinsă parcă de un foc lăuntric. Știu acum de ce oamenii au simțit nevoia să inventeze cuvinte care să redea noțiunea de dragoste: pentru că acesta este singurul cuvânt care poate să descrie sentimentele pe care le trăiesc în momentul acela – durere, plăcere, teamă și bucurie –, toate contopite laolaltă.

— Ce s-a întâmplat? repetă Hana nerăbdătoare, agitându-se pe loc.

Știu că abia așteaptă că plece și să treacă la fapte. *Te iubesc*, îi declar în gând.

— Mult succes la alergat! îi urez însă cu glas tare, gâtuită de emoție.

— O să am din plin! îmi răspunde ea, făcându-se apoi nevăzută.

CAPITOLUL 27

Cel ce năzuiește să ajungă la cer s-ar putea să se prăbușească la pământ. Da, e adevărat, pe cât e de adevărat că s-ar putea să prindă aripi și la cer să se înalțe.

Proverb antic, origine necunoscută,

adăugat în *Dicționarul de cuvinte și idei periculoase,* www.ccdwi.gov.org

Au fost momente când timpul s-a lungit la nesfârșit, ca inelele de pe suprafața unei ape; au fost momente când a zburat pe nesimțite. Totuși, n-am trăit niciodată senzația pe care o am acum că secundele pot să se dilate și să zboare practic în același timp. Minutele par a se târî cu greutate, sufocându-mă cu lentoarea lor. Privesc lumina care abia se mișcă pe tavan. Mă lupt cu durerea de cap și cu cea din umeri. Amorțeala din brațul stâng se răsfrânge și asupra brațului drept. O muscă zboară prin cameră, lovindu-se de nenumărate ori de jaluzele în încercările ei disperate de a ieși. În cele din urmă, se prăbușește, istovită, la pământ, ciocnindu-se ușor de podea.

Îmi pare râu, amice. Îți înțeleg suferința.

În același timp, spaima pune stăpânire pe mine când văd câte ore s-au scurs de la vizita Hanei. Fiecare oră care trece mă aduce tot mai aproape de momentul intervenției chirurgicale, îndepărtându-mă tot mai mult de Alex. Și, chiar dacă fiecare minut pare să devină o oră, fiecare oră pare să zboare într-o clipită. Aș vrea să găsesc vreo modalitate prin care să aflu dacă Hana a reușit să ascundă un bilețel în pumnul gol al *Guvernatorului.* Dar, deși a reușit, sunt slabe speranțe ca Alex să caute acolo vreun mesaj de la mine, slabe, extrem de slabe speranțe.

Dar, chiar și așa, sufletul îmi freamătă de speranță.

Nici măcar nu m-am mai gândit la celelalte obstacole care stau în calea fugii noastre, la faptul că sunt legată de mâini ca un salam pus la uscat sau la faptul că Rachel, mătușa, unchiul sau Jenny stau pe rând de pază în fața ușii. Numiți-o cum vreți –

încăpățânare, nebunie sau neputința de a da crezare realității crude –, dar eu sunt ferm convinsă că Alex va veni să mă salveze, ca eroul basmului pe care mi l-a spus când ne-am întors din Sălbăticie. În basmul nostru, prințul salvează o prințesă ferecată într-un turn, ucigând balauri și înfruntând pâlcuri întregi de spini otrăviți, ce-i stăteau în cale.

La prânz, Rachel îmi aduce un bol cu supă aburindă. Se așază tăcută pe pat.

— Alte pastile de Advil? o întreb eu sarcastică, în timp ce îmi oferă o lingură de supă.

— Trebuie să recunoști că te simți mai bine acum după ce-ai dormit, nu-i așa? ripostează ea.

— Închipuie-ți că m-aș simți și mai bine dacă nu m-ați ține legată în felul ăsta.

— Am făcut-o pentru binele tău, îmi răspunde ea, încercând să-mi introducă lingura în gură.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să accept ceva de mâncare din partea lui Rachel, dar, dacă Alex va veni într-adevăr după mine *(când va veni după mine – trebuie să cred asta cu tărie),* va trebui să fiu în plenitudinea forțelor mele. Pe de altă parte, dacă le voi convinge pe Rachel și pe mătușa că nu voi mai opune rezistență, poate că vor renunța să mă mai lege de grindă sau nu mă vor mai păzi cu atâta vigilență, oferindu-mi, la un moment dat, ocazia să fug.

Animată, așadar, de gânduri ceva mai optimiste, accept, cu zâmbetul pe buze, lingura de supă, spunând:

— Nu e rea.

— Poți să mănânci cât vrei, mă îndeamnă Rachel, radiind de fericire. Trebuie să-ți recapeți forțele pentru operația de mâine.

Amin, surioară! spun eu în gând, golind bolul de supă înainte de a cere felul al doilea.

Minutele continuă să se scurgă cu lentoarea lor caracteristică, de parcă ar târî după ele o povară cumplit de grea. Dar apoi lumina din dormitor capătă tonalitatea caldă a mierii, apoi nuanța galbenă a smântânii proaspete, ca în final să se retragă de pe pereți, ca o apă ce începe să sece. N-am sperat ca Alex să vină să mă salveze înainte de lăsarea întunericului – ar fi moarte curată –, dar durerea din piept mă lasă aproape fără suflare. Timpul ni se scurge printre degete.

La cină, mâncăm tot supă, presărată cu bucățele de pâine. De data asta, mătușa este cea care îmi aduce mâncarea, în timp ce Rachel stă de pază. Mătușa îmi dezleagă mâinile după ce o rog să mă lase să mă duc la toaletă, dar insistă să vină cu mine la baie și să mă păzească în timp ce fac pipi, lucru ce mi se pare cumplit de umilitor. Merg cu pași șovăitori, nesigură pe mine. Durerea de cap devine și mai acută când stau în picioare. Cablul mi-a pătruns adânc în carne, făcându-mi răni la încheieturile mâinilor. Brațele îmi atârnă inerte pe lângă corp, de parcă aș avea prinse de ele greutăți nemăsurate. Când mătușa vrea să-mi lege din nou mâinile, mă gândesc pentru o clipă să mă împotrivesc – chiar dacă e mai înaltă ca mine, sunt mult mai puternică decât ea –, dar resping repede ideea. Casa e plină de lume; nu trebuie să-i uităm nici pe unchiul meu și nici pe agenții de patrulare care își fac veacul pe la parter. M-ar lega și m-ar seda în câteva clipe și nu-mi pot permite acest „lux”. Trebuie să rămân trează și să fiu cât se poate de lucidă în seara asta. Dacă Alex nu va veni, va trebui să-mi concep singură un plan de evadare.

Un lucru e cert: mâine nu voi suferi intervenția chirurgicală. Mai bine mor.

În timp ce mătușa îmi leagă mâinile, îmi încordez mușchii cât pot de tare. Când mă relaxez din nou, între încheietura mâinii și cablu rămâne un spațiu foarte mic – suficient, sper eu, să-mi eliberez mâinile din cătușele improvizate. Mai am o veste bună: odată cu trecerea timpului, vigilența „paznicilor” mei începe să scadă, lucru pe care, de altfel, l-am și intuit. Rachel își abandonează „postul” timp de cinci minute ca să se ducă la baie; Jenny își petrece majoritatea timpului învățând-o pe Grace regulile unui joc inventat de ea; iar mătușa își părăsește și ea postul, pentru o jumătate de oră, când se duce să spele vasele. După cină, rolul de paznic îi revine unchiului William. Chiar mă bucur pentru asta. Sper să tragă un pui de somn, cum face de obicei după ce mănâncă, ascultând emisiunile de la radioul portabil.

Și poate voi reuși să scap de aici.

La ora nouă, lumina a cedat deja locul întunericului, iar pe pereți mișună tot felul de umbre. Luna, mare și strălucitoare, reușește să pătrundă printre jaluzelele trase, scăldând totul într-o lumină argintie. Unchiul William stă în continuare în fața ușii,

ascultând în surdină o emisiune la radio. Prin podea răzbat tot felul de zgomote – clipocitul apei de la bucătărie și de la baie, voci șoptite și zgomote înăbușite de pași –, ultimele zbateri ale casei înainte de a se așterne tăcerea nopții. Jenny și Grace nu au încă voie să doarmă în aceeași cameră cu mine. Bănuiesc că vor dormi cu toții în sufragerie.

Rachel mai vine o dată la mine, aducându-mi un pahar cu apă. E greu să-mi dau seama pe întuneric, dar apa pare albicioasă, ca și când cineva ar fi dizolvat ceva în ea.

— Nu mi-e sete, refuz eu.

— Ia doar câteva înghițituri!

— Vorbesc serios, Rachel. Nu mi-e sete.

— Hai, nu face pe nebuna, Lena! insistă ea, așezându-se pe pat și obligându-mă să iau o înghițitură de apă. Ai fost cuminte toată ziua.

Așa cum mă așteptam deja, apa are gust de medicament. Au pus ceva în ea, somnifere, fără doar și poate. Țin apa în gură, refuzând s-o înghit, și, în clipa în care Rachel se ridică în picioare și se îndreaptă spre ușă, îmi afund capul în pernă și scuip apa din gură, udându-mi părul. Nu e deloc plăcut, dar e o soluție mai bună decât cealaltă alternativă. Apa pătrunde în pernă, răcorindu-mi umărul și alinându-mi ușor durerea provocată de poziția incomodă a brațelor. Rachel se oprește în pragul ușii, încercând parcă să spună o vorbă de duh.

— Ne vedem mâine dimineață, rostește în cele din urmă, aceasta fiind singura „vorbă de duh” pe care a găsit-o.

Dacă-mi stă în putință, sper să nu ne mai vedem de dimineață, îmi spun în gând, fără să mai adaug ceva cu glas tare. Apoi, iese din cameră, închizând ușa în urma ei.

Rămân complet în întuneric, numărând clipele care trec. Și, în timp ce zac acolo, copleșită de gânduri negre, într-o tăcere desăvârșită, mă simt din nou cuprinsă de spaimă, încerc să mă încurajez spunându-mi că va veni, că *trebuie* să vină, dar trecerea implacabilă a timpului și liniștea atotcuprinzătoare de afară, tulburată doar de lătratul vreunui câine, îmi spulberă speranțele.

Ca să-mi păstrez mintea ocupată și să nu-mi mai pun fără încetare aceeași întrebare *(Va veni Alex sau nu?),* încerc să analizez toate posibilitățile prin care mi-aș putea pune capăt zilelor în drum spre laboratoare. Dacă traficul va fi aglomerat în

zona străzii Congress, m-aș putea arunca în fața unui camion. Sau aș putea să încerc să fug spre docuri. N-ar trebui să fie prea greu să mă înec, cu atât mai mult cu cât voi avea și mâinile legate. Și, în cel mai rău caz, aș putea să urmez exemplul fetei care s-a aruncat de pe acoperișul laboratoarelor, despicând norii și prăbușindu-se din cer ca o piatră.

Revăd imaginea pe care au redat-o în ziua aceea toate posturile de televiziune: firișorul de sânge și expresia stranie de pe chip, sentimentul de liniște și de împăcare ce i se citea în ochii lipsiți de viață. Acum o înțeleg prea bine. Poate vi se pare aiurea, dar conceperea acestor planuri mă ajută să mă simt mai bine și-mi înlătură freamătul lăuntric, neliniștea și teama ce nu-mi dau pace. Prefer să mor din propria mea voință decât să trăiesc supunându-mă voinței lor. Prefer să mor iubindu-l pe Alex decât să trăiesc fără el.

Te rog, Doamne, adu-l la mine!
N-o să-ți mai cer nimic altceva.
Voi renunța la tot ce am.
Dar adu-mi-l, te rog!

În toiul nopții, teama se preface, dintr-odată, în disperare. Dacă nu va veni, va trebui să găsesc singură o cale de scăpare.

Trag de cătușele improvizate, încercând să profit de acel spațiu infim ca să-mi eliberez mâinile. Cablul îmi pătrunde și mai adânc în carne și, ca să nu dau frâu liber durerii, îmi mușc cu putere buzele. Indiferent ce fac, indiferent cât trag de cablu, acesta rezistă cu încăpățânare, refuzând să-mi dea drumul, încerc din răsputeri să mă eliberez, dar sunt nevoită să renunț, căci picături de sudoare mi se preling pe frunte, iar zgomotul zbaterilor mele ar putea atrage atenția cuiva. Pe braț simt ceva umed, iar când ridic capul, văd un firișor de sânge ce-și croiește drum, ca un șarpe negru, pe mâna mea. Încercările mele disperate de a scăpa din strânsoarea cablului mi-au jupuit pielea.

Afară străzile sunt la fel de tăcute și în clipa aceea îmi dau seama că totul este zadarnic: nu voi reuși să mă eliberez de una singură. Mâine, când mă voi trezi, mătușa și Rachel, împreună cu agenții de patrulare, mă vor însoți la laboratoare, astfel încât singura mea șansă de scăpare va fi să mă înec în ocean sau să mă arunc de pe acoperișul laboratoarelor.

Mă gândesc la ochii lui Alex, de culoarea mierii, și la atingerile lui duioase... la cerul încrustat de nestemate, presărate parcă acolo doar pentru pura noastră desfătare. Acum, după atâția ani, înțeleg semnificația și izvorul frigurilor ce mi-au bântuit nopțile, căci seva lor cea dătătoare de viață o constituie acest sentiment al zădărniciei, al nimicniciei și al absurdului. În cele din urmă, frigul și disperarea îmi învăluie gândurile ca într-un voal întunecat, purtându-mă, ca prin minune, în tărâmul viselor.

*

Mă trezesc ceva mai târziu într-o beznă parcă pictată parcă în nuanțele indigoului. Am senzația că nu sunt singură în cameră, iar strânsoarea cablului pare să se fi slăbit ușor. *Alex*, îmi spun eu cu inima fremătătoare, dar, când ridic privirea, o văd pe Grace cocoțată la căpătâiul patului meu, încercând să desfacă nodurile cablului legat de grindă. Trage frenetic de cablu, îl răsucește pe toate părțile și chiar îl mușcă cu dinții, părând un animal tăcut și harnic, care, vrând să-și croiască drum printr-un gard, îl ronțăie cu încăpățânare.

La un moment dat, cablul pocnește și mă trezesc eliberată din cătușele improvizate. Durerea din umeri este cumplită; prin brațe simt mii de furnicături. Dar, în ciuda acestora, aș putea să sar și să țip de bucurie. Probabil că așa s-a simțit și mama în momentul în care a văzut prima rază de lumină pătrunzând în celulă prin fisura făcută în pereții închisorii.

Mă ridic în capul oaselor și îmi frec încheieturile mâinilor. Gracie se ghemuiește lângă pat și mă privește cu intensitate. Eu mă aplec și o strâng cu putere în brațe. Miroase a săpun de mere și puțin a transpirație. Îi simt pielea fierbinte; nici nu vreau să-mi imaginez ce emoții a avut când s-a strecurat în camera mea. Descopăr cu uimire cât de slăbuță și de fragilă pare, tremurând ușor în brațele mele.

Dar nu este deloc fragilă, nici pe departe. Gracie este puternică, poate chiar mai puternică decât oricare dintre noi. Poate că și-a conceput propria ei modalitate de împotrivire, iar gândul că este o opozantă din naștere mă face să zâmbesc. Se va descurca. Și chiar foarte bine.

Mă îndepărtez ușor de ea ca să-i pot șopti la ureche:

— Unchiul William este încă în fața ușii? Gracie încuviințează din cap, apoi își pune ambele mâini sub cap, dându-mi de

înțeles că unchiul doarme. Mă aplec din nou spre ea ca s-o întreb: Mai sunt agenți de patrulare în casă?

Gracie încuviințează din nou, ridicând două degete. Simt un nod în stomac, nu doar unul singur, ci chiar doi!

Mă ridic în picioare, ca să văd dacă acestea mă susțin, căci am numai crampe musculare din pricina faptului că am fost imobilizată la pat timp de două zile. Mă îndrept tiptil spre fereastră și trag jaluzelele, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință, conștientă de faptul că unchiul William doarme la doar câțiva pași distanță. Cerul este scăldat în nuanțe vineții, iar strada pare animată de umbre ca de catifea. Totul este încremenit în tăcere și nemișcare, dar un pictor nevăzut a zugrăvit orizontul într-o nuanță palidă de roz: mai e puțin și se ivesc zorile.

Deschid ușor fereastra, dorindu-mi cu ardoare să simt mirosul oceanului. Și nu se lasă mult așteptat; mirosul de sare și ceață se împletește, în mintea mea, cu ideea de mișcare permanentă, cu imaginea unei maree fără de sfârșit. Mă simt copleșită de tristețe. Știu că nu am nicio șansă să-l găsesc pe Alex în mijlocul acestui oraș imens, toropit de somn și nici posibilitatea de a ajunge singură la graniță. Singura mea șansă este să ajung la ocean și să mă afund în apă până când valurile mă vor înghiți cu totul. Oare mă va durea? Oare Alex se va gândi la mine?

De undeva din adâncurile orașului, răzbate un motor, ca un mârâit îndepărtat, ca respirația sacadată a unui animal. Peste câteva ore, tonalitățile palide ale dimineții vor îndepărta întunericul nopții și formele vor prinde viață, oamenii se vor trezi din somn, vor face cafeaua și se vor pregăti să plece la muncă. Totul va fi la fel ca întotdeauna. Viața va merge mai departe. Ceva îmi atinge coardele sensibile, făcându-le să freamăte de durere, ceva primitiv, profund și puternic, mai puternic chiar decât cuvintele: firul care ne conectează cu însăși chintesența existenței, instinctul primar care ne strigă cu disperare *să găsim un punct de sprijin și să ne continuăm viața.* Dar îl voi alunga, voi alunga glasul instinctului de supraviețuire.

Prefer să mor după propria mea voință decât să trăiesc supunându-mă voinței lor.

Motorul se aude tot mai tare acum. Zăresc pe stradă o motocicletă solitară, ca o pată mică și neagră. Pentru o clipă, încremenesc pe loc, fascinată de priveliștea aceea unică. Am

văzut doar de două ori o motocicletă mergând și, în ciuda situației dramatice în care mă aflu, mă simt captivată de frumusețea ei, de felul cum se strecoară pe stradă și despică întunericul cu grația și iscusința unei vidre ce înoată prin apă. Motociclistul – la început doar o umbră nedefinită – începe să prindă și el contur odată ce se apropie tot mai mult de strada noastră, dezvăluindu-și în fața ochilor mei uluiți podoaba capilară în nuanța frunzelor tomnatice.

Alex!

Nu-mi pot stăvili strigătul de încântare.

Din fața ușii dormitorului meu, răzbate un zgomot, ca și când ceva s-ar fi lovit de perete.

— La dracu'! îl aud murmurând pe unchiul meu.

Alex parchează motocicleta pe aleea îngustă care desparte proprietatea noastră de cea a vecinului. Este impropriu s-o numim alee, căci în realitate este doar o fâșie de pământ, acoperită cu iarbă și mărginită de un gard din sârmă, înalt până la talie. Îi fac, disperată, cu mâna. El oprește motorul motocicletei și își înalță capul spre casa noastră. Este încă întuneric, așa că nu-mi dau seama dacă mă vede sau nu.

— Alex! îl strig eu, cât mai încet cu putință.

Își îndreaptă privirea spre mine, cu un zâmbet larg pe buze, și își întinde brațele prin aer, ca și când mi-ar spune: *Știai că o să vin, nu-i așa?* Îl revăd în clipa aceea cum stătea, în ziua examenului meu de evaluare, pe balconul din laboratoare, strălucind ca o stea prin întuneric doar pentru pura mea bucurie.

Și în clipa aceea iubirea pe care o simt pentru el mă preface într-o rază de lumină, ce străpunge zidurile camerei și pe cele ale orașului, eliberându-ne pentru totdeauna din ghearele unei lumi condamnate la inerție și toropeală.

Ușa dormitorului meu se deschide atunci cu zgomot și unchiul William începe să țipe.

Casa se trezește brusc la viață, animată de strigăte, de pași, de lumini și umbre mișcătoare. Unchiul William rămâne încremenit în pragul ușii și o cheamă disperat pe mătușa. Mi se pare că trăiesc o scenă din filmele de groază în care monstrul se trezește din somn, doar că, în cazul meu, monstrul este casa însăși. Pe scări se aud zgomote de pași – agenții de patrulare, probabil –, iar la capătul coridorului, mătușa iese și ea într-un suflet din dormitor, cu gura contorsionată într-un țipăt

indescifrabil și cu cămașa de noapte fluturându-i prin aer ca o capă.

Încerc cu disperare să deschid rama plasei de protecție împotriva insectelor, dar s-a înțepenit. Alex îmi strigă și el ceva, dar nu înțeleg ce spune din cauza motorului motocicletei care a prins din nou viață.

— Opriți-o! țipă mătușa Carol, trezindu-l din amorțeală pe unchiul William, care se năpustește în cameră.

Simt o durere cumplită în umăr în clipa în care mă izbesc din nou de rama plasei de țânțari, care refuză în continuare să se deschidă. Nu mai e timp, nu mai e timp, nu mai e timp. William mă va înhăța în orice clipă și totul se va termina.

— Stați puțin! o auzim atunci pe Gracie strigând.

Toată lumea încremenește pe loc. Este pentru prima dată când Gracie rostește un cuvânt cu voce tare. Unchiul se poticnește și o privește uluit pe nepoata sa. Mătușa împietrește în pragul ușii, iar în spatele ei Jenny își freacă ochii, convinsă fiind că visează. Chiar și agenții de patrulare zăbovesc în capul scărilor.

Răgazul acela îmi este suficient. Mă izbesc din nou cu umărul de plasa de țânțari și de astă dată rama cedează, se desprinde și cade cu zgomot pe caldarâm. Și înainte de a-mi da seama ce fac mă urc pe fereastră și îmi dau drumul de la etajul al doilea, plutind pentru o clipă pe aripile vântului și cântând în gând: *Zbor, zbor…*

Când ating pământul, picioarele cedează sub mine și mă prăbușesc cu putere, rămânând aproape fără suflare. Îmi sucesc glezna stângă, iar durerea mi se răsfrânge în tot corpul. Îmi continui drumul în patru labe, îndreptându-mă spre gardul din sârmă. De undeva de sus, țipetele izbucnesc din nou, iar o clipă mai târziu, ușa de la intrare se deschide cu zgomot și doi bărbați se năpustesc pe verandă.

— Lena! mă strigă Alex.

Îmi ridic privirea și îl văd aplecat deasupra gardului, cu mâna întinsă. Îi întind și eu brațul, iar el mă apucă de cot, trăgându-mă aproape peste gard. Tricoul fără mâneci mi se agață de gard, iar sârma îmi zgârie pielea. Nu am timp să mă las copleșită de spaimă. De pe verandă, răzbat zgomotele aparatelor de recepție. Unul dintre agenții de patrulare strigă ceva într-un walkie-talkie. Celălalt își încarcă arma. Și în toiul

acelui haos de nedescris mai am puterea să-mi spun în gând: *N-am știut că agenții de patrulare au voie să aibă arme.*

— Haide odată! strigă Alex.

Reușesc cu chiu, cu vai să mă urc pe motocicletă în spatele lui și-l strâng cu putere în brațe.

Primul glonț se lovește de gard, ricoșând apoi în dreapta noastră. Cel de-al doilea se pierde pe trotuar.

— Pornește! îi strig eu lui Alex exact îl clipa în care cel de-al treilea glonț trece atât de aproape pe lângă noi, încât îl simt vibrând pe la ureche.

Motocicleta pornește în trombă spre capătul aleii. Alex întoarce iute ghidonul spre dreapta, astfel că țâșnim în stradă, iar motocicleta se înclină atât de tare într-o parte, încât părul îmi atinge caldarâmul. Stomacul mi se întoarce pe dos și-mi spun că până aici ne-a fost, dar Alex reușește, ca prin minune, s-o redreseze și ne continuăm drumul pe strada întunecată, lăsând în urmă o rafală de gloanțe și țipete mânioase.

Liniștea nu durează însă prea mult. Când cotim spre Congress Street, aud din ce în ce mai tare, ca un strigăt, ca un vaiet, sirenele mașinilor de poliție. Aș vrea să-i spun lui Alex să meargă mai repede, dar inima îmi bate atât de tare în piept, încât nu pot să rostesc niciun cuvânt. În plus, vocea mi s-ar pierde în vuietul vântului și totul ar fi zadarnic. Oricum, știu că merge cât de repede poate. Trecem parcă în zbor pe lângă clădirile ce se înalță de-o parte și de alta a străzilor, părând o masă de metal topit, o pâclă cenușie și fără formă. Nicicând nu mi s-a mai părut orașul atât de străin, atât de înfiorător și de deformat. Sirenele răsună acum atât de puternic, încât par să-mi pătrundă până în adâncul sufletului. Luminile încep să licărească la ferestrele clădirilor din jurul nostru, semn că oamenii s-au trezit din somn. Orizontul este pictat în tonalități roșiatice: soarele se înalță pe cer, scăldând totul într-o nuanță ruginie, în nuanța sângelui închegat. Mă simt copleșită de spaimă, un sentiment răvășitor, mai cumplit decât toate coșmarurile ce mi-au bântuit nopțile.

Apoi două mașini de poliție apar de nicăieri la capătul străzii, blocându-ne drumul. Polițiști și agenți de patrulare, o armată de oameni ai legii, par să se ivească din toate colțurile străzii. Vocile răsună distorsionate în aparatele de recepție și megafoane.

— Stați pe loc! Rămâneți pe loc, căci altfel vom trage!

— Ține-te bine! îmi strigă Alex.

Simt cum mușchii i se încordează ca un arc. Virează în ultima clipă spre stânga și, înclinând motocicleta într-o parte, ajungem pe o altă alee îngustă, unde ne lovim de zidul de cărămidă. Scot un țipăt în clipa în care mă izbesc cu piciorul drept de perete, zdrelindu-mi pielea în timp ce alunecăm, timp de câteva secunde, pe caldarâm, atingând în continuare zidul aspru al clădirii până când Alex reușește să redreseze din nou motocicleta și să țâșnim din nou la drum. Nici nu ajungem bine în celălalt capăt al aleii, că ne și trezim pe urmele noastre cu alte două mașini de poliție.

Mergem atât de repede, încât îmi tremură brațele în timp ce încerc să mă țin cât mai bine de Alex. Și atunci am un moment de luciditate în care îmi dau seama cu calm și claritate că nu vom reuși niciodată să scăpăm. Amândoi vom muri astăzi împușcați, zdrobiți sau mistuiți în flăcările unei explozii și, atunci când ne vor îngropa, trupurile noastre vor fi atât de contorsionate și de împletite unul cu celălalt, încât le va fi cu neputință să ne mai despartă; bucăți din trupul meu se vor contopi cu trupul lui, iar bucăți din trupul lui se vor contopi cu al meu. Gândul nu-mi provoacă tristețe. Ba dimpotrivă, sunt gata să renunț la luptă și să-mi dau ultima suflare, lipită de el, simțindu-i pentru ultima oară corpul fremătându-i de viață.

Dar Alex nu este încă pregătit să renunțe. O ia pe cea mai îngustă alee, obligând cele două mașini de poliție, care ne urmăresc, să se oprească brusc, ciocnindu-se una de alta și blocând accesul altor automobile. Claxoanele sună mânioase. Mirosul înțepător de fum și cauciuc ars îmi fac ochii să lăcrimeze, dar ne continuăm drumul cu aceeași viteză amețitoare, îndreptându-ne spre Franklin Arterial.

În depărtare, se aud și mai multe sirene; ajutoarele sunt pe drum.

Dar golful se ivește în fața noastră, calm și cenușiu ca o mare de sticlă sau de metal. Cerul pare cuprins de flăcări roz și portocalii. Alex virează spre Marginal Way. Dinții mi se lovesc în gură în clipa în care aterizăm pe caldarâmul cavernos, iar stomacul mi se întoarce pe dos de fiecare dată când sărim peste gropi. Ne apropiem de graniță. Sirenele se aud din ce în ce mai tare, ca un roi de viespi. Dacă am putea să ajungem la frontieră

înainte de sosirea altor mașini de poliție… Dacă am putea să trecem de paznici și să sărim gardul…

Și în clipa aceea, ca o insectă imensă ce-și ia zborul, un elicopter își face apariția deasupra noastră, scăldând drumul întunecat în luminile sale șerpuitoare, asurzindu-ne cu zgomotul cumplit al elicei și lovind aerul cu atâta putere, că aproape ne ia pe sus.

— Vă ordon, în numele guvernului Statelor Unite ale Americii, să rămâneți pe loc și să vă predați! ne spune la megafon o voce bubuitoare.

Stuful înalt și decolorat de soare, pe care îl vedem în partea dreaptă, ne dă de înțeles că am ajuns în golf. Alex scoate motocicleta de pe drum și intrăm în stufăriș, luând-o apoi în diagonală spre graniță. În timp ce parcurgem terenul mlăștinos, alunecând pe alocuri, noroiul îmi sare în ochi și în gură, lăsându-mă aproape fără suflare. Tușesc în spatele lui Alex și-l simt și pe el gâfâind. Soarele s-a ridicat doar pe jumătate pe cer, toropit încă de somn.

Podul Tukey se înalță în partea dreaptă, părând, în zorii neguroși ai zilei, o nălucă întunecată și fantomatică. În fața noastră, luminile din barăcile paznicilor sunt încă aprinse. Chiar și de la depărtare, îți conferă un sentiment de liniște și pace, ca niște lampioane, ca niște lucruri fragile și casante. Dincolo de ele se află gardul; și pâlcurile de copaci; și siguranța. Suntem atât de aproape. Dacă am mai avea puțin timp… încă puțin timp…

Se aude pocnetul unei explozii, iar noroiul se împrăștie, ca un arc, prin aer. Trag iar în noi, de data asta din elicopter.

— Rămâneți pe loc, coborâți de pe motocicletă și puneți-vă mâinile la cap!

Mașinile de poliție au sosit pe drumul ce împrejmuiește golful. Tot mai multe mașini se opresc cu un scrâșnet de frâne, iar polițiștii – câtă frunză, câtă iarbă, cu chipuri întunecate și aproape inumane – se năpustesc, ca o colonie de gândaci, spre stufărișul din mlaștini.

Ne continuăm drumul, pe fâșia scurtă, presărată cu stuf, care desparte apa de vechiul drum plin de gropi și de barăcile paznicilor, trecând parcă în zbor pe lângă un pâlc de arbuști, cu crengi ascuțite, ce nu ezită să mă zgârie și să mă înțepe.

Și apoi Alex pune dintr-odată frână, oprind motocicleta. Mă lovesc de el, mușcându-mi limba cu putere. Simt în gură gust de sânge. Lumina elicopterului de deasupra noastră licărește ușor, încercând să ne localizeze, apoi ne fixează în raza ei. Alex își ridică brațele deasupra capului și coboară de pe motocicletă, întorcându-se cu fața spre mine. În lumina albă a elicopterului, nu-i pot desluși expresia de pe chip, de parcă s-ar fi prefăcut în clipa aceea în stană de piatră.

— Ce faci? îi strig eu printre vuietul elicelor, țipetele polițiștilor și zgomotul asurzitor al sirenelor, dominate de freamătul permanent al oceanului, ce-și dispută din nou golful – oceanul... ce mătură totul în calea sa și preface totul în nisip. Mai avem încă timp să ajungem la graniță!

— Ascultă-mă! zice el. Nu pare să țipe, dar îl aud foarte bine. Parcă mi-ar vorbi direct la ureche, chiar dacă nici nu s-a clintit din loc. Când îți voi spune să pleci, vei pleca, ai înțeles? Trebuie să pornești chestia asta.

— Poftim? Nu pot să...

— Cetățene 914-238-619-3216, coboară de pe motocicletă și pune-ți mâinile deasupra capului! Dacă nu vei coborî imediat, vom fi nevoiți să deschidem focul.

— Lena! mă strigă el, făcându-mă – prin felul în care îmi pronunță numele – să-mi înghit cuvintele. Gardul este alimentat cu curent electric.

— De unde știi?

— *Ascultă-mă* cu atenție! repetă el cu disperare și spaimă în glas. Când îți spun să pleci, pornești motorul și pleci, ai înțeles? Iar când îți spun să sari, sari! Vei reuși să ajungi la gard, dar nu vei avea decât treizeci de secunde la dispoziție, un minut, cel mult, până când vor da din nou drumul la curent. Trebuie să sari gardul cât mai repede. Și apoi fugi mâncând pământul, ai înțeles?

Simt cum trupul mi se preface în stană de piatră.

— Eu... Dar tu?

— O să fiu în spatele tău, îmi răspunde el cu aceeași expresie indescifrabilă pe chip.

— Mai aveți zece secunde... nouă... opt...

— Alex! îl strig eu, cuprinsă de fiori de gheață.

El îmi zâmbește o clipă, un zâmbet tremurător și efemer, ca și când mi-ar spune că suntem în siguranță, ca și când mi-ar da la o parte părul din ochi și apoi m-ar săruta.

— Îți promit că voi fi în spatele tău, mă asigură el, reluându-și expresia aspră, cioplită parcă în piatră. Dar trebuie să-mi juri că nu te vei uita înapoi. Nici măcar o clipă. Ai înțeles?

— Șase… cinci…

— Alex, nu pot să…

— Jură-mi, Lena!

— Trei… doi…

— Bine, îngaim eu, abia rostind cuvântul printre lacrimile ce-mi îneacă ochii și glasul. Nicio șansă, nu mai avem nicio șansă. Îți jur! îi spun eu în cele din urmă.

— Unu.

În clipa aceea rafale de gloanțe răsună pretutindeni în jurul nostru, o explozie de zgomote și împușcături.

— Pornește! îmi strigă Alex.

Mă aplec și răsucesc maneta de pornire, așa cum l-am văzut pe el făcând. Îi simt brațele în jurul meu, strângându-mă atât de tare, încât ar fi putut să mă dea jos de pe motocicletă dacă nu m-aș fi ținut cu putere de ghidon.

Alte rafale. Alex scoate un țipăt și îl simt ținându-mă acum cu un singur braț. Îmi întorc privirea și-l văd cum își ține la piept brațul drept. Nimerim din nou pe vechiul drum, unde ne așteaptă un grup de polițiști cu puștile îndreptate spre noi. Strigă cu toții ceva, dar nu-i aud. Nu aud decât vuietul vântului și zumzetul gardului electrificat. Nu văd decât copacii din Sălbăticie, care par să-și întindă frunzele spre noi ca niște mâini salvatoare.

Paznicii sunt atât de aproape acum, încât pot să le disting chipurile și trăsăturile: dinții galbeni ai unuia sau negul mare de pe nasul altuia. Dar nu mă opresc. Trecem în viteză printre ei, obligându-i să fugă care încotro, ferindu-se din calea motocicletei ca să nu-i spulberăm în goana noastră disperată.

Gardul apare în fața noastră – mai sunt doar patru metri… trei… un metru și jumătate… *O să murim,* îmi spun în gând.

Apoi aud sau doar mi se pare că aud glasul lui Alex, spunându-mi cu un calm ieșit din comun:

— *Sari! Acum! Odată cu mine!*

Dau drumul ghidonului și mă rostogolesc într-o parte în timp ce motocicleta alunecă spre gard. Durerea pune stăpânire pe fiecare părticică din corpul meu; am senzația că cineva îmi sfâșie pielea și îmi desprinde mușchii de pe oase în vreme ce mă prăvălesc peste pietre ascuțite, scuip praf, tușesc și mă lupt să respir. Pentru o clipă, lumea se pierde în întuneric.

Apoi totul se trezește la viață într-o explozie de culori și flăcări. Motocicleta se lovește de gard, cu un bubuit asurzitor. Flăcări țâșnesc în aer, înălțându-se spre cer ca niște limbi imense. O clipă, gardul scoate un vaiet prelung, apoi se așterne tăcerea. Alimentarea cu curent electric s-a întrerupt.

Acum am șansa să sar gardul, așa cum a spus Alex.

Îmi adun, cumva, puterile ca să mă târăsc până la gard, în patru labe, gâfâind și scuipând praf. Aud strigăte în urma mea, dar totul pare să răzbată de undeva din depărtare, ca niște sunete subacvatice. Ajung, șchiopătând, în fața gardului și încep să mă cațăr cu greutate. Încerc să-l sar cât mai repede cu putință, dar am impresia că mă târăsc, că abia înaintez. Probabil că Alex este pe urmele mele, căci îl aud strigând:

— Fugi, Lena! Fugi!

Îmi concentrez toate gândurile asupra vocii sale, căci este singurul lucru care mă ajută să merg mai departe. Ajung, ca prin minune, în vârful gardului și sar peste sârma ghimpată, așa cum m-a învățat Alex, iar când ajung în partea cealaltă îmi dau drumul în gol, de la șase metri, prăbușindu-mă la pământ, pe jumătate inconștientă și nemaifiind în stare să simt vreo durere. Mai am doar câțiva pași de făcut și mă voi pierde pentru totdeauna în Sălbăticie, printre copacii, lăstărișul și umbrele dese din acele ținuturi. Îl aștept pe Alex să sară și el.

Dar nu sare.

Și atunci fac ceea am jurat că nu voi face. Animată de spaimă, reușesc să-mi adun puterile. Mă ridic în picioare în clipa în care gardul începe să zumzăie din nou.

Și mă uit înapoi.

Alex stă de cealaltă parte a gardului, învăluit într-o perdea de fum și foc. Nu s-a clintit din loc de când am sărit de pe motocicletă, nici măcar n-a încercat s-o facă.

Și, în mod ciudat, în clipa aceea retrăiesc momentele pe care le-am trăit în ziua examenului meu de evaluare când examinatorii m-au întrebat ce părere am despre *Romeo și*

Julieta, iar eu le-am răspuns că este o piesă *frumoasă,* o piesă despre sacrificiul de sine, am vrut să le explic atunci.

Alex are tricoul roșu; este un joc de lumini, îmi spun în gând, dar îmi dau seama că este îmbibat de sânge: sângele i se întinde pe piept ca o pată pe cer ce anunță venirea unei alte zile. O cohortă de oameni înarmați cu puști vine în fugă spre el. Și paznicii se apropie acum de el, flancându-l din ambele părți, dornici parcă să-l rupă în două. Elicopterul îl fixează în raza de lumină. Iar Alex stă în picioare, încremenit pe loc, ca o stană de piatră, nicicând nu cred că am mai văzut vreodată o priveliște mai frumoasă.

Mă privește cu ochi sfredelitori prin perdeaua de fum. Nu-și desprinde nicio clipă privirea de la mine. Pe cap are o coroană de frunze, de spini și de flăcări. Ochii îi scapără arzători, mistuiți de o lumină puternică, mai puternică decât toate luminile din lume, o lumină căreia n-am putea să-i dăm naștere nici într-un milion de ani.

Și atunci deschide gura și dă glas ultimului său cuvânt:

— *Fugi!*

Apoi cohorta de oameni se năpustește asupra lui, iar el cade pradă brațelor și gurilor rapace, ca un animal prăbușit sub atacurile vulturilor.

*

Fug fără să-mi dau seama cât, ore sau poate zile întregi.

Alex mi-a spus să fug. Și asta și fac, fug.

Trebuie să înțelegeți, nu sunt o persoană deosebită. Sunt doar o fată singură. Am numai 1,60 metri înălțime și nu ies cu nimic în evidență.

Totuși, am un secret. Puteți să ridicați ziduri până la cer și tot voi reuși să găsesc o cale de scăpare. Puteți să mă legați cu mii de frânghii, dar tot voi reuși să mi le rup. Și sunt mulți ca noi, mai mulți decât vă imaginați. Oameni care se încăpățânează să creadă. Oameni care se încăpățânează să viseze. Oameni care știu să iubească într-o lume fără ziduri, oameni care știu să iubească într-o lume plină de ură, oameni care știu să iubească și să dărâme barierele negativismului, ale deznădejdii și fricii.

Te iubesc. Nu uita! Nu-ți pot lua asta.

MULȚUMIRI

Vreau să-i mulțumesc în mod deosebit redactorului meu, Rosemary Brosnan, pentru răbdarea și grija pe care mi le acordă întotdeauna. Ea îmi este deopotrivă mentor, șef, terapeut și prietenă.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Elyse Marshall, o ziaristă extraordinară, pentru ajutorul ei neprețuit;

Celui mai bun impresar din lume, Stephen Barbara, pentru toleranța de care dă mereu dovadă (nu știu cum de mă mai suporți); întregului personal de la Foundry Literary + Media, în special lui Hannah Gordon și Stephanie Abou;

Lui Deirdre Fulton, pentru sejurul de o vară pe care mi l-a oferit în timp ce făceam cercetări pentru această carte;

Companiei Arabica Coffee House din Portland, Maine, pentru cafeaua și pâinea prăjită delicioase pe care mi le-ați oferit, cât și pentru prizele pe care m-ați lăsat să le folosesc;

Lui Allison Jones, pentru entuziasmul, sprijinul și farmecul ei, cât și pentru contribuția ei personală adusă vânzărilor cărții mele *Before I Fall* în întregul Williamsburg, Virginia;

Mătușii mele, Sandy, pentru toți anii în care m-a iubit și m-a susținut;

Tuturor prietenilor și fanilor mei de pe bloguri, pentru ajutorul pe care mi-l acordă în crearea unor opere de valoare;

Membrilor familiei mele, pentru dragostea lor necondiționată;

Și, firește, prietenilor mei, care îmi sunt ca o familie.